

Khoan Thai Đến Chậm

Contents

Khoan Thai Đến Chậm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chấn Động Trang Web Của Trường	3
3. Chương 3: Giúp Chị Chụp Ảnh, Cô Đơn!	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7: Đề Là Lần Đầu Tiên	19
8. Chương 8: Sao Hỏa Đụng Phải Trái Đất	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10: Ông Già Noel	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12: Tình Dịch Nhỏ Bé.	34
13. Chương 13: Phổ Sinh Viên	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	40
16. Chương 16: Bộ Mặt Thật Của Tình Nhân Trong Mơ	43
17. Chương 17: Scandal Mạnh Như Hổ	46
18. Chương 18: Tinh Thần Aq Bất Khả Chiến Bại	49
19. Chương 19: Chỉ Là Phó Giáo Sư	51
20. Chương 20: Người Hùng Cô Đơn	54
21. Chương 21: Mèo Vờn Chuột	56
22. Chương 22	59
23. Chương 23: Sao Hỏa Trong Kí Túc Xá	62
24. Chương 24: Vương Đại Hi	64
25. Chương 25: Nâng Đỡ Kẻ Vô Dụng	68
26. Chương 26: Bảng Vệ Sinh Còn Có Thể Dùng Như Vậy	71
27. Chương 27: Ác Cảo + Công Thụ	75
28. Chương 28: Mùa Đông Năm Cũng Không Quá Lạnh	78
29. Chương 29	81
30. Chương 30: Sữa Đậu Nành	84
31. Chương 31: Biệt Hiệu Mới	87
32. Chương 32: Nhớ Thương Thì Phải Nói Rõ Cho Đối Phương Biết	90
33. Chương 33: Mua Là Phải Chọn Thật Kì	93
34. Chương 34: Bữa Tiệc Hồng Môn	96
35. Chương 35: Đùa Với Ông Anh Đúng Là Hú Tim	100
36. Chương 36: Cậu Họ Buồn Bực	103
37. Chương 37: Binh Pháp Tình Yêu	106
38. Chương 38: Ngã Rẽ Tình Yêu	109
39. Chương 39: Cô Gái Xấu Xí Kia Là Ai?	112
40. Chương 40	115
41. Chương 41	119

42. Chương 42	123
43. Chương 43: Đi Học Thôi	123
44. Chương 44: Hồ Ly Tinh Nhỏ	126
45. Chương 45: Không Được Phép Bạo Lực! Gà Gà Gà!	131
46. Chương 46: Hồ Ly Tinh Lớn	136
47. Chương 47: Knock Out Ngay Lập Tức	139
48. Chương 48: Công Khai	142
49. Chương 49: Dù Cho Là Gốc Cây Cũng Phải Diễn	145
50. Chương 50	148
51. Chương 51: Phiên Ngoại 1	148
52. Chương 52: Phiên Ngoại 2 Gia Đình Của Hàn Thư Kỳ	151

Khoan Thai Đến Chậm

Giới thiệu

Nhân sinh bi thảm nhất , không là êm đẹp xuyên qua , mà là êm đẹp xuyên qua hậu, lại phát hiện b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoan-thai-den-cham>

1. Chương 1

Phụ trương, phụ trương! Quyền quản lý hệ YSS, ai là bên đổ cuối cùng của trái tim bạn, bạn có tình sẽ thành thân thuộc... đại tài tử HK dắt tay hoa hậu giăng đường LHD.

Đây là một tấm thiệp quảng cáo của diễn đàn bát quái trên mạng, thiệp có màu hồng, cỡ chữ và cỡ hình đều thuộc loại to quá cỡ.

Hôm nay là ngày đỉnh chính lại thời khoá biểu, San San đã sớm ngồi trước máy tính đợi kết quả, thế nhưng kết quả mãi không xuất hiện, cô nhàm chán di chuột vào dạo quanh mạng nội bộ của trường, nhìn thoáng qua diễn đàn có thể thấy được ngay trên đầu trang có treo tin hot nhất hai tuần qua.

Diệp San San lần đầu gặp Hà Kiệt là trong bể bơi của trường, bể bơi được xây ở bên ngoài, cô nhớ rõ ngày đó mặt trời đặc biệt sáng chói, một đám nữ sinh tránh ở dưới gốc cây lớn bên cạnh bể bơi, thầy Nhâm, thầy giáo thể dục hò khản cổ cũng không rời được đám đó khỏi gốc cây, trực tiếp đón những tia cực tím độc hại tự mặt trời. Anh ta để trần nửa người trên, ngồi trên ghế uống nước, đồng thời cùng với bạn học giấu cọt đám người qua đường giáp vừa đi qua, San San cứ như vậy nhìn anh ta uống hết chai nước, sau đó đi đến khu nước sâu và thả người nhảy xuống. Nếu lúc ấy San San có tỉnh táo, chính là có thể thấy rõ phẩm chất ác liệt của người nợ, có thể có lẽ ở trong nước lâu tiêu hao thể lực, ngay cả trí lực cũng giảm xuống, cũng có lẽ bởi tư thế anh tuấn của anh ta, đương nhiên giờ nghĩ lại, nhiều ít có chút giả vờ, cũng có thể là bị mặt trời chiếu xuống quá lâu mà ngất đi, cũng có thể bởi vì tiếng hét của thầy giáo, San San đối với Hà Kiệt vừa gặp đã yêu.

Mối tình đầu hoa lệ của San San bắt đầu vào ngày nóng bức kỳ lạ đó, và cũng nhanh chóng kết thúc vào một ngày đầu thu – hai tháng sau, cô bị đá, càng không may hơn sau khi cô bị đá một ngày, San San chứng kiến Hà Kiệt mặc chiếc áo mình tặng anh ta làm quà sinh nhật ôm hoa hậu giảng đường Lý Hàm Đình huênh hoang đi trong trường.

Còn chuyện gì đáng buồn bức hơn sao?

Nếu như một việc phát triển theo một hướng xấu, thì nhất định sẽ đi theo hướng xấu nhất có thể.

Diệp San San kinh hồn bạt vía nhìn tấm thiệp, trong đầu không khỏi hiện lên, cái này không lẽ là định luật.

Hình như không phù hợp với nguyên tắc tự do cho lắm, người đăng tin này đúng là người có tinh thần giải trí cao. San San nghĩ, sau ngày bị đá, cô đi thư viện trả sách, vừa bước vào cửa thư viện đã nhìn thấy Hà Kiệt kéo bạn gái mới Lý Hàm Đình từ bên trong đi ra, chỉ vậy thôi, không biết bị ai chụp được.

Trong bức hình, ba người bọn họ vừa vặn đi lướt qua nha, hoa hậu giảng đường được Hà Kiệt cẩn thận che chở trong lòng, ánh mặt trời sau buổi trưa ấm áp chiếu lên người họ, một đôi trai tài gái sắc, một hình ảnh tài tử giai nhân hài hoà. San San làm nhân vật nữ xứng, khi đó cô trùng hợp đi vào thư viện, ánh sáng không rõ, tạo nên một hình ảnh mờ nhạt và u ám, đồng thời tô đậm sự tương phản giữa hai hình tượng.

Nói vắn vể, lược bỏ vài vụn chữ chủ quan thì là: Hà Kiệt và Lý Hàm Đình đã sớm sinh lòng yêu mến nhau, có thể bởi vì cả hai đều ngại ngùng nên không mở lời để đối phương hiểu rõ, sau đó giữa đường xuất hiện một Trình Giảo Kim, Diệp San San quá quần quýt Hà Kiệt, dùng đủ mọi thủ đoạn để có được tài tử này, may mắn là tình cảm của đại tài tử đối với Lý Hàm Đình trước sau như một, một lòng si mê, cuối cùng người có tình sẽ thành thân thuộc, ôm nhau đứng trong nắng vàng mùa thu, bóng lưng nữ xứng Diệp San San tiêu điều, âm thầm cách xa.

Nội dung bên dưới rất đa dạng, kéo dài xuống dưới chủ đề đã lạc đi đâu, rốt cuộc là hoa hậu giảng đường quần quýt hay là ai đó, đúng là cùng bè cánh, vô số người tự xưng là bạn của San San, bạn cùng phòng Hà Kiệt, bạn thân của Lý Hàm Đình tự miêu tả ra rất nhiều phiên bản máu chó, cũng có nhiều người tốt bụng, cũng có nhiều người chúc phúc cho Hà Kiệt và Lý Hàm Đình, cũng thuận tiện không hiển lành, chửi bới Diệp San San một chút, Đương nhiên cũng có mấy người ở phe San San, yếu ớt biện hộ thay San San, nhưng những người này yếu thế, rất nhanh bị những người còn lại phỉ nhổ, thu hoạch không ít gạch, có người còn suýt bị gán cho là San San dùng ID ảo tự giúp mình giải vây.

San San một bên bị bài viết hoành tráng này ném boom không ngớt, một bên trong lòng hò hét, “Chân lý quả nhiên đứng ở bên những người yếu thế a.”

2. Chương 2: Chấn Động Trang Web Của Trường

Liếc mắt nhìn Tiểu Tân một cái, San San yếu ớt nói: “Buồn bức.”

“Buồn bức cái gì? Dì cả tới rồi sao?” Tiểu Tân buông túi xách xuống, rót một li nước, đi đến bên cạnh San San. {hana: Dì cả là nguyệt san đó ạ}

San San lắc đầu: “Mình thất tình.”

“Cậu đã thất tình nhiều tuần nay rồi mà.” Tiểu Tân lập tức nói rõ ràng cho San San.

“Ừ!” San San chỉ vào máy tính, “Cái này”

...

....

“Phốc!” Một chút không cẩn thận, Tiểu Tân đã phun hết nước trong miệng ra.

“Hứa Tiểu Tân!” Diệp San San cau mày cầm khăn tay lau những chỗ bị nước bắn vào.

“Ha ha ha~! Ha ha~! Ha ha ha ha! Ai mà có tài như vậy a! Bịa ra một chuyện nghe chân thật như vậy.” Tiểu Tân ôm bụng, chỉ thiếu điều chưa nằm sấp trên mặt đất mà cười, hơn nửa ngày mới lau nước mắt, ngồi thẳng lên, dứt quãng nói, “Cậu...cậu nhìn xem bức hình này cũng rất hợp với tình hình đấy chứ, ha ha ha...”

San San liếc nhìn ảnh chụp, đột nhiên bóp lấy vai Tiểu Tân mà lay lay: “Còn không phải tại các cậu lười biếng không chịu lên thư viện, ném tất cả ỉnh, một mình mình ôm bảy tám cuốn sách to như nhau, cậu nói xem hình tượng chói lọi của mình còn đâu nữa?”

“Khụ...khụ...Bình tĩnh...Bình tĩnh! Người trẻ tuổi, nghĩ lại xem, chính là....bởi vì cái đó gọi là thanh giả tự thanh.” Tiểu Tân thở phì phò, giấy dựa thoát ra khỏi bàn tay của San San, vỗ vỗ vai cô, có vẻ thắm thía nói: “Hơn nữa hình tượng của cậu vốn đã không có gì tốt rồi, dù có bị vậy cũng thế thôi a.” (Panda: thanh giả tự thanh: chỉ người có bản chất ngay thẳng nên không cần phải giả thích hay biện hộ gì.)

Lời nói này càng làm San San thêm buồn bực.

Nhưng đã là nhân vật quan trọng trong trường học thì tên tuổi nhất định là phải có chút tiếng tăm. Diệp San San vừa vặn cũng có một chút, ví dụ như mỹ nữ bị thịt Diệp San San, ngực to mà không có não Diệp San San, gối đầu hoa nở Diệp San San...vân vân. San San lớn lên khá xinh đẹp, điểm này thì không ai có thể phủ nhận, cho dù là trong học viện có rất nhiều người tự xưng là mỹ nữ, nhưng khuôn mặt cùng dáng người của cô cũng có thể xem là nổi tiếng nhất.

Mỹ nữ cũng chia làm nhiều loại, hình tượng tiểu bạch thuần khiết, hình tượng cao quý lạnh lùng, hình tượng dịu dàng cùng thân thiện, hình tượng thiếu nữ hoạt bát đáng yêu, hình tượng tình nhân hoàn mỹ.

Khuôn mặt San San vô cùng xinh xắn, mắt hạnh thật to khỏe mắt hơi nhướng lên, giống như không giây phút nào là không câu hồn; đôi môi của cô có đường viền rõ ràng, luôn hồng nhuận tươi tắn, làm cho người ta có cảm giác như cô vừa có một nụ hôn nồng nhiệt; còn có thân hình của cô cũng rất đẹp, không phải mốt chỉ có bộ xương đang thịnh hành, dáng người có lồi có lõm, thậm chí có thể khi mặc quần áo thể dục bình thường cũng rất nóng bỏng; nhưng làm cho người ta dễ dàng hiểu lầm nhất chính là tiếng nói, âm vực của San San có hơi trầm thấp, nghe qua khiến người ta có cảm giác có chút mập mờ. Những điều kiện bên ngoài này hợp lại với nhau, San San chính là hình tượng tiêu chuẩn cho nhân vật nữ phản diện trong phim truyền hình, lợi dụng dáng người gợi cảm quyến rũ để bù đắp cho đầu óc trống rỗng, nữ nhân vật phụ vì để tô đậm cho nữ chính trẻ tuổi xinh đẹp thông minh mà tồn tại.

Đội lên cái tiếng có ngoại hình có vẻ quá mức xinh đẹp trong cái trường đại học này mà San San cảm giác mình đã chịu không ít oan uổng, từ khi vừa mới nhập học, cũng có nhiều người không tin cô bằng sức mình mà thi được vào ngôi trường danh tiếng này, thậm chí còn có người lên bàn luận cô có thể là tình nhân bí mật của một vị giáo sư nào đó. Kế tiếp có muốn chết cũng không thể, cuộc thi cuối học kì thứ nhất có một môn trong chương trình học bị rớt, cái này lại khiến cô phải mang thêm hai danh hiệu là trên gối thêu hoa, ngực to mà không có não, càng khoa trương hơn chính là sang học kì hai, cô quyết tâm tự cường, môn phải thi lại của học kì trước đạt điểm tương đối cao, rồi lại truyền ra tin đồn cô dùng sắc đẹp dụ dỗ một giáo sư già nên mới thuận lợi vượt qua kì thi.

“A~! Không thể trông mặt mà bắt hình dong như vậy nha!” Nghĩ đến mấy chuyện không công bằng trong quá khứ này, San San không khỏi cảm thấy bi thương, ôm Tiểu Tân run run: “Mình thật sự là so với Đậu Nga còn oan hơn a.” (Panda: Đậu Nga là tên nhân vật trong vở kịch cổ điển của Trung Quốc có tên “Oan Đậu Nga” kể về cảnh ngộ bi thảm của nàng Đậu Nga.)

“Đi chết đi, cậu còn là Phiêu Tuyết trong “Tháng sáu tuyết rơi”, không phải là người bản thủ như vậy.” Tiểu Tân đột nhiên dùng tay nâng cằm San San lên, “Cười một cái đi nào.”

San San vốn cũng chỉ đang giả vờ giả vịt, nhìn thấy Tiểu Tân như vậy thì hàm răng trắng liền nhe ra, phối hợp mà cười hắc hắc.

“Choáng ~! Cậu rõ ràng đã lớn như vậy, cậu có thể đừng cười ngu ngốc như vậy nữa được không.” Tiểu Tân tỏ ra rất không chịu được nói, “Khó trách không thể quen nổi bạn trai.”

San San nghe xong thì nhếch miệng, tự vạch áo cho người xem lưng, cô vừa mới thất tình đó, không sợ đụng chạm đến cô a.

Kì thật chia tay đối với San San cũng không quá khó a, ngược lại còn có chút thoải mái, tình cảm hai tháng cũng không quá sâu đậm, hơn nữa cô phát hiện mình cùng Hà Kiệt quả thật cũng không hợp nhau. Chỉ là bạn trai mình chân trước còn thắm thiết tình cảm với cô, chân sau đã ôm một nữ sinh khác mà tiêu điều tự tại, dù sao cũng là mối tình đầu của cô, rõ ràng cứ chấm dứt như một vở hài kịch như vậy, San San cũng thấy rất buồn bực, tình cảm này thay đổi thật quá nhanh.

“San San, thời khóa biểu môn học tự chọn đã có.” Tiểu Tân đã ngồi trước máy tính của cô nàng, “Tranh thủ thời gian mà xem đi.”

“À!” Cầm một cây kẹo cho vào miệng, San San tắt trang web buôn chuyện lật ngược phải trái kia đi, mở thời khóa biểu của cô ra.

“Môn “Văn hóa du lịch” cùng “Mỹ thuật tạo hình” của mình.” Giọng nói của Tiểu Tân ở bên cạnh truyền tới, “Chỉ là thời gian không tốt lắm, có một môn học vào tối thứ bảy.” Tiểu Tân vừa bùm bùm cách cách gõ bàn phím vừa nói với San San, “Giáo sư này thì không nói, thời gian sắp xếp lúc nào không sắp lại trùng ngay vào tối thứ bảy, tối thứ bảy trễ như vậy, làm gì được nữa a! Còn cậu.”

“Mình đăng kí rất nhiều, không nhớ rõ lắm, nhưng mà môn “Văn hóa du lịch” mình không có đăng kí, còn có môn “Thái cực quyền”, cũng không biết trong hai lớp đó cuối cùng mình bị xếp vào lớp nào nữa.” San San không ngừng nhấn chuột, mạng của trường không ổn định, thời khóa biểu của cô mãi mà chẳng vào được.

“Thái Cực Quyền?”

“Ừ!” San San mút cây kẹo, giọng nói nghe không được rõ, “Bởi vì cũng đơn giản thôi, trước đây mình có cùng mẹ luyện qua, hơn nữa học phần của mình cũng không thiếu.”

Mặt Tiểu Tân tràn đầy hắc tuyến, quay đầu định thần lại nhìn San San, cô muốn luyện Thái Cực Quyền, bỗng nhiên hơi run rẩy, hình ảnh này thật làm cho người ta ngất mất.

“Một là vì “Thường thức quảng cáo vĩ đại”, thứ ba mỗi tuần, còn có một...A?”

“Oa! Cậu không may rồi nhóc ơi, lão bác dạy môn “Thường thức quảng cáo vĩ đại” kia rất khó hầu hạ.” Ánh mắt đồng tình của Tiểu Tân nhìn San San, “Bà ta thật sự là như vậy a!”

Môn học tự chọn tuy là bắt buộc phải học để cho đủ học phần, nhưng trừ khi là khóa học số lượng có hạn, bình thường thì thầy giáo môn phụ vô cùng thoải mái, cái gì mà trốn học, miễn là không quá mức thì các thầy cũng không để ý, đúng hạn hoàn thành bài tập, thành tích bài thi cuối kì cũng không quá tệ, gặp được thầy giáo thông tình đạt lí một chút, trước khi thi sẽ phát tư liệu về những phần trọng điểm, đến khi thi thì giấu một ít trong túi quần, không có bất cứ cái gì lo lắng tự bỏ qua. Đương nhiên đây chỉ là phần lớn các thầy giáo, cũng có ngoại lệ, nghiêm khắc xem môn học tự chọn cũng giống như môn học chuyên ngành.

“Cậu đừng làm mình sợ!” San San nhìn Tiểu Tân, “Nói cho cậu biết, cái gì cũng có “thường thức” của nó, chỉ cần tìm ra được “thường thức” đó là gì thì không phải đều tốt rồi sao.”

“Nhưng cũng có ngoại lệ nha, ai bảo cậu đen đủi như vậy. Hơn nữa khóa học của bà ấy cậu cũng không thể tùy tiện trốn, môn “Quản lí dự án” ở học kì sau của chúng ta nghe nói cũng là do bà ấy dạy nha. San San à, mình đồng cảm với cậu!” Tiểu Tân trầm nghĩ, không bằng học Thái Cực Quyền còn hơn, “Còn có một lớp?”

“Còn một lớp “Pháp luật hôn nhân và gia đình” vào mỗi tối thứ bảy.” San San cau mày, cô đã đăng kí môn này sao?

“Cái gì...oa!” Tiểu Tân sững sốt vài giây, đột nhiên đứng lên, nhanh chóng vọt tới bên cạnh San San: “Cậu làm sao lại chọn môn này?”

“Cái gì mà làm sao lại chọn môn này? Mình không có đăng kí môn này a.” San San cau mày cố gắng né đi chỗ nước miếng mà Tiểu Tân vừa phun ra, tra lại thời khóa biểu của mình, căn bản không hề đăng kí môn này, “Trang web của trường làm sai nhiều quá, làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?” Tiểu Tân kích động giựt lấy con chuột trong tay San San, click vào tên giáo viên chủ nhiệm môn phía dưới, “Quả nhiên là Hàn Cố Diễn, choáng, chỉ có tên thôi, địa chỉ mail cũng không

để lại.”

Thầy giáo này San San đương nhiên biết rõ, nhưng anh ta là nhân vật nổi tiếng trong trường học. Anh ta tốt nghiệp ở một trường đại học nổi tiếng, tiếp theo lấy bằng tiến sĩ ngành Luật tại trường, chỉ có người sau khi lấy được bằng tiến sĩ mới tiếp tục được ở lại dạy học, cùng lắm thì nghề dạy học này đối với anh ta mà nói chỉ mang tính chất làm cho vui, bởi vì anh ta còn có công ty của riêng mình, nghe nói quy mô cũng không nhỏ, cho nên mỗi tuần giờ lên lớp của anh ta vô cùng ít, nhưng mặc dù là như vậy cũng khiến cho anh ta trở thành một trong những thầy giáo được hoan nghênh nhất trong trường. Nghe nói anh ta giảng bài hay liên hệ với thực tế, có thể đem nội dung bài giảng rất buồn tẻ mà giảng vô cùng dễ hiểu, đương nhiên chỉ với điểm ấy vẫn còn chưa đủ, các thầy giáo có khiếu hài hước cũng rất nhiều, quan trọng là, Hàn Cố Diễn còn rất trẻ, khoảng 30 tuổi gì đó, quan trọng hơn là anh ta rất đẹp trai, càng quan trọng hơn là, tính tình của anh ta rất tốt, rất thân thiện với mọi người. Với vài điểm ấy đã khiến cho Hàn Cố Diễn không hề khó khăn mà trở thành người được toàn bộ nữ sinh bỏ phiếu cho danh hiệu “Tình nhân lí tưởng số 1”.

Học với một soái ca, đương nhiên rất thích, chẳng qua nếu có liên quan đến chuyện học phần của mình thì lại khác, “Không nên, không nên, môn này nhất định rất khó.” San San quyết định có chết cũng phải rời khỏi môn học này.

“Nghe nói Hàn đại soái ca rất dễ tính, cho nên không quá khó đối với sinh viên.” Tiểu Tân đặt mông ngồi bên cạnh San San, “Mình cũng muốn chọn thầy ấy, sao thời khóa biểu của mình lại không bị động kinh như cậu.”

“Cậu?” Pháp luật hôn nhân và gia đình? San San không thể tưởng tượng nổi nhìn Tiểu Tân.

“Mình van cậu, cậu đang có thái độ gì vậy! Lớp học số lượng có hạn này của anh ta, 80% nữ sinh đều muốn được chọn đấy!” Vỗ vổ vai San San, Tiểu Tân nói: “Pháp luật hôn nhân và gia đình cũng không có gì không tốt nha, sau này thực tế cuộc sống cũng cần phải dùng đến, so với Thái Cực còn tốt hơn, điểm học phần cũng rất cao.”

“Cao thật sao!” San San nhẹ gật đầu, “Hai người cùng làm một chủ đề, nhưng mà chỉ sợ hợp tác không tốt.”

“Sợ cái gì, cậu là sinh viên khoa quản trị, không quản vạ dẫm, chạy tới khoa luật bọn họ đăng kí môn học tự chọn, đây là tinh thần gì? Đây là tri thức không có giới hạn nha. Thật tốt để thể hiện cậu đối với tri thức không chỉ hiểu biết sâu rộng mà còn muốn học hỏi thật nhiều. Sinh viên chính là xem việc học là chính, cậu lo lắng cái gì nữa chứ.” Tiểu Tân nghĩ lại lời nói phét của mình hơi quá nên nói tiếp: “Cùng lắm thì cứ nói thẳng hệ thống mạng bị động kinh, nếu đăng kí lại một lần nữa thì thật phiền toái, đến lúc đó đã không còn sớm nữa, chỉ còn lại một vài môn rất khó, không bằng chọn môn Pháp luật hôn nhân và gia đình.”

Mặt San San bắt đầu tràn đầy hắc tuyến, vô số quạ đen bay đến trước mặt, một chút cũng nghe không hiểu đạo lí mà Tiểu Tân nói, di chuyển con chuột, tự mình nhấn vào biên nhận xác nhận, “Nói cũng đúng, chỉ là thời gian cũng không tốt, giống với cậu, tối thứ bảy.”

“No no no! Thứ bảy này không giống thứ bảy kia, tối thứ bảy với soái ca so với người phạm tội thứ bảy có thể giống nhau sao?” Tiểu Tân lắc lắc ngón trỏ trước mặt San San, “Dù sao cậu cũng bị đá, không có hẹn hò, nhàn rồi vô cùng nha.” Vừa nghĩ tới tấm hình ngày đó, Tiểu Tân lại nhịn không được ôm bụng ngồi bên cạnh mà run rẩy.

San San không nói gì ngẩng đầu 45° nhìn lên trần nhà mặt ngó ra!

3. Chương 3: Giúp Chị Chụp Ảnh, Cô Đơn!

Khu vực phía nam San San đã đến mấy lần, nhưng khi đó có người đưa đi, đến giờ cô cũng không nhớ rõ đường nữa, hiện tại là buổi tối, cô không nhận rõ phương hướng, tìm hơn nửa ngày mới thấy toà nhà năm tầng, ốp đá đỏ nhìn có cảm giác rất cũ kỹ, có tên “Tư Minh Lâu.” Khoa luật của trường San San rất nổi

tiếng, “Tư Minh Lâu” lại là toà nhà chuyên dùng xử lý công việc chung của học viện, thoát nhìn sẽ không ngờ đến, làm cô có chút ngoài ý muốn.

Nhìn điện thoại, cách giờ vào lớp còn hơn mười phút nữa, bằng kinh nghiệm của cô, những bạn học tham gia môn học tự chọn đều luôn lễ mà lễ mề, cho đến khi chuông vang lên tiếng cuối cùng mới vào phòng học, thậm chí còn qua nửa tiết mới lặng lẽ chuồn êm vào, cô đến vào giờ này, cũng coi như đã đến sớm. Trong lòng San San thầm tính toán, cho nên khi cô đến phòng học, nhìn thấy một đám người ồn ào đã không khỏi hoảng sợ, các bạn học sinh nhiệt tình như thế, hình như có vẻ quá đông rồi.

Phòng học cũng không hề nhỏ, hiện tại hai phần ba vị trí đã bị chiếm, bởi vì học cùng học viện cho nên có những tốp tụm năm tụm ba nói chuyện cũng không có gì lạ. San San lặng lẽ đi vào từ cửa sau, nhìn lướt qua mới phát hiện không quen ai, đành tìm một vị trí gần cửa sau ngồi xuống.

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Sao lại ở đây? Không ở trên lớp à?”

Dùng di động để lên QQ, lập tức nhận được tin nhắn của Tiểu Tân. San San gửi cái icon chảy mồ hôi “Đang ở lớp à, thầy giáo còn chưa đến, không biết có phải sẽ bị trống tiết không nữa, còn cậu?” {Hana: QQ là phần mềm chat phổ biến của Trung Quốc, ID được mặc định là số chứ không phải chữ. Tên hiển thị có thể đổi theo ý mình. QQ dùng nhiều khi cũng thú vị lắm. Mọi người dùng thử xem. QQ của tớ là 2485058791}

[Thu Phong quét trai đẹp]: “ORZ, có thể sao? Mình đang ở lớp văn hoá du lịch, đang bị ép nghe một cái CD, thứ âm nhạc này khiến mình mệt rã rời, cậu ở lại không?”

San San vừa nghe, biết rõ Tiểu Tân ngồi không yên, “Cậu muốn trốn tiết à? Hôm nay mới buổi đầu tiên nha.”

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Cũng đúng, mình đành nhịn vậy, cậu muốn đi thì gọi mình nhé, chúng ta cùng đi ăn đồ nướng.”

San San gõ icon OK. Nhìn xung quanh, người chăm chú đọc sách vẫn chăm chú đọc sách, ai đang nói chuyện phớt lờ tiếp tục nói chuyện phớt lờ, cô đành lên mạng tìm xem có cuốn tiểu thuyết nào hay để đọc, giết thời gian.

San San vui đầu đọc truyện, nhưng cũng không quên để ý bốn phương, lật được vài chương, căn phòng vốn nặng nề đột nhiên trở nên ấm ỉ, ngẩng đầu lên liền thấy một người đang vội vàng tiến vào từ cửa, hướng thẳng lên bục giảng.

“Thật xin lỗi, để mọi người đợi lâu.” Giọng của người nọ trầm ấm rất dễ nghe. “Đường đúng là đông thật.” Anh ta giải thích lý do mình đến muộn với mọi người.

“Thầy Hàn, hôm nay là cuối tuần, chúng em còn tưởng thầy đem bọn em ném qua một bên, chạy đến chốn sa đoạ.” Phía trước truyền đến một giọng nam, giọng điệu có vẻ du côn.

Lời này nói ra, trong phòng phát ra những tiếng cười ồn ào, ở nơi đây hầu hết toàn là học sinh khoa luật, cũng đã có người từng tiếp xúc với Hàn Cố Diễn, vì thế khi nói chuyện cũng tùy tiện hơn nhiều.

“Sao có thể sa đoạ được, chắc chắn là cùng cô giáo phong lưu vui vẻ rồi.” Lúc này là một giọng nữ trong trẻo vang lên.

“Đúng thế, thầy Hàn, mọi người đều muốn biết, thầy có bạn gái hay chưa a.” Một giọng nam đột nhiên tiếp lời, “Em thay mặt toàn bộ nữ sinh hỏi thầy, nếu đúng là đã có, đám cộp cái này cũng nên từ bỏ hi vọng, vậy đám côn trùng bọn em mới có chút hi vọng a.”

Lời này vừa nói ra, thoáng cái trong phòng càng ồn ào hơn nữa, tiếng cười xem lẫn tiếng nói, rất vui vẻ. San San nghe xong, cũng không nhịn được khẽ nhếch miệng.

“Những vấn đề riêng tư này, có lẽ nên hỏi riêng tôi sau.” Hàn Cố Diễn mỉm cười, vẫy tay, không muốn tốn thời gian cho những chuyện không đâu. “Được rồi, chúng ta vào chuyện chính, tôi muốn nói rõ một chút, học giờ của tôi, rất tự do, tôi không điểm danh, mọi người nếu cảm thấy tự học hiệu quả hơn, không đến cũng không sao, bài tập nộp đúng hạn, trước kỳ thi tôi sẽ giới hạn mục cần học, cơ bản đều có thể vượt qua.” San San nghe anh ta nói như thế, lập tức thở dài một hơi, trên điện thoại hình chim cánh cụt lại rung lên, đoán chừng là Tiểu Tân gọi cô. {Hana: QQ của trung quốc có biểu tượng là hình con chim cánh cụt}

“Bình thường thời gian ở trường của tôi tương đối ít, ai có vấn đề gì về bài vở có thể gửi Email cho tôi, những bài đơn giản mọi người có thể tự giải tôi sẽ không trả lời, tôi sẽ chọn một người làm lớp trưởng để người đó trực tiếp liên lạc với tôi về mọi việc trong lớp.” Hàn Cố Diễm nâng danh sách lớp lên “Vậy nên hiện tại tôi muốn chọn một bạn làm lớp trưởng.”

Bên kia Hàn Cố Diễm đang nói bla bla bla..., bên này Diệp San San cũng không nhàn rỗi, đang cũng Hứa Tiểu Tân nói chuyện hăng say, vừa nghe thấy anh ta nói thế, cũng coi như thoải mái, trong lòng không còn chút gánh nặng.

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Khai ra mau. Hàn đại soái ca lớn lên đúng là nhan sắc kinh người phải không.”

Mặt San San tràn đầy hắc tuyến, thật sự không hiểu nổi trình độ thành ngữ của Tiểu Tân, mắt liếc về phía Hàn Cố Diễm đang thao thao bất tuyệt, khí chất tốt, vóc dáng cao to, cũng tốt, về phần tướng mạo, ngồi hơi xa nên thật sự không nhìn rõ lắm.

Vì không muốn làm đứt mạch hạo sắc của Tiểu Tân, San San trả lời “Đẹp ngây người.”

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Mình đã nói rồi mà, cậu chính là cô nàng may mắn a.”

San San cười hì hì gửi một icon lè lưỡi, “Tặng cho cậu.”

[Thu Phong quét trai đẹp] đầu tiên là gửi một icon có hình dao phay, sau đó gửi tiếp một hình icon ngượng ngùng, “Cô gái à, bình thường chị đối với em có tốt không.”

“Cậu muốn làm gì.” Trực giác cho biết Tiểu Tân khẳng định là không có ý tốt, San San cẩn thận trả lời.

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Cậu có nhớ không, lần trước cậu trượt môn quản trị, là ai giúp cậu bổ túc.”

...

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Ai đưa cậu đi ăn lẩu, ai cùng cậu tắm bộ lúc nửa đêm?”

...

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Còn có, lần trước trên đường có một nam sinh bám theo cậu, ai là người chấp nhận hi sinh giúp cậu dọa anh ta bỏ chạy?”

....

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Lúc cậu ở cùng Hà Kiệt, ai dạy cậu nói chuyện yêu đương?”

Chóng mặt, San San cảm giác mình không thể bình tĩnh, nhanh chóng viết một loạt “Là cậu là cậu là cậu. Lên núi đao, xuống vạc dầu cũng sẽ vì một câu của chị.”

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Cái này mới ngoan a, hắc hắc, nhanh chóng chụp ảnh cái hình của Hàn đại soái ca đi, vừa rồi mình nói chuyện với một em gái bên khoa lịch sử, nếu mình giúp con bé có được hình Hàn đại soái ca, con bé giúp mình điểm danh và làm giúp mình hai phần bài tập.”

Diệp San San trợn mắt há mồm, dùng di động mà còn trả lời nhanh như thế, cô vừa mới trả lời mà Tiểu Tân đã lập tức trả lời, còn viết dài như thế, là đang ở đó đợi cô hay sao.

“Mình đang lên mạng thì lấy cái gì để chụp hình cho cậu bây giờ?” San San cảm thấy vừa rồi đúng là đã quá mất bình tĩnh.

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Cậu bị ngốc à, điện thoại sinh ra để làm gì, có tin nhắn hình đó, nhanh, chị đây đợi em.”

San San quỳnh nhìn điện thoại của mình, vì sao điện thoại bây giờ lại hiện đại như thế chứ, vì sao có thể lên mạng, lại còn có thể chụp được cả hình, tại sao còn có thể gửi tin nhắn hình, vì sao vì sao vì sao....

“Mình vừa rồi nhìn nhầm, hôm nay không đẹp trai, để lần sau đẹp trai hơn mình chụp nhé.”

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Đại soái ca cũng có lúc khó coi sao?? Nhanh chóng chụp đi, đúng là hàng hiếm nha.”

San San im lặng, Tiêu Tân căn bản không hiểu được cái gì gọi là sự từ chối tế nhị “Đừng mà, sẽ bị phát hiện mất.”

[Thu Phong quét trai đẹp]: “Cậu ngồi hàng cuối, ai để ý chứ, đừng lo, nếu bị phát hiện cậu cứ bỏ chạy, dù sao cũng là ngày đầu mà, cũng có ai quen biết đâu.”

Không hổ là bạn bè, đúng là rất hiểu cô.

[Thu Phong quét trai đẹp]: “San San, cậu không phải đang nợ mình sao, mình chẳng qua cũng chỉ muốn có tấm hình thôi à.”

San San lạnh gáy, chị ơi, thứ chị muốn đâu phải chỉ tấm hình, sợ quá đi.

San San cuối cùng vẫn đành phải nghe lời Tiêu Tân, may mắn cô ngồi ở góc, dùng di động chụp một tấm hình cũng không phải quá khó khăn. San San nhìn Hàn Cố Diễm, anh ta và mấy bạn học không biết đang thảo luận chuyện gì, rất thân thiết, cô cũng không chú ý nghe lắm, dù sao phòng học hiện tại giống như một cái chợ, ồn ào náo nhiệt, thừa lúc này phải nhanh động thủ. San San tay phải cầm điện thoại, cánh tay khẽ nâng lên, tay trái thì xuống bàn tìm vị trí chắc chắn, sau đó hơi cúi đầu, như vậy mới không bị người khác phát hiện.

“Tách.” Thành công. Mặc dù không rõ ràng lắm nhưng cũng đã có thứ để giao, San San nhìn ảnh chụp, cuối cùng vẫn quyết định gửi cho Tiêu Tân.

“A, có bạn học xung phong.” Hàn Cố Diễm chỉ tay về phía cuối bên trái “Chúng ta cho cô ấy một cơ hội a.” Trong lúc này, tất cả bạn học đều trở nên an tĩnh, nhìn theo hướng tay anh ta đang chỉ.

San San gửi tin nhắn xong, như trút được gánh nặng, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy mọi người đang nhìn về phía sau mình, San San cũng tò mò mà nhìn theo ánh mắt của mọi người, nhưng mà phía sau cô... có ai đâu.

Sau đó San San quay đầu lại, há học miệng chứng kiến những ánh mắt tàn bạo nhìn mình như đang xem khi.

“Bạn học này.”

Không phải bị phát hiện rồi chứ? San San mở lớn mắt, nhìn Hàn Cố Diễm đang đi đến gần cô, nhanh chóng cầm điện thoại muốn tìm bức hình vừa rồi xóa đi.

Vì thao tác quá nhiều, lại quá nhanh, kết quả... treo máy.

San San đổ mồ hôi hột, trong lòng không ngừng phòng thủ. Nhìn Hàn Cố Diễm càng lúc càng đến gần, San San phát hiện mình thật muốn nuốt sống cái điện thoại cho rồi.

“Bạn học, tên bạn là gì?” Hàn Cố Diễm đứng cách San San khoảng năm thước, dừng lại hỏi “Mã số sinh viên.”

“Thầy Hàn, Diệp San San nổi danh mà thầy không biết sao.” Trong góc không biết có tiếng ai nói, trực tiếp đánh vỡ tuyến phòng thủ giả vờ làm người vô danh của San San.

“Diệp San San.” San San lo lắng đến mức giọng nói có phần run run “Mã số sinh viên 0400148.”

Hàn Cố Diễm mỉm cười: “Vậy quyết định thế đi, từ nay em đảm nhận vai trò lớp trưởng của lớp này.”

Khụ khụ, San San “Lớp trưởng?”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Diệp San San, Hàn Cố Diễm nói: “Nếu không, em đưa tay lên là có chuyện gì sao?”

San San ngẩng người một lúc, cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện: “A, không vấn đề, không vấn đề, em muốn làm lớp trưởng.” Làm lớp trưởng vẫn tốt hơn là bị bắt vì tội chụp hình, San San khẽ lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Được rồi, mọi người, ai có vấn đề gì có thể trực gửi đến hòm thư của bạn San....” Hàn Cố Diễm ngừng một chút, “Hộp thư của lớp trưởng, 0400148.”

Trong trường mỗi sinh viên đều có hòm thư, người sử dụng đăng ký hòm thư bằng mã số sinh viên của mình, San San buồn bực nhìn Hàn Cố Diễn đem mã số sinh viên của mình ghi trên bảng đen, sau đó quay đầu nói với những bạn học khác “Vừa rồi làm chậm thời gian của mọi người, giờ chúng ta tan học.”

San San không nói gì, thầy Hàn, ngài không phải quá chuyên nghiệp đấy chứ.

“Không muốn làm quen với bạn học có thể đi, hôm nay cũng chỉ học những kiến thức trong sách giáo khoa, không quan trọng lắm, nghe hay không nghe, tùy mọi người.” Hàn Cố Diễn vừa lật sách vừa nói.

San San mừng rỡ, cô ngây ngốc đi xuống.

“A, lớp trưởng hãy ở lại một chút, tôi đưa lịch làm việc cho em.” Mí mắt Hàn Cố Diễn cũng không ngẩng lên.

Khụ, San San >”

4. Chương 4

“Thầy Hàn, thầy khỏe không! Thầy Hàn, thầy cực khổ rồi.” Thật vất vả đợi cho các sinh viên khác về hết, San San nhanh chóng chạy đến trước mặt Hàn Cố Diễn, tranh thủ thời gian vuốt mông ngựa (nịnh bợ), cũng lộ ra vẻ mặt không thật, cùng với nụ cười ngọt ngào đúng tiêu chuẩn thương mại.

Đáng tiếc Hàn Cố Diễn lại giống như không để mình bị cuốn vào, chỉ nhìn thoáng qua rồi liền cúi đầu thu dọn đồ đạc: “Học khoa nào?”

“Quản trị kinh doanh.” San San vội vàng trả lời.

“Khoa khác!” Hàn Cố Diễn thu dọn xong, ngẩng đầu lên nhìn San San hỏi: “Làm sao lại chọn môn Luật? Khác rất xa nha.”

Cô sao có thể nói là bởi vì mạng bị nhầm, cảm thấy thầy giáo đẹp trai, lại dễ tính nên mới chọn? “Bởi vì hứng thú, thưa thầy Hàn.” Ngân vạn lần nịnh hót không sai, San San nghĩ thầm trong lòng.

“À?” Hàn Cố Diễn nhíu mày, tỏ vẻ không tin nói: “Hứng thú?”

San San vốn chỉ thuận miệng nên nói như vậy, nghe là biết rồi, làm sao mà thật được? Hiện tại Hàn Cố Diễn lại cố truy hỏi, cô cũng chỉ có thể kiên trì mà tiếp tục biện hộ: “...Đúng vậy ạ, vô cùng cảm thấy hứng thú, hơn nữa trong tương lai cũng cần dùng đến.” San San đột nhiên nghĩ ra lí do mới nên nói ngay, rập khuôn lại lí do hết sức vu vơ.

“Nói vậy là sao?” Như thể đột nhiên cảm thấy hứng thú, Hàn Cố Diễn khoanh hai tay, tựa vào chiếc bàn trước bục giảng, mỉm cười đợi câu trả lời của cô.

San San bị nụ cười của Hàn Cố Diễn làm cho toàn thân sợ hãi: “Là vì...Từ nay về sau a...kết hôn...Khụ! Ly hôn ra tòa tranh tài sản, đều...Đều cần dùng đến.” Giọng cô càng nói càng nhỏ, mấy chữ cuối cùng dường như đều bị nuốt lại.

Hàn Cố Diễn ban đầu vẫn còn có chút hứng thú nhìn San San, cuối cùng thật sự nhin không được cúi đầu xuống bật cười, qua một hồi lâu mới ổn định lại vẻ mặt, hơi tỏ ra đứng đắn nhẹ gật đầu: “Điều này cũng đúng, lo trước khỏi mang họa về sau.”

San San lặng yên!

“Bọn họ từ nay về sau sẽ đem đề tài gửi vào hộp thư của em.” Hàn Cố Diễn vừa nói vừa tiện tay tìm một tờ giấy trắng, viết địa chỉ mail của anh đưa cho San San: “Em giúp tôi sắp xếp lại, mỗi buổi sáng thứ bảy gửi sang cho tôi.” Thấy vẻ mặt cô của cô, “Thế nào? Có gì khó khăn sao?”

“Không có, không có khó khăn!” San San vô cùng thành khẩn.

“Còn có mấy bài thi, tôi cũng gửi sang hộp thư của em, em giúp tôi mang đến phòng hành chính tổng hợp đóng dấu, bởi vì thường thì thời gian ở trường của tôi tương đối ít, những việc này cần có người hỗ trợ, có được không?”

San San vừa nghe bài thi do cô cầm đi đóng dấu thì tranh thủ thời gian dùng sức gật đầu: “Không sao, không sao, thầy Hàn thầy yên tâm đi.” Có bài thi sẽ dễ dàng hơn rồi, xem ra làm lớp trưởng cho lớp học này cũng có chỗ tốt, đầu óc bỗng nóng lên: “Thầy Hàn, số di động của em là 139XXXXXXX.” Vừa nói, còn xé một góc giấy Hàn Cổ Diễn mới vừa đưa cho cô, ghi số điện thoại của mình lên trên, hai tay đưa lên: “Thầy Hàn, có chuyện gì thầy cứ việc sai bảo ạ!”

Hàn Cổ Diễn thấy cô như vậy cũng rất hiền lành nói: “Vất vả rồi.” Anh tiện tay đem tờ giấy kẹp vào trong sách giáo khoa: “Trước hết cứ tạm như vậy, tôi phải về trước, em...”

“Tạm biệt thầy Hàn, thầy Hàn thầy đi thông thả.” San San rất lễ phép vẫy tay với anh.

Hàn Cổ Diễn ngưng lại một chút, còn muốn nói gì nữa, cuối cùng cũng chỉ lướt qua gật đầu với cô rồi trực tiếp rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Hàn Cổ Diễn rời đi, Diệp San San khẽ thở ra một hơi, ở trong phòng học đứng đĩnh một hồi rồi thu dọn đồ rời đi.

Hôm nay là cuối tuần, căn bản sẽ không có người đến tự học, lớp học tự chọn cũng đã tan học sớm, hiện tại cả “Tư Minh lâu” trống không không một bóng người, hai tầng lầu phía dưới đèn bị hỏng, tầm mắt thì mờ ảo nhìn không rõ, San San hí hóp mắt, chậm rãi cúi người, từng bước một cẩn thận đi xuống cầu thang.

Vừa cảm thấy tình cảnh lúc này rất giống cảnh ma quỷ thường xuất hiện trong phim Nhật Bản, San San lại cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình.

“Ai? A

~!”

“San San! A

~!” Người kia dường như cũng hoảng sợ, lùi ra một khoảng, “Dọa chết à, quỷ gào cái gì.”

“Cậu...” San San vừa nghe thấy đối phương biết mình thì ghé sát vào nhìn nhìn: “Tiểu mập! Sao lại là cậu! Làm cháu sợ muốn chết.”

“Cái gì mà tiểu mập!” Người kia dùng tay cốc lên đầu San San, tức giận trả lời: “Không biết lớn nhỏ, gọi cậu đi.”

“Sao cậu lại ở đây à!” San San tự động phớt lờ chữ “cậu” kia, nói sang chuyện khác.

“Cậu đưa cháu về.” Nam sinh kia cầm lấy túi của San San, “BMW đang đậu dưới lầu.”

“Không cần đâu!” San San vươn tay muốn giành lại túi của mình, lại bị anh ta nâng lên: “Tự mình đi về à, cháu đi cái xe đạp rách kia, đợi đến khi đến được kí túc xá thì xương cốt đều đã mỏi nhừ ra.”

“Đi thôi, đại lớp trưởng của tôi, giữ mặt mũi lại cho tôi một chút.” Nam sinh kia đột nhiên đổi giọng, vừa nói vừa cười đến toàn thân phải co rúm lại.

San San buồn bực nhìn nam sinh giống như đang phát bệnh động kinh bên cạnh, choáng, thiếu chút nữa đã quên mất tiểu mập cũng là sinh viên luật.

Đường Khải, biệt hiệu Đường Tiểu Mập, lớn hơn San San năm tháng, vai vế cũng cao hơn. Lại nói tiếp, chị em của bà ngoại San San rất đông, người lớn nhất cùng nhỏ nhất cách nhau đến 20 tuổi. Cho nên theo như vai vế mà nói thì Đường Khải là em họ của mẹ San San, vậy nên cũng là cậu họ của San San. Hai người bọn họ gần tuổi nhau, nhà ở gần nhau, cùng học một trường mẫu giáo, cùng học tiểu học, thật vất vả lên trung học mới không dính cùng một chỗ, kết quả học đại học lại sống chết vào cùng một trường. Đường Khải khi còn bé người rất yếu lại còn béo, cho nên mẹ San San trước khi đi học nhà trẻ thường nói: “San San ngoan nhé, không cho phép đánh nhau với cậu.”, đến nhà trẻ thường nói: “San San à, đừng bắt nạt cậu của bạn.” Vì lúc nhỏ đều sống dưới cái bóng của San San cho nên khi Đường Khải phát hiện lên trung học mình lại

cùng học với San San nên sống chết không chịu đáp ứng. Về sau Đường Khải lên mười tám thì biến đổi hoàn toàn, cao, gầy, lại phát hiện vai vế cao cũng có chỗ tốt, lúc này mới bắt đầu xem như không có gì mà lượn lờ trước mặt San San, lúc này lại đến phiên San San trốn tránh người cậu trên danh nghĩa này.

“Cháu cùng tên Hà Kiệt chia tay rồi sao?” Đường Khải thoát nhìn rất vui sướng, “Có nhìn thấy bài viết kia chưa, viết lách thật tài tình, thật đáng tiếc lại bị xoá.”

“Xoá à?” San San vừa nghe cũng biết đó là lời vắn, lập tức cảm thấy hứng thú, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Hai ngày trước đã tìm không thấy.” Giọng Đường Khải lộ ra vẻ đáng tiếc, “Aizz, gần đây nhiều cuộc thi, áp lực lớn, cậu của cháu đây mỗi ngày chỉ trông cậy vào mấy bài viết buồn cười ấy, vậy mà lại xoá mất.”

“Cái gì chứ.” San San đánh vào phía sau lưng anh một cái, “Cháu bị người ta nói oan thành như vậy mà cậu còn vui mừng được hả.”

“Nói cái gì!” Đường Khải hừ nhẹ một tiếng, “Cậu của cháu đây là loại người này sao, cậu theo lí đang cố gắng nha, xin bảy tám cái biệt hiệu, hết thấy đều bị chặn lại, chỉ còn kém điều bị người khác thịnh thối.”

San San đỏ mặt hời hợt.

“Cậu nói này, cháu gái bên ngoại chuẩn bị giống nhị độ mai rồi?” Đường Khải đột nhiên dè dặt giọng nói như một tên trộm. (Panda: Nhị độ mai là một cuốn luân lý tiểu thuyết chủ ý khuyên người ta nên theo luân thường, nên giữ trọn những điều trung, hiếu, tiết, nghĩa. Trong truyện, bày ra một bên là những vai trung chính, dù gặp hoạn nạn cũng không đổi lòng, sau được về vang sung sướng)

...

“Đừng dấu giếm, cậu đều thấy được.” Khuỷu tay thúc thúc vào Diệp San San, Đường Khải hất cằm về phía chiếc xe màu xám bạc mới vừa lướt qua bọn họ, “Là Hàn Cố Diễn a, cậu đã nhìn thấy cháu và anh ta.” Anh đột nhiên rung đùi đắc ý cười khê: “Không nói sớm a, cậu biết cháu có khẩu vị này thì đã sớm giúp cháu có một tấm vé đến đây rồi.”

5. Chương 5

Mở một phòng chat, mỗi lần ở ký túc xá nói chuyện San San đều làm thế.

[Xá Trường Hoàn Tử] nói: “San San, hiện tại ngay cả Tiểu Tân gốc nghềchờ khạo cũng đã có bạn trai, mình thật như được tiếp thêm chút sức mạnh a.”

[Tiểu Tân]: “Cái gì gọi là gốc nghềchờ khạo chứ, cái này người ta gọi là đại trí giả ngu, hiểu không, mấy người biết gì chứ, mình đã đạt đến cảnh giới này, người trần mắt thịt như mấy cậu không thể hiểu được đâu.”

[Nha Nha khoan thai ngủ trên giường] a a tiếp vào: “Mấy cậu yêu mến gì thế, nói ra đi để mọi người cùng nói chuyện nào, đời sống sinh viên coi như đã đầy đủ a.”

[San San] yếu ớt nói: “Mình đã từng yêu, ác mộng đại học của mình thế là quá đủ rồi, không hoàn chính chỉ có mỗi Hoàn Tử mà thôi, mọi người cứ bàn luận đi, mình ở ngoài vòng chiến đấu thôi.”

[Hoàn Tử]: “Nhỏ vào, cậu cái đó mà cũng gọi là yêu thương à. Nếu cái đó cũng được gọi là tình yêu vậy mình đây sớm đã cùng đầu bếp số ba của căng tin yêu nhau rồi, mỗi ngày mình gọi cơm đều có thể nhìn thấy anh ta, nói xem, hai người mất đi mấy lại thời gian có khi còn nhiều hơn thời gian cậu và cái tên Hà Kiệt kia ở bên nhau cũng nên.”

[San San] Buồn bực nói: “Bọn mình cũng đã kiss rồi nhé, còn không gọi là yêu nhau nữa à, cậu với anh đầu bếp kia cũng đã từng kiss nhau đâu, nếu hai người cũng hôn thì mình công nhận. Kinh nghiệm của mình so với các cậu nhiều hơn, các cậu vẫn còn đang yêu đương, mình đã tiến thêm một bước, đã thất tình a.”

[Nha Nha]: “Mình phản đối, về chuyện kiss, mình nghĩ nói rất đúng, nếu yêu nhau nhất định phải kiss, nhưng kiss rồi cũng không có nghĩa là đã yêu nhau, hai cái bản chất khác nhau, nói xa hơn chính là, kết hôn nhất định sẽ lên giường, nhưng lên giường rồi chưa chắc đã kết hôn nhé.”

[Tiểu Tân]: “Nha Nha thật mạnh mẽ, yêu sớm cuối cùng vẫn có lợi, giờ cậu chính là Sokrates của triết lý tình yêu trong ký túc xá rồi a.”

{Hana: Sokrates hay Socrates (tiếng Hy Lạp: Σοκράτης Sōkrátēs) là một triết gia Hy Lạp cổ đại, người được mệnh danh là bậc thầy về truy vấn. Về năm sinh của ông hiện vẫn chưa có sự thống nhất giữa năm 469 hay 470. (469–399 TCN), (470–399 TCN). Ông sinh ra tại thành phố Athens, thuộc Hy Lạp, và đã sống vào một giai đoạn thường được gọi là hoàng kim của thành phố này. Thời trẻ, ông nghiên cứu các loại triết học thịnh hành lúc bấy giờ của các “triết học gia trước Sokrates”, đó là nền triết học nỗ lực tìm hiểu vũ trụ thiên nhiên chung quanh chúng ta. Tên ông được phiên âm ra tiếng Việt thành Xô-crát. Sokrates được coi là nhà hiền triết, một công dân mẫu mực của thành Athena, Hy Lạp cổ đại. Ông là nhà tư tưởng nằm giữa giai đoạn bóng tối và giai đoạn ánh sáng của nền triết học Hy Lạp cổ đại. Sokrates còn được coi là người đặt nền móng cho thuật hùng biện dựa trên hệ thống những câu hỏi đối thoại. Ông có tư tưởng tiến bộ, nổi tiếng về đức hạnh với quan điểm: “Hãy tự biết lấy chính mình”, “Tôi chỉ biết mỗi một điều duy nhất là tôi không biết gì cả”. Ông bị chính quyền khi đó kết tội làm bại hoại tư tưởng của thanh niên do không thừa nhận hệ thống các vị thần cũ được thành Athena thừa nhận và bảo hộ và truyền bá các vị thần mới. Vì thế ông bị tuyên phạt tử tử bằng thuốc độc, mặc dù vậy ông vẫn có thể thoát khỏi án tử hình này nếu như ông công nhận những cáo trạng và sai lầm của mình, hoặc là rời bỏ Athena. Nhưng với quan điểm “Thà rằng chịu lỗi, hơn là lại gây ra tội lỗi.”, ông kiên quyết ở lại, đối diện với cái chết 1 cách hiên ngang. Theo ông sự thật còn quan trọng hơn với cả sự sống. Sinh thời ông không mở trường dạy học, mà thường coi mình là có sứ mệnh của thần linh, nên phải đi dạy bảo mọi người và không làm nghề nào khác. Sokrates thường nói chuyện với mọi người tại các nơi công cộng, tại các agora và không lấy tiền, nên ông chấp nhận sống một cuộc sống nghèo. Học trò xuất sắc của ông là đại hiền triết Platon từng theo học trong 8 năm ròng.

[Hoàn Tử]: “Mình cũng muốn yêu sớm a, TMD, có thể đã quá muộn, này, mấy cậu nói xem, kiss có cảm giác thế nào a.”

[Nha Nha]: “So Good, chỉ có thể cảm nhận, không thể nói thành lời.”

[Tiểu Tân]: “So với quyết đông lạnh có khác gì không.”

[San San]: “...”

[Hoàn Tử]: “San San, cậu chắc có gì để nói chứ.”

[San San] cau mày: “Cũng có, rất nhiệt liệt, rất mãnh liệt, lửa giống như muốn đốt cháy tất cả, lan toả khắp nơi à.”

[Nha Nha]: “Oa, San San, cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy.”

[Tiểu Tân]: “Cậu nói thế này chẳng giống hôn môi gì hết, cái này cứ như cậu vừa ăn lẩu cay xong vậy.”

[Hoàn Tử]: “Khụ, tên nhóc Hà Kiệt kia kỹ thuật hôn tốt như thế sao?”

Ba người đồng thời im lặng.

San San chui đầu vào trong chăn không nói gì nữa, không phải Hà Kiệt, lần đầu tiên cùng Hà Kiệt hôn môi, anh hôn rất vội, còn đập mạnh đến mức cô bị chảy máu răng, đúng là kinh nghiệm đau thương, từ đó về sau cô đối với việc Hà Kiệt hôn môi có phần phản cảm, một mực trốn tránh anh ta, về sau khi anh ta lần nữa yêu cầu, hai người lại thử lại, San San cũng không thấy khác hơn, từ đó về sau cũng không cùng Hà Kiệt hôn môi nữa, cho đến tận khi hai người chia tay. Ngoài nụ hôn cô nhận từ Hà Kiệt không còn nụ hôn nào khác, vậy cảm giác mãnh liệt rõ ràng nhưng lại không chân thật kia ở đâu ra? Không lẽ cô mộng xuân? San San buồn bực, muốn làm như không có gì hết, chỉ là hôn môi thôi mà, cũng đã hôn rồi, trong trí nhớ người con trai kia quả không sai.

....

Đại học có một đặc điểm, đó là nhiều lễ hội, từ lễ tây lễ ta hay những thứ được coi là nổi tiếng đều có thể thực hiện. San San cũng lần đầu trải qua đêm thất tịch ở đại học, đêm thất tịch lần này đúng lúc vào cuối tuần, lớp trưởng lớp cô làm chủ, bạn nữ nào chưa có bạn trai sẽ được tặng một cành hồng, lớp chỉ tiền, thời điểm mang đi tặng còn không ngừng đe dọa, năm nay còn hoa để nhận, đến năm sau khi các cô bé mới vào, đến lúc đấy bọn họ trở thành những bà chị già cỗi như những bông cải, các bạn nữ nghe thấy mà lòng xót xa. Cùng lớp bên cạnh cũng đang nói chuyện “Tôi muốn yêu đương” ở trong vườn hoa nướng thịt, tham gia khẳng định đều là nam nữ độc thân của hai lớp. Lớp trưởng đúng là đã quá vất vả rồi, toàn bộ bạn học cũng hưởng ứng rất nhiệt tình, quả thật hai lớp đã sớm quen biết nhau, nếu có cảm giác đã sớm nảy sinh tình cảm rồi, sao phải đợi đến lúc này đây? Thì ra những người đèn đều là những người ham ăn, ai còn để ý cảm giác kia chứ, lớp trưởng nhìn cảnh tượng này không ngừng dậm ngực dậm chân, bọn này đúng là không có tiền đồ, năm nay tiền lại đổ xuống sông xuống biển rồi.

San San bụng căng phồng trở về ký túc xá, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, không có cách nào, lúc kết thúc hoạt động nướng thịt vẫn còn lại một cái đùi gà lớn không ai giải quyết. Lớp trưởng đã dặn “Có thể phô trương nhưng không thể lãng phí”, bọn họ đành phải chơi trò chơi. Được rồi, người khác chơi trò chơi thua phải uống rượu, bọn họ chơi thua phải ăn đùi gà, San San đúng là xui xẻo, trong bụng nhét thêm ba cái đùi gà, lúc trở về ngồi xe bus xóc lên xóc xuống, thiếu chút nữa nôn hết ra.

San San uống thuốc tiêu hoá, cảm giác cũng khá hơn, rửa mặt tắm gội xong, sấy tóc khô, đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi thì Tiểu Tân và Hoàn Tử chạy vọt đến, kiên quyết lôi kéo cô túm đến nơi khác.

Lòng hai người như có lửa đốt, liên tục thúc dục, San San nhìn bộ dạng hai bạn, cho rằng xảy ra chuyện gì lớn, nhanh chóng tìm quần áo, đầu cũng không chải, cầm túi chạy theo bọn họ, ba người lập tức bắt xe đến nơi đó, San San đi vội, không mang theo kính, mắt híp lại, cuối cùng mới nhìn rõ biển – Dušan.

Dušan là tên một quán bar, mở ở phía bắc gần trường học. Tiểu Tân rất hưng phấn nói nơi này đang tổ chức hoạt động “Đêm Mỹ Nhân”, chỉ cần là mỹ nữ đều miễn phí vé vào cửa.

Mỹ nữ cái từ này hiện đã sớm không còn nguyên gốc, chỉ cần là nữ đều được gọi là mỹ nữ. Dušan rất lịch sự, thật sự yêu cầu là mỹ nữ, còn tìm một nam một nữ đứng ở cửa chặn lại, mỹ nữ sẽ không thoát, không những mình thoát, cả bạn mình đi cùng cũng sẽ được cho qua, nếu như không phải, vậy đành phải xin lỗi rồi, mời sang bên cạnh mua vé vào cửa.

Hôm nay Dušan chính là đã mời ban nhạc “Sun” nên có rất nhiều người đến, Tiểu Tân và Hoàn Tử cũng là Fans của nhóm này, tự xưng là Hoa Hướng Dương, toilet ký túc xá của San San dán đầy hình năm soái ca của ban nhạc “Sun” này. Không có cách nào khác, trường học có kiểm tra quy định không cho dán linh tinh, chỉ toilet là được dán, chỉ San San và Nha Nha là cảm thấy khó chịu, mỗi lần đi toilet cứ có cảm giác mình như đang bị năm người đàn ông đồng thời nhìn chằm chằm, nhưng kháng nghị đều không hiệu quả, đương nhiên hiện tại lâu rồi cũng đã thành thói quen.

Tiểu Tân và Hoàn Tử cầm tay San San nói với đôi nam nữ trước mặt “Sao, đủ tiêu chuẩn mỹ nữ chưa.” Hai người đồng thời gật đầu “Rất đủ tiêu chuẩn, nhanh vào trong đi.”

Ba người đều lần đầu tiên vào quán Bar, Tiểu Tân cùng Hoàn Tử thuần tuý là đến xem thần tượng nhưng cũng mặt dày chiếm của người ta một bàn, gọi coca và 7up. San San cầm menu nghĩ nửa ngày, bụng cô vốn không thoải mái, nhìn những món đồ uống mà uống vào đảm bảo sẽ khó chịu chết, vì thế gọi một chén “Long Island Iced Tea”, loại đồ uống này cô chưa từng nhìn thấy, cũng uống lần đầu tiên, mùa hè uống nước lạnh, đúng là thoải mái, hơn nữa lại là trà, cũng có thể tiêu mỡ và thúc đẩy tiêu hoá, nhìn xem, cô bé San San này, đúng là quá ngây thơ rồi. {Hana: Long Island Iced Tea: được pha chế từ vodka, rượu gin, rượu rum, tequila, trắng và vỏ cam, nước chanh, nước chanh tươi, nước ngọt, Long Island lạnh được làm bằng cách thêm những viên đá, bởi vì cảm giác tổng thể có ngọt, ít chua, màu sắc giống hồng trà, nhưng sức ngấm thì đừng hỏi... hỏi... bạn không muốn thử đâu, hình ở bên dưới nhá ^^}

Nhân viên phục vụ sững sốt, hỏi bọn họ tửu lượng thế nào. Tiểu Tân cho rằng đây là phép lịch sự trong quán bar, cầm túi xách đập bộp một cái lên bàn bưng bưng khí thế nói “Tôi á, bình thường bình thường thôi.” Lại chỉ vào Hoàn Tử nói “Cô ấy, không uống rượu.” Suốt đó nhìn San San nói “Cô ấy, có biệt hiệu là vại rượu.”

Lời này khiến nhân viên phục vụ bật cười, túm túm nói bọn họ đợi một chút.

Quả thật Tiểu Tân nói không sai, tửu lượng của San San đúng là không tệ, khi cô còn đang trong bụng mẹ, mẹ San San hoàn toàn không như những người phụ nữ mang thai khác, kiêng khem đủ thứ, ngày nào cũng uống vài chai, cũng không biết có phải vì nguyên nhân này hay không mà tửu lượng của San San rất tốt, uống ít sẽ không đỏ mặt, uống nhiều cũng không ngất xỉu. Cuối kỳ mọi người tu tập, mọi người đều rất cao hứng, cuối cùng nhìn lại, trừ những người không uống rượu ra, chỉ còn San San tỉnh táo, từ đó về sau đại danh của San San vang chấn trong lớp, chỉ cần là tụ tập của lớp, uống rượu cũng sẽ không tìm cô, vì dù sao cũng uống không lại cô.

Ban nhạc còn chưa biểu diễn, Tiểu Tân và Hoàn Tử nói chuyện trên trời dưới biển, từ chuyện bìa đĩa mới của nhóm “Sun” sau đó nói đến những tin đồn xung quanh năm anh chàng đẹp trai đã nói đến mấy lần. San San rảnh rỗi nhàm chán, nghe bài nhạc đang phát, từng ngậm từng ngậm uống “Hong trà.”

Lúc ban nhạc “Sun” xuất hiện, San San đã uống xong chén hồng trà kia, hơn nữa lại gọi thêm một ly, mồ hôi, cô cảm thấy vị tương đối được, có điều hơi đắt một chút, một chén giá tận bốn mươi tám đồng.

Tiểu Tân và Hoàn Tử lúc này đã như phiêu bồng trong gió, hai mắt nhắm nghiền, nhìn về phía trước không ngừng kích động. San San nghe một hồi đã bị loại hình âm nhạc này làm đầu óc ong ong lên, đèn quán bar cũng không ngừng nhấp nháy càng khiến cô choáng váng hơn.

Cô hét lên với hai bạn, nói muốn đi về trước. Hai người kia giờ đến người thân còn chẳng nhận ra nữa là, vội nói cô đi đường cẩn thận, sau đó tiếp tục High high.

Đường đi bên trong vòng vèo hình chữ S, San San lảo đảo đi ra ngoài. Ở nơi này không khí không lưu thông khiến đầu óc cô choáng váng, không nghĩ vừa ra khỏi quán ba, gặp cơn gió lạnh lại khiến cô càng khó chịu hơn, người cũng cảm thấy lâng lâng, bước chân nhẹ như đang lơ lửng.

Đầu càng lúc càng nặng, huyết thái dương giật giật, toàn thân nóng nực, theo lý đáng lẽ lúc này cô phải rất khó chịu, nhưng San San lại có cảm giác thoải mái, cả người giống như vô lực, thoáng cái sẽ nằm lăn ra đất, rồi lại giống như có rất nhiều sức lực mà không thoát ra được, nghẹn lại khiến cô cảm thấy khó chịu, muốn cười lại không thể cười lên.

San San hí hóp đôi mắt cần hơi sáu độ, đứng ở ven đường gọi taxi, cô đứng một hồi, vẫy mỗi tay cũng không thấy một chiếc xe nào đỗ lại, tất cả đều lái qua không muốn dừng, ngược lại có một chiếc xe tư dừng lại, gọi cô nhanh chóng lên xe, San San rụt cổ “Anh cho rằng tôi say sao? Tôi còn lâu mới lên xe anh.

San San càng đứng càng mất kiên nhẫn, hôm nay lại không mang kính nên không thấy rõ biển số xe, bằng không sẽ nhớ kỹ, sẽ kiện các người, lại thêm một chiếc xe mà cô cho rằng là taxi đi qua, cô lòng dạ hẹp hòi nghĩ.

Đi taxi xem ra không thể đi rồi, San San hiện tại còn tự hỏi, cô nên làm gì...

Đúng lúc có một chiếc xe chạy đến, San San đột nhiên nhảy ra, sau đó hiên ngang mở rộng hay tay, đứng trên đường chặn xe lại.

San San hiên ngang chắn trước đầu xe, trong khi đang quyết tâm dù chết cũng phải đón được xe sẽ không ai là đối thủ của cô, xe như ý cô... ngừng lại.

6. Chương 6

Mắt thấy đã gần về đến nhà, tâm tình của người đàn ông vừa mới tốt lên một chút, sau đó thật không biết hôm nay có phải là ngày không nên ra khỏi cửa hay không, có lẽ là đụng phải quỷ hoặc trúng tà, một người phụ nữ đột nhiên lao ra ven đường tìm chết, đầu óc anh cũng có chút choáng váng, không kịp để bẻ lái nữa, chỉ có thể trực tiếp dừng xe lại ngay.

Người đàn ông kinh hãi người chảy đầy mồ hôi lạnh, trơ mắt nhìn người phụ nữ tự sát không thành kia, kích động nhìn lên bầu trời tay ra dấu thắng lợi, uốn éo thân hình chữ S cực kì tự nhiên mà bước lên ngồi

ngay vị trí kế bên tài xế trên xe anh, rồi buộc chặt dây an toàn, sau đó quay đầu lộ ra nụ cười rất quỷ dị với anh: “Không cho phép từ chối.”

Lời này là thế nào. Người đàn ông cau mày, nghiêng đầu nhìn người trước mặt đáng vẻ cợt nhả, tóc tai lại bù xù, mùi rượu nồng lên tận trời, đầu óc dường như cũng không còn minh mẫn giống như một con ma men. Anh tự nhận tính tình không tệ, thời kì niên thiếu phản nghịch đã qua cũng không động tay động chân với người khác, nhưng bây giờ lại dâng lên một loại xúc động muốn trực tiếp bóp chết cô hoặc đem cô một cước đạp xuống đường. Người đàn ông hít một hơi thật sâu, cố gắng nhẫn nại, hết sức hòa hảo nói: “Vị phu nhân này...”

“Cái gì mà phu nhân!” Con nữ ma men này lại tương đối chú ý đến cách xưng hô, trừng lớn đôi mắt vốn đang hơi hí lại mất hứng nhìn anh: “Anh mới là phu nhân, cả nhà anh đều là phu nhân!”

Không thể cùng một con ma men nói đạo lí, người đàn ông thay đổi cách xưng hô: “Vị tiểu thư này...”

Con nữ ma men lại lấy tay bừa bãi vuốt mặt, bởi vì mồ hôi mà tóc dính trên mặt vén hết ra sau, “Anh mới là tiểu thư, cả nhà anh đều là tiểu thư!” Thật khó hầu hạ, xem ra cô nàng không hài lòng.

Sau khi con nữ ma men lộ ra khuôn mặt thật, tương đối xinh đẹp. Người đàn ông nhìn lướt qua, yết hầu không có, ngực, ừ rất được, nhưng đang ở cái tuổi thác loạn lại còn tỏ vẻ gì nữa, “Bằng không cô là đàn ông sao?” Nhìn thấy con nữ ma men lại lộ ra ánh mắt “Anh là đồ ngu ngốc”, người đàn ông lúc này rất thông minh chủ động tiếp lời, “Được rồi, tôi là đàn ông, cả nhà của tôi đều là đàn ông.”

“Hi hi hi hi!” Con nữ ma men bị anh chọc cười, cô cười rộ lên cũng rất mê hoặc, người đàn ông nhìn ngây ngốc một hồi, sau đó con nữ ma men lại dùng ánh mắt “Anh là đồ ngu ngốc” nhìn anh một cái, “Cả nhà anh làm sao có thể là đàn ông, tên ngốc, mẹ của anh là phụ nữ nha.” Được rồi, ở đây cũng không có mẹ của anh.

Con nữ ma men lúc này không tiếp tục làm khó anh nữa: “Anh có thể gọi tôi là bạn học, thí dụ như, anh có thể nói, vị bạn học này...” Con nữ ma men có chút ý tứ, khéo miệng nhẹ nhàng cong lên, cô mỉm cười một cái. Người đàn ông nhìn kĩ lại, cô gái say này đúng là tuổi không lớn, gọi là phu nhân có hơi quá mức, phụ nữ đối với tuổi rất kiêng kị, khó trách cô lại tức giận như vậy, vừa rồi nghe cô nói mình là sinh viên, trong trường học cũng không xưng hô là tiểu thư, bạn học là cách gọi phổ biến nhất.

Người đàn ông nhìn thấy con nữ ma men duỗi tay sờ lên mặt anh, đây là trần...trụi, trắng trợn khiêu khích sao? “Anh cứ nghiêng đầu mà lái xe, có thể nhìn kĩ đường đi phía trước sao? Hay là, mắt anh bị lè.” Con nữ ma men hất tay lên, đẩy mặt anh nhìn thẳng lại, lực đạo còn rất mạnh.

Người đàn ông còn chưa khởi động xe. Anh ngược mắt nhìn tám biển quán bar bên cạnh, cô rốt cuộc đã nốc bao nhiêu rượu a! Con nữ ma men này tuy ăn nói rõ ràng, đối đáp trôi chảy, nhưng đầu óc cô hỗn loạn, ngôn ngữ bừa bãi, xem ra đã uống không ít.

“Cô thất tình sao?” Người đàn ông đột nhiên nhớ tới hôm nay là đêm thất tịch, vừa nhớ đến loại chuyện này có quan hệ với ngày lễ tình yêu, cùng nhau tự tử, vì yêu mà tự sát, vì yêu mà giết người trong xã hội hiện nay đặc biệt nhiều, nôm na mà nói, thì uống say là cách nhẹ nhàng nhất. Nhưng cũng phải nói thật, vừa nghĩ tới một người đẹp như vậy mà bị thất tình, còn say thành như vậy, trong lòng anh liền cảm thấy dường như có chút không thoải mái.

“Anh mới thất tình ấy, cả nhà anh đều thất tình!” Giọng nói mềm mại của con nữ ma men lại vang lên. Tâm tình người đàn ông bởi vì nàng đặc biệt khó chịu lại trở nên tốt hơn, đột nhiên phát hiện nói chuyện phẩm cùng một con ma men là một chuyện ngu ngốc, đạp chân ga, trước hết rời khỏi đây cái đã.

Con đường thẳng tắp này cũng không còn bao xa sẽ tới chỗ ở của anh. Người đàn ông lại rẽ vào một khúc cua, đi vào nơi này. Đây là một công viên nhỏ, hiện tại lúc này đã không còn người, anh dừng xe ở ngoài công viên, dưới không gian xanh tươi, anh tắt điều hòa, hạ cửa xe, để cho làn không khí trong lành tràn vào. Trong xe có một con ma men, trên người liên tục không ngừng tỏa ra mùi rượu, làm cho anh cảm giác cả xe tràn ngập hương vị ngây ngất ngọt ngào lại có chút mê ly, xông vào làm anh có chút choáng váng đầu óc.

Người đàn ông mở đèn xe lên, lại chứng kiến con ma men nhìn anh một cái, “Đến rồi?”

Người đàn ông xoay người, đối mặt với con ma men, “Chưa đến! Tôi còn đang lái xe!”

Con nữ ma men lại sờ tay lên mặt anh, anh nắm thật chặt, sau đó kéo cô xuống, lực đạo có hơi mạnh, con nữ ma men nhất thời không kịp phòng bị, cả người bị anh kéo về phía anh, hai người cách nhau rất gần, anh cảm giác chung quanh mùi rượu càng đậm, cánh mũi người được đều là vị ngọt phát ra từ trên người cô, thậm chí thân nhiệt trên người cô cũng rơi vào bàn tay anh, chạm vào khiến anh cũng cảm thấy nóng lên, có lẽ hẳn là nên bật điều hòa lên, “Mắt tôi lé, như vậy mới nhìn tinh tường được.” Thái độ người đàn ông chân thành, ngôn ngữ thành khẩn, ánh mắt vô tội.

“Vậy cũng không được buông cả hai cánh tay ra nha, rất nguy hiểm.” Một tay người đàn ông giữ lấy con ma men, một tay khoác lên ghế dựa của cô, con nữ ma men thời gian nghỉ hè vừa thi lấy bằng, đối với luật giao thông cũng rất quen thuộc.

Con nữ ma men muốn lấy tay anh đặt lên tay lái một lần nữa, lại bị anh luồn lách cầm ngược lại, mười ngón tay giao nhau, “Đang đợi đèn đỏ!”

Con nữ ma men sững sốt một chút, híp mắt nhìn anh, cảm giác thấy có cái gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được, “Tôi có nói cho anh biết tôi muốn đi đâu sao?”

“Không có!” Người đàn ông cảm thấy con nữ ma men đang từng chút từng chút rút tay của cô ra, lại dùng thêm sức nắm càng chặt hơn, “Không biết cô muốn đi đâu!”

“Vậy mà anh còn lái xe!” Con nữ ma men gấp gáp, giọng nói nhỏ nhẹ, “Anh đi lòng vòng nhiều đường như vậy, tôi không có tiền xe đâu.” Vừa nghĩ đến vô duyên vô cớ lại mất tiền xe, cô cũng quên vùng vẫy, bộ dáng tỏ ra đang lí luận với anh.

“Đây là đường một chiều, mặc kệ đi đâu trước hết cứ đi cái đã.” Người đàn ông thấy cô không co rúm nữa thì tâm tình thật tốt, còn tăng thêm chút lực mà siết chặt, thấy cô hơi nhúu mày mới buông lỏng ra.

“A!” Con nữ ma men cảm thấy mình đã đổ oan cho người tốt, hơi có chút xấu hổ mỉm cười với anh, “Ngại quá, tôi không biết!”

“Không sao! Mấy ngày hôm trước không phải như vậy, mấy cái quy định này cứ sửa tới sửa lui mãi!” Giọng người đàn ông còn lộ ra một chút bất đắc dĩ: “Quen rồi!”

Hai bàn tay giao nhau thật chặt, lòng bàn tay gần như đã ướt đầm mồ hôi, con nữ ma men cảm thấy không thoải mái, dùng sức muốn thoát ra. Lúc này người đàn ông không quán chặt lấy nữa, hơi buông lỏng để cho tay cô thoát ra, bởi vì anh phát hiện một trận gió thổi qua, thổi bay mái tóc cô, che mất một phần ba gương mặt cô, người đàn ông vươn tay vén mấy sợi tóc lại, nhẹ nhàng đẩy ra phía sau tai cô. Hành động của anh làm cho cô càng hoảng sợ, thân thể tự nhiên phản ứng lùi về phía sau, cánh tay vốn đang khoác lên thành ghế hiện tại lại vòng qua sau lưng cô, không chừa cho cô bất kì đường lui nào, hai người bọn họ cách nhau rất gần.

“Vị bạn học này, em tên gì?” Người đàn ông phát hiện lòng bàn tay có chút nóng bỏng, không biết là thân nhiệt cô quá cao hay là do anh.

“San San!” Con nữ ma men vốn không định nói cho anh biết, nhưng có thể lại nghĩ mới vừa rồi mình đã trách oan anh, mà anh cũng không có vẻ để ý cũng không buồn phiền gì, anh hẳn không phải là người xấu a, con nữ ma men nghĩ thầm trong lòng.

Người đàn ông nhìn đôi môi hồng hồng xinh đẹp của cô, lại tiến gần về phía trước, “Tên đầy đủ, San San!”

Giọng nói của người đàn ông lúc này rất êm tai, ầm ập lại có chút khàn khàn, hai người bọn họ cách nhau quá gần, hơi thở của anh đều phun vào mặt cô, làm cho cô có cảm giác là lạ, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời: “Diệp San San!”

Đôi môi cô rất đẹp, khi hơi nhúc nhích một chút càng làm cho anh cảm thấy tuyệt sắc, anh nhìn không được đem bàn tay vốn còn đang đặt trên lỗ tai cô chậm rãi hướng đến khuôn mặt cô, làn da cô rất mịn, nhiệt độ có hơi cao, sờ vào cảm thấy rất tinh tế, anh cứ như vậy một tắc rồi lại một tắc chậm rãi hoạt động, thẳng đến khi ngón tay cái chạm phải bờ môi của cô. Con nữ ma men hơi đỏ mặt, vốn là màu hồng phấn, hiện tại hai má biến thành màu đỏ tươi.

“Hương vị gì vậy!” Con nữ ma men cảm thấy hơi thở kia cách mình ngày càng gần, một loại hương vị lạ lẫm cực kì dễ ngửi xông vào khoang mũi cô.

“Mùi rượu!” Ngón cái của người đàn ông vẫn án binh bất động, một ngón tay thon dài khác lại chậm chậm di chuyển qua lại, ma sát khuôn mặt cô.

“Anh uống rượu!” Con nữ ma men nhúu mày, vẻ mặt không đồng ý, “Say rượu không được lái xe!”

“Không phải tôi!” Người đàn ông đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt cười cong cong, nhìn thấy sắc mặt con nữ ma men đỏ thêm ba phần, mắt hí hí liền không nhìn được kè sát cô thêm một chút, “Một vị khách để lại, cô ấy uống rượu!”

“Tôi đói bụng!” Con nữ ma men nói thẳng, bụng của cô rõ ràng rất no, nhưng không biết vì cái gì, cô cảm thấy mình rất muốn ăn cái gì đó.

“Hử?” Người đàn ông hơi sửng sốt, liền từ phía sau cầm lên một cái túi đưa cho cô, “Ăn đi!” Anh không quen ăn đồ ăn trên máy bay, bữa tối vẫn còn nguyên, vừa rồi sau khi xuống máy bay đã trực tiếp đóng gói lại một phần ở sân bay.

“Là cái gì?” Con nữ ma men cầm lấy đang muốn cởi túi nhựa ra.

“Cơm đùi gà!” Người đàn ông suy nghĩ một chút rồi trả lời, anh cũng không nhớ rõ, lúc đóng gói, hình như chỉ còn lại cái này.

Con nữ ma men mở gói to ra được một nửa rồi lại cột lên, trực tiếp ném phần cơm đùi gà đáng thương ra ngoài cửa sổ xe. “Không cần đùi gà!” Hiện tại chỉ cần nhìn thấy đùi gà xuất hiện gần cô trong bán kính năm mét, cô cảm thấy có thể lập tức nôn ra cho anh ta xem.

“Làm sao vậy?” Người đàn ông trở mắt nhìn bữa tối của mình cư nhiên bị ném đi, không rõ cho nên mở miệng hỏi, đùi gà có thù gì với cô?

“Tại...A! Tôi nhớ ra mình đã ăn nhiều quá rồi!” Con nữ ma men giải thích.

Cô cho rằng người đàn ông kia đã hiểu, kì thật, mới là lạ!

“Không phải cô đói bụng sao?” Người đàn ông quyết định không cùng con ma men này dây dưa quá lâu về một vấn đề.

“Tôi có cái này!” Con nữ ma men lục lọi một hồi trong túi của mình, mở mạnh giấy gói rồi hí hí cười hi hi bỏ vào trong miệng, “Ăn cái này là được rồi!”

Lúc người đàn ông còn là sinh viên cũng từng xem không ít phim Nhật Bản, anh đột nhiên phát hiện người Nhật Bản quả thật rất SB (Ngu ngốc), sao có thể không thoát được tình tiết nữ chính của phim ăn kẹo mút à.

Anh cứ như vậy sửng sờ nhìn cô mang theo nụ cười mỉa mỉ ăn kẹo mút, đột nhiên lại có một loại cảm giác hô hấp không thông, “Nhưng tôi cũng đói!”

“A!” Con nữ ma men choáng váng, hộp cơm đùi gà kia đã bị cô ném đi, hiện tại nếu đi nhặt lại cho anh thì không được lễ phép. Chỉ có thể cúi đầu lục lọi trong túi mình, “Nhưng mà chỉ còn một cây.”

“Anh thật sự rất đói sao?” Con nữ ma men quan tâm hỏi han, sau đó phát hiện anh nặng nề gật nhẹ đầu, anh thật sự rất đói, bởi vì con nữ ma men cảm thấy vẻ mặt của anh chính là bộ dạng của quỷ chết đói đầu thai.

“Không thì cái này cho anh ăn trước!” Con nữ ma men rút kẹo que trong miệng ra đưa đến trước mặt anh, “Thân thể của tôi rất khỏe mạnh, không có bệnh truyền nhiễm!” Ý là, anh có thể yên tâm mà thưởng thức.

“Có hương vị gì?” Người đàn ông nhìn thoáng qua que kẹo, vốn bàn tay đã rời khỏi thân thể cô lại chậm rãi vươn về phía cô, dứt khoát vòng ra sau lưng cô.

Lúc này còn kén chọn? Con nữ ma men nhìn anh không vội mà nhận lấy que kẹo, lại ôm lấy chính mình, mặc dù có chút kì quái nhưng cảm giác cũng không tồi. Có hương vị gì? Con nữ ma men suy nghĩ một chút, phát hiện rõ ràng đã quên mất, lại lấy que kẹo cho vào miệng mình liếm một cái, “Vị cam!”

“Vị cam a!” Yết hầu người đàn ông bỗng nhiên nhúc nhích, ánh mắt thâm thúy, nhưng dường như rất không hài lòng, cau mày, vẻ mặt không tình nguyện, “Nhưng mà tôi thích vị sầu riêng!”

“A! Vậy làm sao bây giờ?” Con nữ ma men há hốc miệng hỏi, chẳng lẽ phải đi mua bây giờ sao? “Kẹo que có vị sầu riêng sao?”

“Tôi cũng không biết!” Người đàn ông vừa cười, đôi mắt cười nheo lại, lộ ra hàm răng trắng, “Quên đi, tạm chấp nhận vậy a!”

“Cho anh!” Con nữ ma men cầm que kẹo đặt bên cạnh miệng anh.

“Cảm ơn!” Người đàn ông tháo tay con nữ ma men ra, sau đó đem tay kia đặt sau gáy cô, dùng sức kéo một cái, liền đem cô kéo về phía mình.

Bờ môi hai người chạm vào nhau.

7. Chương 7: Đều Là Lân Đầu Tiên

“Anh đang hôn tôi sao?” Nữ ma men tỉnh táo lại, muốn lùi về phía sau, bàn tay to của anh cứ như thế đặt sau lưng cô, khiến cô không thể động đậy, cũng chỉ có thể dán môi khê phối hợp cùng anh, mơ hồ không nói rõ.

“Trong miệng em có mùi rượu rất nồng.” Nhiệt độ môi cô rất cao, nóng nóng, dán trên môi anh khê chuyển động, làm anh cảm giác mùi rượu trong miệng cô càng đậm hơn.

“Nói bậy.” Nữ ma men phủ nhận “Tôi không có uống rượu.”

“Vậy em uống gì rồi?” Người đàn ông hơi lui về sau một chút, hai người hơi cách nhau ra, không dán môi trên môi cô nữa mà dùng tay nhẹ nhàng miết miết trên môi cô.

“Hồng trà.” Nữ ma men cảm thấy tay anh ta cọ lên môi mình ngứa ngứa, đưa rưng cắn cắn, không cẩn thận răng đụng phải tay anh, cô lại nhanh chóng thu răng về “Hình như là hồng trà đặc sản Sơn Đông.”

Người đàn ông nhướn mày, suy nghĩ một chút “Long island ices tea ?”

“Đúng đúng đúng.” Nữ ma men khê dịch người “Anh đúng là lợi hại, cái này cũng có thể đoán được.”

“Em uống nhiều hay ít.” Người đàn ông cuối cùng không chịu được sự hấp dẫn của đôi môi đỏ đang chu ra của cô, lại lần nữa chậm rãi gục xuống, mùi rượu kệt mùi rượu, anh có thể chịu được.

“Hai ly.” Nữ ma men trừng mắt nhìn người đàn ông càng lúc càng gần mình.

Tử lượng thật tốt. Lờn này người đàn ông giấu ở trong lòng không nói ra, bởi vì môi anh và môi cô lần nữa dừng tại một chỗ.

Lúc này không phải chỉ đơn giản dán tại một chỗ, người đàn ông khê cắn môi cô, lực không lớn nhưng cũng khiến cô giật mình khê mở môi ra, vừa vặn để anh có thể lén vào. Đầu lưỡi thuận lợi trượt vào, nhẹ nhàng quét một vòng quanh miệng cô. “Nhắm mắt lại.” Nữ ma men vẫn đang mở to mắt, thoát nhìn rất buồn cười, người đàn ông thu lưỡi lại, yêu cầu cô. Nhắm mắt thì khác gì sao? Nữ ma men trong lòng trộm nghĩ, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Rầm~! Đúng là không giống. Lưỡi người đàn ông không chỉ quét tới quét lui, mà ầm ầm tiến vào, đầu lưỡi của anh ta quét qua lưỡi cô, làm cô hoảng hốt giật mình, một loại kích động cùng sợ hãi cùng lúc xuất hiện, làm cô vừa sợ vừa hưng phấn, cô muốn chạy trốn, đầu không ngừng lùi lại phía sau, bay tay của anh ta lúc này đặt lên gáy cô, không cho cô lùi sau nửa bước, cứ như thế dùng sức chen vào miệng cô.

Đầu lưỡi anh ta rất linh hoạt, không ngừng chạy tới lui trong miệng cô, tìm kiếm lưỡi cô, cô muốn tránh nhưng mà lại tránh không xong, cô lùi vào bên trong, anh đi theo vào phía trong, cô chạy sang bên trái anh tìm qua bên trái, cô quay qua bên phải anh cũng đảo qua phải, anh cứ như thế truy đuổi cô. Sau đó, cô

không thể chạy thoát, đành buông tha sự chống cự, muốn cùng anh dây dưa một chỗ, anh lại rút lui, tuy không rời khỏi miệng cô, nhưng cứ như đang trốn cô, thỉnh thoảng đụng chạm vào chiếc lưỡi ngọt ngào của cô, sau đó lập tức chạy nhanh qua nơi khác. Trong lòng cô dấy lên một cảm giác mất mát, trống rỗng, muốn bắt được anh nhưng không thực hiện được, nữ ma men rất khó chịu, hai tay vốn đang rũ xuống không biết làm gì chậm chậm bò lên, một mực leo lên vai anh, vò nhấn quần áo của anh. Nữ ma men không ngừng lắc đầu dây dưa, cô không thích cảm giác này, khoảng cách gần như thế lại không chiếm được khiến cô rất khó chịu, nơi sâu nhất trong yết hầu cô không ngừng muốn kêu lên nhưng không phát ra được tiếng rên rỉ, không ngừng thở, cơ thể giống như một con mèo nhỏ. Người đàn ông cuối cùng ngừng trêu chọc cô, dùng sức kéo cơ thể cô lại gần mình, như cô mong muốn, hai đầu lưỡi linh hoạt quấn lấy nhau một chỗ, cùng tiến cùng lùi một điểm, không ngừng quấn lấy nhau, trấn an cô, con ma men cảm thấy mình cực kỳ viên mãn.

Nhiệt độ trong miệng cô rất cao, bên trong vương lại hương ngọt ngọt của rượu làm lửa trong người đàn ông đang hôn cô cũng không ngừng tăng lên, không ngừng thiêu đốt bên trong người anh.

Hai người quấn lấy nhau không biết bao lâu, bởi vì nữ ma men hô hấp không thông muốn ngạt xỉu, người đàn ông mới chậm rãi buông cô ra, đầu của cô gục trên vai anh, miệng không ngừng hít từng ngụm từng ngụm khí. Cô phát hiện tình hình của anh cũng không khác cô là mấy, bởi vì miệng anh vừa vặn dán tại lỗ tai cô, làm cô nghe được rõ ràng, anh đang thở dốc, tiếng thở dày đặc mang theo một chút kìm chế khó chịu.

“Sao anh lại hôn trộm tôi.” Đến khi hô hấp của nữ ma men ổn định hơn một chút, thoải mái qua đi bắt đầu trở mặt.

“Là em nói tôi ăn.” Người đàn ông vừa vuốt tóc cô vừa trả lời, giọng nói ẩn chứa sự vô tội “Tôi cũng đã nói cảm ơn với em.”

“A? Tôi cho rằng...” Nữ ma men muốn giải thích, cô là nói muốn cho anh ăn kẹo, nhưng giờ hiện tại không thấy kẹo đâu, rõ ràng vừa mới cầm trên tay mà “Nụ hôn đầu tiên của tôi.” Nói xong lại nghĩ, cô đứng là thiệt thòi mà.

“Cái gì mà nụ hôn đầu tiên.” Người đàn ông hỏi.

“Đây là lần đầu tiên tôi hôn môi.” Nữ ma men sùng sục, không tin nổi lại có người không hiểu chuyện đó.

“A.” Người đàn ông hiểu rõ, nâng nữ ma men dậy, nhìn ánh mắt mờ mịt của cô cười nói “Đây cũng là lần đầu tiên tôi và em hôn môi.”

Nữ ma men suy nghĩ một chút, cảm thấy rất công bằng nên không so đo nữa. {Hana: anh này cũng hèm nói đây là nụ hôn đầu của anh ấy, chỉ nói là anh ấy với chị lần đầu hôn môi thôi, thế mờ cũng không so đo nữa, ngây thơ quá đi}

“Em nói xem giờ làm sao đây?” Người đàn ông nhẹ nhàng vuốt mặt cô hỏi.

“Cái gì mà làm sao bây giờ?”

“Em hôn tôi, chẳng lẽ không chịu trách nhiệm sao?” Người đàn ông biểu lộ bộ dạng bị ức hiếp, giống như cô là một đại sắc nữ vừa chiếm tiện nghi của anh vậy.

“Tôi... tôi...” Nữ ma men cảm thấy đầu óc choáng váng, không lẽ đụng phải vệt rồi? “ Bao nhiêu tiền.” Bộ bày ra bộ mặt chuẩn bị mặc cả hỏi anh.

“Không cần tiền.” Người đàn ông lắc đầu, “Nếu là bạn gái của tôi sẽ không thu tiền, tôi nói thế, được không.”

“Loại nào?” Nữ ma men ngây người, thuận miệng hỏi.

Người đàn ông nhìn cô, lại lần nữa dùng môi anh che môi cô lại, rất nhanh xông vào miệng cô, quấn lấy lưỡi cô, không ngừng cùng lưỡi cô lượn vòng, thuận tiện quét qua mọi góc ngách trong miệng cô một lượt, đang lúc hưởng thụ ỉn, đột nhiên lại lui ra “Cứ như thế đi.”

“Ồ?” Nữ ma men đang hưng phấn nửa chừng bị cắt đứt, mất hứng cau mày.

“Còn muốn nữa?” Người đàn ông lần nữa cúi xuống, dán lên môi cô.

Nữ ma men mơ hồ gật đầu.

“Làm bạn gái tôi.” Người đàn ông lần nữa yêu cầu, lại thấy nữ ma men vô thức gật đầu. “Nói.”

“Được.”

“Ngoan.” Người đàn ông hài lòng với biểu hiện của cô, quần quýt thân thể cô, tiếp tục hoàn thành nụ hôn cuồng nhiệt vừa bỏ dở.

Hai người cứ như thế hôn rồi lại nghỉ, nghỉ chút lại tiếp tục hôn, cuối cùng người đàn ông cảm thấy nếu còn tiếp tục hôn, kết quả sẽ không chỉ dừng ở nụ hôn môi đơn giản như vậy nữa.

Anh kéo cô ra, “Số điện thoại của em.” Bọn họ vẫn còn nhiều thời gian.

Nữ ma men lắc đầu “Mất rồi.” Câu này cô không nói dối, điện thoại hôm qua bị trộm mất rồi.

Người đàn ông lúc này cho dù có đưa số của anh cho cô, khẳng định ngày hôm sau cô nhất định quên không còn một chút gì.

“Thẻ sinh viên của em.” Cô nói cô là sinh viên, hẳn có thể học sinh đi.

“Anh định làm gì.” Nữ ma men phòng bị nhìn anh.

“Sinh viên phải có thẻ.” Người đàn ông tiếp tục nói hươu nói vượn “Bằng chứng đâu.”

“A a a.” Nữ ma men cười hì hì, vội vàng lấy vậy chứng từ trong túi xách đưa cho anh xem. “Được giảm giá?”

“Giảm chín mươi phần trăm.” Người đàn ông tức giận trả lời.

“Tận chín mươi phần trăm.” Nữ ma men tỏ vẻ không hài lòng, “Tôi là bạn gái của anh, giảm thêm bảy phần nữa đi a.” Cô cò kè mặc cả.

“Một là một, công là công, tư là tư.” Người đàn ông nhìn thẻ sinh viên quen thuộc, vốn nghĩ rằng cô nàng say xin này chỉ mang tiếng là sinh viên thôi, không nghĩ tới lại học trường này.

“Ký túc xá của em ở đâu.” Trường học thì anh biết rõ, nhưng anh lại không biết ký túc xá ở đâu. Hối cũng như không, con ma men mê mê tỉnh tỉnh hé ra ba chữ “Quên mất rồi.”

Thở dài, người đàn ông lấy điện thoại, đánh thức bạn tốt đang trong mộng đẹp. Đối phương còn tưởng xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới anh lại hỏi địa chỉ ký túc xá, không đợi đối phương kịp mang tam tị kinh ra niệm, người đàn ông nhanh tay tắt điện thoại.

Cuối cùng cô cũng đứng được dưới tầng ký túc xá, lúc sắp xuống xe, hai người còn không quên một hồi hôn môi kịch liệt.

“Xe... tiền xe... nhiều... hay ít...” Nữ ma men hỏn hển hỏi anh.

Người đàn ông vuốt mặt cô, anh bây giờ đối với cô gái này nghiện không thôi “Để nghĩ đã, nếu như tôi là bạn trai em, vậy cũng không cần trả tiền.”

“Hi hi hi...” Nữ ma men sững sốt một chút, sau đó lại cười vui vẻ, lảo đảo xuống xe. “Cảm ơn anh nhé.”

“Không cần khách khí.”

Lúc nữ ma men chuẩn bị đóng cửa xe, đột nhiên nhớ đến gì đó, cúi người dò xét nói “Buổi tối lái xe nhớ cẩn thận một chút.” Anh vẫy tay “Tạm biệt.”

“Ồ, tạm biệt.” Khóe miệng người đàn ông khê cong lên, cười cười nhìn nữ ma men đi theo hình chữ S vào ký túc xá, cho đến khi không thấy bóng dáng mới chậm rãi lái xe đi.

Cảm giác có bạn gái, đúng là rất tốt.

8. Chương 8: Sao Hỏa Đụng Phải Trái Đất

“Mình sẽ không sao giờ nhìn mưa sao băng nữa.” San San cau mày, đem vài viên thuốc to có chút dọa người bỏ vào trong miệng, lại uống một hộp nước rồi ngửa đầu nuốt xuống, “Dù sao ngày hôm qua cũng đã thỏa tâm nguyện, cả đời này cũng đủ rồi.”

Vì trận mưa sao băng này, Diệp San San cùng toàn bộ kí túc xá đi lên đỉnh núi, vây quanh một đồng đồ ăn uống, oa oa kêu cả đêm, hôm sau, toàn bộ kí túc xá, một phần ba bị cảm, phần còn lại bị sốt, không một người nào may mắn thoát khỏi!

“Trách không được miệng cậu cứ nhắc lại không ngừng, a...a oa (ngáp)...Mình còn đang nhìn xem cậu đang làm gì.” Hoàn Tử đã trốn vào ổ chăn, “Lại vờ như ngớ ngẩn không phải, kì thật chỉ cần “nghĩ thầm” là đủ rồi.”

“San San, cậu không nghỉ ngơi cho thật tốt, lại còn đi đâu a?” Nha Nha lau lau nước mũi, nhìn thấy San San đang mặc quần áo, mơ hồ khó hiểu.

“Không may bé con lại phải học môn tự chọn.” Ánh mắt đồng tình của Tiểu Tân nhìn San San, “Tới giờ của bà cô chồng ấy rồi.”

“Cũng không cần phải liều mạng như vậy chứ?” Hoàn Tử đưa tay duỗi tay ra khỏi chăn, “Gọi điện trả giá (xin nghỉ) đi a, cậu vừa hết hạ sốt.”

“Chết mất.” San San đáng thương nói, “Hôm nay không biết làm sao lại như vậy, có quá nhiều người trả giá, kết quả là nói một người cũng không bán, đêm nay còn điểm danh, không thì sẽ đánh rớt bài thi cuối kì.”

“Không phải chứ cô nương!” Hoàn Tử thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, “Ác như vậy a, triệu chứng thời kì mãn kinh a!”

Nha Nha hít hít cái mũi, “Bà cô chồng kia cũng không phải chỉ có mình cậu là học viên nha, cậu vừa mới nghỉ thì sẽ không có ai đi học.”

“Kém cỏi chính là kém cỏi” Tiểu Tân oán hận nói, “Hiếm có, chỉ là môn tự chọn, cùng lắm thì không học cái học phần này.”

“Học đã lâu như vậy, giờ bỏ rất đáng tiếc.” San San lại thổi một ly nước nóng, “Môn Luật hôn nhân kia của mình hy vọng rất ít, môn này mà không đạt nữa thì môn học tự chọn của học kì này xem như toi.”

Tiểu Tân ôm bàn phím gõ lóc cóc nói: “Hàn soái ca, cậu cứ việc nháy mắt vài ba cái, anh ta động tâm, học phần này sẽ dễ như trở bàn tay.”

“Không chắc, căn cứ vào bảng xếp hạng “Mười tình nhân như ý” mới nhất học kì này thì người thích hợp để làm bạn gái của thầy Hàn nhất chính là Lâm Dĩ Như nha.” Nha Nha ở cùng kí túc xá buồn chuyện cho cô nghe, “Anh ta nếu như thích loại hình như vậy, San San cậu không thể đùa giỡn được đâu.”

“Lâm Dĩ Như là ai?” Hoàn Tử đầy hứng thú thò đầu ra hỏi: “Loại hình nào?”

“Là “Một cảnh hoa của khoa luật” a, Bạch Cốt tinh!” Tiểu Tân bổ sung, “Một bảng xếp hạng YY (tự sướng) cũng chẳng phải sự thật, mình cũng có thể nói mình rất xứng đôi với Lưu Đức Hoa a.”

“Không phải đâu, nàng ơi! Con mắt nhìn xa trông rộng, lão đúng là chỉ dùng lỗ mũi để nhìn người khác.” Hoàn Tử rất không cho là đúng.

“Các cậu thì biết cái gì, chủ yếu chính là một nữ thần hạ phàm, người ta đi chính là con đường lãnh diễm, lãnh diễm các cậu có hiểu không, không cần là tối diễm (đẹp nhất), nhưng lại là lạnh nhất.” Nha Nha nhìn San San, “San San, hiện tại đến cuối kì vẫn còn xa, bằng không thì hiện tại cậu bắt đầu luyện tập đi, không chừng còn kịp.”

...San San không nói lời nào, chỉ để lại cho bọn họ một vẻ trầm mặc cùng bóng lưng bận rộn.

“San San, cậu đừng buồn a!” Nha Nha dùng sức cổ vũ, “Có ba người bọn mình làm quân sư, bảo đảm cậu đánh đâu thắng đó, không mê hoặc được Hàn Cố Diễn, mình sẽ đồng chết anh ta!”

“Chưa làm đông chết được Hàn soái ca, đến lúc đó chúng ta phỏng chừng cũng đã lạnh chết, hiện tại là mùa đông, muốn mình lãnh diễm cũng phải đợi sang mùa hè năm sau ha, còn nhiều thời gian mà phải không, trong khoảng thời gian ngắn này mình cũng không xấu đi đúng không, chờ đến cuối hè, cậu muốn lạnh có lạnh, dù là biến nơi này thành Bắc cực thì mình cũng không ngăn cản cậu đâu.” Về mặt Tiểu Tân cột nĩa nói, “Nhưng mà nói thật, nếu như thầy Hàn thực sự quen với Lâm Lãnh Diễm kia, mình thà để anh ta là GAY.”

“Cậu điên rồi! Đầu năm nay, vốn đàn ông có chất lượng tốt đã không nhiều, một đồng con gái cạnh tranh nhau, con bà nó, hiện tại đàn ông cũng đã bị tiêu tốn hết, ngày đó xem như không thể vượt qua được rồi.” Hoàn Tử hét lên một câu, “Nhưng mà mình nói này, San San, đối mặt với một cực phẩm như vậy, chẳng lẽ cậu không có chút ý tưởng gì sao?”

“Ý tưởng gì?” San San vừa chải đầu vừa hỏi.

“Ví dụ như cái ý nghĩ gì gì đó...” Tiểu Tân tiếp lời, “Từ mẫn cảm, từ mẫn cảm, một ý tưởng mẫn cảm, một ý tưởng gì gì đó?”

“Đứng nói hàm súc như vậy.” Hoàn Tử đột nhiên đầy hứng thú, từ trên giường ngồi dậy, bọc trong chăn mềm nhìn San San, “Không nghĩ đến một chút nào sao?”

“Không biết nha!” San San vừa buộc tóc vừa trả lời, “Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy, so...mình sẽ không nghĩ đến cái gì không nên nghĩ.”

“Phụt!” Tiểu Tân lập tức phun ra ngụm nước vừa uống lên mặt Nha Nha ngồi đối diện.

“Hứa Tiểu Tân, từ nay về sau khi nói chuyện phiếm không cho phép cậu uống nước.” Nha Nha lau lau mặt oa oa kêu to.

“Đông!” Hoàn Tử ngã lăn trên giường.

Khăn quàng cổ bằng nhung dày cộm dường như che mất khuôn mặt, chiếc cằm cùng lỗ tai đều bị che kín, trên người ngoại trừ đồ trong để giữ ấm, nhìn qua áo lông cổ cao khoác ngoài, còn có một chiếc áo nhung khoác ngoài màu hồng dày cộm dài quá gối, bên dưới là chiếc quần jean bó sát, chân mang một đôi ủng ngắn. Tuy đã bắt đầu vào đông, nhưng cách ăn mặc này của San San, ở phía nam thành phố này vẫn cảm thấy có chút khoa trương.

San San bội phục nhìn qua một nhóm chuyên gia đom đóm xinh đẹp làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo đang bước qua đường kia, mùa đông phía nam thành thị, đặc biệt là buổi tối, luôn cảm thấy ẩm ướt âm u, cái lạnh âm thầm mang theo cái ẩm ướt xuyên qua từng lớp quần áo xâm nhập vào cơ thể, mặc kệ có mặc nhiều lớp quần áo hơn nữa, bàn tay đều lạnh như băng, luôn không có chút ấm áp nào, có đôi khi, cô thật hận không thể ôm giường cùng chăn mềm gắn lên cơ thể mình.

San San rút cổ lại, nhìn lướt qua xung quanh, bước chân có chút thong thả đi về phía kí túc xá. Cô đã kiên trì giữ vững tinh thần héo hon mê muội trong hai tiếng, rốt cuộc cô giáo phân tích về quảng cáo tã giấy chống thấm được nhiều giải thưởng lớn từ các góc độ khách nhau sau đó mới thả cho bọn họ tan học. Giờ học này xem như cô mù tịt, cô ngay cả nhãn hiệu của tã giấy chống thấm nước kia là cái gì cũng không nhớ rõ. Cô Vương thật sự là không dễ chiều lòng, trách không được Tiểu Tân lại nói bà ta đi lưng chữ vận (), bọn họ lấy bài chuyên ngành ra mà đối phó với môn tự chọn, vậy mà cô giáo còn chưa hài lòng.

Điều này cũng không thể oán cô, thân thể thật sự là mệt vô cùng.

Vốn đã thấy không thoải mái, hiện tại lại bị gió lùa vào, San San càng cảm thấy hai chân tê cứng, đầu óc cũng trở nên nặng nề, vừa nghĩ tới kí túc xá còn cách một đoạn nữa, trong lòng San San lại thấy buồn bực.

Hiện tại đừng nói là xe có rèm che, chỉ cần là một chiếc xe đạp công cô về đều có thể làm cho cô cảm động đến chết, dứt khoát gọi điện thoại cho Tiểu Mập, cái xe đạp rách kia mỗi lần đều làm cho cô muốn nôn, nhưng có còn hơn không, cậu ta luôn miệng nói làm trưởng bối nên muốn chăm sóc cô thật tốt, hiện tại có cơ hội cho cậu ta biểu hiện rồi.

“San San.” San San đang nghĩ như vậy thì phía sau có người gọi cô.

“Tiểu....Thầy Hàn.” San San vui mừng quay đầu lại, phát hiện không đúng nên lập tức đổi giọng, vẻ mặt khi nhìn thấy người sau lưng mình cũng lập tức trở nên tất cung tất kính, chỉ thiếu không cúi gập đầu, “Xin chào thầy Hàn.”

“Vừa tan học à.” Hàn Cố Diễn mắt nhìn thấy cô ôm sách giáo khoa trên tay, “Hứng thú của em về khoa này rất lớn nha.”

“...A...” Khóe miệng San San co rút, cô làm sao có thể nói mình không may đăng kí phải khóa học của sát thủ mặt đen chứ?

“Điện thoại sao lại không gọi được?” Hàn Cố Diễn không có hứng thú dây dưa cùng cô, trực tiếp hỏi.

“A! Không gọi được sao?” San San sững sốt một chút, “Thầy Hàn tìm em sao?”

“Ừ, thứ bảy tuần này tôi có việc, không đến lớp học tự chọn được.” Hàn Cố Diễn nheo mắt nhìn San San bao bọc kín mít đứng trước mặt, “Em báo ọi người.”

“Không cần lên lớp à, thật tốt quá!” Trong lòng San San bỗng tung tăng như chim sẻ, lời nói không nhịn được phải thốt ra, chỉ kém phần không hoa chân múa tay để thể hiện vui sướng trong lòng, sau đó lại bị Hàn Cố Diễn làm cho sợ hãi.

Khụ, vừa rồi hưng phấn như vậy, đã nói rõ không thích lên lớp của thầy giáo, không giữ mặt mũi cho thầy, San San thầm mắng mình, muốn mừng thì cũng phải chờ thầy đi rồi mới thể hiện ra chứ, không biết hiện tại bày ra bộ mặt “Thật đáng tiếc” có còn kịp không? Cô kéo kéo khăn quàng cổ dày cộm, lộ ra chiếc cằm, nhanh chóng lái sang chủ đề khác, “Không thành vấn đề, thầy Hàn, thầy yên tâm đi, chúng em có tạo một nhóm QQ, em lên bảng thông báo chung ghi một dòng là được, cam đoan thông báo đến mọi người.”

“Ừ!” Sắc mặt Hàn Cố Diễn vẫn như thường, “Trở về kí túc xá à?”

“Đúng vậy ạ, thầy Hàn!” San San rất lễ phép trả lời.

“A, cách đây không xa nha~!” Hàn Cố Diễn đi song song bên phải San San.

“Ở Tây Ba, kì thật cũng không xa ạ.” Trong đầu San San lại nói thêm – mới là lạ.

“Xem trời như vậy, có khả năng trời sẽ mưa, tôi đưa em về!”

Trời sẽ mưa sao? San San ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng thật to tròn, lại quay đầu nhìn Hàn Cố Diễn đi bên cạnh, có thể trên tay anh ta cũng không có dù a, “Không cần, thầy Hàn, em đang đi về, rất nhanh sẽ đến!”

Hàn Cố Diễn nhìn cô một cái: “Xe tôi đậu ở phía trước, cùng đi lấy, để tôi đưa em về!”

“A!” San San nhìn tên thiên lôi sống Hàn Cố Diễn ở trước mắt, “Thật phiền quá, thầy Hàn!”

“Không sao.” Hàn Cố Diễn mỉm cười với cô, “Vô cùng cam tâm tình nguyện!”

San San...

San San sống vai cùng Hàn Cố Diễn đi tới, tương đối hấp dẫn ánh mắt chú ý của người khác, thỉnh thoảng có bạn học đi lướt qua hai người bọn họ, còn cố tình quay đầu lại nhìn một chút, càng quá mức chính là, nhìn thì nhìn, còn lộ ra khuôn mặt không thể tưởng tượng được.

San San bị loại ánh mắt “Sao Hỏa đụng phải Trái Đất” kia nhìn nên vô cùng xấu hổ, bước đi mà nơm nớp lo sợ. Cô kéo cao khăn quàng cổ, che lại khuôn mặt, đột nhiên cảm thấy mình lo lắng không yên như vậy cũng rất kì quái, hai người bọn họ cũng không phải ngôi sao làm chuyện mờ ám gì.

So với khuôn mặt nhẵn nhụi của San San, Hàn Cố Diễn ngược lại tương đối tự nhiên, thỉnh thoảng vẫn nói vài câu chuyện phiếm với San San, hỏi một ít vấn đề học hành của cô, San San chỉ ôm thái độ học qua loa đối với khóa học kia, cho nên toàn bộ kiến thức đều không tồn tại trong đầu cô tí nào, cho nên câu trả lời tất nhiên cũng chỉ bla bla bừa bãi, vô cùng chột dạ, đừng nói đến là có bao nhiêu khó chịu.

Đến khi cô sắp chống đỡ không được thì Hàn Cố Diễn lại gặp một thầy giáo quen, hai người cùng trò chuyện, khác khoa nên San San cũng không biết, Hàn Cố Diễn không có giới thiệu, cô cũng không dám đường đột

chào hỏi, chỉ lễ phép gật đầu cười cười, rồi giả vờ ngoan ngoãn đứng một bên. Thầy giáo kia vừa cùng Hàn Cố Diễn nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại còn nhìn sang San San vài lần, vẻ mặt hứng thú.

9. Chương 9

Toà nhà “Tử Hưng” thuộc về khoa nhân văn, phía trước có bãi đỗ xe lớn, vốn chuyên dùng làm bãi đỗ sẽ cho giáo viên, về sau cũng có những sinh viên liều đem xe đạp dựng ở đó, trường học cũng không quản, dần dần biến thành bãi đỗ xe dùng chung của cả sinh viên và giáo viên.

Hàn Cố Diễn bảo San San chờ ở trước cửa “Tử Hưng”, sau đó đi lấy xe. Hiện tại là thời điểm sinh viên tan giờ tự học, nhất thời trước cửa người đến người đi rất náo nhiệt.

Ngoài khoa của mình và những phòng học thuộc khoa có đăng ký môn tự học, từ trước đến nay San San rất ít qua lại trong trường, ngay cả khi có tân sinh viên đến nhập trường cô cũng không đưa người mới đi thăm quan trường học. San San quen thuộc với “Tử Hưng” vì Hà Kiệt chính là người thuộc khoa nhân văn, lại nói đến chuyện lúc hai người còn đang yêu đương, có khi cũng tới rạp chiếu phim của trường xem, cũng có khi hẹn đi ăn cơm, thời gian còn lại chính là hai người rủ nhau tự học, Hà Kiệt ngại xa không muốn đến toà nhà khoa cô, cho nên đều là cô phải đến “Tử Hưng.”

San San đối với đoạn tình cảm này bắt đầu nhanh, kết thúc lại càng nhanh hơn khiến cho cảm giác lưu luyến vốn đã không mặn mà biến mất rất nhanh, thời gian quá ngắn nên cũng không có gì lãng mạn khiến cô khắc cốt ghi tâm. Nhưng hiện tại đứng ở nơi này, tình huống lại có chút khác biệt, cảm giác cổ quái xuất hiện trong đầu khiến đầu óc nhanh chóng choáng váng. Cả người San San mơ mơ thực thực, mặt cũng không hiện rõ, thế nhưng dù vậy tư thế của cô vẫn rất đẹp, bóng lưng tiêu chuẩn khiến người ở phía sau chỉ muốn vọt lên phía trên xem người đó mặt mũi thế nào. San San bị người qua lại dò xét có chút ngượng ngùng, sợ bạn học của Hà Kiệt nhận ra cô liền nhanh chóng muốn đi đến bãi đỗ xe tìm Hàn Cố Diễn. Đang tính toán thì bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng còi xe “tín tín”, San San hơi giật mình, nhìn rõ người phía sau đến, trong lòng thở dài một hơi, chân tay thừa thãi nhanh chóng lên xe.

San San không quan tâm lắm đến ô tô, cùng lắm cũng chỉ phân biệt được ba loại, BMW, Mercedes và KIA, hai loại trước không cần nói nhiều, loại thứ ba chính là xe taxi. Xe của Hàn Cố Diễn màu xám bạc, loại xe gì San San không biết rõ, nhưng nhìn cũng rất có khí phách, vị trí ngồi bên trong cũng rộng rãi thoải mái, chắc hẳn giá cả cũng không thường. San San nhớ đến bảng xếp hạng trong trường, từ “Tình nhân trong mơ”, “Đối tượng hẹn hò lý tưởng”, “Kim cương vương lão ngũ”... có vẻ như loại nào Hàn Cố Diễn cũng đứng trên top đầu. Lớn lên đẹp trai, có học vấn, có tiền, thái độ hoà nhã, vì thế được hoan nghênh cũng là điều bình thường, San San thầm nghĩ trong lòng. {Hana: Vương lão ngũ, từ này lâu rồi không xuất hiện nhỉ, từ này ý chỉ những anh chàng có năm thứ, tiền, sắc, nhà, xe và gia thế.}

Hàn Cố Diễn chăm chú lái xe, San San miên man suy nghĩ, ai cũng không nói gì, nhất thời không khí trong xe vô cùng yên tĩnh.

“Sao thế, lạnh à?” Hàn Cố Diễn thấy cô mặc quá nhiều thứ, trên xe mà vẫn quàng khăn quàng cổ, cả người co lại rúc vào một góc, giống như lạnh quá mà run.

“Đúng a.” San San có chút ngượng ngùng, rụt người lại “Em rất sợ lạnh, ha ha.”

Hàn Cố Diễn liếc nhìn San San, sau đó khẽ hạ cửa xe hai bên xuống tầm mười phân.

“Thầy Hàn, không sao, em mặc rất nhiều đồ.” San San nhìn Hàn Cố Diễn mặc một chiếc áo bên trong có lông, cộng thêm một chiếc áo gió không dày lắm, nhìn qua bản thân, cô thấy mình giống như một chiếc bánh chưng.

“Đêm nay gió lớn, cũng có chút lạnh.” Hàn Cố Diễn nhìn hai má cô đã đỏ ửng, hô hấp cũng dần tăng lên, nhất thời có chút hoảng hốt.

Tinh thần San San vốn đang ủ rũ, hiện tại cả người dán lên ghế, mệt rã rời, đầu óc cũng bắt đầu hỗn loạn.

Đến khu phía tây, ký túc xá của San San đã ở phía trước, Hàn Cố Diễn đỗ xe, nghiêng người nhìn San San đang lim dim dần lên ghế “Em không thoải mái sao?”

“Gì cơ.” Giọng anh như xa, nhưng lại giống như rất gần, San San mở mắt, phát hiện cơ thể anh đang nghiêng về phía mình, khuôn mặt tự nhiên chắn trước mặt cô, “Đã đến chưa?” Cô có chút ngượng ngùng, mắt mờ sương, cố nhìn ra ngoài xe, muốn kéo cửa đi xuống.

Cả người cô nóng như có lửa, anh có thể cảm nhận được, ngay cả nói chuyện thôi anh cũng cảm thấy hơi thở của cô phủ lên cổ mình, ánh mắt của cô hồng hồng, mê man mang theo hơi nước, đôi mắt vốn xinh đẹp lúc này ngập nước, khi nhìn anh lại càng có mị lực, càng kinh diễm.

Hàn Cố Diễn kéo tay San San, đợi cô chuyển người, trực tiếp đặt tay lên trán cô, “Em bị sốt!”

Đầu óc San San vốn đang mơ màng, toàn thân cao thấp giống như bị bỏng, như có lửa đốt, hiện tại bị một tay Hàn Cố Diễn chạm vào, tiếp xúc với hơi lạnh khiến cô thoáng run rẩy. Hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần, sờ lên trán mình “Hình như không phải, không có bị bỏng a.”

“Cả người em đều nóng rực, đương nhiên không cảm thấy gì rồi.” Hàn Cố Diễn đem cửa xe kéo kín, chỉ chừa lại một khe nhỏ cho không khí lưu thông, sau đó cởi áo khoác của mình đắp lên người cô, lúc này mới tiếp tục chạy xe.

San San híp mắt, đầu óc có chút trì độn, không kịp phản ứng chuyện trên người mình đang đắp chính là áo của Hàn Cố Diễn, cô nhìn cửa sổ một hồi mới phát hiện đường anh đang đi không phải đường về kí túc xá của cô “Thầy Hàn, em...”

“Đừng nói chuyện, em nghỉ ngơi chút đi.” Hàn Cố Diễn vừa lái xe, vừa đưa tay áp San San lại trên ghế, San San lần nữa dán vào thành ghế “Đến nơi tôi sẽ gọi em.”

San San há to miệng như muốn nói gì nữa, cuối cùng vẫn đành an tĩnh ngồi yên.

Trên đường đi, thỉnh thoảng Hàn Cố Diễn quay đầu qua nhìn San San, đầu óc cô nặng như chì, không nhắc dậy nổi, mệt mỏi dựa vào cửa sổ xe, khi xe đi qua những đoạn đường xóc thỉnh thoảng bị đập “cốp” một cái vào cửa xe. Nhiệt độ cơ thể tăng cao, hai tay ôm chặt áo của anh không ngừng run rẩy.

Hàn Cố Diễn đem San San đến bệnh viện, cả người cô run rẩy, chỉ có thể tùy ý dựa vào người anh, làm cho anh cũng bắt đầu cảm thấy nóng, xem ra sốt không nhẹ, nhanh chóng khám thôi.

Cách trường học không xa có một viện quân y, thái độ phục vụ ở đây không tốt lắm, đo nhiệt độ cơ thể, hạ sốt, sau đó phàn nàn vì để bệnh tình kéo dài quá lâu, sao bây giờ mới đưa đến, sau đó truyền vài chai nước và rời khỏi phòng bệnh.

Phòng cấp cứu lớn có hơn mười chỗ nằm, gần như đã đầy, Hàn Cố Diễn sau khi sắp xếp ổn cho San San liền đi ra ngoài máy bán hàng tự động mua nước.

“San San.” Hàn Cố Diễn ngồi ở bên giường khẽ gọi San San. “Dậy uống nước đi, nhiệt độ sẽ giảm nhanh hơn.”

“Ừ.” San San cau mày, tay của anh hình như đang vỗ lên mặt cô, cũng không chắc, như có như không, làm cô cảm thấy hình như không thật, có lẽ bị sốt làm hồ đồ rồi. San San giãy dụa liền bị Hàn Cố Diễn áp xuống, mũi cô giờ đã nghẹt, hiện tại hô hấp phải dùng miệng, miệng lại khát khô, không chút nước bọt, tiếp nhận một dòng nước, sau một hồi một chai nước chỉ còn nhìn thấy đáy.

Hàn Cố Diễn lại diu cô nằm xuống, trong phòng bệnh không yên tĩnh lắm, có tiếng mấy bệnh nhân nhi đang cãi nhau, cô nghe không rõ nội dung, ý thức mơ hồ, chỉ biết Hàn Cố Diễn một mực ở cạnh cô, thỉnh thoảng cho cô uống nước, cơ thể cô từ từ không cảm thấy lạnh nữa, thỉnh thoảng anh giúp cô lau mồ hôi trên trán, lòng bàn tay anh khẽ đặt lên trán cô, cảm giác lạnh lạnh làm cô thoải mái. Có đôi khi ngón tay anh như khẽ lướt qua mặt cô, thoáng ẩn thoáng hiện, San San vẫn không thể xác định, loại cảm giác như có như không này, rốt cuộc có phải đang mơ hay không?

Đầu ngón tay Hàn Cố Diễn nhẹ nhàng đảo qua cằm cô, môi cô, chóp mũi, sau đó chảy xuống gò má. Cuối cùng anh đặt cả bàn tay lên trán cô, ở nơi đó nhiệt độ đã dần dần hạ, lúc này mồ hôi thấm ướt trán, vì thế bàn tay anh cũng đọng lại một mảng nước. “Tỉnh rồi?” Lòng bàn tay Hàn Cố Diễn có cảm giác ngứa ngứa, lông mi của cô khẽ nhúc nhích, mắt đã muốn mở to “Thoái mái hơn chưa?”

“Vâng.” San San nhìn chai nước 250ML bên cạnh, thuốc bên trong còn lại hai phần ba, há hốc miệng muốn nói chuyện, giọng khàn khàn, cuống họng cũng khó chịu không yên.

“Lại muốn uống nước.” Hàn Cố Diễn thấy cô như thế, nhanh chóng nâng cô dậy, giúp cô uống vài ngụm nước.

“Thầy Hàn, làm phiền thầy quá.” San San uống vài ngụm nước, cuống họng đã khá hơn, nhìn thấy cổ cà phê của Hàn Cố Diễn rất ý tứ nói “Muộn rồi, thầy Hàn, thầy về trước đi, em không sao, sẽ khoẻ nhanh thôi.”

“Cũng không mất nhiều thời gian lắm.” Hàn Cố Diễn nhìn bình thuốc bên cạnh “Còn muốn nằm sao? Đợi xong tôi sẽ gọi em.”

“Không cần.” San San lắc đầu, dù sao cũng đã tỉnh lại, làm sao có thể không biết xấu hổ đem anh bỏ một bên, chính mình lăn ra ngủ đây “Thầy hàn, thầy sẽ mệt?”

“Sẽ không, bình thường cũng không nghỉ sớm như thế.” Hàn Cố Diễn dịch người, đổi tư thế, ghé ở đây cứng quá, anh ngồi cảm thấy khó chịu.

“Vậy thầy còn...” San San chỉ lên cà phê trên tay anh “Buổi tối uống cái này, không tốt.”

Hàn Cố Diễn nhìn cà phê trên tay mình “Thói quen.” Nhìn thấy vẻ mặt không đồng ý của San San “Nghe lời em, không uống.” Tiện tay đặt lên ngăn tủ đầu giường.

10. Chương 10: Ông Già Noel

“Chạy nhanh quá không tốt.” Phát hiện ra ý đồ của cô, Hàn Cố Diễn nhắc tay lên, liền đem tay cô đẩy ra, “Không bao nhiêu.”

“Nhưng mà...” San San còn muốn mở miệng.

Hàn Cố Diễn nhíu mày một cái, “Đã nói không còn bao lâu nữa mà.” Giọng anh khẽ cao lên, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn so với bình thường một chút, San San thấy thế, rụt rụt cổ, cũng không dám nói thêm gì.

Hai người ngồi yên thật lâu.

San San nhin nửa ngày, rốt cuộc xốc chân lên, lấy tay chống lấy thân thể muốn xuống giường.

“Làm sao vậy?” Hàn Cố Diễn thấy cô làm động tác này, vội vã đứng dậy đỡ lấy, “Không thoải mái sao?”

Khuôn mặt San San ửng đỏ, lấy mũi chân khều chiếc giày dưới giường lại, mò cả buổi mới mang được giày vào hai chân, Hàn Cố Diễn cũng không biết cô muốn làm gì, vẫn vịn lấy cô, “Em...Em đi toilet.” San San xấu hổ mở miệng giải thích, cô vốn vẫn muốn nhin một lát nữa, đợi truyền dịch xong rồi đi, dù sao cũng chẳng còn bao lâu nữa, nhưng mới vừa rồi uống không ít nước, hiện tại phần bụng dưới căng trướng khó chịu, lại chịu không nổi nữa. Cô đi giày, cầm lấy giá truyền dịch muốn chạy vào bên trong.

“Đợi chút.” Hàn Cố Diễn cầm lấy áo khoác của cô khoác lên người cô, “Đừng để cảm lạnh.” Thấy cô còn rất yếu, bộ dạng loạng chạng, dứt khoát ôm lấy cô, cầm chiếc giá trên tay cô, “Tôi đi cùng em.”

San San giải quyết xong, cũng cảm thấy cả người thoải mái hơn nhiều, cơn sốt cũng đã hạ, cả người nhẹ đi mấy kí. Cô rửa tay, nhìn chính mình trong gương, kiểu tóc hoàn toàn không còn, mái tóc hỗn loạn, không còn một chút hình tượng nào. Một tay cô còn dính cây kim, không còn tay để buộc tóc lại, dứt khoát tháo dây buộc tóc ra, lấy tay vuốt vuốt vài cái, nhìn cũng chỉnh tề hơn một chút.

“Xong rồi?” Hàn Cố Diễn chờ ở trước cửa, vừa thấy cô bước ra, cầm lấy áo khoác vừa rồi khi vào toilet cởi ra một lần nữa phủ lên người cô.

“Thầy Hàn...”

“Được rồi, đừng cảm ơn, cả tối nay em đã cảm ơn rất nhiều lần rồi.” Hàn Cố Diễn trực tiếp cắt đứt lời cô, anh nghiêng đầu nhìn cô, mái tóc cô buông xuống, che trước mặt cô, tóc tai bù xù, khiến cho anh không thể nhìn rõ mặt cô, chỉ có thể nghe thấy giọng nói có phần khó xử của cô, “Em không được khỏe, còn kiên trì đi học, tinh thần thật đáng khen nha.” Anh nói đùa muốn trêu ghẹo cô.

“Ha ha, đúng a!” San San cảm thấy ngượng ngùng, đơn giản là không cảm thấy lời Hàn Cố Diễn vừa nói với cô buồn cười, khi anh khen ngợi chính mình làm cô bỗng chột dạ, cũng không biết nói gì thêm, chẳng lẽ nói cho anh biết cô vốn muốn trốn nhưng kết quả lại trốn không thoát sao?

“Tiết học của ai mà liều mạng như vậy?” Hàn Cố Diễn hỏi.

“Vương Đường....cô Vương.” San San thành thành thật thật trả lời.

“Khó trách!” Hàn Cố Diễn tỏ vẻ hiểu ý, “Không dám trốn.”

“Thầy Hàn, thầy cũng biết!” San San thấy anh nói vậy, quay đầu, nhìn Hàn Cố Diễn có chút kinh ngạc trực tiếp thốt ra.

“Có nghe nói qua.” Thấy San San trừng mắt tỏ vẻ rất cổ quái nhìn anh, Hàn Cố Diễn khẽ cười một tiếng, thuận tay vén mấy sợi tóc trên mặt cô ra đằng sau, “Như thế nào, em cho rằng tôi cũng giống em, đã từng học lớp của cô ấy sao?”

San San bị hành động của anh là cho hoảng sợ, anh có thể tự nhiên như vậy, làm giống như vậy, nhưng lại cô cũng bình thường, mình cũng không nên phản ứng quá xấu hổ, nhưng vẫn cảm thấy thật ngượng ngùng, cúi đầu thật thấp, “Nghiên cứu sinh...hẳn là không cần học môn tự chọn a?” Cô nhớ rõ Hàn Cố Diễn chính lấy bằng thạc sĩ ở trường này, cô kì thật cũng không biết rõ rốt cuộc có cần phải học hay không.

“Cũng được, nhưng mà giáo sư không thích sinh viên đăng kí những môn không giúp ích ôn chuyên ngành, cho nên cũng chỉ đăng kí vài môn có liên quan đến pháp luật.” Hàn Cố Diễn giải thích cho cô, “Chính mình có hứng thú thì đi dự thính là được.”

“Thầy Hàn đã từng dự thính môn nào rồi?” San San nghe anh nói vậy liền thấy hứng thú.

“Không có, tôi lười, trường học không yêu cầu, tôi cũng không chủ động đi học.”

Hàn Cố Diễn trả lời vô cùng thản nhiên, San San lẫn lộn cùng anh cả đêm, đột nhiên phát hiện kì thật thầy giáo này có đôi khi cũng không phải rất khó gần.

Truyền dịch xong, Hàn Cố Diễn đưa San San trở về kí túc xá cũng đã gần mười hai giờ, kí túc xá nữ có gác cổng, mười một giờ thì cổng chính của kí túc xá đóng cửa, đành phải gọi dì trông nom kí túc xá ra mở cửa, bà dì kia cũng rất mất hứng, cầm chìa khóa trên tay nhưng không mở cửa, miệng cứ dùng sức lải nhải người trẻ tuổi bây giờ yêu đương thật điên cuồng, làm sao lại không hiểu phải tuân thủ giờ giấc, sinh viên hiện tại đều là như vậy bla bla giăng giãi một đống. Tính tình Hàn Cố Diễn ngược lại rất tốt, không buồn không phiền, cũng không nói gì, cười tủm tỉm nghe bà dì kia nói, San San giải thích nửa ngày, còn mang giấy khám bệnh ta lúc này mới chịu mở cửa. Cảm ơn Hàn Cố Diễn xong, San San trở về kí túc xá, mấy cô bạn già tra khảo quyết liệt, quay cô như một cái máy, không người nào liên lạc được, cộng thêm chuyện San San trước giờ chưa từng không về ngủ, ba tên bệnh nhân kia đều nôn nóng, sợ cô xảy ra chuyện gì. San San không biết phải nói thế nào, cũng không dám nói Hàn Cố Diễn đưa cô đi khám bệnh, cảm thấy nếu nói như vậy sẽ lại khơi gợi mẩu chuyện của ba người kia, chỉ tùy tiện nói vài câu cho có, mấy người kia đều hỏi không được gì nên tự giác đi ngủ.

dashing through the snow
on a one-horse open sleigh
over the fields we go
laughing all the way
bells on bob-tail ring

... ..

... ..

(Dịch lời: Băng qua tuyết trắng

Trên chiếc xe ngựa kéo

Chúng ta qua những cánh đồng

Cười vui suốt dọc đường

Rung chiếc chuông quả lắc)

Mọi người hòa cùng tiếng nhạc rộn ràng trên quảng trường, từng nhóm người tụ tập trong sân ca hát, cười cười, náo náo, mà trên quảng trường hoạt động mới tên “Hạnh phúc bay tận trời xanh” vừa được đưa vào ngày lễ Giáng Sinh, làm cho những cặp tình nhân kết hợp ăn ý, tạo nên quan cảnh một đêm ấm áp sáng chói.

Người hơi lớn tuổi sẽ đem hôm này trở thành ngày gia đình tụ họp cùng nhau vui chơi giải trí, người trẻ tuổi xem hôm nay là ngày lễ tình nhân, các em bé thì vui vẻ không thôi vì nhận được nhiều quà, các thương gia thì nhân cơ hội này tổ chức nhiều hoạt động. Một ngày lễ dành cho tôn giáo lại trở thành một ngày chẳng ra sao, không giống một ngày lễ tí nào, cũng chỉ có người Trung Quốc mới làm được, nhưng mà vốn là vậy mà, ngày lễ chính là để tận hưởng niềm vui, chỉ cần vui vẻ, về phần ý nghĩa của ngày lễ kia thì không rõ cũng không sao.

Trên quảng trường có một ông già Noel mang theo một cái túi vải đứng ở một góc sân rộng phát những món quà nhỏ.

“Ông già Noel ơi!” Một bé trai xinh xắn mở quà tại chỗ, phát hiện bên trong là một que kẹo đường hình con trâu thì không vui, “Cháu không thích cái này a!” Cậu bé nói chuyện để lộ ra hàm răng trên không còn cái răng nào, trách không được không thể ăn kẹo đường, trẻ con bây giờ cũng có tự trọng nha.

“Vậy được rồi.” Ông già Noel bán ngồi xổm người xuống, lấy ra từ trong túi tiền của mình một cái còi nhỏ nhỏ: “Ông và cháu đổi nhau, được không?”

“Ông già như vậy cũng thích ăn kẹo đường sao?” Cậu bé trai do dự một chút.

“Ừ!” Ông già Noel nhẹ gật đầu, cầm chiếc còi trong tay đưa cho cậu bé trai.

“Vậy được rồi!” Cậu bé trai đem que kẹo đường của mình đổi cho ông già Noel. Không đợi ông già Noel cầm lấy, cậu bé trai đột nhiên vươn tay ra, nhanh chóng kéo chòm râu quanh miệng ông già Noel xuống, “Oa ô ~!” Ông già Noel đau nhức kêu lên một tiếng, miếng băng keo dùng để dán bộ râu giả bị dùng sức kéo chỉ còn một nửa dính lại bên miệng, một trận gió thổi qua bay phát phơ trông rất buồn cười.

“...Ông không phải là ông già Noel...” cậu bé trai nhìn qua ông già Noel, khuôn mặt tỏ vẻ vô cùng không thể chấp nhận.

Ông già Noel đau nhức nhe răng trợn mắt, nhưng tâm hồn non nớt của cậu bé kia càng cần được an ủi hơn, “Ông là...thay mặt cho ông già Noel nha...” Dán lại bộ râu một lần nữa, nhưng bởi vì bị giật ra, đột dính không còn mạnh, ông già Noel không thể không dùng tay vịn bộ râu lại, “Ông ấy hôm nay có việc, cho nên ông liền thay thế ông ấy a, đây chính là bí mật, cháu sẽ không nói ra chứ, đúng không?”

Cậu bé trai suy nghĩ một chút, gật gật đầu: “Vâng!”

“Ngoan.” Ông già Noel vui vẻ sờ lên đầu cậu bạn nhỏ, lại lấy từ trong túi vải một món quà nhỏ: “Cái này cho cháu!”

“A ~ a ~!” Một cô bé đứng bên cạnh nhận quà bỗng nhiên hét lớn lên, sau đó lôi kéo cậu bé trai định chạy đi, “Cậu nhìn xem cậu nhìn xem, bên kia có một ông già Noel mới đến, chúng ta qua đó xem đi!”

Cậu bé trai ngây ngẩn cả người, “A! Lại thêm một người a!” Cậu bé nhìn ông già Noel trước mắt mới bị cậu kéo râu ra, vô cùng hoang mang, “Không phải chỉ có một sao? Người kia là ai a?”

Khụ ~! Ông già Noel đưa tay, trong tay còn cầm món quà nhỏ, đứng ở đó rất xấu hổ, không biết phải giải thích tình huống này với cậu bạn nhỏ kia thế nào.

“Đấy ~! Hết thấy đều là giả nha!” Cô bé nhìn thấy cậu bé trai đứng bất động, vừa kéo cậu đi vừa nói, “Nào có ai là ông già Noel, đều là do người lớn bày ra để gạt chúng ta thôi.” Cô bé nhìn thấy một đám những đứa trẻ đều chạy về phía ông già Noel kia, gấp muốn chết, “Đi mau a, cậu xem, quà của ông ấy thật lớn nha, chúng ta nhanh qua bên kia, bằng không sẽ bị người ta cướp sạch đó.”

Cậu bé trai nhìn nhìn ông già Noel phía trước: “Không cần đâu, tớ sẽ ở lại chỗ này.”

“Cái đứa ngu ngốc này!” Cô bé thấy cậu bé nhất định không chịu nghe theo nên đạp mạnh chân, “Mặc kệ cậu!” Tự mình bỏ chạy về phía ông già Noel kia, không hề để ý đến cậu bé nữa.

Aizz ~! Trẻ em bây giờ càng ngày càng không dễ gạt, thoảng cái toàn bộ những đứa trẻ bên cạnh ông già Noel đều không thấy đâu nữa, chỉ còn lại cậu bé vừa rồi kéo râu của cô.

Sửa sang lại túi vải, dù sao trong túi cũng không còn bao nhiêu quà, cô cũng có thể kết thúc công việc, “Cậu bé, người nhà của cháu đâu?” Khi ông già Noel không dùng tay giữ bộ râu nữa, bộ râu liền rơi xuống, dính ở khóe miệng.

“Bị lạc!” Cậu bé chẳng hề để ý nói, “Vừa rồi nhiều người quá, bị tách ra.”

A ~! Như vậy cũng được sao? Ông già Noel sửng sốt một lúc, trong quảng trường lúc này nhiều người cực kì, trong nhất thời biết đi đâu để tìm người nhà của bé đây a, “Vậy bé gái vừa rồi đâu, cháu không đi tìm cô bé sao?”

“Không biết nha!”

Choáng ~! Không biết mà lại tỏ ra thân thiết như vậy! Diệp San San đối với năng lực giao tiếp của các cô cậu bạn nhỏ bây giờ đầu rạp xuống đất mà bội phục, “Số điện thoại của ba mẹ cháu là bao nhiêu?”

“Ông muốn làm gì?” Cậu bé trai phòng bị nhìn cô một cái.

Trẻ con bây giờ cũng thật là quá thông minh, cô có khả năng sao a, vẽ mặt ông già Noel cùng quần áo trên người cô vô cùng không hòa hợp, “Đương nhiên là gọi điện cho bọn họ a.”

“À!” Cậu bé trai cầm chiếc còi đặt trên miệng thổi, “toét toét toét!”, “Ông quen bọn họ sao?”

“Không quen” Ông già Noel tháo chiếc mũ trên đầu làm cho cô nóng muốn chết xuống, “Ông muốn gọi cho bọn họ đến đưa cháu về nha!”

“Nhưng vẫn chưa muốn trở về mà!” Cậu bé trai bất mãn không thèm để ý nói, “Thời gian còn sớm, cháu vẫn chơi chưa đã, cháu không muốn về sớm như vậy.” Vừa nói vừa chỉ chiếc mũ trên tay ông già Noel, “Ông đột mũ lên đi a, ông già Noel, đội mũ lên đi!”

Sớm biết thế thì đóng giả làm thiên sứ còn hơn! Tiền thật là khó kiếm a! Cậu bạn nhỏ này thật khó chiều a! Trách không được ông già Noel mỗi năm chỉ làm việc một ngày, bởi vì thật sự rất vất vả nha! San San đột nhiên thấy rất thấu hiểu!

Hôm nay là lễ Giáng Sinh, rất nhiều thương gia trong ngày này đều tìm người sắm vai ông già Noel, phát quà cho các bạn nhỏ. Người làm ăn hiện tại cũng ngày càng tinh ranh, mặc dù chỉ là một món quà nhỏ miễn phí, chỉ gói món quà nhỏ trong giấy màu, lại dán quảng cáo tuyên truyền trên quảng trường, các bạn nhỏ nhận quà, người lớn bên cạnh có cơ hội xem tờ quảng cáo, cũng là một cách tuyên truyền rất có hiệu quả.

Giống như một kẻ điên cuồng đi làm thuê, Hoàn Tử cùng kí túc xá với San San sớm đã xác định con đường phát tài buổi tối hôm nay là phải đi phát quà ọi người trong quảng trường. Cũng không có vấn đề gì lớn, kết quả thật tốt đến chết là Hoàn Tử lại vừa vắn ở trong hội sinh viên, buổi tối hội sinh viên cũng có hoạt động, bắt buộc đi dành phải “minh van cậu San San tới cứu mình”, bởi vì hai người khác đều bận hẹn hò, ngược lại chỉ có San San là người rảnh rỗi nhất.

Hoàn Tử ném cho San San hai lựa chọn, một là giả làm thiên sứ, hai chính là làm ông già Noel.

San San nhìn cậu bạn nhỏ trước mắt, bất đắc dĩ đành phải đội mũ lên một lần nữa, toàn thân mặc bộ đồ dày cộm này, cô thật sự rất nóng. Sớm biết như vậy thì đã giả làm thiên sứ, lúc ấy cô còn ghét ngoại hình của thiên sứ, nhất là phải gắn vào một cái cánh chim, kết quả hiện tại tự mình chuốc lấy cái khổ.

“Nếu như cháu không trở về, người nhà của cháu sẽ rất sốt ruột nha!” San San lấy từ trong túi vải một món quà nhỏ duy nhất còn sót lại bỏ vào trong túi của cậu bé, “Hiện tại bên ngoài người xấu rất nhiều nha!”

“Ông già Noel không phải là người xấu a!”

San San nhịn không được thở dài, vén lên chòm râu thổi phất phơ bên miệng, lại chuốc lấy phiền phức lên thân rồi.

Vì San San mãnh liệt yêu cầu, cậu bé trai cuối cùng đồng ý để cô tháo chòm râu xuống, bây giờ nhìn lại cuối cùng cũng không còn buồn cười nữa. Cô thật sự muốn tháo bộ quần áo màu đỏ vương vãi trên người xuống, nhưng lại không thể chịu được ánh mắt của cậu bạn nhỏ này, trong mắt của trẻ em, ông già Noel phải không sợ nóng, bất cứ lúc nào chỉ cần ông già Noel với chòm râu bạc xuất hiện, ông vĩnh viễn mặc bộ quần áo dày cộm này. Ai mà không có tuổi thơ a, San San đành phải vì sự ngây thơ chất phác tốt đẹp kia mà chịu đựng bằng mọi giá.

11. Chương 11

“Alô...” San San giúp cậu bé bỏ một đồng xu, chính mình đứng một bên nghe. Cô vừa bị cậu bé kéo chạy thật nhanh, đã lâu không chạy nhanh như thế, thoáng cái khiến cô mệt mỏi không thôi, thở không ra hơi, hơi thở gấp gáp.

“Ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại có tiếng hỏi thẳng.

“Mình... mình... ở quảng trường Nhân Dân.” Hô hấp của San San đứt quãng, đầu óc cũng chậm độn, nhất thời không suy nghĩ, hỗn hển trả lời.

“Đã khỏi bệnh?” Giọng nói ở bên kia có vẻ không vui. San San hơi giật mình một chút, nhưng vẫn không nhận ra là ai đang gọi đến, lại không ý tứ mào muội hỏi là ai, chỉ có thể vừa nghĩ vừa ứng phó “Tốt lắm tốt lắm, cảm ơn quan tâm.”

“Đang ở một mình?”

“Không... không phải.” San San cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, lại vẫn không xác định được là ai.

“.. Cùng bạn sao?” Trầm mặc một hồi, đối phương mới tiếp tục hỏi.

“Không phải.” San San mắt nhìn cậu bé đứng bên cạnh đang điên cuồng hăng say chơi đùa, “Còn có một người bạn nhỏ.”

“A.” Đầu bên kia như có tiếng thở hắt ra, giọng cũng dễ nghe hơn “Quảng trường Nhân Dân? Trước ở đó đợi tôi, tôi đến tìm em.” Không đợi San San đáp lại, đối phương nhanh chóng cúp điện thoại.

San San sững sờ nhìn điện thoại di động “Số lạ”, đột nhiên tưởng tượng, số này không có trong danh bạ, chắc là gọi nhầm số đi.

Đã không biết là ai, San San liền quyết định coi như người đó gọi nhầm máy.

“Được lắm.” Trùng mắt nhìn cậu bé đang chơi đùa bên cạnh “Cháu đã chơi mười lần rồi, còn không dừng lại ông sẽ không có tiền.”

“Ông là ông già Noel mà.” Cậu bạn nhỏ không ngẩng đầu lên, ra sức đập chuột “Biến một cái, không phải là có rồi sao?”

Truyện cổ tích đúng là hại người, San San quyết định lần này dù thế nào cũng không thể dung túng, bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian, cha mẹ cậu bé không chừng đã hoảng loạn muốn nhảy lầu rồi.

“Ông già Noel.” Cậu bé lại lần nữa Game Over, kéo góc áo San San, nịnh nọt nhìn cô.

“Không được.” San San trực tiếp cự tuyệt, hoàn toàn không có ý thương lượng.

Cậu bé tiếp tục kéo.

“Không được.” Lúc này lỗ mũi đã nhìn trời.

Lại kéo.

“Ông nói...”

“Ông già Noel, bên kia có một người hình như quen ông kìa.”

Gì? San San mang tầm nhìn trở lại bình thường.

Sau đó San San muốn hôn mê.

“Hàn... Thầy Hàn.” San San tròn mắt như nhìn thấy quỷ đang đi về phía mình, là ảo giác a, không lẽ vừa rồi là anh gọi điện đến? San San bỗng thấy xúc động, cầm râu vừa dứt ra dính lên, hiện tại bộ dạng cô thế này, khẳng định là rất khó coi.

Hàn Cố Diễn đi đến trước mặt hai người, âm tình bất định nhìn San San “Ông già Noel.”

“Ha ha ha.” Mặt San San lúc này khẽ cười một cái, so với khóc còn khó coi hơn nhiều.

Người bạn nhỏ lại kéo kéo góc áo cô. San San cau mày, từ túi lấy ra một đồng xu đưa cho cậu bé, cậu bé cười hắc hắc, lần nữa tiếp tục chơi “máy đập chuột.”

“Sao không nhắn tin trả lời.” Hàn Cố Diễn khẽ liếc cậu bé, sau đó nói với San San “Không muốn nói cho tôi, xong rồi sao.”

Đương nhiên không thể xong, xem ra vừa rồi thật sự là Hàn Cố Diễn gọi đến, San San lấy điện thoại ra nhìn “Không có a.” Lời vừa dứt, điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn, San San mở ra xem, không phải là của người trước mặt đây sao “A, vừa nhận được.” Sợ anh không tin, vội vàng đưa điện thoại đến trước mặt anh “Thầy Hàn, thầy xem đi, thật sự là vừa mới nhận được.”

San San nhìn tin nhắn kia, thật là một tin nhắn ngắn gọn, ngắn gọn đến mức không cần thiết phải phí sức gọi điện đến chất vấn, cũng không cần phải đứng ở trước mặt cô như lúc này.

Một tin nhắn đơn giản “Giáng sinh vui vẻ”, San San buồn bực nhìn điện thoại, không lẽ nói, điện thoại di động Trung Quốc cũng bị chậm, thật sự nội dung đằng sau rất dài, chẳng qua là do tin bị lỗi?

Cô cả người bị vây kín, thời tiết dù lạnh nhưng so ra cô vẫn mặc hơi nhiều, thêm nữa do căng thẳng, cả người nóng rực, nhất thời trái đỏ đầy mồ hôi, Hàn Cố Diễn thấy cô như thế, khó chịu thay cô nói “Không nóng sao?” Nói xong trực tiếp đưa tay lên trán cô lau mồ hôi giúp cô.

Nóng, nóng chết luôn. Trong lòng San San không ngừng gào thét, ngoài miệng lại trả lời “Cũng bình thường.” Không ngờ đến hành động của anh, nhất thời lại choáng váng, đại não đứng hình tại chỗ vài giây.

“Làm Thêm?” Hàn Cố Diễn nhìn bộ mặt bắt đầu ngốc ra của cô, biết mình làm cô sợ, nhanh chóng tùy tiện đổi chủ đề.

“Vâng.” San San vội gật đầu, cũng không dám nhìn thẳng anh, khẽ cúi đầu, đáp lung tung, đột nhiên lại nhớ đến mình đang nợ tiền thuốc của anh, “Thầy Hàn, tiền thuốc...” Nhanh chóng lục túi mình, nhưng hôm nay đi rất vội, trên người cũng không mang nhiều tiền, hiện tại làm gì có tiền trả cho anh, nhất thời, lại lúng túng.

“Không vội.” Hàn Cố Diễn nhìn cô lục túi tiền, bộ dạng chân tay luống cuống “Còn nhiều thời gian.”

San San nghe thấy như tìm được lối thoát, cười hắc hắc với anh “VẬY ĐỂ HÔM KHÁC.”

“Bệnh vừa khỏi sao không nghỉ ngơi cho tốt.” Lúc Hàn Cố Diễn nói những lời này, mặc dù có ý trách cứ, nhưng ngữ khí lại vô cùng dịu dàng, ánh mắt cũng không giống như trước, có chút mê ly, giống như đang có lửa nhen nhóm.

San San chưa từng nhìn thấy Hàn Cố Diễn như thế, làm cho người ta không có biện pháp đem anh và một thầy giáo xếp chung một chỗ, nhưng nhìn anh như thế lại khiến cô có chút sợ hãi, trong lòng không khỏi lo lắng, tim cũng đập nhanh hơn bình thường mấy lần.

“Ông già Noel.” Cậu bé chấm dứt cuộc chiến, thấy không ai để ý đến mình, lại kéo góc áo San San, “Bạn trai ông phải không...”

San San vừa nghe, lại càng hoảng sợ, nhanh chóng lấy tay che miệng cậu nhóc, không dám nhìn Hàn Cố Diễn.

“Nó là...?” Hàn Cố Diễn chuyển chú ý đến người cậu bé.

“Cậu bé này em gặp trên quảng trường.” San San buông tay ra, có chút ngượng ngùng mở miệng.

“Cậu bạn nhỏ, nhà cháu ở đâu.” Hàn Cố Diễn ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào cậu bé “Chú và dì đưa con về nhà.” Khẽ nâng đầu, nhìn San San đang luống cuống, “Dù sao cũng đã đến giờ tan tầm, cởi đồ ra đi.”

Diệp San San thật sự nhịn không nổi nữa, cũng muốn cởi bớt lớp áo quần bên ngoài ra, dù sao bên trong vẫn còn quần áo của cô, nghĩ nghĩ, sau đó tìm một chỗ vắng người, trực tiếp đem bộ đồ bông cởi ra, lúc này mới thở dài một hơi, hiện tại đã cảm thấy khá hơn rồi.

“Chú ơi.” Cậu bé nhìn sự biến đổi kỳ diệu của cô, sau đó mở miệng “Muốn chị đưa cháu về.” Nói xong chủ động kéo tay San San, mắt vẫn nhìn Hàn Cố Diễn, không cho anh chút mặt mũi nào.

Hàn Cố Diễn nhướn mày, liếc cậu bé, đứng thẳng người, cởi khăn quàng trên cổ mình ra, trực tiếp quàng lên cổ San San, “Vừa rồi mặc nhiều như thế, hiện tại cởi hết, coi chừng bị lạnh.”

Khăn quàng cổ bằng nhung, còn mang theo nhiệt độ của Hàn Cố Diễn, San San vừa cởi hết lớp áo bông bên ngoài, đang cảm thấy thoải mái, nhưng gió thổi đến cũng cảm thấy hơi lạnh, hiện tại nhờ chiếc khăn này lại cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Cậu bé nhìn khuôn mặt đỏ hồng của San San “Chú, chú là đang theo đuổi chị ấy sao?”

Ách. San San không biết nói gì, lập tức cảm thấy, tốt nhất vẫn nên đưa tiền xu cho nhóc con này đi chơi đập chuột thì hơn.

Hàn Cố Diễn khẽ cười một tiếng “Dì mấy hôm trước bị ốm mới khỏi, sớm một chút đưa cháu về nhà, được không? Lần sau có thời gian lại cùng đi chơi.”

Cậu bé nghe xong, nhìn San San, cô bị khăn quàng của Hàn Cố Diễn che hết miệng, đành gật gật đầu với nó.

Cậu bé rất không tình nguyện nói với San San “Chị, điện thoại của chị cho tôi mượn gọi một chút được không?” Hai người đàn ông một lớn một nhỏ, xưng hô lại không khác nhau là mấy, mặc dù không cách nào phản bác, nhưng cũng không ai thoả hiệp, chỉ có người trong cuộc đầu óc vẫn u mê cái gì cũng không rõ, nhanh chóng đưa điện thoại ra “Em muốn gọi điện cho cha mẹ sao?”

Cậu bé nhận điện thoại, nhấn dãy số, đột nhiên giọng trẻ con quỉ dị vang lên “Soái ca, soái ca, có điện thoại.” Cậu bé lấy từ trong ba lô một chiếc điện thoại nhìn nhìn, lúc này mới mỉm cười trả lại cho San San. Sau đó lại nhấn một dãy số “Mẹ, con đang ở máy đập chuột, mẹ mau đến đây, con phải về nhà.”

ORZ~! Không đợi Diệp San San kịp phản ứng, một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi vội vã chạy đến, trừng mắt nhìn cậu bé, vẻ mặt xin lỗi nói với Diệp San San “Thật xin lỗi, con nhà tôi đã làm phiền đến cô, nó có tật xấu này, vừa nhìn thấy mỹ nữ là chạy theo, ngay cả mẹ cũng không màng, gọi mấy lần điện thoại, tìm mấy vòng cũng không thấy đâu, không nghĩ là chạy đến khu đập chuột này.”

San San , hai mắt mở lớn nhìn hai mẹ con trước mặt, tình huống gì đây? Ngu ngốc bị cậu nhóc này đùa giỡn rồi.

“Nhóc con, xem mẹ xử lý con thế nào.” Người phụ nữ kia bế cậu bé lên, hướng mông phát nhẹ “Còn không nhanh chóng theo mẹ về nhà.”

“Ôi.” Cậu bé uốn éo hai cái, giãy ra, đi đến phía trước San San, kéo tay cô “Chị, tôi phải về nhà, thường xuyên liên lạc, lần sau chúng ta tiếp tục đập chuột.”

“Nhóc con, hiện tại đập chuột không thịnh hành đâu.” Mẹ cậu bé nhàn nhạt ở bên cạnh nói.

Cậu bé vừa nghe, sững sốt một chút, cảm thấy cũng đúng, sửa lại “Lần sau chúng ta đi xem phim.”

Chẳng lẽ nói, đây chính là đào hoa trong truyền thuyết sao. San San người đầy mỡ hời, Mẹ San San rất tin vào Phật, cũng không có việc gì, tiện đi qua miếu liền vào xin quẻ, xem tình hình gần đây của San San thế nào, mấy hôm trước mẹ cô vô cùng hưng phấn gọi điện cho cô, mẹ nói gần đây bốc được quẻ “Hong Loan Tinh Động.” cho cô, không lẽ chính là ứng trên người cậu nhóc này sao? San San choáng váng, vậy không phải quá lâu sao, cô phải đợi đến khi nào đây. {Hana: Hong Loan Tinh Động: căn cứ theo sự chuyển động của các vì sao mà tính toán ra cô gái ứng với quẻ trên sắp có tin mừng liên quan đến chuyện chung thân đại sự – Kết hôn đó}

Cậu bé thấy vẻ mặt suy nghĩ buồn rầu của San san, cảm thấy hình như cô đang không hài lòng, “Chị, do chị chọn, chị thích làm gì, chúng ta sẽ làm, cha tôi nói, đàn ông phải nhân nhượng với phụ nữ, tôi đây nhường chị chọn.”

Ách~! Ngoài lời này và người mẹ quá cường đại, San San và Hàn Cố Diễn nhìn nhau một chút, đồng thời không nói gì, hiện tại trẻ con đúng là lớn quá nhanh a~~!

“Xem ra, nhóc con đó hình như đang theo đuổi em.” Hàn Cố Diễn hơi nghiêng đầu, ghé vào bên tai San San, dùng giọng nói chỉ hai người mới nghe thấy nói “Tuổi còn nhỏ, nhưng xem ra mắt rất tinh tường.” Ngờ kìa vừa phải, nhưng San San lại cảm thấy như anh đang chọc tức mình, hơi lù người, trừng mắt nhìn anh. Nhưng rất nhanh bình thường lại, San San không dám trừng mắt với anh như thế, có điều sau lần tiếp xúc lần trước, thêm lần này, cảm giác về Hàn Cố Diễn hoàn toàn không giống với thầy giáo trên giảng đường, làm gan cô cũng lớn hơn vài phần, người cũng theo thế mà thả lỏng hơn.

12. Chương 12: Tình Địch Nhỏ Bé.

San San mặc dù thấy cậu bé là một tiểu quý, nhưng khuôn mặt lại rất thanh tú, cộng thêm đã cùng cậu bé đi lang thang cả đêm, hiện tại phải tạm biệt thì có chút không nỡ, nghe cậu bé hỏi vậy liền ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm nói với cậu bé: “Diệp San San, em gọi chị là San San là được rồi, em trai nhỏ, em tên gì?”

“Chị San San, em tên là Trần Triết!” Cậu bé trai thản nhiên trả lời, “Vừa rồi là số điện thoại của em a, chị phải thường xuyên gọi điện cho em nha!”

“Nhất định nhất định!” San San nhanh chóng cười đáp lại.

Cậu bé trai quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với Hàn Cố Diễn, “Hiện tại chúng ta là tình địch!”

Khụ ~! San San bị cậu bé trai làm cho dở khóc dở cười, tình cảnh bị cậu bé làm cho trở nên hỗn loạn, nhưng đó cũng chỉ là lời nói của một đứa trẻ, thật sự rất muốn giải thích với cậu bé một chút, nhưng lại thấy có chút kì quái, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì, đứng ngây ra đó như đầu gỗ, bắt đầu đỏ mặt.

“Vậy thì cháu phải nhường chú một chút!” Hàn Cố Diễn ngược lại vô cùng tự nhiên, cũng điên cuồng theo cậu bé, “Chú thấy cháu lớn lên sẽ rất đẹp trai, sợ sẽ thua bởi cháu a!” Anh vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cậu bé nên mới như vậy.

Lòng tự tin của cậu bé càng tăng thêm, vô cùng chăm chú nhẹ gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Hàn Cố Diễn, lại an ủi anh: “Kì thật anh cũng rất đẹp trai a!”

Hàn Cố Diễn liếc nhìn San San một cái, San San đúng lúc cũng nhìn về phía anh, ánh mắt hai người thoáng chạm nhau, Hàn Cố Diễn mỉm cười với cô, cô xấu hổ muốn chết, nhanh chóng chuyển đề tài, nhìn sang mẹ của cậu bé trai nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Bảo bối của chị thật đáng yêu a!”

“Đáng yêu như quỷ!” Mẹ của cậu bé nở nụ cười, ngoài miệng lại than thở đứa con ranh mãnh của mình, “Thấy gái đẹp thì đã quên cả mẹ ruột, từ nay về sau chắc ngoài vợ ra cũng chẳng nhớ gì đến mẹ rồi.”

Cậu bé trai vừa nghe thì lập tức đứng đắn nói: “Chị San San, chị sẽ đối tốt với mẹ em chứ?”

Khụ ~! Lời này cũng nói ra được, San San diên mắt!

“Này, hai người chúng ta cạnh tranh vẫn chưa có kết quả, bây giờ nói ra lời này còn quá sớm nha!” Hàn Cố Diễn tự vạch áo cho người xem lưng, San San thật muốn dán kín hai cái miệng một lớn một nhỏ trước mắt này.

“VẬY À!” Cậu bé trai suy nghĩ một chút liền gật gù đầu, “Mà sau này hãy nói thì tốt hơn!”

“Được rồi, nhóc con, trễ rồi, chị San San phải đi về, ngày mai em còn phải đi học, nhanh đi về nhà ngủ cho chị!”

San San thấy bộ dạng lưu luyến không rời của cậu bé thì khẽ mắng cậu bé, lại bảo sẽ thường xuyên liên lạc với cậu bé, cậu bé lúc này mới quay đầu lại cứng ngắc để ẹ dắt đi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

San San từ nhỏ đến lớn, thành tích học tập đều rất ổn định, luôn đứng vị trí thấp trên lớp. Lúc thi đại học, cũng không biết vì sao đột nhiên lại đột nhiên có gan, khi chọn nguyện vọng lại chọn trường vượt quá sức của chính mình, đánh bạo điền trường này vào nguyện vọng thứ nhất, không ngờ tới lại thi đậu thật, mặc dù chỉ là ăn may nhưng lúc ấy bạn bè thân thiết cũng phải kinh hãi trợn tròn mắt, thiếu chút nữa đã lọt ra khỏi cửa sổ. Nhưng thông minh đột xuất cũng chỉ có một lần như vậy, bây giờ cô lại đang giãy dụa với vị trí cuối lớp. Trường học tại Trung Quốc, học giỏi không nhất định có thể làm cán bộ lớp, nhưng làm cán bộ lớp thì học tập cũng không tệ, San San một mực cảm thấy mình không có duyên với việc làm cán bộ lớp, không ngờ tới mà xui quỷ khiến lại còn làm cả lớp trưởng.

Tuy chỉ là môn học tự chọn, nhưng lại làm lớp trưởng nên San San cũng phải có trách nhiệm. Mỗi sáng cứ mười hai giờ, bọn họ sẽ gửi các vấn đề cần thắc mắc đến cho cô, cô sẽ gửi lại vào hộp thư của Hàn Cố Diễn. Không ở trong ngành thì không biết tình hình ngành đó, Hàn Cố Diễn nói quá đơn giản anh không trả lời, nhưng những vấn đề này San San thoát nhìn thấy rất khó, cô chính là phụ trách đem những thứ trong Email của mình tập hợp lại rồi chuyển sang hộp thư khác.

Hôm nay là thứ bảy, San San như thường lệ ngồi trước puter chuyển thư. Chuyển rồi lại chuyển, cô đã cảm thấy cái chức lớp trưởng này kì thật rất dư thừa, nhưng mà thấy giáo là lớn nhất, anh ta yêu cầu thế nào thì cô phải làm thế đó.

Hàn Cố Diễn phỏng chừng như tối thứ bảy nào cũng lên mạng, bởi vì San San phát hiện, mỗi lần cô gửi thư sang, không bao lâu sau sẽ nhận được thư xác nhận của anh, tiêu đề chính là “Nhận được, cảm ơn”, còn nội dung thì để trống. Thư xác nhận hôm nay cũng rất nhanh, San San theo thường lệ mở ra xem anh còn có dặn dò nào khác không, tiêu đề vẫn là “Nhận được”, nhưng lúc này nội dung lại có thêm câu “Thời tiết lạnh, chú ý giữ ấm!”

San San quét mắt qua, nhìn thấy dòng chữ nhỏ này thì cười thầm, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp hơn. San San cảm thấy Hàn Cố Diễn không giống với những thầy giáo khác, cụ thể là không giống ở đâu thì cô cũng không nói ra được. Lúc bị bệnh, nhờ có anh chăm sóc, còn có ngày Noel mấy hôm trước, cũng chính anh đã đưa cô về kí túc xá, hôm đó anh đến quảng trường, San San cảm thấy anh cố tình đến tìm mình, nhưng sau đó, anh lại không chủ động nói chuyện gì, cô cũng không tiện hỏi. San San từ nhỏ đã sợ thầy giáo, đối với thầy Hàn cô cũng có cảm giác sợ, nhưng sự sợ hãi của cô với anh lại không giống như với các thầy giáo khác, vừa nhìn thấy anh, San San đã cảm thấy mình liền biến thành đứa ngốc, đầu óc căn bản là không thể theo kịp hành động cùng lời nói của anh. Mỗi lần sau khi gặp anh trở về, cô sẽ buồn bực chính mình, cảm thấy mình đã nói sai gì đó trước mặt anh, làm hại mỗi lần nhìn thấy anh, cô lại lo lắng mình lại gây nên chuyện gì, làm cho cô rất sợ hãi khi nhìn thấy anh, nhưng dường như lại rất hy vọng có thể được gặp anh. Nội tâm mâu thuẫn như vậy, cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Bây giờ nhìn thấy lời nói quan tâm này, trong lòng San San cũng rất kích động, nghĩ nửa ngày, rốt cuộc phải trả lời thế nào mới được, thư trả lời đánh rồi lại xóa, xóa rồi lại đánh, nhiều lần giằng co, cuối cùng

mới một tràng những lời cảm ơn. Lúc này Hàn Cố Diễn cũng không trả lời lại nữa, San San check mail mấy lần, nghĩ rằng anh đang bận công việc nên đóng hộp thư lại đi làm việc khác.

Đến buổi tối, chính là lớp học của Hàn Cố Diễn. San San theo lẽ thường ngồi nghe như đang lọt vào một biển sương mù, nhưng mà vẫn phải ra vẽ gập gù, khóa học cũng sẽ mau chóng chấm dứt, San San nghĩ vậy thì quyết tâm kiên trì, sắp được giải phóng, đến học kì sau, mở to hai mắt chọn xong chương trình học, hai môn học tự chọn này một cái quá nghiêm, một cái lại quá khó, đều làm cho cô khó khăn.

Hai tiết học, cô luôn ngồi miên man suy nghĩ, dần dần thời gian cũng trôi qua. San San chuẩn bị đem tiền thuốc men mình nợ Hàn Cố Diễn trả lại cho anh, nhưng vậy quanh anh có rất nhiều người, không biết đang nói về vấn đề gì, cô không dám làm vậy trước mặt nhiều người như thế nên cũng chỉ lấy việc thu dọn sách giáo khoa làm cớ kéo dài thời gian, đợi cho các bạn học về hết rồi mới một mình đến tìm Hàn Cố Diễn.

San San cầm sách giáo khoa trong tay, sự chú ý đều đặt trên giảng đường, ngay cả khi Tiểu Mập nhìn cô mà tề mi lộng nhãn ra vẻ tinh quái, cô cũng không có tâm tình để ý đến.

Hàn Cố Diễn giải quyết xong vài vấn đề của các sinh viên, tất cả tản đi hết, từng người một ra về, bên cạnh vẫn còn thừa lại một nữ sinh, hai người cũng không biết phải nói gì, cùng nhau đi ra ngoài. Ngẩng đầu nhìn lơ đãng, lại nhìn thấy San San đang liên tiếp nhìn về phía mình, hai chân Hàn Cố Diễn sắp bước ra khỏi cửa chính của phòng học thì dừng lại, nhìn bạn học kia mỉm cười: “Nếu như không có việc gì, vậy thì trước tiên cứ về đi.”

Nữ sinh kia sững sốt một chút, nhìn về phía San San, vừa vặn chạm vào ánh mắt San San, San San lúng túng cúi đầu, tiếp tục cố gắng duy trì trạng thái khắc khổ kia, chợt nghe nữ sinh nói: “Thầy Hàn, tạm biệt.” Giọng nói trong trẻo.

“Người đã đi hết sạch, đừng diễn nữa.” Giọng nói nam trung dễ nghe của Hàn Cố Diễn vang lên ở phía trên đầu cô, San San cảm thấy đầu của mình đang muốn bốc khói.

“Thầy Hàn...” San San lập tức đứng lên, nhìn anh mỉm cười sáng lạn.

Hàn Cố Diễn thấy cô nhe răng ra cười, vẻ mặt vô cùng ngốc nghếch, “Chuyện gì, nói đi.” Sau mỗi giờ học, cô trốn so với thỏ còn nhanh hơn, hôm nay lại khác thường ngồi lại đây như vậy, không cần nghĩ cũng biết chắc là có chuyện.

San San nghe anh nói như vậy, nhanh chóng chui đầu vào trong túi của mình lục lọi lên một hồi, cầm lấy túi tiền: “Thầy Hàn, lần trước bị bệnh thật sự đã phiền toái đến thầy, tiền thuốc men lần ấy em vẫn chưa trả cho thầy, bao nhiêu thế ạ?”

“Món tiền nhỏ thôi, không cần.” Hàn Cố Diễn lơ đãng nói.

“Vậy cũng không thể chiếm tiện nghi của thầy được ạ.” San San rất kiên trì.

“Không nhớ rõ.” Hàn Cố Diễn phát tay, trả lời vô cùng dứt khoát.

“Thầy Hàn...” San San có chút gấp gáp, từ trong ví tiền lấy ra hai tờ tiền muốn nhét vào trong tay Hàn Cố Diễn, “Có lẽ...có lẽ khoảng bảy nhiều ạ.”

“Được rồi, cầm lại đi ạ.” Hàn Cố Diễn đẩy về phía San San, thấy cô muốn tránh đi, “Lần trước còn có ***, để tôi tính lại xem, hết bao nhiêu tiền em trả lại cho tôi luôn, hử.” (Panda: cái *** là tác giả ghi à nha hem liên quan đến ta)

San San thấy anh nói như vậy thì cảm thấy cũng được nên cầm lại tiền, “Vậy cũng được ạ.”

Thấy cô bắt đầu thu dọn đồ, Hàn Cố Diễn liền nói với cô, “Muốn đi sao? Đi đâu?” Cũng không đợi cô trả lời lại nói tiếp, “Trở về kí túc xá sao? Tôi đưa em đi, thuận đường.”

“Thầy Hàn...”

“Được rồi, sao lại giống bà cụ non như vậy, lè mề.” Hàn Cố Diễn cũng không nhìn cô, quay đầu đi ra ngoài cửa.

“Chỉ là...em muốn đến ‘Phổ sinh viên’”. San San ở sau lưng anh yếu ớt giải thích.

“VẬY...cũng thuận đường a..”

San San lặng im, bây giờ còn cách ngày “5/3 – toàn dân học Lôi Phong” không còn xa nữa.

Cái gọi là ‘Phố sinh viên’ kì thật chính là một con đường nhỏ dành riêng cho người đi bộ bên phía cửa nam của trường học a. Mặc dù nhỏ, nhưng lại rất náo nhiệt, hai bên đường cửa hàng san sát, lợi nhuận đều là tiền của sinh viên, ngoại trừ shop thời trang, cửa hàng bán đồ trang điểm, tiệm sách, tiệm net, quán chơi game, tiệm tạo hóa vân vân..., còn có rất nhiều cửa hàng vỉa hè, phần lớn đều là do sinh viên tận dụng thời gian sau khi học xong bày ra, phần lớn là bán những thứ đồ trang trí giới trẻ thích. Từ “Tư Minh lâu” nơi San San học quẹo sang một cái ngõ nhỏ, thoáng cái đã đến, cho nên mỗi khi San San đến đây học môn tự chọn, bạn cùng phòng đều bắt cô mua về đồ nướng ở một cửa hàng rất nổi tiếng trong ‘Phố sinh viên’, mới vừa rồi khi còn chưa đến giờ tan học đã nhận được tin nhắn của Nha Nha.

Bên cạnh trường học của San San còn có một học viện nghệ thuật, sinh viên hai trường nếu muốn lựa chọn hoạt động giải trí nào gần một chút cũng chỉ có thể đến ‘Phố sinh viên’. Bởi vì ‘Phố sinh viên’ mỗi thời mỗi khác, nhất là buổi tối cực kì đông người. Nam sinh kéo một đám cùng nhau đi dạo, nữ sinh cũng tụ thành tốp năm tốp ba, còn có từng đôi tình nhân nữa. Hàn Cố Diễn lái xe đến đó, kì thật từ nhỏ chính mình đi luồn lách trong hẻm nhỏ còn nhiều hơn so với San San, giờ phải lượn một vòng lớn. Đường dành riêng cho người đi bộ cũng không thể đậu xe, bởi vậy Hàn Cố Diễn cũng chỉ có thể đậu xe ở lối vào ‘Phố sinh viên’. Diệp San San thấy anh cũng có vẻ muốn vào đi cùng càng cảm thấy anh có điểm kì quái, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, hai người cùng chen chen lấn lấn đi vào ‘Phố sinh viên’.

13. Chương 13: Phố Sinh Viên

“Quán này làm ăn cũng khá đi.” Hàn Cố Diễn hơi kéo cánh tay San San, chỉ vào một người chủ hàng đang được vây quanh bởi một đám người.

“Thầy Hàn, thầy biết sao? Thầy cũng thích ăn ở đây ư?” San San giật mình trợn mắt nhìn Hàn Cố Diễn, cảm thấy những danh hiệu trao tặng cho anh như “Tình nhân trong mơ.” “Đối tượng muốn được hẹn hò nhất.” “Kim cương Vương lão ngũ.” đều đã bị gỡ xuống một nửa, cô cảm thấy người này không nên có quan hệ với những món nướng trên đường thế này.

“Không có.” Hàn Cố Diễn liếc nhìn San San “Người có vẻ nhiều nên chắc cũng ngon đi.”

Được rồi, lời nói này cũng không sai “Có điều, người nhiều, phải đợi rất lâu.” San San uất hận nhìn quán nướng “rất được hoan nghênh”, người biết nhìn hàng xịn cũng quá nhiều đi.

“Từ từ cũng không sao.” Ngược lại Hàn Cố Diễn lại tỏ ra không sao cả, nhắc chân hướng về phía bên kia “Dù sao cũng có thời gian mà.”

“Cũng đúng a, ha ha.” San San cười ha ha, nhanh chóng đi theo sau mông Hàn Cố Diễn. Nói lại cảm thấy kỳ quái, hình như vấn đề này không phải vấn đề chính thì phải!

“Em gái, chờ chút, hôm nay nhiều người, đợi một chút, xong ngay đây.” Bà chủ đang vội vàng thanh toán tiền cho khách nhìn thấy khách quen tím tím cười “Em chọn gì trước đi.”

Mỗi lần San San trở về luôn xách về một túi lớn, bà chủ cũng đã quen, trực tiếp đem rổ đưa cho cô.

San San ngượng ngùng nhận túi bắt đầu chọn vài thứ, chọn đầy rổ, mấy xâu cá, đùi gà, đậu tương, lòng gà, dưa chuột... trên quầy bày gì San San đều chọn một chút.

“Em không phải không thích đùi gà sao?” Hàn Cố Diễn mở miệng hỏi.

“Đây là mua hộ bạn cùng phòng.” San San cầm rổ đưa cho ông chủ “Em chỉ là ăn nhờ thôi.” Bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái, thầy Hàn tại sao biết cô không ăn đùi gà.

“Tự em nói.” Hàn Cố Diễn như nhìn ra thắc mắc của cô.

“A?” San San giật mình một chút, khi phản ứng được những lời thầy Hàn nói đầu đầy hắc tuyến, choáng a, cô khi nào thì nói, sao không nhớ nhỉ? “Thầy Hàn, thầy ăn gì ạ?”

“Tôi không ăn.” Nhìn lửa cháy dưới lò nướng, Hàn Cố Diễn nhẹ nhàng kéo San San lại gần mình một chút.

“Em gái, bạn của em hả.” giọng bà chủ rất lớn, thoáng cái đã đem sự chú ý của đoàn người đang đợi thịt chuyển đến trên người bọn họ.

Trong quán rất nhiều người, cả người San San như đang dựa cả vào Hàn Cố Diễn, San San cao 1m62, đi giày cao gót 4,5cm cũng chỉ đứng đến cằm anh, hoàn toàn bị anh chặn. San San hơi nghiêng đầu nhìn bà chủ, đang định trả lời lại nhìn thấy trong đám người hình như có mấy người quen mặt, nhanh chóng rút đầu lại, giọng nói buồn bực thêm chút hờn dỗi trả lời “Đúng ạ.”

Động tác của ông chủ rất nhanh nhẹn, chiên chiên rán rán, lại mở nồi nước cho cách loại gia vị vào, khuấy đều. San San gọi hơi nhiều, ông chủ đem đồ ăn để trong ba hộp đựng đồ.

Taychân Hàn Cố Diễn rất nhanh, vô cùng tự nhiên nhận ba hộp đồ ăn từ trong tay ông chủ, sau đó đưa ra một trăm tệ. San San nhìn thấy động tác này, nhanh chóng muốn từ từ trong túi lấy tiền kín đáo đưa cho anh.

“Được rồi được rồi, đừng tranh cãi trên đường, không hay.” Hàn Cố Diễn nói ngăn lại hành động của San San “Về rồi nói.” Thuận tiện lấy lại tiền thừa từ tay ông chủ, tùy tiện nhét vào trong áo, dắt San San rời đi.

“Em gái, lần sau lại đến nhé, bạn trai em rất được đấy.” Bà chủ rống lên như sư tử Hà Đông sau lưng San San, cô kinh hãi bước vội vàng, bộ dạng giống như đang chạy trốn.

“Bà chủ nói gì thế?” Hàn Cố Diễn đi vào bước mới hỏi San San.

“Gì.” Cô nàng này phản ứng vốn chậm chạp, chỉ cần gặp Hàn Cố Diễn phản ứng lại chậm hơn so với bình thường nửa nhịp, chưa hiểu Hàn Cố Diễn đang nói gì, giật mình một chút mới nghĩ ra “Khen thầy ạ.”

Hàn Cố Diễn hoài nghi “Chị ấy không phải nói, bạn trai em rất khó coi sao?”

“Không phải! Không phải.” San San vội vàng giải thích “Chị ấy nói là, bạn trai em rất có khí chất, lớn lên rất đẹp trai.”

“A.” Hàn Cố Diễn nhẹ gật đầu “Tôi an tâm rồi, chưa để em phải mất mặt.”

“Không có.” San San nhất thời không thể phản ứng lại, đến khi nghe hiểu ra mới kịp phản ứng, hai người bọn họ rốt cuộc là cái gì cái gì đây, mặt thoáng chốc ửng đỏ, lén liếc nhìn Hàn Cố Diễn ở bên cạnh, không ngờ vừa vận chạm phải tầm mắt của anh, dọa cô lập tức cúi thấp đầu, trên mặt đỏ thêm ba phần.

Cũng đã gần mười giờ tối, bình thường ra ở phố sinh viên giờ này đã bớt đông, thế nhưng chắc do cuối tuần ký túc xá được thả rông, thời gian ra về tự do, hiện tại đường dành cho người đi bộ toàn các đôi sinh viên, San San và Hàn Cố Diễn tự nhiên cũng nằm trong số đó, ngẫu nhiên có người quảng cáo họ một ánh nhìn đầy kinh ngạc càng khiến cô thật muốn trực tiếp hoá thành một làn khói xanh bỏ trốn. Cô cẩn thận không chế bước chân, bảo trì trạng thái không gần không xa với Hàn Cố Diễn, một mực duy trì khoảng cách an toàn, San San cảm thấy bọn họ so với hai người cũng không khác gì với những người qua đường còn lại, thật ra trong mắt người xem, cô càng giống một kẻ biến thái đang điên cuồng theo dõi.

“Ồi.”

“Cẩn thận.” San San chỉ lo nhìn mặt đường, Hàn Cố Diễn dừng khi nào cô cũng không biết, trực tiếp đâm vào lưng anh “Sao lại nôn nóng vậy.” Lời nói của Hàn Cố Diễn như trách cứ, nhưng ngữ khí lại rất dịu dàng “Đạp có bị đau không.”

Hàn Cố Diễn duỗi tay đem San San kéo về phía bên phải anh, San San cũng không biết làm thế nào, chỉ đành cúi đầu, nhìn một đồng hồ nướng đang được Hàn Cố Diễn xách, một người đàn ông ăn mặc như thế thật không hợp với hình tượng, tay vội đưa đến nói “Thầy Hàn, cho.. đưa cho em.”

“Đói bụng sao? Muốn ăn luôn à?” Hàn Cố Diễn cầm gói to mở ra, muốn lấy ra một hộp.

San San choáng váng, nhanh chóng nói liên tục, nhưng nói nhanh quá lại không tránh khỏi lặp bập “Không đói bụng... Không đói... Không phải muốn ăn.”

“Tôi lại cảm thấy hơi đói.”

“A, Thầy Hàn, thầy ăn đi, thầy ăn đi.”

Hàn Cố Diễn cười cười nhìn bộ mặt của Diệp San San.

Kết quả, đợi đến khi San San hồi phục đã bị Hàn Cố Diễn đưa đến một nơi bán đậu hũ. San San tự xấu hổ với bản thân, tình huống hôm nay, cô cảm thấy trí tuệ đời này của cô đều đã không dùng được, và cũng không cách nào hiểu được vì sao.

“Thích mặn hay ngọt?” Hàn Cố Diễn hỏi.

“Ngọt.” San San gần đây rất thích đồ ngọt.

“Bà chủ, một chén ngọt, một chén mặn.” Hàn Cố Diễn lấy ra từ chồng ghế nhựa hai chiếc ghế, kéo San San ngồi xuống.

“Thầy Hàn.” Trong đầu San San tràn đầy hắc tuyến nhìn bối cảnh lúc này, Hàn Cố Diễn vẫn không nói gì, vóc dáng của anh cao lớn, hiện tại ngồi trên chiếc ghế nhỏ, nói không buồn cười thì thật không đúng, cơ thể cao lớn giờ đã không còn hình tượng rồi.

Bà chủ là một người phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi, đầu tiên mang đến một chén ngọt, nước đường còn có chút mút đưa cho San San, sau đó nhanh nhẹn làm chén mặn.

Bà chủ cầm chén mặn kia đưa cho Hàn Cố Diễn, lại cười cười tủm tỉm nhìn San San “Cô bé xinh đẹp, cậu ta là thầy giáo của con sao!”

“A, đúng ạ.” San San vội vàng đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống, gật đầu trả lời.

Bà chủ nhìn San San rất thích nho khô trong bát, cười tủm tỉm múc thêm một ít cho vào bát “Không thể ngờ được, quan hệ xã hội bây giờ tiến bộ thật, quan hệ thầy trò, học sinh hiện tại còn có thể kết hôn với búp bê.”

“A, cảm ơn.” San San còn chưa nghe hiểu bà chủ nói gì, nhưng khi hiểu ra, đầu óc choáng váng, sắc mặt trắng bệch, ngẩn người, không biết phải giải thích thế nào, cảm giác đè nén trong lòng, thiếu chút nữa bị đậu hũ sặc chết.

San San vốn ăn gì cũng chậm, thế nhưng lúc này, quá xấu hổ biến thành động lực ăn uống, buồn bực vùi đầu vào bát của mình điên cuồng ăn, một chén không nhỏ bị cô múc hai ba cái đã sạch bách, đợi San San nuốt xuống miếng cuối cùng, Hàn Cố Diễn cũng đã ăn xong, cô vốn muốn nhanh chóng ăn xong trước, sau đó tìm cách chuồn đi, nhưng giờ chắc không được rồi.

Thật may ăn xong đậu hũ Hàn Cố Diễn không kéo cô đi đâu nữa, trực tiếp đưa cô về ký túc xá. Trên đường đi, San San dùng tư thế tiêu chuẩn của quân nhân ngồi trong xe Hàn Cố Diễn, lúc huấn luyện hồi năm nhất cũng không ngồi thẳng như lúc này.

“Thầy Hàn, đến nơi rồi, cảm ơn thầy.” Vừa đến trước cửa ký túc xá, San San không dám nhìn Hàn Cố Diễn, nhanh chóng cởi dây an toàn.

“Đồ của em.” Hàn Cố Diễn cầm lên túi lớn đưa cho cô.

“Cảm ơn thầy.” San San nhanh chóng nhận túi, chuẩn bị mở cửa xe, đột nhiên nghĩ đến gì đó, rút từ trong túi một hộp “Thầy Hàn, cái này mời thầy ăn.” Nói xong đổ mồ hôi lạnh, cái này cũng là tiền của Hàn Cố Diễn trả, vừa rồi cô định trả lại nhưng anh nhất định không chịu nhận.

Thấy Hàn Cố Diễn không nói gì, cũng không nhận lấy, San San hơi sốt ruột, nhanh chóng đem hộp đặt lên tay anh.

“Thầy... thầy Hàn.” San San cảm giác mình sắp ngất đến nơi rồi, nắm hộp đựng không chặt, vừa rồi lại bị xóc lên xuống, nước tương bên trong khê lắc ra ngoài, càng làm cô nghĩ mình xong đời rồi, chắc chắn chết đến nơi rồi, bắn lên người cô thì không bắn, đằng này lại chọn áo Hàn Cố Diễn mà rơi xuống a.

“A... Em xin lỗi, thầy Hàn, em không phải cố ý.” San San lấp bắp giải thích, vội vàng đem đồ để qua một bên, lấy chiếc khăn tay trên xe vội vàng lau đi vệt dầu mỡ dính trên áo.

Lát sau, màu sắc áo gió kaki đã hoà hợp hơn với dấu vết bẩn kia.

Mắt San San đã hơi ngập nước, da mặt cũng co lại, nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. “Thầy Hàn, thầy nhìn đi...”

“Không sao.” Hàn Cố Diễn nhìn thoáng qua “Giặt đi sẽ sạch thôi.”

“Để em.” San San nghe anh nói thế, mắt sáng rực lên “Thầy Hàn, em giúp thầy giặt.”

“Không cần.”

“Cần, cần.” San San vừa nói, tay vội đưa đến.”

“Không cần.” Hàn Cố Diễn hơi nghiêng người, tránh qua né.

“Cần mà, cho em đi.” San San thấy anh chắc sẽ không tự động cởi áo, nhắm chặt hai mắt, quyết định, bày ra bộ dạng hung dữ muốn đưa tay lột quần áo của Hàn Cố Diễn.

“Diệp San San.” Hàn Cố Diễn bị cô nào không biết phản ứng thế nào.

“Thầy Hàn.” San San nghe anh gọi, mặt xị xuống, “Em thật sự không cố ý, thầy Hàn.”

Hàn Cố Diễn vẫn không biết nói gì, vốn cũng không phải chuyện gì lớn, cô bé này lại bị dọa như thế, bản thân anh cũng là người hiền lành, làm sao lại dọa cô thành như thế chứ. “Cầm lấy đi, cầm lấy đi, giặt đi.” Tự mình cởi áo đặt vào lòng bàn tay San San.

Mẹ San San mở cửa hàng thời trang, trên thị trường có loại nào đắt nhất thì cửa hàng bà đều có, từ nhỏ San San đã giúp mẹ trông hàng, mưa dầm thấm đất, đối với nhãn hiệu nổi tiếng cũng có chút hiểu biết. Như bộ đồ trên người Hàn Cố Diễn, trong cửa hàng mẹ San San cũng có bán, không phải loại năm ngàn mà rẻ hơn, chỉ ba bốn trăm tệ, đương nhiên, mẹ San San bán chính là hàng sơn trại. San San cảm thấy người như thầy Hàn sao có thể mặc mấy loại hàng nhái đó được, cái này tối thiểu cũng phải năm ngàn, cho dù cô có đi bán máu cũng không góp đủ số tiền đó để bồi thường áo cho Hàn Cố Diễn.

San San ôm chiếc áo còn lưu lại hơi ấm của Hàn Cố Diễn thở phào như trút được gánh nặng.

14. Chương 14

15. Chương 15

“Cậu yên tâm, sau khi say chết, bọn mình cam đoan đưa cậu an toàn về nhà.” Trần Tiểu Bạch cười hi hi ha ha trêu chọc, “Xem ra phải nghĩ xem về nhà cậu hay nhà của em gái đây a.”

“Em lái xe, hay tôi lái.” Hàn Cố Diễn quay qua hỏi San San.

San San đang ăn suop, mùi vị cũng khá ngon, sự chú ý của cô đang bị hấp dẫn bởi đồ ăn nên khi Hàn Cố Diễn hỏi cô, nhanh chóng nuốt suop trong miệng “Kỹ thuật lái xe của em không tốt.” Nếu bảo uống rượu cô còn chịu được, chứ bảo cô lái xe, chỉ sợ muốn cũng không được, dù cho kỹ thuật lái xe của cô có khá đi chăng nữa, có Hàn Cố Diễn ngồi bên cạnh cô cũng không thể đảm bảo.

“Vậy em uống đi.” Hàn Cố Diễn cảm lý nhỏ nhỏ đưa đến bên miệng San San.

Cứ như thế để bị anh ép uống đi. San San trừng mắt nhìn chén rượu, mắt thiếu chút nữa rơi xuống đất, nhưng Hàn Cố Diễn là ai chứ, ý chí kiên định như nhau, đơn giản không chịu buông tay, San San đâu không lại anh, âm thầm cam chịu, nhắm mắt lại, ly rượu từ từ theo tay anh chảy vào miệng cô.

Trong luật giáo dục hẳn có quy định, thầy giáo không thể ép học sinh uống rượu, San San đột nhiên nghĩ.

“Em gái, mùi vị thế nào.” Trần Tiểu Bạch cười tủm tỉm hỏi San San.

“Rất... Ngắm...” San San nuốt rượu xuống trả lời Trần Tiểu Bạch.

“Có thể tiếp tục?” Lâm Trạch Phạm ngồi bên cạnh San San liếc nhìn Hàn Cố Diễn, lại nói với San San “Em sẽ không uống a.”

“Không nhất định.” San San nói, rượu bọn họ uống nhất định là loại thượng phẩm, nhìn cái ly để uống rượu để, San San cảm thấy không khác ly ông ngoại vẫn hay dùng là mấy, cô chỉ có tửu lượng tốt thôi, thế nhưng phân biệt rượu tốt xấu thế nào thì không thể, với cô loại nào cũng như nhau thôi.

“Hàn Cố Diễn đúng là đồ đểu, tìm người không hiểu gì về rượu đến lừa mọi người.” Hoàng Húc đón lấy chén rượu rót thêm một chén “Cái này cậu phải tự phạt một ly.”

Hàn Cố Diễn mỉm cười nâng ly rượu lên, cũng không vội uống, cứ như thế nhìn San San.

Được rồi, Hàn Đế đã phát lệnh, San San nhận mệnh trực tiếp lấy tới “Để em uống.” Cô cảm thấy uống rượu so với nghe Hàn Cố Diễn giảng giải những lời kia dễ chịu hơn nhiều.

Hàn Cố Diễn nhún vai, tùy ý đưa qua, sau đó bộ dạng hưởng thụ nhìn những người còn lại.

“Này, cậu không thể chơi xấu như thế.” Lâm Ngâm mất hứng, mắt trợn trắng “Sao lại tùy tiện kéo người vào thay.”

“Sao có thể nói mình tùy tiện tìm người.” Hàn Cố Diễn liếc mắt nhìn San San, San San bị anh nhìn toàn thân sợ hãi, đúng ánh mắt kích thích người, phải uống bao nhiêu đây a, không phải muốn chuốc cô say chết chứ, San San nhìn bình rượu trên bàn âm thầm thăm dò, giới hạn cao nhất của cô cũng chỉ một bình là không chịu nổi, nhiều hơn chắc chắn không trụ nổi (tác giả: con gái ơi, tửu lượng này của con đã quá dọa người rồi).

“Toàn trốn sau lưng con gái thì còn gì là đàn ông nữa.” Hoàng Húc tiếp tục cười nhạo anh.

“Mấy cậu đồ kị à.” Hàn Cố Diễn chỉ hận không thể khiến người khác giận điên lên giết người không đền mạng “Có bản lĩnh mấy cậu cũng tìm đi.”

“Bọn mình không có cái phúc này a.” Trần Tiểu Bạch bày ra bộ mặt thương tâm thống khổ “Cậu đừng kích bọn mình, bức tử đám người không có bạn gái như bọn mình, cậu vui vẻ lắm sao. Vì cậu ác độc, cậu nhất định phải cạn ly này.”

Dù sao chỉ cần Trần Tiểu Bạch nắm được cách ép Hàn Cố Diễn uống là được rồi, tìm một đồng lý do, kết quả cuối cùng chính là uống rượu, San San lại tiếp tục nhận mệnh, cho nên Trần Tiểu Bạch vừa đưa ly qua, cô lại thuận tay nhân lấy, tự nhiên cầm lên uống hết. Không có cách nào khác, trong nhà tửu lượng San San là tốt nhất, từ nhỏ vẫn theo ông ngoại uống rượu, vốn cơ thể tốt, lại được luyện tập không ngừng, muốn không trở thành vạc rượu cũng khó đi.

“Em uống từ từ thôi.” Hàn Cố Diễn vỗ vỗ đầu San San, nhất thời San San không ngờ anh sẽ làm như thế, trừng mắt tránh qua bên cạnh, cả người đều kể sát vào Lâm Trạch Phạm, Hàn Cố Diễn thấy cô như thế càng kéo cô lên, cúi xuống bên tai cô không biết nói gì, San San vừa nghe cũng không né nữa, hai người tiếp tục trạng thái ngọt ngào ân ái.

“Này, đã mang theo người, còn thì thâm to nhỏ nữa a.” Lúc Hoàng Húc gấp đồ ăn, nhìn thấy Hàn Cố Diễn và San San đang diễn trò ân ái, vô cùng bất mãn.

“Qua môn pháp luật đại cương.” Hàn Cố Diễn đã nói với cô cái này, San San không nói gì, thế giới này quá điên cuồng, thầy giáo nhân dân đã thành sói, cái này có phải không muốn học sinh có con đường sống nữa không. Nhưng dân không đấu với quan, học sinh không thể cãi lại thầy cô, San San nhanh chóng ngồi thẳng người, cười nịnh nọt với Hàn Cố Diễn. Ông trời ơi, làm cho cô say chết luôn đi, cục diện hiện tại quá hỗn loạn rồi, Hàn Đế càng ngày càng nhập kịch, trong lòng San San âm thầm rơi lệ.

“Em gái, tửu lượng thật tốt.” Lâm Ngâm cũng rót một chén, lúc này trực tiếp đưa cho San San “Chị là bạn học của Diễn, lớn hơn em, em gọi chị là chị Lâm là được.” Lâm Ngâm cụng chén với cô, “Lần đầu gặp mặt, chị đây đi trước, còn em thì tùy.” Uống hết chén lại tiếp tục rót thêm.

Diễn? San San bị cách xưng hô đầy thân mật này của cô làm nội tâm hoảng loạn, chén rượu đưa qua, San San chỉ đành nhận lấy, đầu tiên là nhấp môi một chút, về sau nghĩ lại dứt khoát uống hết.

“Cậu đào ở đâu bảo vật này vậy.” Hoàng Húc giơ ngón cái với Hàn Cố Diễn.

“Nhặt được ở ven đường.” Hàn Cố Diễn liếc nhìn San San “Cậu cũng thử xem, biết đâu cũng nhặt được một người.”

San San rất muốn kháng nghị lời nói thiếu tôn trọng người khác của Hàn Cố Diễn, cái gì gọi là nhặt được ở ven đường chứ, giống như cô là con mèo nhỏ hay con chó nhỏ không bằng, có điều San San là loại người nhát gan, chỉ dám âm thầm oán hận trong lòng.

“Em gái, Diễn gần đây không mở lòng với ai, em theo đuổi cậu ta chắc vất vả lắm nhỉ. Thật không thể tin Hàn đại đầu gỗ lại còn nói chuyện yêu đương, nói thiên tình sử của hai người đi, chị đây tò mò muốn chết rồi.” Lâm Ngâm vuốt vuốt tóc, cười nói với San San.

Quả nhiên ở đâu có con gái ở đó có bát quái, mà ngay cả Lâm Ngâm bộ dạng giỏi giang, thành phần trí thức tinh anh cũng không ngoại lệ, San San không nói gì chỉ biết hỏi trời. Dựa vào gì là cô theo đuổi anh, coi như là giả thì cũng phải là Hàn Cố Diễn theo đuổi cô chứ. Thế nhưng Hàn Cố Diễn nói, có thể trả lời thì trả lời, không trả lời được cứ cười trừ, San San cảm thấy câu hỏi này không thuộc phạm trù cô có thể trả lời, ai biết trước khi cô đến anh đã lừa dối người ta cái gì, vạn nhất lời kịch không thống nhất, chẳng phải xấu mặt sao, San San đành hắc hắc cười trừ.

“Người ta hỏi em.” Hàn Cố Diễn nhẹ đẩy cô “Em cười ngốc cái gì.”

Hàn Đế bị tẩu hỏa nhập ma sao, San San thật muốn đập cho anh một cái để anh tỉnh ra. “Cũng khá tốt, đi xem phim, ăn cơm này nọ, thầy ấy hơi bận, ha ha.” San San chỉ có thể tự cứu mình, cô rập khuôn kịch bản cùng Hà Kiệt, có điều khi hẹn hò đều là làm mấy cái này thật mà, mười phần thì cũng đúng tám chín phần.

“Ngại quá.” hai mắt Hàn Cố Diễn loé sáng, “Ha ha, lúc theo đuổi mình còn giúp mình giặt quần áo nữa, hiện tại chính thức rồi cái gì cũng không làm.”

Ách~! San San bị lời nói hươu nói vượn của anh hại chết, được rồi, quần áo đúng là cô có giặt, buổi sáng mới giặt, vậy cũng không thể vô ích a. Người học luật quả nhiên cái miệng giỏi, chết cũng có thể nói thành sống a.

“Được lắm.” Hoàng Húc bộ dạng sùng bái nhìn San San, rót rượu vào chén cho cô “Đây là em mời chị.”

...

Choáng a~! Cái này cũng có thể uống sao. San San liếc nhìn Hàn Cố Diễn, người này đã vào ma đạo, không thể trông cậy, có điều diễn kịch phải diễn cho hết, cũng chỉ đành tiếp vào “Đâu có đâu có, không dám không dám, mọi người đều là tiền bối, là em mời mới đúng a.” San San cùng anh ta cụng ly, uống một hơi hết luôn.

“Tiền bối?” Trần Tiểu Bạch bộ dạng muốn tìm người liều mạng “Bọn anh già như vậy sao? sao có thể gọi là tiền bối đây, cái này phải phạt một chén.”

Cái này cũng phải uống, cái kia cũng phải uống, nói đúng cũng phải uống, nói sai càng phải uống, San San trực tiếp bị chuốc không ít a.

“Em gái à... Em tửu lượng... tửu lượng rất cao a.” Trần Tiểu Bạch nâng chén lên “Anh phục em... cái này... đây là... em... kính.... mời chị.”

Trên bàn rượu, Hàn Cố Diễn một giọt cũng không uống, Lâm Trạch Phạm phải lái xe nên cũng không uống, Lâm Ngâm cũng chỉ nhấp nháp đôi ba chén, rượu trên bàn chủ yếu là vào bụng Hoàng Húc, Trần Tiểu Bạch và San San.

Cục diện trên bàn lúc này chính là. Hàn Húc và Trần Tiểu Bạch VS San San, San San tạm thời vẫn đang chiếm thế thượng phong.

San San nhìn bộ dạng của Trần Tiểu Bạch, anh ta tám phần là say rồi, thêm một ly nữa, anh ta nằm sấp xuống mặt bàn cười ha ha, khẽ cụng chén vào chén anh ta, nhếch miệng uống hết xuống.

“Em gái à, tửu lượng thật tốt.” Lâm Ngâm cười cười nói với San San “Thường đi ra ngoài uống không. Tửu lượng này của em chắc phải luyện nhiều năm rồi nhỉ.”

Cô gái ngoan sẽ không suốt ngày chạy ra ngoài uống rượu, Lâm Ngâm đang thầm nhắc nhở San San, nhưng San San nghe không hiểu, ở cùng một chỗ với Tiểu Tân lâu ngày, nào cô đã sớm vượt qua cái cột điện “Ha ha, quá khen quá khen.” Cô nàng này hoàn toàn đem lời đó thành khen ngợi.

Ăn bữa cơm này, Lâm Ngâm nói không ít lời đâm sau lưng San San, thế nhưng San San là ai chứ, có câu gì nhĩ, yếu sợ mạnh, mạnh sợ mạnh hơn, mạnh nhất lại sợ ngốc. Mà San San chính là kẻ ngốc, hoàn toàn không hiểu ra, mỗi chiều Lâm Ngâm đánh tới chỉ như đánh vào bạch bông, tự làm mình mất mặt. Hiện tại Hoàng Húc và Trần Tiểu Bạch đã gục, đoàn người cũng đã no nê, cuối cùng là giải tán. Lâm Trạch Phạm không uống rượu nên phụ trách đưa ba người còn lại về, San San dĩ nhiên thuộc trách nhiệm của Hàn Cố Diễn rồi.

16. Chương 16: Bộ Mặt Thật Của Tình Nhân Trong Mơ

San San mặt mày ủ rũ, “Thầy Hàn...” Trời ạ, còn có từ nay về sau nữa sao, tuy rằng tửu lượng của cô cao thật, nhưng cũng không thể uống nhiều như vậy nha, còn nữa, cô không uống rượu đến hồng gan thì uống vào cũng sẽ đau dạ dày, hơn nữa cô còn là một thiếu nữ thanh xuân tuổi vừa đôi mươi, làm sao có thể biến thành một cô gái tiếp rượu, gái tiếp rượu người ta còn có thể thu tiền boa, ít nhất cũng phải được một đến 200 nha, còn cô, Hàn Cố Diễn chỉ động môi nói bốn chữ “Pháp luật đại cương” thì cô phải liêu minh uống rượu nha!

Trời ạ ~! Người nhìn xem, thế giới này đang điên cuồng đảo lộn thành cái dạng gì rồi, thầy giáo không đi truyền thụ kiến thức mà đều đổi nghề thành lưu manh rồi nha! San San đang vô cùng buồn bực.

“Em làm sao vậy?” Hàn Cố Diễn thấy mặt cô như vậy, thoáng cái hồng, thoáng cái lại trắng, thoáng cái đen, thay đổi thái độ liên tục sinh động thú vị, lập tức muốn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhưng lại sợ dọa cô sợ.

“Thầy Hàn, thầy xã giao rất nhiều sao?” San San cảm thấy cần phải hỏi rõ trước, dù sao cô cũng phải cân nhắc một chút chứ, nếu vì môn học này mà cô phải uống đến thủng dạ dày thì thật không đáng.

Hàn Cố Diễn nhìn cô một cái, thật lâu sau mới nói một câu: “Woa San San, em thật sự là một cô gái đại ngốc!”

San San quỳnh lên, cái gì ra cái đó hử, cô không có công lao cũng có khổ lao nha, chỉ uống xong vài chén rượu để thì anh ta đã trở mặt.

Phải nói, người bình thường thông minh đều là dân mù đường, giữa hai loại người này, nhất định là có liên hệ với nhau. So, Hàn Cố Diễn lái xe loạng choạng, qua năm sáu cái đèn xanh đèn đỏ, Diệp San San mới phát hiện anh hoàn toàn không phải đang lái xe về hướng trường học.

“Thầy Hàn! Không phải đang đi đến đại học X sao ạ?” Kể từ khi biết Hàn Cố Diễn sẽ nắm quyền sinh sát của học kì sau trong tay, bây giờ San San đều luôn nói chuyện cẩn cẩn thận thận với anh, cô cảm thấy tính tình của vị thầy giáo này rất kì quái, cộng thêm hiện giờ hai người bọn họ còn đang giả vờ hẹn hò càng làm cho San San thấy khó hiểu cho nên cảm thấy hành động của anh vô cùng biến thái.

“Ai nói tôi muốn về trường học!” Hàn Cố Diễn tương đối giận dữ trả lời.

Không về trường học sao thầy không nói sớm nha! Diệp San San rất muốn chụp lấy người ngồi bên cạnh mà quay vòng, nhưng cô vốn là người có lá gan nhỏ, loại tình cảnh này cũng chỉ dám nghĩ thầm trong lòng, không hề dám thật sự làm ra cái loại hành động nghịch sự này.

“Thầy Hàn, thầy dừng lại ở ngã tư phía trước là được rồi.” San San cố gắng làm cho giọng nói của mình vẫn ngọt ngào như trước, không mang theo một lời phàn nàn nào, “Để em tự đón xe về là được rồi.”

“Tôi mua vài thứ trước.” Hàn Cố Diễn nhìn cô một cái, “Em uống nhiều rượu như vậy, một mình đón xe về không an toàn, để mua xong vài thứ tôi đưa em về.”

Nhờ phúc của ai mà cô phải nốc nhiều rượu như vậy hử, vậy mà anh ta còn có thể tự nhiên nói ra lời đó. Nhưng mà lời ấy vẫn dễ nghe hơn nhiều, bất mãn trong lòng San San lập tức tan một nửa, ngoan ngoãn ngồi trong xe, không nói thêm gì nữa.

Đến siêu thị, San San mới phát hiện Hàn Cố Diễn thật sự là quá khiên nhường, cái gì gọi là mua một ít đồ, anh ta căn bản là mua rất nhiều.

Tính cách của Hàn đại soái ca thật sự là giống với Lôi Lệ Phong, nhìn cách mua đồ là có thể nhận ra. San San đi theo đuôi anh, nhìn tốc độ như gió thu quét lá rụng như thế là đủ rồi, cô cảm thấy loại người tài giỏi như Hàn Cố Diễn không đi tham gia chương trình “Ai đi siêu thị giỏi” thì thật là uổng phí, trong một khoảng thời gian giới hạn bắt đầu khuân đồ, đến giờ thì mọi người đều ngừng lại. San San rất thích xem, cũng từng nghiên cứu qua phải làm cách nào mới có thể khuân được nhiều thứ nhất.

“Đợi một chút!” San San đi theo đuôi phía sau Hàn Cố Diễn thu dọn tàn cuộc, thỉnh thoảng lại lấy vài thứ trong xe bỏ ra, để lại chỗ cũ, lại từ phía trên cầm lên cái mới.

Làm gì vậy? Hàn Cố Diễn tuy không nói gì, nhưng ánh mắt của anh lại nói lên hai chữ, cộng thêm thái độ trên mặt chính là – làm chuyện thừa.

“Đặt ở phía ngoài cùng là gói nhanh hết hạn hơn!” San San cầm lên hai gói giống như đúc đưa cho Hàn Cố Diễn đối chiếu, ngày quả nhiên kém nhau gần một tháng, những thứ đồ sống kiêng kị nhất là nhanh hết hạn sử dụng, San San cũng là một trạch nữ cho nên rất có kinh nghiệm.

Hàn Cố Diễn không nói lời nào, nhưng thái độ thì có thể nhìn ra là đang vô cùng hài lòng.

Đó là tất nhiên, chuyên ngành của cô là môn này mà.

“Đợi một chút!” San San lại mang những thứ Hàn Cố Diễn bỏ vào xe lấy ra, để lại vào chỗ cũ.

Lại làm gì đây? Hàn Cố Diễn nhìn thoáng qua, anh đã xem trên bao bì, ngày tháng không có vấn đề.

Khụ ~! “Cái kia, đây là bao bì cứng, thầy xem, bên cạnh việc nơi sản xuất giống nhau, bao bì đóng gói đơn giản, chất lượng giống nhau, giá cả giống nhau, nhưng đóng gói đơn giản so với bao bì cứng sẽ được nhiều hơn.” San San cầm hai loại bao bì lên cho anh xem, quả nhiên đóng gói đơn giản sẽ nặng gấp đôi so với bao bì cứng.

Hàn Cố Diễn gật gù đầu, San San cầm gói được đóng gói đơn giản bỏ vào trong xe, tiếp tục đi về phía trước.

“Đợi một chút.” San San lại đem mì bát Hàn Cố Diễn bỏ vào trong xe lấy ra, đổi thành mì đựng trong túi đưa cho anh.

“Tôi rót nước vào ăn!” Hàn Cố Diễn lúc này rất có chủ kiến.

“Cái này cũng có thể rót nước vào ăn!” San San phe phẩy chiếc túi trước mặt anh.

“Cái này không có chén!” Hàn Cố Diễn liếc nhìn San San, kiên quyết muốn mì bát, “Rửa bát, rất phiền toái!”

Khụ ~! San San chóng mặt, nghĩ nghĩ, “Mì bát thầy còn phải còn nấu nước!”

Hàn Cố Diễn khó hiểu, “Túi chứa thì không cần nấu nước sao?”

“Thầy để túi đựng vào trong chén, rót nước uống vào, rồi bỏ vào lò vi sóng khoảng một phút là có thể ăn, không cần nấu nước.” San San rất có kinh nghiệm, “Thầy ngâm lại đi, nấu nước cùng rửa bát thật ra thì không phiền toái hơn nhau bao nhiêu!”

Hàn Cố Diễn gần như đã bị cô thuyết phục, cầm lấy bát mì nghiên cứu.

San San đột nhiên nhớ tới trên internet đã từng nói – bỏ chiếc bát xuống nha, anh ta vẫn còn con nít ~!

“Cái bát này hẳn là có thể bỏ vào lò vi ba nhỉ!” Nói tới lui, anh không muốn rửa bát, cũng không muốn nấu nước.

San San *O*

Hai người bọn họ càn quét khu thực phẩm xong, phần lớn thu hoạch chính là thức ăn nhanh, sủi cảo đông lạnh, cơm ăn nhanh, mì ăn liền vân vân... San San phát hiện, Hàn Cố Diễn bề ngoài thì ngấn nấp đẹp trai, thật ra thì anh cũng chỉ là một người đàn ông độc thân bình thường.

Lại tiến quân sang quầy bán vật dụng hàng ngày, cái này liên quan đến sở thích cá nhân, San San không có phát biểu ý kiến, để cho Hàn Cố Diễn tự do phát huy.

Hàn Cố Diễn cái gì cũng chọn, nếu đã không thì bằng của các nhân viên bán hàng toàn bộ đều là lừa đảo. San San đi theo sau lắc đầu thở dài, khi đi mua đồ thì chỉ số thông minh của Hàn Cố Diễn tương đối thấp, nhưng tốc độ của anh ta lại bù cho chất lượng các món hàng anh ta chọn.

Lúc Hàn Cố Diễn nghe lời dụ dỗ ném vào trong xe một sản phẩm chăm sóc da thì rốt cuộc nhân phẩm của San San cũng bộc phát, nhìn không được lắm bầm: “Cái này căn bản không có hiệu quả gì cả!”

“Cái này tinh khiết từ thiên nhiên!” Hàn Cố Diễn rập khuôn theo lời của nhân viên bán hàng lúc này.

“Cái này được làm từ nước tuyết tự nhiên, trải qua 28 công đoạn mà điều chế nên.” San San nhớ kỹ lời quảng cáo trên bao bì, chọn môn quảng cáo cũng có chỗ tốt, biết rằng tất cả đều là lừa đảo, nhìn người nào cũng thành kẻ lừa đảo.

Hàn Cố Diễn gật gật đầu, “Không sai!”

San San chóng mặt, “Thầy tin là thật à!”

“Không tin!” Hàn Cố Diễn cũng không có ngốc, “Nếu không thì chọn loại nào?” Từ trước đến nay anh không hề biết gì về kem dưỡng da, cũng không thích bôi những thứ này, nhưng vì da của anh rất khô, vừa đến mùa đông thì đã tróc ra, nếu không bôi gì đó sẽ ngứa ngáy khó chịu, da mỏng bong ra quanh miệng, giống như buổi sáng húp cháo xong không có lau miệng cho sạch sẽ, vì hình tượng, bắt buộc phải dùng một ít.

Bôi cái gì, San San nhìn anh một cái: “Nếu muốn có làn da đẹp, thì phải dùng Đại Bảo!”

“Ừ!” Hàn Cố Diễn gật gật đầu, tỏ vẻ tin tưởng cô, nhưng mà ngay cả người bán hàng lừa đảo anh còn nghe, so ra thì lời nói của San San có độ tin cậy cao hơn. Ánh mắt Hàn Cố Diễn quét qua, nhìn thấy nhãn hiệu kia trên quầy hàng, cầm lấy hai chai ném vào trong xe, ném cái loại tinh khiết tự nhiên trải qua 28 công đoạn kia ra, không có bất cứ do dự nào.

Động tác nhanh, chuẩn, kiên quyết, rất tốc độ. San San bị nhân viên bán hàng liếc mắt một cái nên xấu hổ, rụt rụt cổ không nói gì, tiếp tục đi theo Hàn Cố Diễn, không quay đầu lại lần nào, đợi đến khi cô kịp phản ứng thì trong xe đã có mấy chục đôi vớ lớn nhỏ.

Anh ta là con rết tinh đầu thai chuyển thế sao?

San San trừng mắt nhìn những đôi vớ cùng màu, cùng size kia, anh ta đang chuẩn bị đem những đôi vớ này kết thành một sợi dây dài dằng dẳng sao? Được rồi, dài dằng dẳng thì hơi khoa trương, nhưng mà bất cứ một người bình thường nào, tuyệt đối tuyệt đối không cần nhiều vớ như vậy, hay là Hàn Cố Diễn có sở thích sưu tập vớ?

“Làm sao vậy?” Hàn Cố Diễn thấy San San nhìn đồng vớ của anh không nói một lời, chẳng lẽ cái này cũng để ý? Cầm lấy một cái túi rồi hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Không có không có!” San San vội vàng phủ nhận, “Chỉ là sao lại cần nhiều như vậy ạ?” Hiếu kì chết mất, cô thật sự muốn biết, Hàn Cố Diễn làm sao mang hết.

“Một ngày một đôi nha!” Hàn Cố Diễn nhìn một chút, lại ném vài chiếc nữa vào, “Nên mới cần nhiều!”

Khụ ~! San San trực tiếp bị làm cho kinh hãi, sở thích phá của nha! Cô từ trước tới nay cũng có nghe qua đàn ông rất lười, vớ cũng không thèm giặt, mang xong rồi vứt đi. Nhưng mà người ta nói, mặt ngoài mang

ba ngày, rồi lộn vào mặt trong mang ba ngày nữa, phơi nắng muôn năm, khụ ~! Một ngày một đôi rồi vút đi, cũng thật quá lãng phí, San San nhìn trong xe đồ chồng chất những đôi vớ, “Thầy có thể mua loại rẻ một chút mà!” Thật ra vớ hè gần trường cũng có bán rất nhiều vớ giá rẻ do các sinh viên nam lười biếng mang xong một lần rồi thả ra, một tá cũng không bao nhiêu tiền.

“Loại đó mang không thoải mái!” Hàn Cố Diễn cũng rất kén chọn, “Không hút mồ hôi, rất bí.”

Khụ ~! San San không nói gì, dù sao người trả tiền cũng không phải cô, tiếp tục đi theo Hàn đại bại gia đi dạo siêu thị.

Sau đó hai người bọn họ đến khi đồ dùng cá nhân làm cho San San quỳnh cả lên.

Vớ anh ta mang một ngày rồi vút đi, quần áo thì chắc hẳn là phải giặt sạch, vấn đề là, quần lót! Được rồi, quần lót tuy mắc hơn vớ, nhưng Hàn đại bại gia sao có thể đến mức có mới nới cũ hoàn toàn xem nhẹ quần lót! San San nhìn theo bóng lưng Hàn Cố Diễn buồn bực, cô hoàn toàn không thể chấp nhận một Hàn Cố Diễn không mặc quần lót.

“Em sao thế?” Hàn Cố Diễn đi vài bước thì phát hiện San San không đuổi kịp, liền quay đầu lại tìm cô, lập tức phát hiện mặt cô bắt đầu lúc đen, lúc lại trắng bệch, thái độ quái dị, quái dị thì thôi đi, còn chăm chăm vào cái mông của anh nhìn vô cùng chuyên chú, mà lại còn phi thường ai oán.

Mông của anh thì có liên quan gì đến cô?

“Em làm gì thế?” Hàn Cố Diễn trực tiếp hỏi cô.

“A ~! Không có gì!” San San theo dòng suy nghĩ về quần lót phục hồi lại tinh thần, theo Hàn Cố Diễn đi về phía trước, dù sao anh ta có mặc quần lót hay không cũng không liên quan gì đến cô.

17. Chương 17: Scandal Mạnh Như Hổ

Mẹ của San San có rất nhiều câu danh ngôn, trong đó có một câu “Ngoại trừ ba ba và ông xã, không được lợi dụng bất kì người đàn ông nào”. Từ nhỏ San San đã nghe lời dạy bảo kia, luôn ghi nhớ trong lòng lời giáo dục của mẹ, không dám quên bao giờ. Hàn Cố Diễn không phải ba cô, cũng không phải chồng cô, bởi vậy thiếu nợ anh tiền thuốc men làm cho San San thấy lương tâm vô cùng bất an.

Vừa rồi lúc tính tiền, San San tranh thủ lấy túi tiền ra, nhưng mà Hàn Cố Diễn lại còn nhanh tay lẹ mắt hơn, đưa thẻ tín dụng ra, nhân viên thu ngân thuận tay nhận lấy, dường như Hàn Cố Diễn đã quyết tâm không để cho cô trả tiền, luôn cố tình từ chối, San San muốn nói chuyện tiền bạc là phải sòng phẳng, đây chính là quy tắc quen thuộc, trả tiền mà còn không muốn nữa sao! Hàn Cố Diễn còn cao tay hơn, nhẹ nhàng cười, đôi môi mỏng nhếch lên, chỉ nói ra bốn chữ trùng ngay trọng tâm – Pháp luật đại cương, trực tiếp giết chết ngàn vạn lời nói của San San từ trong miệng, rầu rĩ nhận lại tiền, không dám nhiều lời nữa, không ngờ tới muốn trả tiền còn phải nhìn sắc mặt của người khác. Hàn Cố Diễn nhìn thấy vẻ mặt u oán của San San thì hình như rất vui, xoa đầu cô không nói gì nữa.

Diệp San San nghĩ trăm cách vẫn không làm gì được, mối quan hệ thầy trò đơn thuần này lại có thêm một chút tính chất của Hoàng Thế Nhân cùng với Bạch Mao Nữ (*), chuyện này hay lắm sao? Trở lại kí túc xá, San San tìm một quyển vở mới, ghi vào năm nào tháng nào thiếu nợ Hàn Cố Diễn bao nhiêu tiền, trình trọng kí tên vào, còn nhiều thời gian, cơ hội trả tiền sẽ có thôi, cô nghĩ như vậy nên lòng cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

San San thỏa mãn lấy kẹo ra mút, loại này rất đắt tiền xa hoa, tất nhiên hương vị cũng khác, bỏ vào trong miệng, mùi sữa nồng đậm cùng với mùi hoa quả trong veo tỏa ra, khê mút, miệng lập tức bị cảm xúc mềm mại vây quanh, làm cho cô rất hưởng thụ kìm không được nhắm mắt lại.

“Diệp San San!” Hoàn Tử vừa vào cửa đã dùng sách vỗ lên đầu San San, “Cậu ăn kẹo que cũng không cần phải dầm dề như vậy chứ. Kìm chế cảm xúc một chút được không!”

“Khụ ~! Khụ ~! Khụ ~!” San San bị sắc nước miếng.

“Ặc ~!” Hoàn Tử nhìn thấy hộp kẹo que to dùng của San San đặt trên bàn, “Cậu phát tài rồi à, súng bắn chim đổi thành pháo luôn!”

Nhờ vào San San mà cô cũng có chút hiểu biết với vài loại kẹo que, kẹo que này có tên là Ferrari, giá cả tương đối đắt, thỉnh thoảng San San mới mua, nhưng mà về sau phần lớn đều ăn những loại bình dân, tám phần là đã nhạt được tiền, còn không thì...

“Nói! Có phải mới có bạn trai không!” Đầu Hoàn Tử lóe lên, lại là một người cuồng yêu đương, mặc kệ là động tĩnh gì cũng phải tranh thủ chuyển sang chủ đề yêu đương.

“Nói bậy! Làm gì có!” San San nhanh chóng bóc vỏ kẹo que ra, ra sức phủ nhận.

“Hừm?” Hoàn Tử không tin, từ trên cao dò xét San San.

“Cái đó là của Tiểu Mập mua mà!” San San đột nhiên nhìn thấy quần áo bay bay trong cơn gió lớn ngoài cửa sổ, “Mình giặt quần áo giúp cậu ta, đây là thù lao cậu ta trả nha, cậu nói đi đâu thế.”

Đáp án này cũng tạm làm cho Hoàn Tử thỏa mãn, Hoàn Tử không bức cung nữa, thuận tay cầm kẹo que lên, bóc vỏ bỏ vào trong miệng, dùng sức cắn cắn, sau đó lấy nước ra uống một hớp, “Ngọt quá!” Từ trước tới nay cô đều không thích đồ ngọt.

Toàn bộ quá trình chấm dứt trong vòng 30 giây, San San không hề nháy mắt, cây kẹo que hóa thành hư ảo ngay lập tức trong miệng của Hoàn Tử.

Nhưng thật ra đó là do Hàn Cố Diễn tặng, lúc xuống xe đường như anh đã làm ảo thuật lấy ra một hộp kẹo que từ ghế sau, San San là người biết nhìn hàng xịn, vừa nhìn thấy thì mắt đã sáng lên, vẻ mặt của cô lúc ấy ham muốn chỉ kém phần không nhỏ ngay một giọt nước miếng xuống. Hàn Cố Diễn đưa kẹo que cho San San, nói là để cảm ơn sự giúp đỡ của cô, San San vốn muốn từ chối nhưng lại bị ánh mắt của Hàn Cố Diễn quét qua, lời nói từ chối sớm đã bị ánh mắt độc ác của anh làm cho nghẹn lại, hai tay nhanh chóng nhận lấy. Hàn Cố Diễn thấy cô như vậy thì hình như rất vui sướng, bảo cô ăn nhiều một chút, đánh răng cẩn thận rồi nói cô xuống xe về kí túc xá.

Cho tới trưa sau khi tan học, San San ăn cơm trưa xong thì lên máy tính đánh Boss, đang đánh hăng máu thì nhận được điện thoại của Tiểu Mập, bảo cô tranh thủ thời gian lên mạng, hơn nữa còn ném cả địa chỉ trang web kia cho cô. San San không chút suy nghĩ nhấp vào, kết quả của việc không làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng chính là cô trở mắt nhìn mình bị boss đánh cho nửa sống nửa chết.

Bài viết vừa được đăng sáng nay, người gửi bài viết dù cho có biến thành tro San San cũng nhận ra, lần trước cô cũng đã từng nằm dưới ngòi bút của anh ta, đặc điểm lớn nhất của người này chính là rất thích dùng lời văn suối mát, San San hoài nghi anh ta hoàn toàn có thể chuyển đi viết truyện tình cảm, nếu không thì vì sao mỗi áng văn chương đều có thể bị anh ta làm ất hờn như vậy!

Tiêu đề hôm nay là: em gái đa tình ơi, em ngàn dặm xa xôi cách trở tham gia lớp học kia cũng chỉ vì một chữ yêu, rốt cuộc vị giáo sư lạnh lùng kia đã mở cửa được trái tim em!

Thật là nặng đô, mồ hôi lạnh trên trán San San chảy ròng ròng, giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến cho cô cảm thấy bài viết này có liên quan đến mình. (con gái à, không cần giác quan thứ sáu đâu, tiêu đề rõ ràng như vậy, đứa ngu cũng nhận ra có liên quan đến con. – tác giả)

Bài viết nói cụ thể khoa của nữ sinh kia, sử dụng tên viết tắt YSS, đau khổ theo đuổi giáo sư nổi tiếng H, không tiếc lựa chọn môn học tự chọn của mình là một môn của khoa khác, ngàn dặm xa xôi tham dự lớp học vào cuối tuần, rốt cuộc tấm chân tình đã cảm động trời xanh, thuận tiện làm cảm động luôn cả nam chính. Hướng phát triển gần đây nhất chính là có người từng nhìn thấy nam chính lái xe đưa nữ chính về kí túc xá, thời gian chính là buổi trưa đầu tuần này, cũng ý nhị dùng ngòi bút xuân thu mà ám chỉ tối thứ bảy nam nữ chính có thể đã có một đêm xuân cùng nhau.

Là người dẫn đầu trong mười người đàn ông độc thân hoàng kim nổi tiếng nhất trường, bất luận Hàn Cố Diễn có một chút gió thổi cỏ lay nào đều cũng sẽ khơi dậy sóng to gió lớn mãnh liệt chứ nói gì đột nhiên lại bùng phát tin tức có bạn gái. Chuyện xấu lan tràn khắp nơi, không còn bàn cãi gì nữa lọt vào top 10

sự kiện hot nhất, hơn nữa tỉ lệ người đọc bài viết còn không ngừng gia tăng, bài viết này cũng đang tiến về phía trước, lọt vào top 3 cũng không có gì phải nghi ngờ.

San San là một nữ sinh, căn cứ vào bản tính cũng yêu thích mấy chuyện scandal, ngoại trừ giới giải trí thì thật ra cô cũng rất có hứng thú với mấy chuyện của những người xung quanh mình, trong cuộc sống êm ả không sóng gió, thỉnh thoảng có vài tin tức giật gân cũng rất thú vị. Nhưng lần này lại trở thành nữ chính trong scandal, có cảm giác rất khác là không cần phải bàn cãi.

Mấy ngôi sao từng bị những chuyện xấu quần thân thường thích dùng nhất là câu: “Thật sự chúng tôi chỉ là bạn tốt thôi mà!”

Lúc này lời San San muốn nói nhất chính là: “Quan hệ của chúng tôi thật sự chỉ đơn thuần là thầy trò thôi mà!”

Điều khiến cho San San buồn bực nhất chính là chủ đề tranh luận cũng chỉ lòng vòng là Hàn Cố Diễn căn bản không thể chấp nhận tình cảm của Diệp San San, mà ai lại có thể xứng đôi vừa lứa với Hàn Cố Diễn nhất, về phần Diệp San San theo đuổi Hàn Cố Diễn, tất cả mọi người đều có thái độ cam chịu, điểm ấy không thuộc phạm vi thảo luận.

Scandal mạnh như hổ nha!

San San khẳng định nếu Khổng Tử có thể sống lại cũng sẽ đồng ý với quan điểm của cô.

San San cảm thấy cần phải biện hộ thay ình, mặc dù cô không phải người biết cãi nhau nhưng vấn đề này lại liên quan đến danh dự của mình nên cũng không thể mặc kệ ngồi nhìn được.

“Mấy người không có chứng cứ thì đừng có mà nói mò nhá!” San San suy nghĩ nửa ngày, đã phát biểu một câu như vậy, cảm thấy không có gì là không ổn, con mắt quần chúng đều sáng như tuyết, San San sợ dùng từ kịch liệt quá sẽ khiến ọi người phát huy trí tò mò sẽ không hay lắm, dù sao diễn đàn của trường cũng có rất nhiều cao thủ tám chuyện ăn no không có việc gì làm.

Sau đó phần đông đều không tin tưởng, San San phản bác một cách vô cùng ôn hòa nhưng không biết sao lại như vậy, lại có người gửi lời bình luận lên, “Tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ!” Người gửi bình luận vô cùng khí thế trích dẫn lại lời nói của San San, sau đó trả lời lại ở bên dưới.

Khụ ~! San San cảm thấy mình đã làm một việc vô cùng là ngu ngốc.

Hai ngày tiếp theo, cuộc sống của San San bắt đầu thay đổi, cô gái bán thức ăn trong căn tin luôn ném cho cô vài cái liếc mắt vô cùng khó hiểu, lại còn rất không có lương tâm bớt đi một nửa phần ăn của cô so với những người khác; sau đó số lượng bạn bè xin kết bạn trên QQ ngày càng tăng, lúc vào thư viện đóng dấu tài liệu nhân viên quản lý lại không thu tiền của cô; dọc đường đi bắt đầu có vài thầy giáo lạ lẫm mỉm cười với cô, hơn nữa lại còn phát sinh tình huống bị chỉ trỏ.

Khổ nhất chính là giáo viên phụ đạo cũng kéo cô vào văn phòng nói mấy lời hết sức thâm thúy, sinh viên nên coi việc học là chính, nhưng mà xã hội bây giờ đã tiến bộ rồi, trường học cũng không còn cổ hủ như trước nữa, nếu như có thể thì hãy sắp xếp lịch biểu thật tốt, ông ấy còn có thái độ rất tình cảm chúc phúc cho San San!

San San bị hai chữ “chúc phúc” này làm cho kinh hãi không biết phải phản ứng thế nào, không nói gì nhìn miệng của giáo viên phụ đạo mấp máy, sau đó giáo viên phụ đạo vỗ vỗ vai San San, “Không còn việc gì nữa thì em về trước đi, đúng rồi, thuận tiện hỏi thầy Hàn giúp tôi một chút về đứa cháu ngoại của tôi muốn thi chứng chỉ luật sư, cậu ấy có đề nghị nào tốt không!”

Trong niên đại toàn dân đều tích cực buôn chuyện này, San San phát hiện, cuộc sống yên tĩnh dường như đang ngày càng cách xa cô.

18. Chương 18: Tinh Thần Aq Bất Khả Chiến Bại

Nhưng mà lớp trưởng trốn học lại không dễ dàng như vậy. Đặc biệt là Hàn Cố Diễn là vô cùng thích sai bảo cô, lớp trưởng lên lau bảng, lớp trưởng đi lên văn phòng lấy bài thi, lớp trưởng đi photo tài liệu ọi người vân vân.

San San cảm thấy hay là xin nghỉ thì hơn. Vì vậy cô tập hợp xong các câu hỏi gửi cho Hàn Cố Diễn xong bên dưới còn P/S thêm “Thầy Hàn, hôm nay em xin nghỉ, được không ạ?”

Không có ghi nguyên nhân gì, căn bản là không cần lí do, môn học tự chọn mỗi ngày đều có người trốn học, Hàn Cố Diễn cũng nói, không thích lên lớp thì có thể không đi học, cho nên San San vô cùng chắc chắn rằng tối hôm nay cô có thể tránh được một kiếp.

Quá chắc chắn thì kết quả chính là cô bị thất vọng, Hàn Cố Diễn hồi âm lại, tiêu đề chính là “Đã nhận được, cảm ơn.” Mở thư ra thì nội dung là “Không cho phép xin nghỉ, không cho phép trốn học”, sau đó cũng kèm theo cái P/S – Môn Pháp luật đại cương học kì sau.

San San trợn mắt há mồm nhìn cái hồi âm, nhìn chăm chăm đến 5 phút đồng hồ, sau đó lột vỏ kẹo mút (lần trước Hàn Cố Diễn đưa cho cô một hộp), bỏ vào trong miệng, vô cùng khí thế cắn nuốt vào.

Trên có chính sách, dưới có đối sách, không thể xin nghỉ cùng lắm là trốn, không có nghĩa là không thể đến muộn, cho nên San San đợi cho tiết thứ nhất đã trôi qua hai ba phần mới lè mề chuồn êm vào từ cửa sau.

Sau đó San San vô cùng nhanh chóng cảm nhận được cái gì gọi là tự đem tảng đá đập bể chân mình, vì cái gì mà cửa sau ngàn năm không ai để ý giờ lại bị đóng, đóng thì thôi đi, vì cái gì mà bị khóa hử, đây là vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì!

San San khóc thầm trong lòng, hít vài hơi thật sâu, nhịn xuống cơn xúc động muốn chạy đi, cố lấy hết dũng khí đi đến cửa trước, sau đó cầm túi xách che mặt lại, lừa mình dối người rằng cô không nhìn thấy ai thì người ta cũng không nhìn thấy cô, nhanh như mèo đã chạy vọt qua cửa ngò vào chỗ.

Hàn Cố Diễn nhìn thấy Diệp San San nào rỗng như quả đu đủ thì nhịn không được trong lòng thầm mắng cô, cô gái ngốc nghếch này!

Thật ra cũng không thể hoàn toàn trách bạn học San San nha, mặc dù dựa theo lẽ thường để suy luận, mỹ nữ đều yêu tương đối sớm, mỹ nữ mà, có nhiều người theo đuổi, nhận được nhiều thư tình, mỗi tình đầu sớm được khai phá, cũng sớm hơn người bình thường nhiều, nhưng đây chỉ là một phần thôi, cũng có trường hợp đặc biệt, bạn học Diệp San San cũng là chính là một ví dụ sống sờ sờ máu chảy đầm đìa cho trường hợp đặc biệt kia.

Từ khi còn nhỏ cô đã dính lấy cùng Tiểu Mập, khi đó gu thẩm mỹ của một đứa trẻ còn chưa bắt đầu có sự phân biệt, đơn thuần cảm thấy đẹp mắt thì nhìn thôi, có thể bên cạnh cô còn có một Tiểu Mập cho nên tất cả các khả năng đều bị bóp chết từ trong trứng nước, đến sau khi học cấp 2, bạn học San San ngày càng xinh ra, bàn chân cũng sẽ chạy về hướng có hình tượng đẹp đẽ, sau này người huyết sáo, huyết gió với San San ngày càng nhiều, trên đường người liếc mắt đưa tình với cô cũng nhiều, người không kiêng nể gì mà nhìn cô chăm chăm rồi chảy nước miếng cũng nhiều, nhưng mà, người theo đuổi cô thì không có, một người cũng không có.

Cho nên tình yêu chớm nở của San San cũng tương đối muộn, thẳng đến năm hai đại học cô mới bắt đầu một mối tình đầu năm mốt kia, thời gian yêu nhau cũng ngắn ngủi có hai tháng. Cho nên mới nói, muốn cho San San phát hiện ra có người yêu mến cô, nhất định phải trực tiếp nói: “San San à, anh thích em, anh yêu em!” Cho dù là như vậy, còn có thể bị cô hiểu lầm thành người kia đang đùa giỡn cô, các loại ám hiệu, căn bản San San không hiểu, cũng sẽ không nghĩ đến phương diện kia, bề ngoài của San San trông hoa hoa lệ lệ thế thôi, chứ đứa nhỏ này rất ngu ngốc về chuyện tình cảm nha.

Chuyện xấu kia mấy ngày nay càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng hơn, trang web của trường thậm chí còn bắt đầu lôi tất cả mỹ nữ ra ghép đôi với Hàn Cố Diễn, thuận tiện đem so sánh với toàn bộ các phương diện của San San, kết quả đối lập là, San San thảm bại. Cho nên ánh mắt của mọi người nhìn cô cũng ngày càng đa dạng, bao hàm đồng tình, bao hàm bội phục, bao hàm khinh thường, còn có cổ vũ, San San thậm chí còn nhận được thư tình. Lúc nhận được thư tình, San San rất kích động, đó là tất nhiên, đây là lá thư

tình đầu tiên trong cuộc đời cô, tuy phong cách thư tình rất quý dị, cùng loại với tập ‘Hoa cúc lãnh diễm’ kia của Quỳnh Dao, làm cho ba người cùng phòng kí túc xá kia nửa chết nửa sống, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến tình cảm của San San. Thư tình nha, rốt cuộc có người sau những chuyện xấu dày đặc kia đã nhìn ra bản chất lương thiện tốt đẹp của cô, điều này làm cho cô vui cỡ nào nha. Nhưng vài người trong phòng kí túc xá kia không đợi cho cô giấu bức thư tình đi thì đã vô tình mở ra, nam chính là X là đóa mẫu đơn GG (anh trai) tên tuổi lừng lẫy, trường học có nhân vật ‘Văn nhân’ nào xuất hiện, anh ta đều phải đều phải bởi móc tiểu sử cùng gia quyến người kia ra, cho nên hiện tại anh ta viết thư tình, tương đối khả nghi, căn bản là muốn mượn chuyện xấu này, căn cứ vào những việc xấu chồng chất của mẫu đơn GG này, ngàn vạn lời nói phản bác của San San đều nuốt vào bụng, bắt đắc dĩ để cho cuộc đời mang cái danh hiệu cao quý này, lẽ ra nên ném bức thư tình này vào sọt rác.

Ánh mắt của đoàn người đang nhìn San San ngày càng nhiều, trong lòng San San cũng ngày càng rối rắm, San San cảm thấy, cô phải lựa chọn hành động thôi.

Giải thích? Vô dụng, cô chỉ có một cái miệng, căn bản nói không lại.

Tìm bạn trai? Biện pháp này tốt, như vậy thì chuyện xấu của cô và Hàn Cố Diễn sẽ không công mà phá, nhưng trước mắt, đi đâu mà tìm bạn trai đây? Tại thời điểm đặc thù này, ngoại trừ tên thiên vương mẫu đơn GG nhiều chuyện kia ra, có ai sẽ yêu đương với mình đây? Độ khó của chuyện này có hệ số rất cao, bỏ qua!

Tung tin đồn nói Hàn Cố Diễn gay? Hàn Cố Diễn vẻ ngoài đẹp trai, bối cảnh tốt, có thể cho tới nay mọi người chưa từng nhìn thấy anh ta qua lại với ai, cho nên lúc này tung tin đồn anh ta gay, mặc dù không đến mức làm cho người ta tin tưởng, nhưng ít ra có thể chuyển hướng tâm điểm của mọi người, San San cảm thấy chủ ý này không tệ, có thể ngộ nhỡ để cho Hàn Cố Diễn phát hiện cô làm cho thanh danh của anh ta tuột dốc, cô cảm giác thấy mình tám phần có ở lại đại học X đến già cũng không thể thuận lợi tốt nghiệp, phương pháp này mặc dù tốt nhưng hậu quả quá lớn, chỉ có thể bỏ qua!

Nói mình les? Lúc trước San San cùng với Tiểu Tân vì muốn thoát khỏi bị chọc ghẹo trên đường nên đã sử dụng phương pháp này, dùng nhiều rất có hiệu quả, nhưng lúc lên đại học, trên cơ bản là không có duyên với chuyện yêu đương, phương pháp này lực phá hoại quá mạnh mẽ, phải bỏ qua!

... ..

... ..

San San suy nghĩ đủ mọi phương pháp, đều bởi vì đủ mọi nguyên nhân mà bỏ qua. Như vậy, cuối cùng, cũng là mạnh mẽ nhất, một chiêu bách chiến bách thắng chính là – tinh thần AQ bất khả chiến bại.

Tâm Kê không phải thường nói ư, một người nếu như không thể thay đổi người khác, thì cũng chỉ có thể thay đổi chính mình, San San quyết định “Tự mình vùng dậy”, cho nên lớp học tự chọn này, cô sẽ không đeo mắt kính, cô cận gần 6 độ, mấy tháng nay bởi vì đánh Boss nhiều nên hình như cũng đã tăng, nếu tôi không mang mắt kính, trên cơ bản, ngoài bán kính 3 mét chỉ còn là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

San San đi một vòng quanh phòng, dựa vào cạnh bàn đằng sau ngồi xuống, trước mặt của cô, bên trái, đằng sau đều có người. Căn cứ vào kinh nghiệm lần đầu học môn tự chọn tổng kết lại, San San cảm thấy, trí tuệ của người xưa thật là phi thường to lớn, lại vô cùng có đạo lý, như hiện tại, cô hoàn toàn bị bao phủ trong biển người, rõ ràng bị chú ý nhiều hơn là lúc cô cô đơn ngồi ở phía sau cùng. Điều tốt đẹp duy nhất của vị trí chính giữa đó là cô cảm thấy mọi người ngồi chung quanh mình dùng ánh mắt rất tốt đẹp vây quanh cô, may mắn không có đeo mắt kính, San San phi thường AQ nghĩ.

Sự chú ý của mọi người chung quanh đều bị ánh mắt ngậy đại của San San làm cho tan hết, lợi dụng tinh thần bất khả chiến bại cùng ánh mắt lơ là kia, San San an ổn vượt qua buổi học thứ nhất.

Lúc tan học, cô bắt đầu hối hận, hẳn là phải mang theo bông mà lên lớp, cô không nên được cái này lại mất cái khác, nghĩ đến con mắt, lại xem nhẹ lỗ tai.

Chung quanh không ngừng xuất hiện những tiếng ong ong, “Thầy Hàn làm sao có thể yêu mến cậu ta!”, “Là cậu ta tự mình đa tình ấy mà!”, “Vậy mà tôi còn bội phục cậu ta!”... Một loạt các tạp âm, lúc vừa mới bắt đầu, đám người kia cực kì khắc chế dùng giọng khí nói chuyện, nhưng mà loại bàn tán này, tiếng người

thị phi xen lẫn nhau, chậm rãi, càng nói càng kích động, không cách nào khống chế tâm tình, giọng cũng dần lớn lên, càng về sau, hoàn toàn không còn kiêng nể gì nữa, tên tuổi của nam nữ diễn viên chính cũng đặc biệt hô to.

Xúc động là ma quỷ!

Xúc động là ma quỷ!

Xúc động là ma quỷ!

Diệp San San cường chế ý niệm xông lên phía trước trong đầu, trong lòng thầm niệm kinh.

19. Chương 19: Chỉ Là Phó Giáo Sư

Sau khi tan học thì nam chính đã vào văn phòng nghỉ ngơi cho nên chỉ còn một mình nữ chính một mình ở lại tiếp nhận mọi lời bình phẩm bắt bẻ của quần chúng.

San San bắt lực nằm bò trên bàn, che lỗ tai lại, bỗng nhiên phát hiện tan học so với việc thi qua môn còn khó hơn nha!

“Này!” Cánh tay San San không biết bị ai lay lay, giật mình một cái, không phải là đoàn người đang trò chuyện rất hight trực tiếp đến trước mặt cô bởi mớ tin tức tám chuyện đầy chứ, San San tỏ vẻ khóc tang ngẩng đầu lên.

“Tiểu Mập?”

“Woa không đỡ được nha!” Thời gian quý giá, bây giờ Tiểu Mập đang sốt ruột muốn tám chuyện, quyết định không so đo chuyện xưng hô nữa, trực tiếp đi vào chủ đề chính, “Dạo này chơi giật gân nha!”

San San liếc Tiểu Mập, tên này cũng rất có tiềm chất làm “ông tám”, phàm là bất kì chuyện gì của San San ở trường mẹ San San đều thông qua Tiểu Mập trực tiếp thu thập tư liệu. Tiểu Mập rất hào hứng đối xử với San San như người bề trên, thường xuyên hợp lại thành một đội với mẹ San San, San San cảm thấy phản cảm thật ư phó mới được.

“Tin đồn nhảm ấy mà!” San San tức giận nói với Tiểu Mập, “Cậu không được nói này nói nọ trước mặt mẹ cháu đâu đấy!”

“Sau lưng từng vụ scandal đều ẩn chứa một sự thật!” Tiểu Mập cười hì hì tiếp tục trêu chọc San San, “Cháu nói xem, nếu chị họ biết chuyện thì sẽ thế nào đây?”

San San chưa bao giờ yêu đương cả nên làm ẹ San San tương đối khó hiểu, phải biết rằng năm đó mẹ San San chính là một đóa hoa xinh đẹp nổi tiếng trong trường, bắt đầu từ khi mười tám tuổi đã có một hàng dài những cây si, lúc ấy có thể nói vô cùng tỏa sáng, về sau khi sinh con gái cũng là một mỹ nhân, không ngờ lại không hề có chút triển vọng nào trên đường tình, mẹ của cô cũng nhanh chóng ra tay, dạy cũng đã dạy rồi, khuyên cũng đã khuyên rồi, nhưng mà San San lại ngu ngốc không tiếp thu được, phải biết rằng, thời kì đẹp nhất của một người con gái chính là lúc này, San San phải tận dụng tuổi thanh xuân để nói chuyện yêu đương, phải tận dụng lợi thế tiềm ẩn, nếu không phải đợi tới khi nào nữa! Về sau thật sự rất vất vả mới quen được bạn trai, lúc ấy mẹ San San mới yên tâm được một chút, rốt cuộc con nhóc kia cũng đã có mối tình đầu, nhưng yêu nhau không tới hai tháng lại chia tay, nghe nói còn bị đá khiến ẹ San San vô cùng buồn bực, mất vài ngày ngủ không ngon giấc, nghĩ mãi về việc này.

Cho nên tuyệt đối không thể để ẹ San San biết chuyện này, San San hung dữ trừng mắt nhìn Tiểu Mập, “Nếu cậu dám nói ẹ cháu biết thì cháu sẽ nói ra chuyện cậu còn đá dầm lúc học tiểu học!”

Tiểu Mập nhanh chóng che miệng San San lại, bây giờ cô chính là tiêu điểm của mọi sự tập trung, phải biết rằng có bao nhiêu ánh mắt đang dõi theo cô, nếu không phải vô cùng muốn tìm được tư liệu về chuyện xấu kia thì lúc này Tiểu Mập cũng chẳng muốn chạy đi tìm San San làm gì.

“Thật sự chỉ là tin đồn nhảm sao?” Tiểu Mập cũng có hơi không tin, từ nhỏ San San đã lớn lên cùng cậu ta, bình thường hai người rất hay đùa giỡn với nhau, lúc cần phải nói thật chắc là San San sẽ không nói dối cậu ta.

San San bị cậu ta che miệng lại chỉ có thể gật đầu, ngấm lại phủ nhận như vậy vẫn chưa đủ mạnh nên kéo tay Tiểu Mập xuống, tăng thêm sức gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ là tin đồn nhảm!”

“Vậy còn chuyện thầy đưa cháu về kí túc xá, hai người có còn có một đêm xuân tươi đẹp?” Tiểu Mập có chút hoài nghi, cùng là đàn ông nên cậu ta hiểu ngôn ngữ của tên kia ướm ắt mất hồn, khoa trương đến cực điểm, nhưng mà tin đồn thì ngày nào chả có, tuy chỉ để tám bình thường không có chứng cứ xác thực nhưng chuyện bịa đặt tung tin nhảm hình như tên kia chưa từng làm.

“Khụ ~!” San San đỏ mặt, “Chuyện này rất dài dòng, tóm lại, chỉ là tin đồn nhảm thôi!” San San buồn bực nhìn Tiểu Mập, “Cậu lập vài cái nick nạc danh bình luận đi, áp lực dư luận thật là quá lớn.”

“Nick nạc danh, nick nạc danh.” Tiểu Mập đồng tình nhìn San San, “Về nhà sẽ đưa sổ tài khoản và mật mã cho cháu, cũng may bình thường cậu tạo rất nhiều nick nếu không lúc này mà đi tạo nich mới, nick này mà bị người nào bóc ra thì cháu sẽ càng thảm hơn!”

San San nhìn Tiểu Mập một lát, bắt lực gật đầu.

“Cậu nói này, cháu trêu vào ai không trêu lại đi chọc vào thầy ấy.” Tiểu Mập quét mắt qua phòng học, “Cháu có thấy không, 80% nữ sinh trong phòng học này, cậu cam đoan họ đều muốn ăn tươi nuốt sống cháu!”

San San không nói gì.

“Nhưng nói đi thì phải nói lại, thầy Hàn muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn chiều cao có chiều cao, muốn bằng cấp có bằng cấp, muốn gia cảnh có gia cảnh, làm nữ chính trong scandal, cháu không hề có chút dao động nào sao?”

“Cháu đừng có mà thất thần, đang hỏi cháu đấy!” Tiểu Mập thấy San San không lên tiếng nên dùng tay lay lay cánh tay cô.

Trong lòng San San dâng lên một cảm xúc không thể nói rõ, ngay cả cô cũng không có cách nào lí giải được, rất ngơ ngác nhìn Tiểu Mập, “Chắc là không có đâu!”

Đột nhiên giọng nói của cô trở nên cực thấp, hai người bọn họ vốn đang cố nén thấp giọng nói chuyện, bây giờ nghe cô nói càng giống như miệng đang bị dính lại, nói không rõ chữ, Tiểu Mập hoàn toàn không thể hiểu cô đang nói gì, “Cháu đang lảm bảm cái gì vậy! Còn nói không có hử, rốt cuộc có thích thầy Hàn không?”

“Không thích! Không thích!” Giống như muốn thuyết phục chính mình, San San hít một hơi thật sâu, giọng nói cũng cao hơn, “Cháu không thích thầy Hàn mà!”

Trong nhất thời, phòng học lặng ngắt như tờ.

Chỉ còn câu nói “Cháu không thích thầy Hàn mà” phiêu đảng dư âm trong gió.

Đường Tiểu Mập dùng ánh mắt đồng tình nhìn San San – cháu gái bên ngoại à, bây giờ cậu cũng không giúp gì được cho cháu nữa rồi. Cậu ta sờ sờ mũi, yên lặng đi về chỗ ngồi của mình.

Vì sao phòng học đang náo nhiệt lại trở nên yên lặng như vậy nhỉ?

Vì sao lúc này Hàn Cố Diễn lại bước vào chứ?

Đi vào thì thôi đi, vì sao hết lần này tới lần khác lại trùng hợp như vậy chứ?

Trời xanh ơi, vì sao vậy, vì sao vậy hử?

San San rơi lệ!

San San không đeo mắt kính, không thấy rõ biểu cảm của đoàn người lúc này, nhưng cô biết rõ nét mặt của bọn họ tuyệt đối không để nhìn chút nào, hẳn là vô cùng khó coi.

Phòng học yên tĩnh một lúc rồi lại trở nên bát nháo ngay lập tức, ngay cả Hàn Cố Diễn cũng kêu tập trung học mấy lần nhưng các sinh viên lại không thể kìm chế khát vọng tám chuyện, phân thành từng nhóm châu đầu ghé tai vào với nhau.

“Có chuyện gì thú vị mà khiến ọi người phấn khích như vậy thế?” Hàn Cố diễn tiện tay ném cuốn sách đi, một tay chống lên bục giảng, một tay chậm rãi gõ nhịp trên bàn, dáng vẻ rất nhẹ nhàng thoải mái.

Âm thanh của mấy nhóm tám chuyện kia đột nhiên biến mất, mọi người ai nấy đều không trả lời, một lát sau, lại bắt đầu nói chuyện, lúc này phạm vi càng lan rộng hơn, càng lúc càng hăng hơn.

Hàn Cố Diễn cũng không gấp, không nói gì, vẫn duy trì tư thế nhìn xuống những bạn sinh viên phía dưới.

Thì ra anh ta cũng là một ông tám! San San cúi đầu chôn dưới bàn, không dám nhìn lên, cũng không thấy rõ nét mặt của anh.

“Thầy Hàn không biết sao!” Một lát sau, rốt cuộc bên dưới cũng có một tên không sợ chết lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Biết cái gì cơ?”

Thì ra anh ta không biết à! Đột nhiên San San cảm thấy không khí dồn về một chỗ, dựa vào cái gì đều là nhân vật chính trong scandal, cô thì sút đầu mẻ trán như vậy còn anh ta thì thoải mái tự do thế kia, thật sự là không công bằng chút nào.

Bên dưới lại im lặng một lát, sau đó lại có một tên không sợ chết, “Gần đây thầy có nghe thấy tin đồn gì không?”

“Tôi phải nghe thấy tin đồn gì cơ?” Hàn Cố Diễn nghiêng đầu sang, dáng vẻ giống như không hề biết chuyện gì.

“Thầy Hàn, gần đây thầy rất đào hoa nha!” Trong trường học không thiếu nhất chính là dũng sĩ.

“Hả?” Hàn Cố Diễn cười khê, “Không phải tôi vẫn luôn rất đào hoa sao?”

Câu này nửa đùa nửa thật khiến ọi người cười vang.

“Thầy Hàn, thầy không lên mạng sao, gần đây có một tin tức có liên quan đến thầy!” Nhịn thật lâu, mọi người mới dám nói ra.

“Hả?” Tư thế của Hàn Cố Diễn vẫn như cũ không thay đổi, nhưng nghe giọng điệu thì có vẻ rất hứng thú, “Là gì thế?”

“Thầy Hàn, chúng em nói ra...thầy đừng...đừng...” Mọi người cò kè mặc cả.

“Cứ nói đừng ngại!” Hàn Cố Diễn tay hất lên, “Đặc xá các bạn vô tội!”

Thấy Hàn Cố Diễn quả nhiên rất dễ nói chuyện nên thoáng cái lá gan cũng to hơn, mọi người vội vàng lúi ra lúi rúi kể chuyện bài viết về tin đồn kia cho Hàn Cố Diễn nghe.

Máy tính trên bục giảng của trường học có nối mạng, Hàn Cố Diễn vừa nghe bọn họ nói vậy thì trực tiếp mở bài viết kia lên.

Nét chữ thô được tô đậm – : em gái đa tình ơi, em ngàn dặm xa xôi cách trở tham gia lớp học kia cũng chỉ vì một chữ yêu, rốt cuộc vị giáo sư lạnh lùng kia đã mở cửa được trái tim em! Màn hình chiếu trước bục giảng rất to, mấy sinh viên ngồi dưới vừa xem tinh thần vừa sục sôi, rốt cuộc gần như tin đồn đã lên đến đỉnh điểm, đây là thời khắc làm cho người ta kích động cỡ nào, đoàn người cũng không nói gì nữa, mấy chục ánh mắt tập trung nhìn chằm chằm vào Hàn Cố Diễn, ngọn lửa tò mò bùng lên.

“Người trong bài viết chính là tôi?” Dường như Hàn Cố Diễn không hiểu lắm nhìn sinh viên bên dưới, thấy toàn thể sinh viên nhất trí đồng lòng gật đầu xác nhận.

“Thầy à, về bài viết kia...” Đã nói là cứ nói đừng ngại nên bọn họ cũng không kiêng nể gì, “Mong thầy Hàn hãy cho biết ý kiến của mình.”

“Đúng vậy đấy, nói một chút đi thầy!”

“Thầy Hàn, chúng em hiểu kì muốn chết rồi!”

“Các bạn sinh viên!” Hàn Cố Diễn nhìn lướt qua tiêu đề rồi lại chậm rãi úp mở, “Phó giáo sư!” Ngừng lại một chút, anh nói tiếp, “Tôi là phó giáo sư, tiêu đề này có chênh lệch rất lớn với sự thật, không điều tra rõ ràng mà đã lên tiếng, tôi đã nói với các em từ trước, chúng ta học luật, phải chú ý dùng từ cho chuẩn, chỉ cần thiếu một chữ thì tính chân thật của sự việc sẽ giảm đi rất nhiều.”

Hàn Cố Diễn tắt trang web đi, nhìn sinh viên bên dưới, “Đây chính là ý kiến của tôi.”

20. Chương 20: Người Hùng Cô Đơn

“Thầy Hàn...”

“Sao lại có thể như vậy ạ...”

“Thầy Hàn, thầy đang gạt chúng em nha...”

.....

.....

Phòng học lại bắt đầu nổi lên một đồng tap âm, nhìn thấy một đám quần chúng đang vây quanh khao khát tìm được chân tướng, đối với lời nói ba xạo qua loa của Hàn Cố Diễn thì vô cùng bất mãn. Nhưng bất mãn thì bất mãn, bọn họ cũng không dám trực tiếp BS (Bullshit) bắt thầy giáo phải chịu trách nhiệm giải thích, dù sao cũng là thầy nha, quyền sinh sát cuối kì nằm trên tay anh ta, hơn nữa bình thường Hàn Cố Diễn nhìn bộ dáng có vẻ rất dễ nói chuyện, thật ra thì đằng sau vẻ bề ngoài dịu dàng ngoan ngoãn, bên trong lại là một con cộc con, rất nhiều người đang ngồi bên dưới lúc trước đã từng lĩnh giáo qua công lực của thầy Hàn, vừa xưng huynh gọi đệ, vừa mỉa mai cười như gió xuân xong sẽ đánh rớt ngay, cho nên trình độ khùng bố của anh ta tuyệt đối không thua kém ‘Tứ đại danh bộ’ nổi tiếng trong trường học, chỉ có điều vẻ bề ngoài xinh đẹp kia đã che giấu rất tốt thôi.

“Thế nào, mọi người có vấn đề gì không?” Thầy giáo đứng trên giảng đường thay đổi tư thế, “Chẳng lẽ mọi người lại không phải muốn hỏi điều này?”

Đương nhiên không phải! Nghe thầy Hàn nói vậy, một bạn học ngồi dưới to gan nói lớn, “Không đúng không đúng, chúng em không phải muốn hỏi chuyện này ạ!”

“Đúng vậy, thầy Hàn, thầy đừng giả ngốc nha!”

“Mong thầy Hàn hãy nói lên ý kiến của mình về sự việc của bản thân mình ạ!”

“Bỏ qua một bên chuyện thân phận của người trong cuộc bị hiểu sai, chuyện liên quan đến bản thân thầy độ chân thật cũng khá cao phải không ạ?”

.....

.....

Trong nhất thời phòng học trở nên náo nhiệt, dù sao không dễ dàng buông tha cho Hàn Cố Diễn là được rồi, cũng không phải không thể từ miệng anh ta moi ra được tin tức gì.

“À!” Hàn Cố Diễn hiểu rõ gậy đầu, “Nữ diễn viên chính? Người ngàn dặm xa xôi mà lại gần trong gang tấc kia cũng học lớp chúng ta nhỉ?” Tâm tình anh ta dường như đột nhiên trở nên rất tốt, giọng điệu cũng nhẹ nhàng, “Mọi người có vấn đề gì không?”

Khụ ~! Trong lúc nhất thời, tiêu điểm chú ý đột nhiên chuyển hướng, nhanh đến mức làm cho Diệp San San không kịp trở tay, vài chục ánh mắt của cả lớp dừng một cái lại chuyển hướng sang cô, nam thì hiếu kì, nữ thì thù địch, trong ánh mắt lập lòe rục rủa, San San hận không thể lập tức đào một cái hố mà chôn mình xuống, cũng còn tốt hơn là ở trong này giống như một con khỉ làm xiếc bị người ta vây xem, hai loại

ánh mắt này cô có thể nhờ vào đôi mắt kèm nhèm hiện giờ mà lờ đi nha, nhưng hiện tại tập trung nhiều ánh mắt như vậy, thật sự không thể xem nhẹ, San San nhìn không rõ lắm thái độ lúc này của Hàn Cố Diễn, nhưng nghe thấy giọng điệu thoải mái của anh ta thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, mình đã xui xẻo như vậy, vài ngày nay, mặc kệ đi đến đâu đều cảm nhận được những ánh mắt lạnh lẽo như gió thu quét lá rụng nhìn mình, phần lớn là những ánh mắt hỏi thăm của các đồng bào nữ, rất rất nhiều, cuối cùng cô cũng hiểu được sức hấp dẫn riêng của Hàn Cố Diễn.

San San vô cùng khinh thường phương pháp di dời mục tiêu này của Hàn Cố Diễn, càng nghĩ càng giận, vũ trụ vốn rất nhỏ bé yếu ớt lại đột nhiên bộc phát, rất hào khí rống lên, “Không có chuyện gì đâu”, tha thứ cho cô nhất gan nha, đây đã là cực hạn của cô rồi.

Nhưng mà San San, bạn xác định, nhất định cùng khẳng định lời bạn vừa nói ra chính là làm nũng nha!

Được rồi, cô xác định!

San San dùng năng lượng lớn nhất trong đời mình rống ra những lời này, sau đó kết quả của việc khí thế bộc phát chính là...vỡ giọng. Giọng của San San vốn trầm thấp nhỏ nhẹ, hiện tại vỡ giọng, càng không có chút khí thế nào, nói là rống lên, không bằng nói là đang làm nũng thì chính xác hơn, ít nhất các bạn học khác nghe được thì thấy giống với làm nũng hơn.

“Thì ra là bạn nha!”

San San đột nhiên cảm thấy Hàn Cố Diễn cố ý, cài gì gọi là “Thì ra là bạn nha!”, được rồi, tuy tiêu đề không có ghi rõ tên nữ chính, nhưng mà San San khẳng định Hàn Cố Diễn nhất định biết rõ đối tượng của scandal kia chính là cô.

Bởi vì vậy, lập trường của Hàn Cố Diễn với San San rất rõ ràng, mọi người đang ngồi trong lớp cũng tỏ ra hiểu rõ.

“Thật là tự mình đa tình nha!”

“Vậy là đúng rồi nha, thầy Hàn làm sao có thể yêu mến bạn ấy chứ!”

“Thật đáng thương mà, Diệp San San cũng rất đẹp!”

“Bạn trai mình còn nói, người này còn được toàn bộ các bạn nam trong kì túc xá nhất trí gọi là nữ thần gọi cảm!”

“Khoa quản trị kinh doanh không phải người thường có thể so sánh, chỗ đó rất nhiều gái đẹp, thật ra bạn ấy cũng rất xứng đôi với thầy Hàn mà.”

Hướng phát triển của dự luận đột nhiên thay đổi, từ bất mãn chuyển hướng sang đồng tình. Nam chính đã không có ý kiến với chuyện này, các nữ sinh ngồi đây cũng không để mất cơ hội thể hiện phong độ của mình, chính là loại biết rõ hai bên không có khả năng, còn không nói tới, thật ra hai người các người ở bên nhau cũng được mà.

“Thật sao?” Hàn Cố Diễn hí mắt, nhìn thấy khuôn mặt Diệp San San đỏ bừng, không phải vì thẹn thùng, mà là do tức giận, đột nhiên cảm thấy rất vui sướng, chính mình bị chọc tức lâu như vậy, hiện tại đổi lại cô bị chọc tức, cũng không có gì là quá đáng.

Vấn đề lớn nhất của cô chính là, hôm nay không nên đến đây, vì cái gì mà cô lại không trốn học?

Đã từng có một cơ hội trốn học bày ra trước mặt cô, nhưng cô lại không biết quý trọng, đến khi mất mặt thì hối hận không kịp, chuyện thống khổ nhất trong cuộc đời cùng lắm cũng chỉ là thế này. Nếu như ông trời có thể cho cô thêm một cơ hội nữa, cô sẽ tự tử với chính mình, phải dừng cảm trốn học nha. Nếu như phải nói ra một cái kì hạn, thì cô hy vọng là...cả học kì!

San San không đáp lại, hiện tại cô muốn lao ra khỏi phòng học, nhưng nếu như lúc này cô chạy ra, các bạn học với sức tưởng tượng vô cùng phong phú có khả năng sẽ đem hành động của cô mà lí giải rằng rơi lệ mà bỏ chạy, hơn nữa vô cùng có khả năng ngày mai diễn đàn của trường sẽ xuất hiện một tiêu đề giật gân – “Yêu không thành, trước mặt mọi người bị từ chối, nữ sinh si tình lệ rơi ngập phòng học, tông cửa mà chạy”.

Chuyện nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn, xúc động là ma quỷ, bình tĩnh bình tĩnh!

San San hít sâu!

Cuộc sống tốt đẹp thế nào, tôi lại táo bạo như thế, làm vậy không tốt! Không tốt! San San dùng hết sức làm cho nội tâm mình bình tĩnh lại, cố nén ý niệm bạo lực chọt lóe lên trong đầu.

Hiện tại cô đã hiểu rõ vì sao trên TV thường xuất hiện tin tức cô gái nhỏ yếu đuối nhu nhược bạo lực tàn sát người khác, đều là bị bức nha, bị bức!

“Thầy Hàn, thầy không phải muốn nói cho chúng em biết phần trọng điểm sao? Cuộc thi sắp tới!” Thời điểm mấu chốt vẫn phải dựa vào người thân, San San cảm kích nhìn Tiểu Mập.

“Cậu họ ~!” San San trong lòng hò hét, “Cậu là cậu họ của cháu!”

“Hả?” Hàn Cố diễn không dự liệu được lúc này còn có người quan tâm đến chuyện học tập, sững sốt một chút, nhìn về phía Tiểu Mập, Tiểu Mập lúc này như đang thủ thế, nhìn lại thì không phải vị trí của San San, cẩn thận nhìn lại, cô cũng đang dạt dào tình cảm nhìn sang Tiểu Mập, trong mắt anh, nét mặt của San San bây giờ chính là ‘dạt dào tình cảm’. Tuy nhiên San San thấy nét mặt cô bây giờ phải gọi là ‘buồn vui lẫn lộn’ để hình dung thì chuẩn xác hơn.

Tiểu Mập bị ánh mắt Hàn Cố Diễn nhìn chằm chằm nên run lên, thật đáng sợ, tại sao có người lại cảm thấy Hàn Cố Diễn thân thiết ôn hoà thế, anh ta rõ ràng là khủng bố mà! Tiểu Mập đột nhiên có một loại dự cảm, môn học này, cùng với môn chuyên ngành ở học kì sau do Hàn Cố Diễn đảm nhiệm đều vô cùng có khả năng bị đánh rớt.

Anh hùng quả nhiên là không phải ai cũng có thể làm, phải biết rằng ra mặt thay cho người khác cũng cần phải có dũng khí cùng quyết tâm! Có thể Hàn Cố Diễn bị hỏi như vậy thì tâm tình đang không tốt nha, nhiều người bàn tán về chuyện bát quái kia anh ta không thèm để ý, còn mình nổi tính hiếu học khiêm tốn hỏi thầy giáo vấn đề kia thì có gì là sai? Đứa ngốc Đường Tiểu Mập buồn bực trong lòng, đây là vì sao, vì sao, vì sao!

Thoáng cái, Hàn Cố Diễn bị ánh mắt kia của San San khiến cho tâm tình không được tốt, sắc mặt ba phần âm trầm, giọng nói cũng lạnh đi vài phần, “Hiện tại học phần trọng điểm không còn kịp rồi, tôi sẽ tóm tắt trọng điểm rồi chuyển ọi người!” Mắt liếc San San, lại nhìn thấy cô đang nghiêng đầu sang bên kia liếc mắt đưa tình với người khác, “Sau khi tan học thì ở lại, tôi sẽ đưa phần trọng điểm cho em!” Giọng điệu hoàn toàn chính là đang giải quyết việc chung.

Lời nói lúc này của Hàn Cố Diễn không mang theo tâm tình gì, mọi người ngồi ở dưới cũng biết thầy Hàn không có ý tán gẫu cùng bọn họ những chuyện không có này, đoàn người cũng hiểu rõ nên biết điều chuyển đề tài, thoáng cái hào khí bị uốn cong, tất cả mọi người quay trở về bộ dáng mỗi ngày đều chăm chỉ khắc khổ nhiệt tình ham học tập.

Đương nhiên không kể cả Diệp San San, vừa nghe Hàn Cố Diễn nói như vậy thì vui đầu rầu rĩ, thầy Hàn, ngài thật sự là quá chuyên nghiệp, lúc này mà vẫn không quên phân công cho cô.

21. Chương 21: Mèo Vờn Chuột

Khi đang học, ánh mắt Hàn Cố Diễn luôn vô tình hay cố ý quét về phía San San, từ đầu đến cuối cô đều duy trì tư thế vui đầu vào bàn làm đà điểu. Thị lực của Hàn Cố Diễn rất tốt, từ vị trí bục giảng nhìn xuống, không thể nhìn thấy khuôn mặt của cô nhưng lỗ tai đang ửng hồng có thể biết bây giờ San San đang cực kì quẫn bách. Nếu như cửa sau của phòng học có thể mở được thì tám phần cô đã chuẩn em, may là đã sớm khóa cánh cửa kia lại, vừa nghĩ tới trí thông minh của mình thì Hàn Cố diễn lại tỏ ra vui vẻ, nhưng mà vừa nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của San San và Tiểu Mập thì lại thấy hơi buồn bực, sắc mặt lại trầm xuống, nghiêm chỉnh giảng bài, sắc mặt của phó giáo sư Hàn biến chuyển như mây chuyển sang mưa.

Các sinh viên ngồi dưới đều bận rộn bàn tán đề thi cuối kì, chuyện tin đồn bây giờ tạm thời gác sang một bên. Tiểu Mập nhìn Hàn Cố Diễn trên bục giảng, không nhịn được phải nói thầm, chẳng lẽ mọi người không

phát hiện ra thái độ phó giáo sư Hàn đang vô cùng quái dị sao? Cậu ta quay đầu lại nhìn San San, dáng vẻ của cô như sắp chết đến nơi gục mặt xuống bàn, Tiểu Mập lại ngẩng đầu lên nhìn Hàn Cố Diễn, phát hiện ra hình như anh cũng đang quan sát San San, tuy ánh mắt của anh không dán vào San San nhưng Tiểu Mập nhận ra số lần Hàn Cố Diễn nhìn San San tăng lên gấp đôi, thời gian ánh mắt dừng lại rõ ràng cũng dài hơn. Không thể xem thường số lần cùng thời gian nhìn sang được, đây là thời gian cùng số lần cực kì lớn. Tiểu Mập lại nhìn lướt qua lớp học, phát hiện ra các bạn học đều đang chân thành nghe giảng, chẳng lẽ chỉ có cậu ta mới phát hiện ra sao? Đây thật sự chỉ là tin đồn nhằm bình thường thôi sao? Chóng mặt, lúc này, rõ ràng không còn ai tám chuyện nữa, Tiểu Mập bị ghen cảm thấy khó chịu, anh hùng, quả nhiên là cô đơn!

Từ đầu giờ đến cuối giờ San San vẫn giữ nguyên tư thế kia, Hàn Cố Diễn giảng những gì một chữ cũng không lọt vào đầu cô được, dù sao đến khi thì tìm Tiểu Mập mượn vở chép bài là được, qua được thì qua, không qua được thì xem như là không được may mắn.

Hết giờ học, San San chậm chạp thu dọn đồ, vẫn còn mười mấy sinh viên đang chăm chỉ vùi đầu đọc sách, San San cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ kì thi cuối kì của môn này rất khó sao? Lúc này mới bắt đầu ý thức được nguy cơ à?

“Lớp trưởng, đến văn phòng của tôi một lát, tôi đưa tài liệu cho em!” Hàn Cố Diễn quét mắt qua phòng học, vừa nói vừa đi ra ngoài vừa gọi San San.

Tuy 100% là không muốn nhưng phó giáo sư Hàn đã mở lời San San cũng chỉ có thể tuân lệnh, vội vàng đeo ba lô chạy thật nhanh ra ngoài, thanh thủ đuổi cho kịp. (tính tình cô nàng này thay đổi khá nhanh, một giây trước còn hận không thể ăn tươi nuốt sống người ta, một giây sau đã biến mất không còn tung tích đâu, bị Hàn Cố Diễn lừa gạt cũng đáng – tác giả)

Hai người họ chân trước vừa ra khỏi thì chân sau trong phòng học đã trở nên trống không, một bóng người cũng không còn, không có gì để nhiều chuyện nữa thì ở lại làm gì.

San San bước đi, chậm chạp theo sau Hàn Cố Diễn, nói thật, cô thật sự rất muốn thừa dịp anh không chú ý mà khom lưng chuồn mất, cũng không phải vì tức giận mà là vì sợ hãi.

Đúng vậy, San San phát hiện ra cô rất sợ ở một mình với Hàn Cố Diễn, cô luôn rất dễ đổ mặt, San San cảm thấy mình là một đứa da mặt dày, nhưng khi gặp Hàn Cố Diễn thì số lần cô đổ mặt ngày càng tăng, mức độ cũng ngày càng tăng; còn cả tâm trạng nữa, mỗi một lần đến gần Hàn Cố Diễn là cô lại cảm thấy cô sắp bệnh tới nơi, bởi vì luôn cảm thấy hô hấp khó khăn, tim cũng đập mạnh hơn, thân thể có cảm giác lâng lâng; mà ngay cả tính cách gần đây cũng trở nên rất kì lạ, San San cảm thấy cô luôn luôn sợ hãi cùng tôn trọng với thầy giáo, nhưng đối với Hàn Cố Diễn thì cô lại cảm thấy không giống vậy, hình như cô không xem anh là thầy giáo, ở cùng với anh lại không thể như những bạn học bình thường, dù sao xét về thân phận bọn họ cũng không phải bạn bè, cho nên San San luôn không biết dùng cách nào để cư xử với anh. Cô đã lo lắng chuyện này rất lâu rồi nhưng vẫn không có cách nào giải đáp thắc mắc trong lòng mình, không có cách nào giải thích được tâm tình của mình, bây giờ xảy ra việc này càng làm cho cô cảm thấy tốt nhất là không cần phải gặp anh, chỉ cần không gặp mặt thì cũng sẽ không như vậy nữa.

San San đi theo Hàn Cố Diễn, đến cửa ra vào lại dừng lại, hiện giờ trong văn phòng không còn ai khác, vậy có nghĩa là mình phải ở cùng với Hàn Cố Diễn một mình, nghĩ đến đây chân của San San lại bắt đầu không kìm được trở nên mềm nhũn.

Hàn Cố Diễn biết rõ cô vẫn không xa không gần đi theo nhưng hiện giờ vào văn phòng nhưng lại không thấy cô bước vào, chẳng lẽ lại chuồn êm rồi? Hàn Cố Diễn nhíu mày, vừa định lao ra ngoài cửa bắt người thì đã thấy cô biến thành phụ nữ thời cổ đại bước đi rất nhỏ, dường như từng tắc từng tắc một bước về phía anh.

Cho dù khoảng cách có xa, cô lại đi chậm nhưng rốt cuộc cũng phải có lúc tới gần, hướng chỉ văn phòng này cũng không rộng bao nhiêu, bàn của Hàn Cố Diễn ở ngay bên ngoài cho nên anh cũng không vội thúc giục, tựa nửa người lên bàn chờ Diệp San San.

Thật ra cũng không phải San San cố ý đi chậm như vậy nhưng mà cô cảm thấy bây giờ bệnh của cô càng ngày càng nghiêm trọng, lúc trước khi dựa vào gần Hàn Cố Diễn mới có cảm giác khác lạ, bây giờ chỉ cách

một đoạn cô cũng cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của anh chấn áp khiến cô khó chịu, cảm thấy mọi thứ trở nên rối tung, nói không nên lời, khi nói chuyện cũng không được thoải mái.

San San cứ bước đi chậm chạp như vậy, đứng trước mặt Hàn Cố Diễn, bây giờ anh đang trong tư thế thả lỏng ngồi ở trên bàn, cứ thế mà nhìn cô.

Anh không nói gì, San San cũng không biết phải mở miệng nói gì nữa, hai người cứ giằng co kì quái như vậy. San San cảm thấy hình như anh đang tức giận, nhưng scandal kia cũng không phải do cô truyền đi mà, hơn nữa cô cũng là người bị hại, vừa rồi trên lớp học anh còn cười nói về tin đồn kia, hiện giờ đối mặt với mình thì lại ra vẻ lãnh đạm, San San chưa từng thấy vẻ mặt này của Hàn Cố Diễn, lúc trước khi cô nhìn thấy anh, anh chưa từng như vậy, khi đó anh thoát nhìn có hơi hơi hệt, rất hay nói đùa băng quơ, có đôi khi lời nói thậm chí không phải là ngôn ngữ của một thầy giáo. Khi đó Hàn Cố Diễn khiến cho cô sợ hãi, nhưng mà so sánh với bây giờ thì anh đang làm cho cô cảm thấy oan ức. San San cũng không biết cô đang oan ức gì nữa, thầy giáo làm mặt lạnh cũng là chuyện rất bình thường, nhưng mà cô lại không thể tiếp nhận chuyện Hàn Cố Diễn bày ra biểu lộ này trước mặt cô. San San nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của anh cũng hơi buồn bực trong lòng, ghen ngào mãi, lại bắt đầu thấy mất tự nhiên, trạng thái hiện giờ của hai người càng lúc càng kì quái, không giống như thầy trò bình thường, người ngoài mà nhìn thấy lại càng trông giống như một đôi tình nhân hơn.

Rốt cuộc Hàn Cố Diễn không chịu nổi chủ động mở miệng trước, “Toàn bộ tài liệu học đều ở trong này, em cầm lấy đi in ra đi, đa phần đề thi cũng đều ở trong đó, được khoảng 80%.” Anh vừa nói câu này vừa lấy USB trong ngăn bàn đưa cho San San.

Cách cầm USB của anh rất kì quái, USB được đặt trên lòng bàn tay của anh, đưa đến trước mặt San San làm cho cô cảm thấy lúc cô nhận lấy nó từ lòng bàn tay của anh, tay cũng sẽ chạm vào tay anh, tim San San lại bắt đầu không tự chủ được mà đập liên hồi, một lát sau mới chậm rãi nhận lấy USB từ trong tay anh, kết quả từ đầu đến cuối Hàn Cố Diễn đều ở trong tư thế đó, đến khi USB đã bị San San nắm trong lòng bàn tay Hàn Cố Diễn mới thu tay lại. San San thầm nói mình đã tự đa tình rồi, cô đang suy nghĩ lung tung vớ vẩn cái gì vậy, hít thật sâu, cô cố gắng bình tĩnh trở lại, nhưng sắc mặt vừa ửng hồng không thể hết được, San San mơ hồ phát hiện lúc tay của Hàn Cố Diễn thu lại, cô có cảm giác hơi thất vọng.

Hàn Cố Diễn vẫn không nói lời nào, nhưng cô biết rõ anh đang nhìn chăm chăm vào mình. San San nắm thật chặt bàn tay lại như để tiếp thêm dũng khí inh mở miệng nói: “Thầy Hàn, thầy còn có việc gì không?” Lúc nói ra lời này, San San không nhìn Hàn Cố Diễn, không phải là lễ phép thông thường, hơn nữa khi nói chuyện với thầy giáo lại càng không thể như vậy.

“Không có!” Hàn Cố Diễn không hề nhúc nhích, cứ nhìn đôi tai đỏ hồng của San San như vậy, thật ra cái anh muốn nhìn là mặt của cô, mắt của cô, miệng của cô, anh luôn nhớ kĩ hương vị tuyệt vời kia, quá hoàn mỹ, thế cho nên mỗi lần gặp cô đều không ngừng muốn lặp lại hương vị ngọt ngào kia một lần nữa. Anh vẫn cảm thấy mình là một người rất có kiên nhẫn, nhưng mà hiện giờ anh không thể xác định anh có còn đợi được nữa không. Cũng cảm thấy có chút sợ hãi, vừa rồi San San không ngừng nhìn sang nam sinh khác, điểm ấy khiến cho anh không thể dự liệu được, anh học luật, từ nhỏ đến lớn suy nghĩ luôn cẩn thận, anh có thể tìm ra lỗ hổng của mọi vấn đề nan giải, sau đó công phá nó, nhưng mà vừa rồi cho đến bây giờ, anh chỉ cảm thấy bối rối, không có cách nào tỉnh táo phân tích, không có cách nào kiên nhẫn chờ đợi nữa, thậm chí phải nhanh chóng tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề này.

Có lẽ sự kiên nhẫn của anh đã sớm cạn rồi.

Khi anh gặp lại cô một lần nữa mới biết được cô đã có bạn trai, anh nhớ rõ anh đã vô cùng tức giận, thật ra xã hội bây giờ tình một đêm cũng thường hay xảy ra huống chi chỉ là một nụ hôn, cộng thêm việc cô còn uống rượu, căn bản không thể trách được, nhưng anh vẫn không thể nào tiếp nhận cô là người như vậy. Về sau mới biết được cô đã quên mất anh, sau đó người bạn trai kia không lâu sau đêm đó cô mới quen, anh lại bình thường trở lại. Anh chưa bao giờ làm kẻ thứ ba, cũng không muốn làm như vậy, cho nên anh dám chắc không lâu sau hai người kia sẽ chia tay. Anh chờ đợi ba tháng, nếu như sau ba tháng vẫn chưa chia tay anh sẽ quyết định hành động, quả nhiên sau hai tháng hai người họ đã chia tay, sớm hơn một tháng so với mong muốn của anh. Anh đến nhờ vả người bên phòng giáo vụ, hy vọng môn tự chọn San San học môn của anh, đây chỉ là một chuyện nhỏ, rất dễ thực hiện, nhưng việc này không phù hợp với quy định, nhưng anh cũng không cần biết nhiều như vậy. Khi cô đọc thân một lần nữa, cô sẽ không thể chạy

thoát, thậm chí anh còn lên kế hoạch, nghĩ kỹ phương án, đối với cô, anh có chí thì nên. Nhưng mà ở cùng với cô anh lại càng không thể nào khống chế được mình, kế hoạch rồi phương án không thể dùng được cái nào cả, bởi vì anh ngày càng trở nên táo bạo, anh không có cách nào dùng thái độ lí trí xử lí vấn đề, phân tích tình huống. Cô gái này chính là BUG của anh (thuật ngữ chỉ lỗi phần mềm, ý nói cô tan vỡ mọi kế hoạch của anh ^^), làm cho anh chỉ muốn đi theo lòng của mình, chờ đợi cùng nhẫn nại trở nên vô cùng khổ sở.

22. Chương 22

Diệp San San nghe Hàn Cố Diễn trả lời như vậy, thoáng cái tâm hồn vốn treo lơ lửng được buông xuống. Cô ngẩng đầu liếc nhìn Hàn Cố Diễn, phát hiện khoảng cách giữa hai người bọn họ bây giờ đang quá gần, cô lại càng hoảng sợ, theo phản xạ lui lại một bước, cho dù San San bị cận nặng, lúc này cũng có thể nhìn rõ vẻ mặt của anh, thấy rõ, nhưng lại không thể lý giải được, vẻ mặt anh lúc này không có bất cứ biểu lộ gì, cứng ngắc lại nghiêm nghị, nay lại càng lạnh lùng hơn rất nhiều so với bình thường, ánh mắt anh lại như có điện, ánh mắt nóng bỏng lóe sáng nhìn chằm chằm vào cô khiến San San không khỏi có chút hoảng hốt. Hai người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ, thẳng đến khi Hàn Cố Diễn hơi nhắm hai mắt lại một chút, lúc này San San mới kịp phản ứng, cô đã thất lễ nhìn anh thật lâu như vậy, lập tức cúi đầu xuống, lỗ tai lại bắt đầu đỏ lên, người cũng bắt đầu có chút ngượng ngịu.

“Thầy Hàn ... Em đi trước....” San San nhanh chóng nói, đồng thời lui về phía sau một bước.

Hàn Cố Diễn nhìn cô nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Thầy Hàn... Tạm biệt...” San San hít sâu một hơi, quay đầu bỏ chạy.

San San giống như gặp quỷ phóng ra ngoài cửa, bịch bịch bịch bịch chạy vài bước, lại ngừng lại, dừng nửa ngày, cuối cùng cái đầu nhỏ rũ xuống lại trở về theo đường cũ.

“Thầy Hàn ... Thầy... Áo của thầy...” San San run run lấy từ trong túi ra một cái áo gió đưa cho anh.

“Giặt xong rồi!” Hàn Cố Diễn nhìn lại, không ngờ tới cô lại đột nhiên vọt trở về, sững sốt một chút, cuối cùng mới tùy tiện chỉ ngón tay: “Để chỗ kia đi!”

“Dạ!” San San cầm cái áo đã giặt sạch sẽ lại dùng bàn ủi là áo gió cho phẳng phiu, đặt lên bàn.

“Thầy Hàn... Em đi... Tạm biệt...”

Hàn Cố Diễn thấy cô cúi đầu, giọng nói hình như có chút run rẩy, tâm tình lại đột nhiên tốt lên, khóe miệng cũng chậm chậm giương lên. Cô đã xoay người đi, anh đột nhiên nắm chặt cổ tay của cô.

“Thầy Hàn...” San San mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt giờ đã bị sương mù che phủ, giống như mang theo hơi nước, không biết làm sao, lại giống như rất chờ mong nhìn anh.

Hàn Cố Diễn mang theo nụ cười trên mặt, ngay trong tích tắc cô ngẩng đầu lên thì nụ cười lại nhạt đi, chỉ chừa lại một cái độ cong nhỏ nhỏ đọng lại nơi khóe miệng, chăm chú nhìn cô, chậm rãi mở miệng.

“Cảm ơn em!”

“Thầy Hàn, em có chút việc đi trước!” San San khẽ giật giật cổ tay, muốn rút đôi tay nhỏ ra khỏi tầm khống chế của anh nhưng tay anh lại trượt xuống khiến hai bàn tay nắm chặt.

“Ừ! Đi đường nhớ cẩn thận!” Hàn Cố Diễn nhìn cô nhẹ gật đầu, nhưng tay vẫn là nắm chặt chung quy cũng chưa thả ra. Hàn Cố Diễn hí mắt nhìn cô gái nhỏ xúc động mạnh, trên mặt không thể khống chế mà tươi cười, ngay lập tức đôi mắt cũng biến thành cong cong, lóe lên một chút tình cảm.

Diệp San San đang cúi đầu nên không thấy trên khuôn mặt hồ ly của Hàn Cố Diễn lúc này vẫn còn nguyên nụ cười gian trá, San San không có ngẩng đầu, cũng không dám ngẩng đầu, vẫn là con rùa rút đầu, muốn kéo tay về, Hàn Cố Diễn trái lại càng nắm càng chặt.

“Thầy Hàn...” Giọng cô lúc này đã có chút run rẩy lộn xộn, cả người thoát nhìn thật đáng thương, bị Hàn Cố Diễn nắm chặt tay mà bắt đầu đổ mồ hôi, có thể cảm giác được lòng bàn tay bởi vì bị Hàn Cố Diễn nắm lấy mà hơi ẩm ướt.

Hàn Cố Diễn trái lại không nóng vội chút nào, hiện giờ hai người bọn họ đang ở trạng thái tựa như mèo vờn chuột, dường như mèo ta xác định chắc chắn con chuột về sau không tài nào chạy thoát được mới không vội vã như vậy, anh trêu chọc cô, nhìn thấy cô khấn trương, thậm chí sợ hãi, anh gần như có một loại cảm xúc rất vui vẻ, sảng khoái. Việc này đã làm nhiều lần nhưng vẫn luôn khiến anh có cảm giác như vậy, cảm xúc pháp phùng không rõ ràng như vậy làm cho anh cảm thấy vô lực, rồi lại không thể khống chế mà chìm đắm vào trong đó, thậm chí anh còn rất hưởng thụ. Hiện tại tất cả đều trả lại cho cô, làm cho cô cũng cảm nhận được những cảm xúc như vậy, thử qua cái cảm giác như vậy, thời gian không cần quá dài, ngắn ngủn một thoáng là tốt rồi, bởi vì rốt cuộc anh cũng nhịn xuống, vẫn không nở.

“Hàn... Thầy Hàn... Em phải đi...” Hàn Cố Diễn ngược lại cũng không buông tay mà cũng không mở miệng. Diệp San San dùng sức kéo tay mình ra, nhưng vẫn không có cách nào thành công thoát khỏi sự khống chế của anh, tình huống hiện tại vượt qua phạm vi lý giải của cô, có thể chỉ là không dám lý giải. Bàn tay kia vốn đang thả lỏng bên hông nay đã nắm chặt lại thành quyền, cuối cùng cố lấy dũng khí, San San nâng một chân lên dùng sức giẫm chân Hàn Cố Diễn đang không để ý đến một cái!

Hàn Cố Diễn sững sờ một chút, hừ nhẹ một tiếng, cũng không quá đau, tạm thời không bắt bẻ, hòa nhau một ván với Diệp San San, cô rút tay của mình về, quay đầu muốn chạy.

Con chuột nhỏ thích phản kháng sao? Hàn Cố Diễn nhắm mắt lại, người nào đó cao lớn với đôi chân dài, phản ứng lại nhanh nhạy, đại khái chỉ với hai bước chân đã bắt được San San, một tay nắm chặt tay của cô, dùng sức kéo cô lại, dùng một chân, ‘Rầm’ một tiếng, hoàn toàn đóng cửa văn phòng lại.

“Hàn...” San San mở to hai mắt nhìn, bất an nhìn khuôn mặt đẹp trai của Hàn Cố Diễn đang ở trước mặt cô mà chậm rãi to dần lên, đó là bởi vì, anh cách cô càng ngày càng gần nha.

“Em sợ tôi?” Gương mặt của Hàn Cố Diễn dán sát vào mặt của cô, miệng kề sát với tai của cô, lúc nói chuyện, hơi nóng phả lên tai cô, một đợt tê dại làm cho tim của cô càng đập càng nhanh, cũng càng ngày càng không biết nên làm gì để phản ứng lại hành động ấy.

San San khấn trương, đại não bắt đầu ở trạng thái nửa hôn mê, tim đập nhanh đáng kinh ngạc, trước mắt thì óc còn không mang nổi mình óc, cô thậm chí không nghĩ tới, đối với một thầy giáo mà nói, những hành động này của anh mà nói thì cô đều có đầy đủ tư cách để có thể tố cáo anh tội quấy nhiễu tình dục tám trăm lần rồi, huống chi chính anh lại là người học luật, mà lại còn cực kì am hiểu nha.

Bởi khoảng cách quá gần, căn bản thấy không rõ biểu lộ trên mặt anh mà chỉ thấy một ánh mắt tóe lửa, có thể là quá gần làm cho San San không biết cảm giác của mình sai, hay đây là sự thật.

“Thầy Hàn... Thầy tức giận sao?” Bởi vì thoát nhìn anh không hề vui vẻ gì, tuy nhiên cô không biết anh đang khó chịu cái gì.

“Tim em đang đập vô cùng nhanh, đang sợ cái gì?” Hàn Cố Diễn một tay nắm chặt tay của cô, một tay chống lên tường, đem cả người cô vây hãm ở trong ngực của mình, mặc kệ từ góc độ nào mà xem xét thì cái tư thế này mập mờ một cách kì lạ. Anh hí hóp nhìn mặt cô đỏ bừng, hiện ra đôi mắt trong sáng, xinh đẹp, làn môi đỏ mọng hơi có chút run rẩy. Thực ra anh không phải không được vui, chỉ là khác với suy nghĩ của cô, lúc này tâm trạng của anh tốt đến mức muốn bộc phát, chỉ là nhân nhịn là có chút thống khổ thôi.

“Cái kia... Cái kia không phải em... Không phải em truyền ra...” San San cho là anh đang giận vì mấy cái tin đồn nhảm chán kia, lấp bấp giải thích với anh, trước mắt là tình huống gì đây, cô hoàn toàn như người trông mộng, căn bản không tìm được điểm quan trọng. Cô giải thích xong lại cảm thấy có điểm uất ức, đôi mắt lại bắt đầu bị sương mù bao phủ, giọng của cô vốn trầm ổn, mềm nhẹ, hiện tại càng lại khàn đi vài phần, làm cho anh nghe thấy hết sức thống khổ.

Anh nghe xong một câu cũng không nói, chỉ là tự mình điều chỉnh góc độ, cầm lại hướng về phía trước, chóp mũi hai người gần như đã đụng vào nhau.

San San cảm thấy bắt đầu khó thở, mỗi lần thở ra tất cả đều phả vào đôi môi của anh, cũng giống cô, mọi

hơi thở mạnh mẽ của anh đều phủ tới làn môi của cô, làm cho cô bắt đầu không tự chủ được hơi thở trở nên dồn dập.

Cô gần như muốn khóc! Cũng không dám nói chuyện, chỉ là ngây ngốc mà đứng đó.

Hàn Cố Diễn lại tiến gần về phía trước vài centimet, San San không biết tại sao mình lại làm vậy, không tự chủ được mà nhắm mắt lại, hai rèm mi khép lại trong tích tắc, đầu óc của cô cũng hơi chút thanh tỉnh, dần dần nhận ra hai người đang làm cái gì.

Mặc dù cô không có nhiều kinh nghiệm yêu đương, nhưng cho dù có là một đại ngu ngốc cô cũng hoàn toàn biết đây là khúc nhạc dạo ột nụ hôn. Hiện giờ San San không có cách nào tự hỏi mình vì cái gì mà Hàn Cố Diễn lại muốn hôn mình, nhưng nghĩ đến việc hôn anh, cô cảm giác mình thật vui vẻ, cả người cũng lâng lâng.

Nhưng một lúc lâu sau, Hàn Cố Diễn vẫn trước sau như một không tiến hành động tác tiếp theo, dáng vẻ hai người vô cùng quỷ dị mà dần dần đông cứng lại. Tổng cộng San San chỉ hôn Hà Kiệt ba lần, cho nên căn bản không có biện pháp lý giải tình huống trước mắt.

San San nhắm mắt lại, hoàn toàn không có ý mở ra, dù là nhắm hai mắt, nhưng theo hơi thở phả ra có thể cảm giác được gương mặt Hàn Cố Diễn vẫn ở gần như vậy, mãi không không thấy phản ứng của anh, San San có chút nôn nóng, chẳng lẽ là muốn cô chủ động sao?

San San nghĩ thầm trong lòng như vậy, nắm chặt tay lại, di chuyển về phía trước một chút, nhích gần một chút, chớp mũi hai người chạm vào nhau, sau đó, dịu dàng mà mềm mại tiếp xúc với môi Hàn Cố Diễn làm cho trái tim của San San run rẩy, San San chủ động hôn xuống khiến môi của bọn họ rất cuộc cũng dán lại với nhau.

San San chỉ biết là phải chủ động, nhưng không biết sau khi chủ động dán lên môi anh thì phải làm như thế nào nữa, đầu óc cô trống rỗng, chuyện kế tiếp không phải là con trai làm sao? Nhưng mà Hàn Cố Diễn vẫn duy trì tư thế như vậy, không hoàn toàn cự tuyệt, cũng không phản kháng, lại càng không chủ động.

San San mạnh mẽ mở to mắt, cô ý thức được chính mình đang làm một chuyện cực kì ngu xuẩn, San San cắn môi dưới, hai tay nắm thật chặt, mu bàn tay trắng mịn đã nổi gân xanh, đôi mắt đã ướt nhem, gần như muốn khóc, cô đẩy mạnh Hàn Cố Diễn ra, xoay người muốn chạy đi, cô cảm thấy mình ngu xuẩn cực độ, chuyện đáng xấu hổ này nà cũng dám làm, cô đúng là một người hi vọng hảo huyền, đầu óc trống trơn ngu ngốc.

Hàn Cố Diễn lại cũng không buông tha cho cô, thậm chí anh còn cất tiếng cười một cách xấu xa, tiếng cười của anh làm cho San San cảm giác mình càng là một đứa đại ngu ngốc, trong ánh mắt San San ngập đầy nước mắt, chiếc mũi nhỏ cũng đầy chua xót, bởi vì xấu hổ mà khuôn mặt đỏ lên. Hàn Cố Diễn nhìn dáng vẻ của cô vô cùng đáng thương, nhưng lại trí mạng động lòng người.

“Em thật là một cô bé ngốc nghếch...” Hàn Cố Diễn mỉm cười, nói ra một câu rất tổn thương người khác.

San San cảm thấy cho dù không thể tốt nghiệp cũng phải đánh đánh người trước mắt này một trận. Đường như cô muốn nói điều gì đó, há hốc miệng, song lại không có cách nào phát ra tiếng nói, trong miệng chung quy chỉ có thể phát ra tiếng ‘Ồ ô ô ô’, sau đó từng giọt lệ long lanh, trong suốt rớt xuống không ngừng, kể đến càng không thể nào ngăn lại.

Tầm mắt San San lập tức trở thành một mảnh mơ hồ, thấy không rõ Hàn Cố Diễn.

“Em còn khóc nữa? Người nên khóc là tôi mới phải chứ!” Hàn Cố Diễn trừng mắt nhìn cô, sau đó thấy cô không ngừng giãy dụa, cơ hồ muốn đập tan kiềng ché của anh, “Em!! Cái đồ ngốc nghếch này!!”

Xem ra bây giờ không thể giả bộ là một phó giáo sư đạo mạo được nữa rồi, đấu tranh xong với ý nghĩ này, anh vẫn có chuyện muốn làm, anh lập tức dùng sức hôn xuống.

23. Chương 23: Sao Hỏa Trong Kí Túc Xá

Hiện giờ đầu óc San San trống rỗng, ý thức đã bay lên chín tầng mây, cộng thêm việc bị anh cắn khế, miệng vừa đau vừa tê ngứa, sau đó trái tim cũng đập loạn xạ, cực kì sợ hãi. Hàm răng cắn lại thật chặt, cả người cũng cứng ngắc, Hàn Cố Diễn cố gắng dỗ dành, sau nửa ngày vẫn không thể xâm nhập vào được, San San ở bên dưới căng cứng như một con cá gỗ, “Em chủ động một chút xem nào!” Hàn Cố Diễn thật là quá khó hầu hạ, San San nhắm mắt lại, tâm trí bị câu nói của anh kéo trở lại, rốt cuộc có nên hành động hay vẫn bất động đây? Trong lòng San San vừa do dự vừa buộc buộc, nghĩ ngợi một lát rồi oán giận cắn lên miệng của anh một cái, ai bảo anh cứ thích bắt nạt cô.

Như vậy mới tốt! Hàn Cố Diễn đâu chịu bỏ qua cơ hội này, cô hơi mở miệng ra anh liền nhanh chóng luồn vào, đầu lưỡi linh hoạt đảo một vòng trong miệng cô. Bàn tay cũng chậm rãi vòng ngang qua hông cô, một tay khác vòng qua đầu cô, dịu dàng nhưng không mất đi vẻ ngang tàng kéo cô sát lại gần.

Nụ hôn bắt đầu rồi lại rơi vào mộng đẹp. Chính là hương vị này, Hàn Cố Diễn nhận không được phát ra tiếng thở dốc rên rỉ từ trong yết hầu, cơ thể căng cứng, hàng chân mày vì nụ hôn cũng nhíu lại, cuối cùng thẳng một đường, giống như đang làm gì đó để được sống, gương mặt vừa vui sướng lại vừa khổ sở. Vui sướng vì lại được nếm trải hương vị ngọt ngào nhiều lần hiện lên trong trí nhớ một lần nữa, khổ sở chính là đã nhận lâu như vậy, nụ hôn nho nhỏ này chẳng những không thể giải được cơn khát mà ngược lại càng khiến anh khao khát hơn. Tựa như lục địa khô cạn đã lâu, vài giọt nước nhỏ xuống căn bản không thể giải quyết được gì, vô duyên vô cớ lại càng làm dâng lên nhiều dục vọng hơn.

Diệp San San bị anh hôn cho bầy choáng váng tám chóng mặt, đầu óc hỗn loạn, thân thể lại trở nên cực kì mẫn cảm, một tay của anh ôm ngang hông cô, cách lớp áo lạnh dày cộm nhưng dường như cũng cảm nhận được ngọn lửa nóng bỏng không ngừng kia, tay kia vốn đang đặt phía sau hông được một lúc cũng không an phận nữa, không ngừng di chuyển trên người cô. Không biết sao lại như vậy, San San lại nhớ lên câu nói kinh điển “Mọi đôi tình nhân đều kiss, nhưng kiss không nhất định là tình nhân”. Hiện giờ hai người bọn họ đang kiss nhưng không phải là tình nhân! Nghĩ đến đây, San San không khỏi mất đi hào hứng, đầu cũng không ngừng né tránh, muốn qua loa chấm dứt nó.

“Em làm gì thế!” Hàn Cố Diễn phát hiện ra ngày cô không ổn, vừa hung ác lại vừa dằn dụa chấm dứt nụ hôn khó chia lìa, lúc này mới khàn khàn giọng, rất không vui hỏi.

“Em...” San San há to miệng, giọng nói rất kì quặc, trong nhất thời cũng không biết phải nói gì nữa.

“Không nói à!” Hàn Cố Diễn thấy dáng vẻ ngơ ngác ngây thơ của cô, tâm trạng cực kì tốt, lại mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, dùng sức ôm thật chặt, “Chúng ta làm tiếp chuyện xấu kia đi!” Hàn Cố Diễn gặm cắn lỗ tai của cô, cắn vài ngụm thuận thế trượt xuống dưới, không nặng không nhẹ cắn lên cổ cô.

Từ nhỏ đến lớn tiểu sử tình yêu của San San vốn thiếu thốn, cùng lắm chỉ có một đoạn tiểu sử ngắn với Hà Kiệt, làm sao có thể là đối thủ của Hàn Cố Diễn, bị anh trêu chọc như vậy, cả người cũng sắp hôn mê tới nơi, nếu anh không quần quýt ôm ấp cô, lúc này sợ là cô đã xụi lơ trên sàn nhà, thân thể như thế, đầu óc lại càng như vậy. Anh nỉ non nói, cô không thể nghe ra chữ nào, chỉ cảm thấy anh lại đang giở trò xấu xa. Thật không ngờ tới Hàn Cố Diễn là người coi trọng thanh danh như vậy, một scandal nho nhỏ đã làm cho anh nổi giận vậy rồi, San San nhìn tình huống trước mắt, chuyện xảy ra ở đây cũng xem như là scandal, đây rõ ràng là sự thật rành rành mà.

“Cách tốt nhất để phá vỡ tin đồn, có biết là gì không?” Hàn Cố Diễn gặm cắn cổ của cô, chỗ đó đã nổi lên một mảng hồng hồng, rồi lại chậm rãi dời sang miệng cô, khẽ cắn vài ngụm.

“Không...không,...không biết...” Diệp San San bị anh chọc phá từng tác da thịt như vậy, tay liền nắm lấy góc áo của anh, giống như một con quỷ bị ngâm nước lâu ngày thật vất vả mới bám được một khúc gỗ, làm gì còn tâm trạng mà nghe anh nói cách này cách kia.

“Đùa lâu hóa thật.” Môi Hàn Cố Diễn lại dán lên môi của San San, “Cho nên...”

Hàn Cố Diễn lại dán môi lên, nói thì thảo, toàn bộ câu kể tiếp đều nuốt vào trong miệng, “Cho nên cái gì?” San San thở nhẹ hỏi.

Hàn Cố Diễn lại cắn cô một ngụm, “Thật là ngốc!” Không thèm nói nhảm với cô nữa, lại hung hăng hôn cô.

Cho nên thế nào?

San San rất muốn hỏi anh nhưng miệng lại bị anh che mất rồi, đầu óc cũng không còn tỉnh táo, cả người như bị ngấm nước, chìm chìm nổi nổi khiến cho cô chỉ có thể ra sức vòng tay qua cổ anh, giống như làm vậy mới có thể bám lấy một thứ gì đó, trong lòng cũng dâng lên một cảm xúc tê dại, cảm giác rất lạ lẫm, làm cho cô rất muốn buông anh ra, trở lại bình thường nhưng anh nào có dễ dàng buông tha để cô chạy thoát như vậy, vừa phát hiện cánh tay cô khẽ buông lỏng một chút thì lập tức dùng sức bế thốc cô lên, cuối cùng mũi chân cũng không chạm đất nữa, cô chỉ có thể dựa vào sức mạnh của anh mới không bị ngã xuống.

Hôn một lúc cũng thấy mệt, một lúc lâu Hàn Cố Diễn cũng cảm thấy cánh tay ê ẩm, nhưng trong lòng vẫn còn hào hứng, bỏ ra nhiều thời gian như vậy, rất thật lòng nhưng lại không thể bắt được, mang theo tâm trạng bất an, cho đến hôm nay mới có chút tiến triển cho nên cánh tay có mỏi cũng biến thành chuyện rêu rĩa, anh không muốn buông cô ra.

Thật lâu sau hai người mới tách ra, San San xê dịch thân thể, hai chân chạm vào sàn nhà một lần nữa nhưng eo vẫn bị ôm, ôm cũng tốt, cô cảm thấy bây giờ toàn thân mềm nhũn như không, giống như anh vừa đặt tay xuống thì chính cô sẽ co quắp lại, sau đó xụi lơ trên mặt đất, chưa bao giờ biết thì ra hôn môi cũng có thể kịch liệt như vậy, cô nhin không được lại nghĩ đây là mơ nhưng mà ở trong mơ cũng sẽ không quay cuồng như vậy, tâm trí của cô bị đốt thành mây khói, chỉ còn lại thân thể dây dưa cùng anh.

“Sao không nói gì nữa?” Hàn Cố Diễn tỉnh táo lại sau chốc lát, đến khi không còn thở hổn hển nữa mới bắt đầu trêu chọc cô. Lúc này dáng vẻ của cô trông như một cô vợ nhỏ biết vâng lời đang ầm ức, khuôn mặt cực kì xinh đẹp, bây giờ trong vẻ xinh đẹp kia lại mang theo một chút yêu kiều mị hoặc làm cho anh cảm thấy ngọn lửa trong người lại bùng lên, thật sự rất muốn trêu chọc cô.

San San khép hờ mắt, không dám nhìn anh, anh nhin nửa ngày rồi cuộc không nhin được nữa, một tay nâng cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh như ánh sao của cô, “Sợ rồi à?”

San San vừa nghe thấy thì nhin không được điên cuồng gật đầu, suy nghĩ một lát lại thấy không đúng, lại nhanh chóng lắc đầu, thấy đôi mắt Hàn Cố Diễn híp lại, vẻ mặt như đang tìm tòi nghiên cứu, lại nhanh chóng gật đầu, cuối cùng thật sự không nhin được mới sợ hãi mở miệng, “Thầy Hàn...”

“Đang hỏi em đó!” Hàn Cố Diễn thấy dáng vẻ dằn dặt của cô đã cảm thấy buồn cười, nhin không được lại ôm lấy cô, “Đừng sợ anh, hửm!”

Diệp San San bị anh ôm vào lồng ngực, khép hờ mắt chôn trong ngực anh, nói chuyện cũng ấp úng, lúc thì không lên tiếng, lúc thì khẽ gật đầu.

Lúc này trống ngực của Diệp San San đập liên hồi, từng dây thần kinh cũng chấn động, ngay sau đó nhịp tim của Hàn Cố Diễn cũng đập nhanh theo, “Muộn rồi, anh đưa em về!”

Hai người bọn họ đi rất lè mề, thời gian cũng trôi qua thật chậm. San San cảm thấy mình đã bỏ sót một thứ đồ gì đó rất quan trọng, nhưng lúc này cũng không phải thời cơ tốt để suy nghĩ điều gì, bất kể cô có suy nghĩ gì thì cuối cùng cũng chỉ nghĩ đến nụ hôn kia của Hàn Cố Diễn, sau đó đầu lại rối tinh rối mù lên, kết quả tất nhiên là không thể nghĩ được gì nữa.

Hàn Cố Diễn đưa cô đến trước lầu kí túc xá, buổi tối vừa đến thời điểm này thì dưới lầu kí túc xá đều có vài cặp uyên ương, dáng vẻ khó khăn chia lìa của mấy cặp yêu đương, dáng vẻ này giống như nếu phải trở về thì quả thực ngày mai sẽ phải lên pháp trường vậy. Hàn Cố Diễn cũng từng là sinh viên, nhìn thấy tình huống này thì trong lòng cũng hiểu rõ, nhưng lại cảm thấy buồn cười, hôm nay trở về thì ngày mai lại có thể gặp nhau, có lưu luyến không rời như vậy thì cũng không phải cũng phải về ngủ thôi sao.

Dưới lầu kí túc xá có thể đỗ xe nhưng Hàn Cố Diễn sợ lúc này mà nghênh ngang đỗ xe dưới lầu phòng cô thì sẽ khiến mọi người chú ý nên ngừng ở một khúc cua cách kí túc xá khoảng 20m, ở đây ánh sáng mờ ảo, đúng là cũng có vài đôi tình nhân lúi lét tay nhau nói lời tâm tình.

“Tự mình đi về, được không?” Hàn Cố Diễn đỗ xe xong xuôi thì hỏi San San ngồi bên cạnh.

Có cài gì mà không được, cô cũng không phải bị mù đường, Diệp San San gật đầu, muốn mở cửa xuống xe. Hàn Cố Diễn vừa thấy thế, mới vừa rồi còn cười người ta không nỡ chia lìa, trong nháy mắt đổi thành chính mình lại cũng thấy không nỡ, không khỏi kéo tay cô lại.

“Hử?” Diệp San San bị anh kéo tay lại, quay người về phía anh, dừng lại.

Hàn Cố Diễn lại hạ thấp người, khom tới chạm một cái vào môi cô rồi nói: “Nghỉ ngơi thật tốt!”

Không có việc gì tự nhiên lại bối rối, San San vốn đã bình tĩnh lại, giờ bị anh lay động lại trở nên kích động, gò má hiện lên hai đóa hoa hồng nhỏ. Cũng không dám nhìn vào mặt anh, vội vàng mở cửa xe nhanh chóng bỏ chạy.

Mấy bạn học đang đứng đó thấy có xe, không cần bàn cãi ai cũng vô cùng tò mò đứng đó, muộn như vậy mà còn có xe tới, đến tới cùng là thần thánh phương nào thế? Lại nhìn thấy Diệp San San nhảy xuống từ trên xe, sau đó chạy lên lầu kí túc xá như một trận gió.

Mấy đôi tình nhân vô cùng ăn ý đều nhìn chăm chăm vào bóng lưng Diệp San San, thẳng đến khi biến mất chẳng nhìn thấy gì nữa, sau đó liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều lóa sáng, ánh sáng kia rõ ràng còn mang theo một vẻ tò mò, tất nhiên đó gọi là – nhiều chuyện!

24. Chương 24: Vương Đại Hỉ

Bỏ qua một bên rằng bởi vì ngoại hình của San San và khi vừa mới vào học mà đã gây ra một cuộc náo động trong trường, cô được xem như các cô sinh viên khóa trên cực kì không có tiếng tăm mà lại chỉ là hạng tốp riu trong trường. Không có thành tích đặc biệt tốt, không có tài năng gì đặc biệt xuất chúng, cũng không phải là con cháu nhà quan chức, cô chính là một sinh viên bình thường nhất. Cho nên trong khoảng thời gian đại học của cô mà nói, cho tới bây giờ nếu được hỏi cô có cái gì công tích vĩ đại gì để có thể cùng người vui buồn lẫn lộn, thì phải nói là —— không có.

Nếu như nhất định phải tìm ra một chuyện để nói thì cũng chính là cô rất cần cù nha. Chớ xem thường tính cần cù, siêng năng của cô, đặt ở vị trí là sinh viên năm thứ hai, năm thứ ba, đây chính là đức tính cực kì đáng quý. Thật ra cũng không phải San San đặc biệt coi trọng cái này mà là cô thật sự cũng không có việc gì cần trốn học. Kết quả cái này giữ vững đã hơn một năm khiến cô rất hài lòng ghi lại, nay rốt cuộc đã bị phá vỡ, San San trực tiếp sử dụng hai tiết đầu của buổi học để ngủ no say.

Phòng ở ký túc xá vang lên vài tiếng gõ tiếng cửa, muốn nhìn cô hay là nhìn cái người với bộ dạng ngủ như lợn chết đang co quắp trên giường thì miễn đi. Dù sao phòng ký túc xá của cô cũng có khóa, bọn họ sẽ là tự gõ chán rồi đi.

San San ngủ đến thất điên bát đảo nhưng vẫn bị một hồi tiếng đập cửa đánh thức. San San dụi dụi mắt nhỏ, mơ mơ màng màng mà mở cửa.

“San San, có người tìm!” Người đứng ngoài cửa là người San San không biết, nhưng gương mặt lại rất quen, hình như là em sinh viên sau cô một năm. Người mới tới bụm lấy cái miệng đang há ra, cười quá mức sáng lạn, San San còn tưởng mình vừa từ trên giường đứng dậy hình tượng không đẹp lắm, khó coi làm cho người bật cười, có chút ngưng ngưng kéo kéo tóc, ngây ngốc hỏi, “Ai thế?”

“Đi xuống chẳng phải sẽ biết sao!” Cô bé đàn em thần thần bí bí nói, lại chớp chớp mắt với San San, “Nhất định phải xuống dưới nha!”

Không biết vậy là thế nào, lại nhìn biểu cảm của cô bé đàn em không khỏi làm cho San San một hồi hoảng hốt, đầu óc lại bắt đầu loạn lên, nhìn bóng lưng của đàn em rời đi, San San nắm chặt lại nắm tay, chẳng lẽ là anh ta?

San San lập tức biến thân thành người nhanh sấn ngang tốc độ ánh sáng, dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt chải đầu, tranh thủ thời gian thay quần áo, kết quả ngay cả giày cũng không mang, cứ thế đi dép lê, chân thấp chân cao xông pha xuống lầu.

Sau đó, do quá mức chờ mong nhưng kết quả chính là – khiến San San bị kinh hãi!

Do tăng tốc quá nhanh, San San không có cách nào dừng bước ở phía xa, chỉ có thể tiếp tục một đường hướng thẳng đến cái người mặc bộ đồ trắng kia, những cái răng cửa vĩ đại phản xạ ở dưới ánh mặt trời vĩ đại mà lóe lên một luồng sáng trắng, khiến cho San San loáng một cái bị choáng váng đầu óc.

Vẫn còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt, anh chàng đồ trắng kia cầm trong tay phong thư màu hồng phần kiên quyết nhét vào trong tay cô, thân người gập xuống, thái độ thành kính, trong miệng nói lẩm bẩm.

“Em là ánh sáng của cuộc đời anh, em là làn gió của anh, em là tia chớp của anh! Sự xuất hiện của em, quét qua con đường đời tăm tối đã qua của anh, chiếu sáng hành trình anh đi tới tương lai!”

Anh ta không đi diễn kịch thì thật sự là mai một nhân tài, San San mặt đầy hắc tuyến nhìn người trước mắt. May mắn vừa rồi không có trang điểm, nếu không, hiện tại nhất định cô tự mình sẽ đào một cái hố mà đem mặt mình vùi vào đó! San San không dám nhìn cậu ta, rũ cái đầu xuống, nhìn chằm chằm vào đôi dép lê như muốn xuyên thẳng đâm thủng qua nó, cực độ không nói gì.

“A ~! Mong em tiếp nhận anh giống như ngọn lửa nhiệt tình của anh!” Người kia thấy San San không phản ứng chút nào nên lấy hết dũng khí, tiếp tục khích lệ.

Chúa ơi, làm ơn đem cái tên trời đánh này đi đi mà ~! San San trong lòng buồn bực hờ hết. Hiện tại là thời gian lên lớp, trước ký túc xá, người mặc dù không nhiều lắm, nhưng tốp năm tốp ba đi qua cũng đủ làm San San không chịu nổi rồi.

San San ngẩng đầu lên, nhìn thấy xung quanh có vài đôi mắt tò mò, con tim bé nhỏ của cô lại đập “thịch thịch”. Mẫu đơn GG(Ca Ca) thấy cô mang một bộ dạng sững sờ ngơ ngác, cho rằng xuống tay còn chưa đủ mạnh nên lại mạnh mẽ bước về phía trước một bước, làm San San kinh hãi mà liên tiếp lui về phía sau, kết quả là dép lê không chịu phối hợp, cô thiếu chút nữa ngã sấp xuống, bộ dạng chân trần cực kì buồn cười đứng ở trước mặt mẫu đơn GG(Ca Ca).

Ặc!!!

Máu dồn lên não San San, tiến tới một bước, vội vàng đi dép lê vào, sau đó lại vội vàng lui ra sau, bảo trì khoảng cách an toàn, lúc này mới hắng giọng một cái, “Vị bạn học này!”

“Không ~! Xin em đừng gọi anh như vậy, nếu như em đồng ý, em cứ gọi anh là Loại nha!”

“Loại? Lê? Một mỗi?” Đầu San San lệch sang một bên, anh ta không phải gọi là Vương Đại Hỉ sao? Chiếu theo Logic của anh ta, phải gọi anh ta là hạnh phúc mới đúng nhỉ?

Vị bạn học kia mừng rỡ -Mẫu đơn GG(Ca Ca) tựa hồ nhận ra nghi ngờ của cô, lấy tay vuốt tóc một cái, bày ra tư thế POSE phi thường mất hồn.

“Chẳng lẽ em không cảm thấy được anh rất giống nhân vật Hoa Trạch Loại trong phim ‘Sao băng’ hay sao?”

Ặc ~!!

Đã lâu không xem phim truyền hình, nhưng đánh chết San San sẽ không thể không nhớ để mà so sánh giữa Hoa Trạch Loại cùng vị trước mặt này có gì tương đồng. Tuy nhiên, dù là người thành thực, nhưng có đôi khi cũng cần một vài lời nói dối thiện ý, San San lau lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, vô cùng chột dạ mà nhẹ gật đầu, “Cũng giống, ha ha!”

“Thư của anh em đã nhận được rồi chứ?” Người bạn học tên là Vương Đại Hỉ này tự mình cảm thấy hết sức hài lòng, ném cho San San một cái nheo mắt gọi cảm, tỏ vẻ như ‘Em đã hiểu lòng anh rồi chứ!’, trán San San lại thêm một tầng mồ hôi lạnh, “Ách! Nhận được rồi!”

“Vậy mà em cũng không hồi âm!” Vương Đại Hỉ nói với giọng điệu hơi hờn dỗi làm cho San San lập tức bị một cơn buồn nôn đánh úp, thật là không có cách nào hồi âm lại nha, thư đều bị ném đi rồi nha, cô nào có địa chỉ. Chẳng qua là vấn đề trọng tâm không phải là cái này, San San bình tĩnh lại, quyết định hãy mau chóng giải quyết việc này, “Vị bạn học này...”

“Loại ~!” Vương Đại Hỉ có lòng tốt uốn nắn.

“Được rồi, bạn Loại này!” Dây thần kinh trên gáy San San lại càng nổi rõ lên, “Mình cảm thấy được chúng ta rất không thích hợp! Cho nên, hay là mời bạn trở về đi, chúng ta cũng đừng có lãng phí thời gian quý báu và vô giá của nhau, cảm ơn.”

“Hả?” Vương Đại Hỉ nhìn San San chăm chăm, “Em cảm thấy chúng ta cái gì không thích hợp!”

“Chúng ta cái gì cũng không thích hợp!” San San rất nhanh tiếp lời.

“Em cảm thấy anh có cái gì không tốt, anh sẽ sửa!” Thái độ Vương Đại Hỉ lúc này rất kiên quyết.

Anh cảm thấy tôi có cái gì tốt, tôi sẽ sửa mà ~! San San nhần nhịn, rốt cuộc cũng không có khả năng đem những lời nói đả thương người đó nói ra miệng.

“Chẳng lẽ, anh không phải gu thẩm mỹ của em?” Giọng của Vương Đại Hỉ hơi buồn bực, nhưng vẫn có cảm giác tràn đầy tự hào về sự ưu việt của mình, “Anh biết rõ hình tượng của mình, em ở bên anh, vô hình chung sẽ có áp lực rất lớn, nhưng em không cần phải lo lắng, chỉ cần yêu nhau, dù là có khó khăn gì chúng ta đều có thể cùng nhau đối mặt!”

Ặc! Căn bản anh cũng không phải là gu thẩm mỹ của mọi người! San San không ngừng độc thoại trong lòng. Trước mắt vị này căn bản không thể nào nói đạo lý được, vì cái gì mà mọi người cảm thấy khi cô vào trường X rất khó tin, rõ ràng trước mắt vị này mới khó có thể tin tưởng nhất, rốt cuộc cậu ta làm như thế nào mà có thể vào được trường đại học X nổi tiếng này thế!

San San nhin xuống việc kích động muốn cầm dép lê nhét vào trong miệng anh ta, trên mặt vẫn là duy trì nụ cười lịch sự, “Ha ha, tôi không thích bạn!”

“Chẳng lẽ em không thể cho anh một cơ hội sao?” Vương Đại Hỉ hít sâu một hơi, bắt đầu rít gào, “Em không biết rằng bỏ qua anh tương đương với việc bỏ qua phong cảnh xinh đẹp nhất, rặng đồi nhất trong cuộc đời sao?” { *lau mồ hôi* Anh này tự kỉ cuồng + yêu bản thân quá mức thuộc vào hàng đỉnh cao nhất của XH nha! Mình dịch mà chóng hết cả mặt!! ^.^” }

Lúc này để tránh bị chết chìm trong bể nước miếng mà cậu ta văng ra, vì ngăn ngừa không bị nước miếng của cậu ta ảnh hưởng đến, San San lại lui về phía sau vài bước, nhẹ nhàng hạ thấp giọng, tùy tiện tìm cái cớ, “Cảm ơn bạn, nhưng mình đã yêu mến một người khác cho nên căn bản là không có khả năng tiếp nhận bạn!”

“Là ai?” Vương Đại Hỉ ngửa mặt lên trời thở dài, “Em yêu mến ai? Có phải là cái tên Hàn Cố Diễn kia không? A!! Anh muốn quyết đấu cùng hắn, vì cô gái mình yêu mến, anh đây không sợ gì cả!”

Vương Đại Hỉ không đề cập tới Hàn Cố Diễn thì thôi chứ nhắc tới là mặt San San lại bắt đầu đỏ bừng, tâm lại bắt đầu đập mạnh, cậu ta vừa thấy bộ dạng này của San San, tự cho rằng cô là bị chính mình làm cho cảm động, lại BLABLABLA tự khuyến khích bản thân lại tiếp tục thao thao bất tuyệt .

San San theo dõi miệng cậu ta hết mở ra đóng lại, đại não trống rỗng, cũng không biết cậu ta nói bao lâu, qua thật lâu sau San San mới hồi phục lại tinh thần, kìm chế mà nhét thư vào tay cậu ta, “Thật ngại quá, mình không thích bạn!” rồi tranh thủ thời gian mà chạy về hướng ký túc xá.

“Anh nhất định sẽ không buông tha em, anh sẽ tranh thủ, em cứ chờ xem hành động của anh đi!”

Diệp San San nghe bạn học Vương Đại Hỉ nói lời thề son sắt, thân thể mềm nhũn, thiếu tí là ngã xuống bậc thang!

Bạn học Vương Đại Hỉ nếu nói là có một ưu điểm cực lớn thì đó là có lòng kiên nhẫn phi thường, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, không đến Hoàng Hà trái tim không chết, đương nhiên, cũng có thể nói là mặt dày mày dầy.

Vương Đại Hỉ nói muốn thể hiện cho San San xem, chắc chắn nói được thì làm được.

Cũng không biết cậu ta lấy đâu ra số điện thoại của San San, San San cũng đã chặn điện thoại của cậu ta, cậu ta ta lại đổi số khác rồi lại gọi tới. Sau mỗi lần San San thấy số điện thoại lạ là trong lòng lại hoảng hốt. Sợ nhất chính là lại sợ bị tên Vương Đại Hỉ oanh tạc cho kiệt sức, nhưng cô lại nhin không được mà

bắt máy, hy vọng khi bắt máy thì đằng sau ống nghe có thể nghe được một giọng nói khác, song lại nhiều lần thất vọng.

Có đôi khi San San cảm giác mình thật sự rất hèn nhát, cô rất muốn nghe giọng nói của Hàn Cố Diễn nhưng lại cũng không dám gọi điện thoại cho anh. Dù cho hai người có hôn nhau, nhưng San San nhớ rõ là chính mình chủ động hôn trước, cô nhớ lại một lần rồi lại một lần, mỗi lần nghĩ đến, San San có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Diễn đàn trường ở trên mạng đều bàn tán về lời đồn đại của quan hệ giữa Vương Đại Hỷ cùng cô, lại cái gì mà gắn bó chặt chẽ với nhau, đồng thời đem toàn bộ chuyện xấu giữa cô cùng Hàn Cố Diễn chìm xuống dưới. Mấy ngày nay San San bị những việc này mà làm cho thất điên bát đảo, cả người đều ngờ nghệch.

Bởi vì San San làm là cán bộ lớp nên còn bỏ thêm MS Hàn Cố Diễn vào, nhưng cô là rất ít dùng cái này trao đổi, bình thường đều là dùng QQ. Sau đó mấy ngày nay, cô bắt đầu có thái độ khác thường, luôn nằm sấp trước máy tính, không ngừng kiểm tra MS từ trên xuống dưới, hôm thư cũng không ngừng kiểm tra liên tục, lại luôn lo lắng điện thoại hết pin hoặc không có tiền, rò đến cái điện thoại cũng không có gì, còn thường xuyên xem xét xem đường dây điện thoại ký túc xá có hay không có tín hiệu. San San bắt đầu nhớ đến thời trước chỉ có một công cụ truyền tin, bất kể thế nào, khi đó cô ít nhất chỉ bị tổn thương một lần, mà không cần giống như bây giờ, tra xét điện thoại bàn, điện thoại di động, hôm thư, MS, kết quả cuối cùng chính là làm ỉn thất vọng đến bốn lần thôi.

Dường như cô đang đấu tranh tư tưởng, đầu óc không ngừng trái nói phải cãi, ở bên trái tình cảm nói cho cô biết, gọi đi gọi đi, gọi điện thoại hỏi thăm sức khỏe cũng được, còn hơn ở đây làm đà điều, bên phải thì lý trí lần lượt chối bỏ, đừng gọi đừng gọi, người ta không chủ động liên lạc, càng nói rõ không có tình cảm gì, đại gì mà tự làm mình mất mặt, nếu không thể tiếp nhận hiện thực vậy cứ xem như bị quỷ hôn là được rồi.

Trước mắt mặc dù từ giờ đến cuối kỳ còn có một khoảng thời gian nhưng giờ học môn tự chọn gần đây đều chấm dứt sớm. Như môn “Quảng cáo thương mại” đã bắt đầu bố trí bài tập thi cuối kỳ, môn này không bắt buộc thi, chỉ cần nghiên cứu ở trường rồi tự mình hoàn thành một cái quảng cáo là có thể qua. Mà môn này của Hàn Cố Diễn, đã tính toán khéo léo trọng tâm là để làm cho bọn họ tự mình thực hành trong học tập, đến gần cuộc thi thì thông báo cho sinh viên thời gian cụ thể, từ đó chương trình học coi như là đã xong.

Bởi vì cuối tuần này Hàn Cố Diễn không có cho bọn họ đi học, Diệp San San vốn khó có được một thứ bày có rảnh rỗi ở trong túc xá, nay lại thoáng cái không biết làm gì, cả người bắt đầu cảm thấy trống trải. Ba người kia theo lẽ thường thì rảnh rỗi là lại một hai chạy đi yêu đương, vứt lại cô một người một mình ở ký túc xá. Trước đây thời điểm rảnh rỗi thì thường lên mạng đánh BOSS, gần đây thì đánh BOSS cũng có tinh thần gì hết, cộng thêm là toàn đánh thua nên càng cảm thấy rất là nhàm chán.

Vô tình nhận ra rằng cô cũng không liên lạc với Hàn Cố Diễn một tuần rồi. Trước đây không nghĩ đến thời điểm này, chung quy bất luận đang làm gì đều có thể gặp được anh ta ở một ngã rẽ nào đó, hiện tại thật tình nghĩ đến thì anh ta dường như bốc hơi khỏi nhân gian.

Diệp San San nhìn vào gương mặt tiêu tụy của mình trong tấm gương, âm thầm thề, ngày mai nha, đến ngày mai, nếu như anh ta không có liên lạc với mình, cô sẽ tung tiền xu để quyết định, nếu là mặt hình thì đầu rơi máu chảy cũng phải chủ động gọi cho anh ta, nếu tung ra mặt chữ thì sẽ đem xóa đi số điện thoại của anh ta, miễn ối ngày nhìn điện thoại mà buồn phiền.

“Diệp San San, có người tìm!” Người nói lời này, bộ dáng có chút chờ ra đến ngây ngốc.

Biết trước San San sợ nhất là nghe được mấy chữ này, cho nên thời điểm vừa nghe có người gõ cửa gọi cô nói những lời đó, liền không nhận được mà nhú chặt lông mày lại, Vương Đại Hỷ bây giờ lại muốn tấn công cô đây mà.

Không xuống lại không được. San San xem như đã lĩnh hội được công phu quần lấy người khác của người này, cậu ta với mười tám chiêu cùng lên trận thì chính mình thật sự không phải là đối thủ của cậu ta, hiện tại không tranh thủ thời gian xuống dưới mà đuổi anh chàng này đi thì không thể tưởng tượng ra cậu ta sẽ làm ra cái trò gì nữa.

San San nghĩ tới những điều này, bực bội trong lòng bỗng vọt lên não, chân dậm một cái, cũng không thèm để ý xem trên người mình mặc cái gì, vội vàng mặc áo khoác ngoài, gấp rút chạy xuống lầu.

Dù cho có là người hiền lành, bị dây dưa như vậy cũng sẽ tức giận, huống chi gần đây tâm tình San San vốn không được tốt lắm. Mấy ngày hôm trước quá khách khí với Vương Đại Hỉ, đã nói hết những lời nhẹ nhàng mà cậu ta vẫn quần quít lấy không tha nên hiện tại xem ra phải đổi lại phương pháp mới, San San xông xuống lầu, cùng lúc trong đầu tiếp tục tính toán đợi tí nữa mình nên nói như thế nào thì rõ ràng.

San San ba bước nhanh hai bước chậm xuống dưới lầu ký túc xá, sau một lúc thở phò phò cũng đẩy kính mắt lên mà bắt đầu tìm bóng người mất hồn đó. Bạn học Vương Đại Hỉ này luôn thích có phong cách đặc biệt quỷ dị, mặc kệ khi nào, ở nơi nào, cách ăn mặc luôn làm người khác chú ý, thật ra muốn tìm cậu ta cũng không khó, chỉ cần để ý theo ánh mắt các sinh viên tập trung vào đâu mà nhìn thì tám chín phần chắc chắn rằng cậu ta đang ở đó.

San San nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, lại không phát hiện bóng người của Vương Đại Hỉ. Cảm thấy thật quá kỳ quái, xa xa một chiếc xe thể thao màu đỏ sang trọng nhả hai tiếng còi về phía cô.

Diệp San San nhìn không được nhìn chăm chăm, chẳng lẽ tên này đi đến công ti tổ chức hôn nhân mà mượn một chiếc xe sang trọng nhất như vậy sao? Buông lỏng đôi dép cún con bằng bông, hai tay San San nắm chặt ở trong áo khoác ngoài, hít hít cái mũi, không cam tâm tình nguyện mà đi tới.

Sau đó San San bị chấn động mạnh ~!

25. Chương 25: Nâng Đỡ Kẻ Vô Dụng

Chẳng lẽ bởi vì nhớ quá hóa cuồng, hiện giờ cô đang bị ảo giác + nghe nhầm rồi? San San trừng mắt nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ, sao tự nhiên Hàn Cố Diễn lại chơi trội như vậy chứ, San San đang rất muốn nhéo mình một cái xem có đang nằm mơ hay không, nhưng rốt cuộc vẫn sợ đau, San San cũng không thể ra tay với chính mình, hồn phách dường như đã bay mất, há hốc miệng không thể tưởng tượng nổi nhìn Hàn Cố Diễn.

Hàn Cố Diễn cũng biết San San thuộc loại người khi giật mình thì không còn hình tượng gì nữa, đầu óc gần như trống rỗng, cũng không muốn nói nhảm nhiều với cô, mặc kệ có người đang yên lặng nhìn về phía anh, lái xe thẳng qua, kéo tay San San, chạy qua bên kia mở cửa xe, nhét cả người cô vào, trong ánh mắt ngạc nhiên của các bạn học, nghênh ngang rời đi.

“Thầy Hàn...” Diệp San San ngồi trong xe, trừng mắt nhìn trần xe, ông trời đang đùa giỡn với cô sao, vì sao Hàn Cố Diễn sớm không tới, muộn không tới, lại ngay lúc hình tượng của mình xấu nhất thì anh lại tới. Cô gái trẻ nào chả thích xinh đẹp, bây giờ San San đang mặc bộ quần áo thể thao cũ, còn có chiếc áo khoác ngoài bằng bông mẹ mua cho, tất nhiên cực kì không đẹp. Dáng vẻ tiêu chuẩn của San San vào mùa đông trong kí túc xá chính là như vậy, tuy mặc vừa thoải mái vừa ấm nhưng mà thoát nhìn thì vô cùng xấu, đi ra gặp Hàn Cố Diễn cô cảm thấy cần phải ngăn nắp xinh đẹp một chút. Mặt San San tràn ngập đau khổ, vô cùng ảo não, lỗ tai cũng bởi vì xấu hổ mà đỏ ửng lên, cúi đầu, thật sự không dám nhìn Hàn Cố Diễn.

“Em bị cận thị khi nào?” San San luôn cúi đầu xuống không dám nhìn anh, bây giờ đang trong tầm nhìn, nghe thấy Hàn Cố Diễn nói vậy mới ngẩng đầu lên, cũng không biết Hàn Cố Diễn dẫn cô đi đâu, bốn phía đèn đường mờ nhạt không rõ, đây cũng là nơi khá vắng vẻ, rất ít xe, vài phút mới có một chiếc xe đi qua, thời tiết lại lạnh, người qua lại càng không có. San San cũng không nhớ nổi đây là đâu, nghe thấy Hàn Cố Diễn hỏi mình nên nhanh chóng nâng mắt kính lên trả lời, “Cận thị nhiều năm rồi!”

“Rất nặng sao?” Hàn Cố Diễn xoay người nhìn cô, “Trước đây không thấy em đeo kính.”

“Có...có hơi nặng, thường đeo kính sát tròng!” San San bị anh nhìn nên có hơi ngượng ngùng, cái mắt kính này cũng là loại già dặn cũ kĩ, thấu kính hình cầu dày cộm to đùng, dường như che hết cả nửa khuôn mặt, nhìn vào có hơi ngốc. San San cũng biết dáng vẻ của mình rất kì quái, rất giống như người từ thời cổ đại

xuyên không tới đây nên nhanh chóng giải thích, “Là vì ở trong kí túc xá nên em mới... Mới ăn mặc như vậy, bình thường...Bình thường không như thế!” San San nói rất nhỏ, câu nói kể tiếp đường như nuốt cả vào làm cho Hàn Cố Diễn nghe không rõ, không khỏi ghé sát tai vào. Động tác này càng làm cho cô căng thẳng, thân thể càng cứng ngắc, lòng lại bắt đầu thấy hoảng hốt.

“Như vậy thì sao, rất đẹp!” Hàn Cố Diễn cảm thấy cô đang khó xử nói năng lộn xộn, nhất thời thấy thú vị nhéo má cô, cảm xúc vô cùng tốt, tay cũng không nỡ buông ra.

“Xạo...nói xạo...có gì mà đẹp...” San San bị anh hút hết thần trí, lắp bắp phản bác, dáng vẻ kì quái như vậy, thật sự không nhìn ra có gì mà đẹp? Cho nên cô cho là Hàn Cố Diễn đang giễu cợt mình.

“Thật mà!” Hàn Cố Diễn thấy ánh mắt của cô đảo quanh, không có ý nhìn vào anh nên cũng biết cô đang thẹn thùng nhưng lại chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của cô, cách ăn mặc kì quặc, lại có điểm đáng yêu riêng so với dáng vẻ xinh đẹp ngày thường, càng nghĩ càng muốn trêu chọc cô, “Sao lại không đẹp, rất đẹp, dáng vẻ này của em dọa cho những tên kia chạy mất anh cũng bớt lo!”

Hàn Cố Diễn nhìn cô, ánh mắt bùng lên một ngọn lửa, đôi con ngươi như đang phóng điện, thấy mặt Diệp San San đỏ như cà chua, tay của anh sờ lên mặt cô cũng có thể cảm giác dây thần kinh dưới da cô đang run lên.

Lời nói của Hàn Cố Diễn, San San cái hiểu cái không, anh muốn cô bớt lo nhưng lòng của cô càng thấy khẩn trương, có thể đoán được phần nào đáp án nhưng mà cô không dám đoán mò, sợ mình chỉ tự đa tình, kết quả lại làm mình không vui.

Hàn Cố Diễn thấy cô ngẩn người thì lòng nhịn không được muốn đánh cô, thật đúng là không thể chịu nổi, lần đầu tiên anh lừa gạt để có bạn gái, chẳng lẽ lần này lại phải tự mình mở miệng xác định trước sao?

Anh cũng không biết sao lại như vậy, nếu như cứ không hiểu chuyện thì đã tốt, lúc này San San phải nói ra thì anh mới có thể giải phóng được nỗi lòng giấu trong lòng bao lâu kia, nhưng mà cô lại ra vẻ đã hiểu rồi mà lại không dám biểu lộ gì, rõ ràng tất cả đã ghi lên mặt nhưng miệng thì lại ngậm tăm, cũng may anh biết tính cô luôn dằn dặt châm tiêu như vậy nếu không còn tưởng rằng cô đang chơi trò lạt mềm buộc chặt.

“Mấy ngày nay em có tin đồn với ai phải không!” Cũng không nói vòng vo với cô nữa, Hàn Cố Diễn gọn gàng dứt khoát vừa nói vừa lấy tay dí khẽ vào đầu cô, “Anh mới không có ở đây vài ngày em đã không thành thật rồi!”

Lời nói này càng mập mờ hơn, nhưng San San vừa nghe thấy anh đang hiểu lầm mình thì cũng không quan tâm tình cảm ẩn chứa trong câu nói này, vội vàng lắp bắp giải thích, “Thầy Hàn...không...không phải tin đồn...”

“Không phải tin đồn? Vậy thì là sự thật rồi!” Chọc cô thêm một câu, bộ não của San San thật là đặc, Hàn Cố Diễn tranh thủ thời gian dùng ngón tay sờ soạng cô một chút.

“Thầy Hàn...” San San bị anh làm cho không nói được gì nữa, rõ ràng không phải sự thật nhưng cô lại quỳnh lên, không thể nói ra được chữ nào nữa. Bị tên cáo già Hàn Cố Diễn trêu chọc cũng đáng đời.

Hàn Cố Diễn thấy chân tay cô lại bắt đầu luống cuống, dáng vẻ sợ hãi cũng không đành lòng trêu chọc cô nữa, “Được rồi được rồi, đừng có thầy Hàn này thầy Hàn kia nữa, nói với cậu ta em đã có bạn trai rồi là được.”

“Bạn trai?” Diệp San San “cậu ta” là chỉ Vương Đại Hỉ, nhưng bạn trai là ai, không phải là bây giờ cô đang được tiện nghi lại còn khoe mẽ giả ngu, thật sự là Hàn Cố Diễn vẫn chưa từng xác định cái gì với cô cả.

Hàn Cố Diễn thấy dáng vẻ cô như vậy, biết rõ cô bị bệnh gốc, cô bé Diệp San San này thật là hết cách dạy dỗ, không nói rõ ràng ra thì quan hệ của hai người bọn họ có trăm năm cũng không thể thay đổi, anh tức giận liếc cô một cái, “Có bạn trai hay không? Em đấy?”

Diệp San San vừa nghe thấy anh nói vậy thì trong lòng bắt đầu hoảng, chẳng lẽ???

Vội vàng lắc đầu nguầy nguậy, “Không có!” Vẻ mặt cực kì đáng thương nhìn anh, kết quả đối lấy vẻ kinh ngạc càng lớn của anh.

Rất tốt, không có có bạn trai!

Hàn Cố Diễn duỗi tay tháo mắt kính của cô ra, vuốt cằm của cô, để ặt của cô đối mặt với mình, “Như vậy có nhìn thấy không?”

“Có, cũng khá rõ!” Anh chuyển sang chủ đề vui vẻ hơn, San San không thể theo kịp tư duy của anh, chỉ có thể tiếp lời anh.

“Vậy đi!” Hàn Cố Diễn hàm hàm hồ hồ nói, “mắt kính có hơi vướng.”

Nói thật, không có mắt kính San San không thể nhìn thấy rõ được, nhất thời không thể thích ứng được, không biết là thị lực không tốt hay là làm sao mà rõ ràng thấy khuôn mặt anh rất méo mó, thái độ cũng rất quái dị.

Tháo mắt kính ra, thật sự là có hơi không quen, nhưng mà đeo lên thì có sao chứ?

Hàn Cố Diễn dùng sức kéo cô về phía mình, rất nhanh San San sẽ biết được chiếc mắt kính to dùng màu đen kia vướng bận thế nào.

Hàn Cố Diễn cảm thấy nói nhảm với cô không bằng cứ làm thẳng tay. Dù sao con đường nào cũng tới nơi, tất cả ám hiệu đều đã không dùng được, cô gái nhỏ này thật sự không biết đường đi. Anh ghen lời khó chịu, quyết định đích thân ra tay.

San San vẫn không hề hay biết đang xảy ra chuyện gì mà lại phải đi đến bước này. Lần đầu tiên là do tự mình cô chủ động, cô biết rõ điều đó, nhưng mà cô cũng rất có nề nếp, anh còn làm như vậy thì chẳng khác nào đang chiếm tiện nghi của cô. Chẳng lẽ bị nghiện rồi sao? San San bị hôn cho thất điên bát đảo, đầu óc bắt đầu suy nghĩ miên man, tưởng tượng loạn xạ cả lên, vừa hoảng loạn vừa bắt đầu giãy giụa.

Lúc này Hàn Cố Diễn đang vùi đầu cố gắng, nhưng mà cô lại không chịu phối hợp, cứ nghiêng đầu qua lại, anh cũng chỉ có thể ngẩng đầu lên, thở hổn hển hỏi cô, “Làm sao vậy?”

“Thầy Hàn...” San San trờm mắt, vừa nghĩ tới quy tắc ngầm thì cô có hơi kích động, cô kích động không phải vì bị chiếm tiện nghi mà là cảm thấy Hàn Cố Diễn không phải loại người này.

“Đang hỏi em đó, em không nói mà chỉ gọi thầy Hàn thầy Hàn là sao!” Hàn Cố Diễn chưa thỏa mãn dục vọng, ngọn lửa vẫn còn bùng cháy, “Đừng gọi anh là thầy Hàn nữa, anh không phải thầy giáo của em!”

San San đâu thể hiểu được những gì anh nghĩ trong đầu, thấy rõ ràng anh đang bắt đầu cố tình gây sự om sòm nên cô cũng tức giận, vừa nghĩ tới bị chiếm tiện nghi nhiều như vậy thì cũng điên lên, mở cửa xe định chạy ra ngoài.

“Sao thế?” Làm sao Hàn Cố Diễn để cho cô xuống xe được, giữ chặt cô lại, càng lúc càng chặt, hai người dán lại gần nhau, lòng của anh bắt đầu thấy ngứa ngáy, nhịn không được cắn vào vành tai của cô một ngụm nhỏ khiến cho toàn thân cô run lên, “Anh là ai hả?”

“Thầy Hàn...” San San nhẹ nhàng nói, không thể chống lại sức mạnh của anh, chỉ có thể nặng nề nói ra hai chữ này, nhắc nhở một chút về thân phận của hai người.

“Bạn trai của em là ai?” Bàn tay của Hàn Cố Diễn rất mạnh, vẫn luôn giữ lấy cô.

“Không có!” San San không biết tại sao lại bị dán mác đã có bạn trai, chẳng lẽ phải nói cặn lời mới được sao? Đã sớm chia tay rồi, chẳng lẽ lại là Vương Đại Hỷ, chóng mặt quá, đừng nhắc tới mà. Nhưng mà chuyện này thì có liên quan gì đến anh ta?

“Ngốc nghếch!” Hàn Cố Diễn thật sự muốn điên lên, sinh viên của mình mà thể cũng thấy bực hướng chỉ lại là bạn gái đương nhiệm của mình, anh lại cắn lên vành tai cô: “Bạn trai là ai?”

San san bị anh cắn khê nên thân thể lại căng cứng, không nghe thấy anh nói gì tiếp theo, vội vàng run rẩy nói: “Thầy Hàn...”

Lúc này ngược lại anh rất hài lòng, hôn một cái lên cái miệng nhỏ của cô, “Thông minh, ngoan lắm, nói lại một lần nữa xem, bạn trai của em là ai?”

“Không có ~!” Người này thật là hết cách, vừa mới nói cô thông minh thì một giây sau lại trở về nguyên hình, Hàn Cố Diễn rất nhẫn nại dán môi lên vành tai của cô, khẽ gặm cắn, “Vừa rồi trả lời rất tốt, sao lại trở nên ồn ào vậy rồi, nghĩ cho kĩ, là ai?”

Diệp San San dần thì cũng có hạn, cuối cùng cũng hiểu được, lại bị anh gặm cắn nên tất nhiên có hơi hoang mang, tay cũng không biết nên để ở đâu, đành phải níu lấy cổ áo của anh, cứ Hàn Hàn Hàn nửa ngày rồi lại không thể nói một câu đầy đủ.

“Đừng lấp bắp nữa!” Đầu lưỡi của Hàn Cố Diễn đảo một vòng quanh vành tai của cô, cũng cảm giác được người trong ngực mình đang run rẩy, lại nói một cách mập mờ, “Nói mau, không nói rõ ràng thì đừng mong anh bỏ qua cho em!”

Diệp San San bị anh trêu chọc đến phát khóc, đôi mắt mê mang hơi ươn ướt, tay cũng nắm chặt cổ áo của anh, dùng sức khiến cho đôi tay trắng bệch, giọng nói nhẹ nhàng ập úng, nghe như tiếng mèo kêu.

“Nói đi!” Hàn Cố Diễn cũng không chịu nổi nữa, giọng nói cũng hơi nghẹn lại, cứ giằng co với cô mãi như thế thì mình cũng có khác gì cô.

Diệp San San bị anh trêu chọc nên tức giận, đầu óc choáng váng, thần trí bắt đầu bay đi mất, nghiêng đầu sang cắn một ngụm lên cổ anh, không hề nhẹ chút nào, anh khẽ hừ một tiếng, nghe giống như đang khổ sở, ngược lại mang theo một chút vui sướng, lại vừa có vẻ như đang dè dặt.

“Là thầy!” cuối cùng San San cũng không triệt để bị dẫn, rốt cuộc đã nói ra lời Hàn Cố Diễn muốn nghe, cô vùi đầu vào bên tai anh, giọng nói rất nhỏ, gần như đang nỉ non.

“Ngoan lắm!” Hàn Cố Diễn mất đến nửa ngày dụ dỗ rốt cuộc đã thỏa mãn, trực tiếp nâng mặt cô lên, hôn một cái thật kêu, giọng nói đồng dạng vang lên, “Ngốc quá, cứ xem như là cô bé ngốc thì cũng phải hiểu ra chứ!”

“Tại thầy không nói thẳng ra!” San San cãi lại anh, muốn gì thì phải nói với cô chứ, vốn việc này không phải là người đàn ông phải mở miệng trước sao, đằng này anh lại ngược ngạo như vậy.

“Anh không nói em cũng không biết phải làm gì sao?” Hàn Cố Diễn giống như một đứa trẻ tranh cãi với cô, “Hôn cũng đã hôn, em cũng không thể chống chế được, em muốn anh làm bạn trai em, lời này anh sẽ nhớ kĩ, bây giờ có muốn trở mặt cũng không còn kịp nữa rồi.”

Làm gì có ai như anh chứ, San San bị anh làm cho á khẩu không nói được gì, nói đến vô sỉ thì thật sự cô còn kém xa anh.

“Thế nào, có ý kiến gì sao?” Hàn Cố Diễn thấy khuôn mặt nhỏ của cô lúc trắng lúc đỏ, càng nhìn càng hài hước.

“Không có!” Còn có thể có ý kiến gì nữa, Diệp San San nghĩ, cho dù có cũng sẽ bị anh dùng một đồng những lời ngụy biện để bác bỏ, căn bản mình không thể có một chút lợi thế nào.

“Không có là tốt!” Hàn Cố Diễn nhéo nhéo mặt cô, “Bây giờ có thể làm chuyện chính rồi!” Nói xong thì kéo cổ cô tới.

“Ừm...” San San vừa muốn nói thì đã bị anh chặn lại hết!

26. Chương 26: Băng Vệ Sinh Còn Có Thể Dùng Như Vậy

Nụ hôn nồng nhiệt chấm dứt, San San chậm chậm nhìn lên khuôn mặt của người đối diện. Trong khi đó, mắt cô lướt qua vai của anh, mặt bắt đầu nhăn lại. Trời ạ, trên xương vai trái của anh bắt đầu rướm máu một cách rõ ràng, khó trách cô vừa rồi đã cảm thấy tay mình ẩm ướt mà lại ươn ướt, vết máu vừa mới chỉ hiện hiện ở cổ áo nay dần lộ ra, nhìn thấy mà rợn cả người.

San San vừa thấy tình cảnh này, cũng không để ý nhiều, lập tức kéo cổ áo của anh ra rồi nhìn thấy nơi đó đã được băng bó lại, có thể là vừa rồi cô giãy giụa mạnh quá nên mà anh lại dùng sức, thêm nữa là cô còn lấy tay vừa cào vừa ghì xuống nên giờ lúc mới lại chảy máu.

Cũng không biết có phải là bị dọa bởi vết thương hay là vì nụ hôn vừa rồi mà giọng San San có hơi khàn khàn, tay run run nhẹ nhàng chạm vào, “Tại sao lại bị thương, có đau không?” Cơ thể Hàn Cố Diễn theo phản xạ co rút lại, ngoài miệng lại nói không sao cả, “Không cần thận bị ngã, chỉ là một vết thương nhỏ nhỏ, đau cái gì mà đau chứ, không có chuyện gì đâu!”

“Chảy nhiều máu như vậy mà lại còn nói không có việc gì!” San San cũng học động tác vừa rồi của anh, chỉ chỉ vào trán của anh, “Mau chóng đến bệnh viện băng bó lại đi nha!”

“Không cần vội!” Hàn Cố Diễn một phát bắt được tay của cô rồi nắm chặt, “Đau lòng sao?!”

San San vừa thấy anh lại bày ra giọng điệu với bộ dáng không đứng đắn, đồng thời mặt lại ửng hồng nghiêng nghiêng đầu không thèm để ý tới anh. Hàn Cố Diễn thấy dáng vẻ của cô như vậy lại không kìm nén được, một ôm chăm lấy cô, “Vết thương nhỏ thôi, vài ngày nữa sẽ khỏi, anh còn phải tranh thủ ôm nhiều nữa mà!”

San San bị anh lôi kéo, cái cằm tựa lên trên vết thương của anh, vì thế cô không dám lộn xộn, ánh mắt lại bắt đầu nổi sóng, hơi hờn giận nói, “Vậy mà anh cũng không liên lạc với em!”

Giọng nói của San San nhỏ dần rồi chỉ còn những tiếng lẩm bẩm thì thầm, dù vậy Hàn Cố Diễn lại nghe được, “Trách anh sao? Thế em làm gì mà không liên lạc cho anh!” Thật ra trong mấy ngày này Hàn Cố Diễn, thứ nhất là do cái xe đẩy gây họa nên mới nghỉ ngơi vài ngày, thứ hai chính xác là do cố gắng gượng chịu đựng không chủ động tìm cô trước, xem ai nhịn được hơn ai, anh đã lớn bằng tuổi này rồi nhưng từ khi gặp được San San mới bắt đầu giữ lại tính trẻ con, không đợi được cô tìm anh trước thì anh cũng không gặp cô, ai biết được anh cứ chờ mãi, cô lại không có phản ứng gì, anh đã chờ đến nỗi sắp nghẹn thành nội thương rồi nha, sau đó lại đột nhiên chui ở đâu ra một tên tình địch, dù cho biết rõ San San cùng Vương Đại Hỉ tám đời cũng đừng hòng có thể ở bên nhau nhưng càng nghĩ lại càng rồi, buổi tối vừa nghe Lâm Trạch Phạm nói như vậy, cũng không thèm gọi điện thoại, trực tiếp lái xe gần như bay đến. Đối diện với tình yêu, bất cứ người bình thường nào đều có một chút lo được lo mất.

Cô là phụ nữ nha, chẳng phải đàn ông luôn chủ động trước sao? San San nghĩ thầm trong lòng nhưng không nói ra ngoài, cô cũng xem như hiểu một chút về anh, không hổ là người học pháp luật, luôn già mồm át lễ phải, cô định nói với anh như vậy nhưng không biết anh còn có thể nói ra thêm những đạo lý lớn lao thế nào nữa.

San San nhìn chăm chăm vào miệng vết thương, máu dường như đã không chảy nữa, bởi vì màu đỏ tươi không tiếp tục lan rộng, có thể là cổ áo luôn ma sát với vết thương nên bị dính một vệt máu đỏ, nhận thấy San San không ngừng vịn vẹo uốn éo trong lòng, anh lập tức buông ra, “Làm sao vậy?”

“Có giấy ăn không, để lót xuống phía dưới cổ áo chứ không để cổ áo đều dính máu vào như vậy, về sau rất khó giặt sạch nha!” San San vừa nói, đồng thời nhìn xuống, không thấy được hộp giấy ăn, “Ồ đâu vậy?”

“Anh cũng không biết!” Hàn Cố Diễn cũng tùy tiện lục lọi, “Xe này của Tiểu Bạch, có thể không có mấy thứ đó!”

Thì ra cái xe xa hoa này là của Trần Tiểu Bạch, San San thuận miệng hỏi một câu, “Xe của anh đâu?!”

“Mang đi sửa chữa rồi!” Hàn Cố Diễn vừa nói xong, lại thận tay tìm kiếm.

“Anh đã bị thương vậy rồi còn lái xe tới!” Vào thời khắc mấu chốt thật sự thì San San cũng không ngốc, đầu óc đột nhiên rất thông minh, “Anh lại bị tai nạn xe cộ rồi phải không?” Giọng nói của cô đột nhiên cao vút, trừng mắt nhìn anh.

“Phi phi phi!” Hàn Cố Diễn nhéo nhéo má cô, “Cái gì mà tai nạn xe cộ, chỉ là không cẩn thận đụng nhẹ thôi, chuyện nhỏ.”

“Anh lại chạy xe nhanh quá hả?!” San San đột nhiên nhớ tới lần trước nói chuyện với bạn bè của Hàn Cố Diễn, mọi người nói anh thừa cơ nửa đêm trốn người nhà mà phóng xe đi như bão cuốn, lúc ấy còn tưởng

rằng mọi người nói đùa, không nghĩ tới anh vốn là tấm gương sáng cho người khác noi theo nay rõ lại rất giống một tên côn đồ, sắc mặt San San đột nhiên trầm xuống đến mức âm u.

Hàn Cố Diễn còn chưa từng nhìn thấy thái độ này của cô, vô cùng nghiêm khắc, nên ngay lập tức tranh thủ thời gian giải thích, “Em đừng nghe bọn họ nói mò, đẳng cấp ủa anh hơn hẳn người khác, còn việc phóng xe như bão cuốn thì là do lần trước không cẩn thận tông vào đuôi xe phía trước, chỉ đụng nhẹ một cái thôi, thật sự không có gì đâu, tin tưởng anh đi!” Khi kể lại cũng giảm nhẹ một chút nhưng sự thật trong việc này có thể thề với trời.

San San thấy anh hơi nôn nóng, đây là lần đầu thấy một hồi hấn như vậy, xem ra đôi khi nghiêm mặt lại có tác dụng, San San vui rạo rức trong lòng, biểu lộ trên gương mặt chỉ có hơn chứ không buông lỏng, tiếp tục làm mặt lạnh, “Lần sau lái xe cẩn thận một chút!”

“Tuân lệnh!” Hàn Cố Diễn nghe cô dạy dỗ như vậy nên biết là không có việc gì nữa rồi mới một vong tay ra ôm chầm lấy cô, hôn chụt lên mặt cô một cái, “Em tiến bộ rất nhanh nha, nông nô chuyển mình một cái là đã vùng lên rồi.”

San San thấy anh lại bắt đầu không đứng đắn nên cũng không để ý đến hấn nữa, trong lòng vẫn là nhớ đến vết thương sau cổ áo, tay tùy tiện thọc vào túi áo khoác ngoài sờ sờ rồi phát hiện ra một thứ giống như túi giấy ăn, dứt khoát dùng tay lôi cái gói ấy ra bên ngoài nhìn!

Sau đó San San thật sự cuống lên!

Ặc! Cái này mà lót vào, thật sự là có thể thay thế cho khăn tay nha, cũng rất là thoáng nha, được bao gói độc lập, cũng rất sạch sẽ vệ sinh, nhưng ngay cả như vậy, cũng không có ai lấy nó thay thế cho khăn tay cả.

San San băng vệ sinh nắm trong tay, bỏ vào cũng không được mà tiếp tục mở ra cũng không được nên vô cùng xấu hổ.

“Em làm gì thế?” Hàn Cố Diễn vốn là không có phát giác ra nhưng lại thấy biểu lộ khác thường của San San, lúc này mới nhìn xuống theo hướng tay cô, thấy vật đang nằm trên tay cô nên anh cũng sửng sốt.

“Em... Khăn tay... Để em lau giúp anh!” San San lấp bắp.

“Dùng cái này sao?” Hàn Cố Diễn hiếm khi lộ ra loại vẻ mặt này, trước đây đều là San San phải chịu trận, hiện giờ đổi lại thành anh, miệng mở lớn, trông cũng rất buồn cười!

San San thấy bộ dạng của anh như vậy cũng thấy buồn cười, một lúc sau cũng thả lỏng, cũng không lung túng nữa, “Hay dùng cái này đi, không được à!”

“Cứ tự nhiên đi!” Hàn Cố Diễn đưa cổ ra làm tư thế mời, “Cái này dùng nước tiểu cũng không thấm ướt được, chỉ cần vợ yêu hài lòng là được nha!”

“Dù sao cũng không có người nhìn mà!” San San thấy anh cũng không phản đối nên lập tức mở gói ra, thật ra thì cái này vẫn tốt hơn so với khăn tay, trực tiếp dính vào trong quần áo, còn có thể phòng ngừa được ma xát, San San vừa dán vào vừa nghĩ, nếu như chụp lại một tấm ảnh đăng lên diễn đàn trường, nhất định tỉ lệ xem sẽ rất cao!

“Em cười cái gì thế!” Hàn Cố Diễn bắt gặp vẻ mặt San San đang trong tình trạng cực HIGH, chỉ không biết cô lại miên man suy nghĩ cái gì.

“Em đang nghĩ nếu chụp cảnh này rồi nhanh chóng dán trên diễn đàn của trường, có thể khẳng định chắc chắn rằng sẽ gây ra rất nhiều chấn động nha!” San San cười đến mức hai con mắt đều cong cong. Trái lại với cô, mặt Hàn Cố Diễn đen đi vài phần, “Em dám à, đến lúc đó người nhà anh hỏi ở đâu ra, anh sẽ nói là do em làm!”

Giờ càng già càng cay, chỉ một câu nói mà đã là một quyền trực tiếp đánh chết ảo tưởng của San San khi còn trong trứng nước.

“Không dám không dám!” San San nín nọt cười.

“Hừ!” Hàn Cố Diễn để cô tùy ý xử lý vết thương trên người mình, trong lòng lại thấy ầm ập, mặt đã sớm cười đến nở hoa, nhưng ngoài miệng vẫn tiếp tục làm tới, “Anh là gì của em?”

Lại chuyển đến chủ đề này, tay San San run lên, trả lời nho nhỏ, “Bạn trai!”

“Vậy em muốn thấy anh bị mất mặt sao?” Hàn Cố Diễn nghiêng gần về phía cô, thổi khí vào tai cô, “Còn có Vương Đại Hỉ gì gì đó nữa, nếu em còn dây dưa, anh sẽ tức giận thật đó nha!”

Hàn Cố Diễn đang thi hành chính sách vừa đấm + vừa xoa, trước tiên là nói cứng vài câu, sau đó lại nói vài câu ngon ngọt, bây giờ nói xong rồi, lấy một hộp quà từ ghế sau đưa tới, “Ừm, cho em!”

San San nhìn nhìn, hai mắt lại bắt đầu sáng rõ, Hàn Cố Diễn biết rõ chỉ cần dùng kẹo que làm mỗi nhử để làm hòa vụ ghen tuông với cô gái ngây thơ này thì chắc chắn sẽ thành công, mới vừa rồi cô thấy anh mà như gặp phải quỷ, bây giờ nhìn thấy đồ ăn lại trưng ra bộ dạng phấn kích này. San San vừa muốn đưa tay ra nhận lấy thì Hàn Cố Diễn lại tay rút lại. San San khó hiểu nhìn anh, chẳng lẽ không phải là mang đến cho cô sao?

Không phải là lấy ra để khoe chứ, kết quả là lại không cho cô, tên khoe khoang đáng ghét này. Nhưng mà không ăn cũng tốt, San San bị Hàn Cố Diễn vỗ béo đến hư khiến cô không còn thích ăn những thứ đồ rẻ tiền nữa, xem ra đã lâu không ăn nay nên một lần nữa thích ứng mới được, hồi trước ăn từ đồ rẻ tiền đến đồ đắt đỏ, xa hoa thì dễ, hiện tại từ xa xỉ mà trở về tiết kiệm thì rất khó nha, San San lấy tay đẩy ra, “Không cho thì thôi, em không cần nữa.”

Hàn Cố Diễn vốn chỉ là muốn trêu chọc cô một chút thôi, thấy cô không nhận thật nên liền đặt vào trong lòng cô, “Cầm đi mà, chỉ cần làm bạn gái của Hàn Cố Diễn này, kẹo que hay là gì cũng có thể dâng bằng hai tay nha.”

“Hắc hắc!” San San cảm thấy đêm nay giống như là nằm mơ, rất mơ hồ nha, hai người giống như một đôi tình nhân thật sự (Hàn Cố Diễn ức phát khóc, mơ hồ chỗ nào, căn bản anh là người thật việc thật nha)

San San vừa thấy một hộp kẹo mút thật lớn thì con sâu tham ăn đã ngóc đầu dậy, trực tiếp mở hộp lấy kẹo ra, bóc vỏ rồi nhét ngay vào trong miệng, dùng sức mút vài cái mới cảm thấy mình không có ý tứ, cầm hộp kẹo đưa đến trước mặt anh, “Thầy Hàn... Anh cũng ăn đi!”

Hàn Cố Diễn đưa mắt nhìn, “Anh thích vị sầu riêng thôi.”

Ặc! Cũng có kẹo que vị này sao? San San cố gắng nhớ lại nhưng không có kết quả! Nhưng mà dường như rất nhiều người thích vị sầu riêng, lần trước hình như cũng có ai đó nói với cô việc này nha, là ai nhỉ?

“Vị này cũng không tệ!” San San cầm lấy một que rồi lại một que kẹo khác lần lượt đưa đến trước mặt anh.

“Vị gì vậy?” Hàn Cố Diễn híp mắt nhìn chằm chằm vào miệng của cô.

“Vị... cam...” San San đột nhiên cảm thấy mình như đang đứng trước mặt một con quỷ đói, anh nhìn chằm chằm vào cây kẹo, có thể thấy rõ một bộ dạng thèm ăn của anh.

“Của em là vị gì?”

Cái gì của người khác luôn là cái tốt nhất, San San lập tức hiểu ngay tâm lý này của anh, nhanh chóng đảo lộn một vòng trong hộp một cái, tìm ra một cây kẹo cho anh, “Vị táo, ừm, đây rồi, cho anh!”

“Cám ơn!” Hàn Cố Diễn cười như một tên trộm, trực tiếp rút que kẹo từ trong miệng cô ra.

Diệp San San không thể tin được mà trừng mắt nhìn anh, không phải anh muốn ăn que kẹo ở trong miệng cô đấy chứ, rõ ràng tìm được loại cùng vị cho anh, sao anh vẫn chiếm đoạt của cô chứ!

San San đã thật sự hiểu lầm mục đích của Hàn Cố Diễn.

Anh một tay rút kẹo que ra, ngay lập tức dùng miệng trực tiếp thế chỗ cây kẹo trên trong miệng cô. Đầu lưỡi quét hết vị ngọt trong miệng San San, vị ngọt ấy thoáng cái khiến cho anh phải nhắm mắt lại, phát ra tiếng thở dài đầy thỏa mãn.

“Lần sau thử vị chocolate xem sao!” Hàn Cố Diễn lui về một chút, môi vẫn dán trên môi cô, nói một cách mập mờ. San San nghe không rõ, “Sao cơ?”

Hàn Cố Diễn không thèm để ý đến cô, làm chuyện chính sự vẫn là quan trọng hơn nha!

27. Chương 27: Ác Cảo + Công Thụ

Sản phẩm: băng vệ sinh hiệu XXX

Đối tượng có nhu cầu truyền thống: khỏi nói, đồng bào các bạn nữ trước tuổi mãn kinh.

Đối tượng có nhu cầu mới: đồng bào các bạn trai.

Nữ: mấy ngày rất không được tiện kia đều có bạn làm bạn với tôi, thân thể của tôi, lòng của tôi mới không bị ẩm ướt như vậy. Nhớ lần đầu tiên, mẹ đặt bạn lên tay tôi, đã nhiều năm như vậy rồi mà phẩm chất của bạn vẫn không thay đổi, đối với tôi, bạn chính là một người bạn lâu năm, sẽ vẫn luôn đi theo tôi đến cuối con đường.

Nam: bà xã đúng là có mới nói cũ, mấy thứ trong nhà cách một thời gian lại thay đổi, ngoại trừ tôi và XXX. Ban đầu tôi đặc biệt không hiểu, dựa vào cái gì mà XXX lại có thể có địa vị bằng tôi trong lòng của cô ấy chứ? Bây giờ thì tôi đã hiểu (chú thích: lúc nói ra những lời này, bạn nam đang dùng ngón tay chỉ vào miếng băng vệ sinh đang dán trên cánh tay mình), tôi không cẩn thận bị thương, lúc bị chảy máu, bà xã đã khóc, cô ấy lấy nó ra dán lại giúp tôi.

Nữ: băng vệ sinh XXX, em dùng được, *liếc nhìn bạn nam*, anh cũng phải dùng được!

Môn “Thành tựu vĩ đại của quảng cáo” không cần phải thi, chỉ cần các sinh viên tiến hành một cuộc quảng cáo ột sản phẩm nào đó, sau đó viết lại rồi nộp lên, lấy điểm thi cuối kì. Hầu hết các sinh viên chọn môn học tự chọn này không phải là sinh viên chuyên khoa cho nên cô giáo cũng không yêu cầu cao, chỉ cần làm qua loa, có ý nghĩa là một chút là được. Nghe thì rất đơn giản nhưng kết quả San San lại bốc thăm ngẫu nhiên được sản phẩm băng vệ sinh. Thật ra băng vệ sinh cũng tốt, so với mấy sản phẩm xe thể thao, kim cương của những bạn học khác thì đối với San San mà nói cũng khá quen thuộc nha. Nhưng mà nội dung quảng cáo quá táo bạo, đề tài lại mới lạ, có hơi khó khăn một chút. Cho dù San San có thể chém gió giỏi đến đâu thì băng vệ sinh cũng không thể trở thành khăn giấy mà nhét ở trong túi, biến thành giấy ghi chép dán trên tường, lại càng không thể làm bài tập giao cho cô giáo, cho nên mặc kệ có viết như thế nào thì cũng có chút khó khăn nha, phải làm thế nào mới có thể táo bạo một chút đây?

Sau đó là việc Hàn Cố Diễn bị thương ở vai đã tạo cho bạn học Diệp San San một nguồn cảm hứng rất lớn, mặc dù viết hơi quá, có hơi nổ một chút nhưng mà cô giáo cũng đâu có nói không được nổ nhỉ, ít nhất cũng khá sát với chủ đề, cứ quyết định nộp như vậy lên cũng còn tốt chán so với việc nộp giấy trắng.

Kết quả cô giáo lại thấy không tồi chút nào, không chỉ không tồi mà còn lấy ra để bàn luận.

Buổi học cuối cùng của môn “Thành tựu vĩ đại của quảng cáo”, cô giáo đã lên bục giảng phân tích bài quảng cáo này, còn rất hưng phấn bảo các sinh viên cùng thảo luận, bài quảng cáo nổ banh trời này các bạn khác tạo ra thêm rất nhiều phiên bản, ví dụ như bạn trai chơi bóng rổ bị thương, người bạn gái đã quyết định móc băng vệ sinh hiệu XXX ra băng bó; hay lúc bạn trai bị bệnh trĩ kinh niên lúc máu chảy không ngừng, bạn gái đã phát huy công dụng của XXX; lại ví dụ như lúc đi đường giày cọ vào chân, bạn gái đã lấy XXX từ trong túi ra dùng tạm...

Diệp San San ngồi ở dưới nhanh chóng chui đầu vào trong ngăn bàn.

Cũng may là buổi học cuối cùng rồi nha.

San San nhớ lại lúc Hoàn Tử nhìn thấy bài này thì ngây người mười giây, cuối cùng chỉ nói ra hai chữ “cực phẩm”, “cực phẩm” không phải chỉ tác phẩm của cô, mà là cô. San San ngồi nghe các bạn học thảo luận, đột nhiên nhớ đến câu nói nổi tiếng trên diễn đàn trường – các cực phẩm đều sinh ra trong lúc khó khăn nhất!

Hai môn học tự chọn của San San đều đã kết thúc, còn môn học của Hàn Cố Diễn thì cũng vừa đủ điểm để qua, cũng không biết có phải được chiếu cố hay không mà môn kia điểm cũng không thấp, một cô gái xinh đẹp lại không ôm chí lớn cũng không có sức mà nghĩ đến chuyện được nhận học bổng như cô thì điểm số như vậy đã làm cô thỏa mãn lắm rồi, qua được các môn là được.

“San San, tối nay có việc gì không?” Tối thứ sáu tuần này San San không phải lên lớp, Hàn Cố Diễn lại ra nước ngoài công tác, Hoàn Tử vừa mới vào kí túc xá đã nhìn thấy San San nằm sấp trước “còm biau to” mà

đánh Boss, “Lâu rồi không chơi trò này, sao giờ chơi lại rồi?”

“Ha ha, rảnh quá mà!” Lâu rồi San San không đánh, tay nghề có hơi xuống một tí nhưng cách chơi thì vẫn còn nhớ, dùng sức đánh một quyền cuối cùng vào Boss, con quái vật trong máy tính kêu thảm thiết một tiếng, phun ra một ngụm máu, nổ tung bốn phía, rồi phát ra tiếng như tiếng rầm! Lúc này San San mới thỏa mãn tắt trò chơi đi, nhìn Hoàn Tử, “Sao thế? Có gì không?”

“Chị đây nhận được tiền lương rồi, đi, chị dắt chúng tiểu nhân các người đi quây!” Hoàn Tử hào phóng lấy tiền từ trong túi ra, “Thành bắc mới mở một quán lẩu Thiên Hương.”

Tiểu Tân đang gặm ngon tình trong ổ chăn, vừa nghe thấy Hoàn Tử nói vậy đã vội vàng tung chăn nhảy xuống giường, tốc độ quá nhanh nên cuốn sách rơi ‘pàng’ một tiếng xuống mặt đất.

Hoàn Tử nhìn lên, thiếu chút nữa đã vung tiền trúng mặt Tiểu Tân, “Hứa Tiểu Tân, hết quyền ‘Anh chàng không vợ sinh tình’, bây giờ còn khoa trương hơn đọc cuốn ‘Chuyện tình triền miên của chú cháu’, cậu thật là càng ngày càng nặng nề, lần tới có phải sẽ đọc quyển ‘Hoa cúc héo úa trăm hoa tàn’ không?”

“Có quyền này sao?” Hứa Tiểu Tân đang nhắn tin cho Nha Nha, vừa nghe thấy đã hỏi.

“Hứa Tiểu Tân, cậu là cái đồ lưu manh!” Hoàn Tử nhặt sách lên, đập thẳng lên đầu Tiểu Tân.

“Này!” Hứa Tiểu Tân giật sách lại, rất bực mình vuốt sách vài cái, “Phải biết bảo vệ sách vở chứ!”

Hoàn Tử thật sự không chịu nổi thái độ của cô, “Đường vào đam mê sâu như biển cả, sau này còn là người qua đường có lương tâm chứ!”

Ặc ~! Bình tĩnh như Diệp San San mà còn nhịn không được cười thành tiếng, “Cậu bắt đầu thích mấy cái này từ khi nào thế?”

“Không phải tại Nha Nha sao!” Hứa Tiểu Tân kéo kéo tóc, “Lần trước gặp A Phong, Nha Nha nói anh ta thoát nhìn thấy đam mê, mình không tin thế là cậu ta ném cái này ình, nói mình tự nghiên cứu!”

A Phong là bạn trai của Tiểu Tân, bạn trai của mình rất đam mê, thật đúng là bị kịch mà.

“Bây giờ, cậu cảm thấy có giống không?” San San có chút hiếu kì hỏi.

“Có vẻ thế!” Mặt Tiểu Tân như đang khóc tang, “Càng nhìn lại càng thấy giống!”

“Vậy cậu còn xem làm gì!” Hoàn Tử tỏ ra không chịu nổi.

“Hiểu rõ cũng tốt chứ sao!” Lúc này Tiểu Tân gặp đúng chủ đề, “Các cậu khoan hãy nói nha, thông qua hiểu biết của mình thì bây giờ mình chỉ liếc mắt một cái là đã có thể nhận ra tám chín mười phần có phải là Gay hay không, đương nhiên, ngoại trừ A Phong ra, anh ấy còn đang trong thời gian nghiên cứu, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ha ha!”

“Thật sự có nhiều gay như vậy sao?” Hoàn Tử hỏi tiếp.

“Sao không, rất nhiều là đằng khác!” Hứa Tiểu Tân cảm thấy hai người kia có hứng thú nên nói một tràng, càng nói càng High, “Theo mình quan sát thì trường của chúng ta có rất nhiều nhá, ví dụ như XXX,YYY,ZZ đều có khuynh hướng Gay.”

“Không phải đâu!” Hoàn Tử ngoác miệng ra, “Rõ ràng XXX rất thô lỗ mà!”

Hứa Tiểu Tân hăng hái lắc đầu, “Chính là bởi vì thô lỗ quá mức nên mới vô cùng khả nghi, mình nghi cậu ta vô cùng có khả năng là một tên công!”

Tuy thỉnh thoảng San San cũng nhìn thấy diễn đàn trường bàn luận mấy chuyện này nhưng cô rất ít khi để ý đến cho nên cũng không hiểu nhiều, bây giờ nghe Tiểu Tân và Hoàn Tử nói hăng say nên cô mới xen vào, chỉ ngồi bên cạnh nghe, coi như là xóa nạn mù chữ.

“Còn có cả Hàn Cố Diễn, 80% cũng là Gay, mình thấy tư chất của thầy ấy rất giống!”

Tiểu Tân quăng bom làm cho San San chấn động không nhẹ. Cô vẫn chưa nói chuyện của mình và Hàn Cố Diễn cho người khác nghe cho nên các bạn ở chung trong kí túc xá cũng không biết, cũng không phải là cô

cố gắng giấu diếm mà là loại chuyện này vốn cứ để theo tự nhiên, cô cảm thấy không cần phải cố ý lớn tiếng nói ra.

“Thầy Hàn không phải đâu.” Nói đến danh dự của bạn trai thân yêu, Diệp San San cảm thấy phải nên giữ gìn một chút!

“Sao cậu biết thầy ấy không phải.” Hoàn Tử đang nghe hăng say lại nghe San San nói vậy nên hỏi lại.

Mình là bạn gái của thầy ấy mà! San San kêu lớn trong lòng.

“Cậu xem, có phải thầy có chưa từng có tin đồn nào không.” Tiểu Tân tiếp tục phân tích.

“Có...có tin đồn...với mình.” Diệp San San rụt rè giơ tay lên.

“Cậu không tính.” Hứa Tiểu Tân tùy tiện nói, “Chúng mình biết đó là giả!”

Bây giờ là thật rồi! San San lặng lẽ kêu gào trong lòng.

“Có lí, nói tiếp đi.” Hoàn Tử rất thích nghe mấy chuyện này, dù sao bây giờ Nha Nha cũng chưa về, đi ăn cơm vẫn còn sớm, tranh thủ lấy ghế dựa ngồi xuống trước mặt Tiểu Tân, “Nói mau đi, nói mau đi.”

“Hơn nữa, cũng không phát hiện ra thầy Hàn có quan hệ đặc biệt thân mật với người khác phái nào phải không?” Lúc này Tiểu Tân đang hóa thân thành Holmes, vuốt cằm phân tích rõ ràng, “Thoạt nhìn thì đáng vẻ rất thanh tâm quả dục.”

Hàn Cố Diễn? Thanh tâm quả dục? Diệp San San cau mày, cái đó lấy ở đâu vậy nhỉ.

“Đúng đúng đúng!” Hoàn Tử vô cùng đồng ý.

Tiểu Tân lại nghiêng đầu sang, “Cậu thấy thầy ấy đẹp trai không.”

“Đẹp trai.” Hoàn Tử gật gật đầu.

San San cũng nhanh chóng gật đầu, bạn trai của cô đúng là rất đẹp trai, điểm ấy không thể phủ nhận.

“Dáng người cũng rất đẹp nhỉ.”

“Đẹp” Hoàn Tử gật đầu.

“San San, sao cậu lại đỏ mặt!” Hứa Tiểu Tân nhìn thấy mặt San San đỏ như con khỉ dít đỏ, vô cùng khó hiểu.

“Mình...mình không biết...chưa từng sờ!” Diệp San San lắp bắp trả lời.

“Nói nhảm, mình cũng chưa từng sờ!” Hoàn Tử và Tiểu Tân trăn miệng một lời.

“Cũng xem như là một thanh niên đầy hứa hẹn nhỉ.” Tiểu Tân tiếp tục.

“Đúng” Hoàn Tử gật đầu, San San phụ họa theo, tỏ vẻ đồng ý.

“Cho nên người đàn ông như vậy chắc ông trời sẽ không thưởng cho phụ nữ chúng ta đâu, tên đàn ông yêu nghiệt này nhất định là Gay không phải nghi ngờ gì.”

Như vậy cũng đúng? San San thua trên năng lực phân tích logic của Tiểu Tân.

“Hơn nữa, chẳng lẽ các cậu không phát hiện thấy Hàn Cố Diễn đặc biệt gần gũi với Lâm Trạch Phạm dạy khoa văn sao!”

Bởi vì họ là bạn tốt nha! San San trừng mắt nhìn Tiểu Tân.

“San San, cậu cũng thấy có vấn đề đúng không.” Hứa Tiểu Tân xem ra vô cùng không ăn ý với San San, lí giải biểu cảm của cô hoàn toàn sai lầm, cho là cô cũng cảm thấy không được bình thường.

“Vậy cậu nói xem hai người bọn họ ai là công, ai là thụ!” Hoàn Tử dừng cảm.

“Ừm, vấn đề này à, phải nghiên cứu kĩ lại cái đã!” Tiểu Tân nhú mày, “Các cậu cảm thấy Hàn Cố Diễn là công à?”

Càng nói càng thái quá, mặt San San đỏ bừng lên, tranh thủ thời gian lắc đầu.

“Đúng!” Hoàn Tử gật gù đầu, “Mình cảm thấy hình như là thụ.”

“Điểm ấy mình cũng đồng ý với Hoàn Tử, Hàn Cố Diễn nhất định không phải là công!” Tiểu Tân nhìn San San gật đầu, “Thầy ấy quả thật là cực phẩm thụ!” (công là người tấn công hay còn gọi là seme, thụ là người hưởng thụ hay còn gọi là uke trong truyện đam mê ^^)

San San không thể nói gì.

“Thiếu số phục tùng đa số, cho nên mình tuyên bố thầy Hàn Cố Diễn là thụ!”

San San rơi lệ.

Bạn trai của cô từ lúc nào lại bỗng nhiên trở thành Gay thế, hơn nữa trải qua một cuộc bỏ phiếu dân chủ thì chính thức trở thành Gay loại thụ.

“San San, cậu đang có thái độ gì thế?” Hoàn Tử nhìn thấy thái độ kì lạ của San San thì hơi sửng sốt, đột nhiên bừng tỉnh gật đầu nói: “Mình biết rồi, hiện giờ tâm tình của cậu rất phức tạp đúng không!”

Phức tạp là đương nhiên rồi nha! San San nghĩ thầm.

28. Chương 28: Mùa Đông Này Cũng Không Quá Lạnh

Căn bản là Diệp San San rất thích ăn lẩu mà quán lẩu Thiên Hương mới khai trương nên đại hạ giá, tiền rau tám đồng rưỡi, tổng cộng tất cả chỉ phí chỉ hết 100 đồng mà lại được trả lại 50 đồng, có thể nói là khá có lời, lại còn do người khác mời, nếu là lúc bình thường thì San San đã sớm ăn thả phanh rồi, nhưng lần này là ngoại lệ nha, cô vừa mới biết rõ trong mắt bạn cùng phòng bạn trai mình bị cho là Gay, hơn nữa tỉ lệ lại còn là 3 chọi 1, hơn phân nửa ký túc xá đều cho rằng bạn trai cô là gay. Trước tình huống như thế, San San còn có thể có bụng mà ăn mới là lạ.

Cả bốn người trong phòng ký túc xá của cô đều có thể ăn cay, mọi người đã gọi một nồi cá mè cay tê dại, hôm nay Hoàn Tử mới lãnh lương nên hào phóng gọi đầy một bàn lớn món nhúng, ba người một bên lao vào hít thở ngất trời, vẫn không ngừng tiếp tục cái chủ đề công thụ vừa rồi kia. San San ngồi ở bên cạnh cũng không nhiều lời, yên lặng nhúng thịt bò trước mặt Hoàn Tử.

Đang ăn thì bài ‘Sứ thanh hoa’ vang lên, đây là nhạc chuông mà San San cài riêng cho Hàn Cố Diễn.

“Ai đó?” Hoàn Tử thấy biểu lộ của San San biến hóa quá nhanh, mới vừa rồi mặt còn ngầy ra, hiện giờ vẻ mặt lại sáng lạn như vườn hoa xuân, mặt mày hồng hởi, miệng cũng cười ngoác đến mang tai, không làm gì người chú ý cũng khó, vì vậy nên thuận miệng hỏi.

“Mình... Mẹ mình...” San San ậm à ậm ừ giải thích qua loa rồi cầm lấy điện thoại chạy ra khỏi tiệm ăn.

“À.” Hoàn Tử cùng Nha Nha liếc San San một cái, sau đó liền tiếp tục tập trung vào nồi lẩu.

“Cậu..Mọi người... Mọi người có phát hiện thấy...” Tiểu Tân vừa nhai đậu hũ trong miệng, khẽ cắn xuống, thức ăn vừa nóng vừa cay lại nhét đầy cả miệng nên suýt thì phun hết ra ngoài, không thể nhổ ra, lại không thể nuốt xuống làm cho cô bị nóng, lật tới lật lui đậu hũ trong miệng, mồm miệng đã không tiện lại còn muốn nói chuyện.

“Tiểu Tân, cậu hãy nuốt hết thức ăn rồi nói tiếp!” Nha Nha nhìn Tiểu Tân mà buồn cười, “Mình thấy miệng cậu đầy đậu hũ nha.”

“Các cậu không phát hiện ra rằng, gần đây mẹ San San điện thoại nhiều thật nha.” Cuối cùng sau khi nuốt hết đậu hũ xuống, Tiểu Tân vừa nói, lại vừa gắp thịt viên cùng váng đậu tiếp tục phân đấu.

Thứ lỗi cho Tiểu Tân từ trước đến nay là loại não to nhưng suy nghĩ thì như một đứa trẻ cho nên sau khi cô cầm bát giải quyết xong thịt viên cùng váng đậu, mới phát hiện thịt viên của Nha Nha vẫn ở trên chiếc đĩa, không nháy mắt cái nào nhìn chăm chăm vào cô từ lâu.

Tiểu Tân ngại ngần lấy khăn giấy lau miệng, “Hắc hắc, đã lâu mình không ăn lẩu cho nên ăn nhanh hơi một chút.” Cộng thêm dùng ngón tay chỉ vào nồi lẩu đang sôi sùng sục, “Mọi người ăn đi, ăn đi, thất thần cái gì vậy, ha ha!”

“Cậu mới vừa nói cái gì?” Ánh mắt của Nha Nha sáng ngời.

“Mọi người cùng ăn đi.” Tiểu Tân sững sốt một chút, nói lại những lời vừa rồi.

“Không đúng, không phải câu này.” Về mặt Hoàn Tử tràn đầy hưng phấn.

“Đã lâu rồi mình không ăn lẩu.” Tiểu Tân nhìn Hoàn Tử, nuốt nước miếng, “Thái độ của cậu là sao hả, rõ ràng nói muốn mời khách mà sao bây giờ lại muốn đổi ý hử.”

“Không đúng không đúng, cũng không phải câu này.” Hoàn Tử gõ vài cái vào đầu Tiểu Tân rồi mới tức giận tiếp tục nói, “Mình là người không giữ chữ tín vậy sao? Vừa rồi cậu mới nói San San cái gì.”

“San San.” Tiểu Tân nhìn qua, San San không có ở đây nha, cô sững sốt một lát rồi mới hoàn hồn, “San San đi trả lời điện thoại rồi, mẹ của cậu ấy gọi mà, nói cũng thấy kỳ kỳ, gần đây mẹ của cậu ấy gọi điện thoại rất nhiều nha.” Tiểu Tân không thấy câu này có vấn đề gì, có gì mà hai cô nàng kia phải ngạc nhiên như vậy, cô nhún vai, xong lại lao vào ăn.

Hoàn Tử cùng Nha Nha hai mắt nhìn nhau, việc này trong lúc vô tình bọn họ mới phát hiện ra, giống như trước đó đã bỏ lỡ cái gì đó.

San San còn ở bên ngoài trả lời điện thoại, hoàn toàn không biết mình đã trở thành đề tài bàn luận của ba người kia.

Công việc của Hàn Cố Diễn bận đến ngập đầu, vừa xong, cơm tối còn chưa ăn đã vội vã gọi điện thoại cho San San.

Cũng phải nói, San San cũng là người vô tâm mới có thể quên một nhân vật quan trọng như vậy, mới vừa rồi còn lo nghĩ chuyện công thụ của anh, bây giờ vừa nói chuyện điện thoại với Hàn Cố Diễn, tất cả những suy nghĩ kia đều vụt ra sau đầu mà toàn tâm toàn ý nghe anh phàn nàn, bận bịu từ sớm tới giờ, bữa trưa cũng không ăn, dạ dày đã thất hết lại, nghe mà đau lòng nên các nghi vấn trong đầu đều bị quét sạch sẽ, chỉ còn nhớ có một chút về việc đó.

San San đi ra khỏi quán lẩu, tự tìm một góc hẻo lánh, cầm điện thoại dằn dò, “... Uống chút cháo nóng lót dạ đi, đừng để đau dạ dày.” San San chưa từng quan tâm đến một người khác phái như vậy, lúc mới bắt đầu căn dặn, còn hơi lắp bắp, mặt cũng ửng hồng, chung quy cũng thấy mắc cỡ, nói một lúc thì lá gan cũng lớn dần, trong lòng còn thấy ngọt ngào, trước đây luôn cảm thấy được một người quan tâm thì rất hạnh phúc, bây giờ mới phát hiện, thật tâm thật ý quan tâm một người cũng hạnh phúc như thế.

“Ừ” Hàn Cố Diễn lên tiếng, “Tất nhiên phải đi ăn rồi, còn em, đã ăn gì chưa?”

Dù mới bắt đầu yêu nhau chưa lâu nhưng tính tình của Hàn Cố Diễn, San San cũng dần dần hiểu rõ, đừng thấy vẻ bề ngoài của anh nhã nhặn dịu dàng, thật ra bên trong tâm không ít thì nhiều cũng có hơi gia trưởng, điều này về sau San San mới biết, không nghĩ tới hôm nay mới phát hiện ra anh cũng có tính trẻ con như vậy, cũng là lần đầu tiên anh nghe lời của cô như vậy, chữ ‘Ừ’ kia làm cho San San cảm thấy cô đang nói chuyện điện thoại với một cậu bé cần được người khác yêu thương. Loại cảm giác này làm cho San San không nhịn được mà bật cười, con mắt mị mị, khoe miệng cũng nhẹ nhàng giương lên, “Em đang ăn lẩu, hôm nay Hoàn Tử mời.”

Hàn Cố Diễn ở đầu bên kia điện thoại cũng cảm thấy tâm trạng San San rất tốt, cô nhỏ giọng nói chuyện điện thoại khiến giọng nói của cô càng trở nên nhẹ nhàng, anh cảm nhận được sự rung động ngọt ngào ấy, vả lại, tâm trạng của anh vốn dĩ là bởi vì bận rộn cả một ngày mà hơi buồn bực nay cũng bình tĩnh lại, dạ dày vốn hơi ần ần đau dường như cũng khá hơn một chút. Hàn Cố Diễn đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, những ngọn đèn rực rỡ mới được bật lên, thành phố sáng trưng, cuộc sống thành thị về đêm giờ mới bắt đầu, bầu không khí mơ màng của đêm trái ngược hoàn toàn với hơi lạnh như băng của gian phòng riêng trong cái quán rượu này, làm cho anh dâng lên một cảm giác xúc động, lúc này rất muốn nhìn thấy cô ấy.

Hàn Cố Diễn cũng bị chính cái ý nghĩ này của mình làm cho hoảng sợ, chuyện làm ăn còn chưa xong, ít nhất còn phải ở lại thành phố này năm ngày, hiện giờ lại muốn chạy đi gặp cô, đừng nói không có chuyến bay, cho dù có, chờ đến đó cũng đã muộn. Anh đã là người trưởng thành, đã qua cái thời kì thiếu niên bồng bột, đương nhiên sẽ không duy trì loại cảm giác lúc nào cũng nghĩ chuyện yêu đương đó, chẳng qua ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu Hàn Cố Diễn liền phát hiện ra thì ra anh ngày càng nhớ San San, lúc đầu cảm thấy một ngày không gặp như cách ba thu đều là loại tình cảm nam nữ nhàm chán của người rồi hơi không có việc gì làm, chỉ biết nói chuyện yêu đương mới tìm có cho chính mình, không nghĩ tới, nay anh lại cũng bắt đầu cảm nhận được loại cảm giác này, chỉ là loại cảm giác này tuyệt nhiên lại không làm cho anh chán ghét, càng khác biệt hơn là nó vô cùng ngọt ngào, loại cảm giác bởi vì nhớ mà có chút chua chua, trong lòng hơi có cảm giác bất an nhưng lại làm cho Hàn Cố Diễn cảm thấy đặc biệt an tâm.

Một bên bất an, một bên lại an tâm, tình yêu nam nữ thật đúng là có nhiều mâu thuẫn cùng tồn tại.

“Thầy Hàn...” San San thấy anh nửa ngày không có phản ứng gì nên cho là anh lại có việc bận khác, nhẹ nhàng mở miệng.

“Hả?” Hàn Cố Diễn bị cô gọi mới phục hồi lại thần trí, đây rõ ràng là mình cầm điện thoại ngắt người nhớ đến người khác, mà người hết lần này tới lần khác nhớ thương lại đang nói chuyện cùng anh qua điện thoại, mọi người đều nói nam nữ yêu nhau thì chỉ số thông minh giảm xuống, xem ra thực sự có việc như vậy, Hàn Cố Diễn thấy mình hình như bị ngốc nghếch đi, chẳng những không lấy làm xấu hổ, ngược lại còn thấy rất vinh quang, thoáng cười khẽ một cái rồi nói, “Sao có thể để Hoàn Tử mời, lẽ ra người mời khách là em mới đúng.”

“Em?”

“Ừ, không phải có truyền thống, ai có người yêu thì phải mời mọi người trong ký túc xá để tuyên bố sao, mà hiện giờ em tìm được một bạch mã hoàng tử rồi nên dù đầu rơi máu chảy cũng phải mời, chẳng phải là em nên nghĩ đến chuyện đó một chút sao?”

“Sao lại có người mặt dày tự khen mình như anh chứ!!” Có người yêu phải lấy máu mời khách ăn cơm, đây là truyền thống trong trường học của San San, không, phải nói là đại bộ phận trường đại học đều có truyền thống như thế, San San không nghĩ đến ngay cả Hàn Cố Diễn cũng biết, mà lại còn biết rõ, lúc này còn lấy ra trêu chọc cô, nhưng mời khách cũng không phải do mình mời nha, “Muốn mời cũng phải là anh mời chứ, đâu có liên quan gì tới em.”

“Em nghĩ chuyện mời mọc đó có thể làm khó bạn trai của em sao??” Hàn Cố Diễn tựa hồ đang ở rất gần cô, “Định ra thời gian cụ thể đi, anh mặc cho các em tấn công.”

“Thầy Hàn...” San San kêu anh một tiếng, bọn họ đã nói việc này đừng nên nói ra, mặc dù nói đối phó với chuyện xấu biện pháp tốt nhất chính là biến thành sự thật, nhưng trên thực tế chuyện xấu cũng đã náo loạn cả trường rồi, nếu như mọi người biết rõ hai người bọn họ yêu nhau thật thì không biết sẽ có những lời bàn tán gì nữa, San San thừa nhận khả năng của bản thân vô cùng có hạn, chỉ có thể giấu diếm trong một khoảng thời gian ngắn, tốt nhất là có thể giấu đến khi cô tốt nghiệp đại học là mọi chuyện sẽ viên mãn.

“Anh biết.” Hàn Cố Diễn ở đầu bên kia nửa thật nửa đùa thờ dài, “Em không có ý định tuyên bố anh là bạn trai chính thức em ư??”

San San vừa nghe anh nói như vậy là biết ngay anh lại bắt đầu không đứng đắn, cái gì mà tuyên bố chính thức với không chính thức chứ, ở chung với anh lâu lại càng phát hiện ra một bí mật, không hề có cảm giác anh là một tấm gương sáng cho người khác, chẳng những không có mà đôi khi vứt bỏ lớp mặt nạ đi thì so với cậu Tiểu Mập của cô còn không đứng đắn hơn nhiều.

San San dặn dò anh vài câu, kêu anh tranh thủ thời gian đi ăn một chút gì, anh đồng ý một cách nhanh chóng, nhưng mà nghe thấy giọng điệu lười biếng của anh thì biết ngay anh không biết tự chăm sóc bản thân mình rồi, chỉ đồng ý qua loa mà thôi, San San sợ bụng anh lâu không có đồ ăn, dạ dày cũng đói nên mới thất lại, thúc mãi cuối cùng ngay cả mấy câu như “Thân thể là tài sản quý giá” cũng nói ra

“San San.” Hàn Cố Diễn lẳng lặng nghe, đột nhiên khẽ gọi tên cô, “Những điều em nói anh hiểu cả rồi.” Hàn Cố Diễn cười đến độ đôi mắt cũng cong lên như một vầng trăng non, biểu cảm cũng rất dịu dàng, không có

về gì là nói giống như vừa rồi, lúc này giọng nói của anh trầm xuống, truyền đến từ điện thoại, lúc gọi tên cô, giọng nói kia như mang theo dòng điện truyền đến tai khiến cho San San như bị điện giật mà nhũn ra.

“San San.” Anh lại gọi cô một tiếng nữa, “Anh chỉ muốn nghe học trò của mình nói chuyện một chút thôi.”

Bởi vì từ quan hệ thầy trò chuyển thành người yêu, địa vị có sự chênh lệch, khi San San nói chuyện với anh chung quy cũng có chút sợ hãi, có đôi khi ngay lúc hai người thân mật, San San cũng luôn gọi anh là thầy Hàn thầy Hàn, nghe có cảm giác như anh đang ép buộc cô, hôm nay cô lại thể hiện tình thương của một người mẹ, tâm trạng mới vừa còn rồi khó chịu, giọng nói cũng có hơi nghiêm khắc, nay nghe giọng Hàn Cố Diễn thì đúng là hết sức thoải mái, “San San.” Hàn Cố Diễn lại gọi một tiếng nữa.

Trước giờ Hàn Cố Diễn luôn gọi cô là San San, nhưng chưa từng dùng giọng điệu như vậy để gọi cô, có một chút yêu chiều, khiến cho cô như ngã vào một bình mật ong, cả người dính chặt không dậy nổi, chỉ có thể chìm đắm vào đó, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Hàn Cố Diễn nheo mắt nhìn màn hình điện tử đối diện không ngừng thay đổi màu sắc, những logo cực lớn kèm theo vô số màu sắc đẹp mắt, anh ngừng lại một chút rồi nói: “San San, anh chỉ muốn nhìn thấy em, mới một ngày không gặp mà anh đã rất nhớ em rồi.”

Tốc độ nói chuyện của anh còn chậm hơn lúc này, nói ra từng chữ từng chữ, từng chữ một lọt vào tai cô, đọng lại trong lòng cô làm cho không khí lạnh lẽo mùa đông cũng trở nên ấm áp hơn.

29. Chương 29

Bình bình bình....bang bang bang....

... ..

... ..

San San trốn ở trong chăn ôm sách đọc chăm chú, đọc lấy đọc để thì bên ngoài truyền đến một tiếng thét chói tai, sau đó dưới lầu có tiếng đồ vỡ bình bình bang bang. Tiếng động vang lên một lúc rồi mới bắt đầu xuất hiện một giọng nam, phát ra tiếng gọi lớn “XXX, anh yêu em.”, xem ra vừa bị từ chối bởi vì trong chốc lát San San lại nghe thấy tiếng nữ sinh kia rống lên “XXX, anh chết đi!”

Tiếng động không có quy luật, thỉnh thoảng lại vang lên, mỗi lần San San đang định mở cửa ra thì âm thanh kia lại truyền tới.

Đầu năm nay, sinh viên nghỉ quần trong lòng cũng không hiếm thấy, trường học của San San cũng thường xuyên xảy ra mấy vụ nhảy lầu, lúc mới vừa bước chân vào trường Hoàn Tử đã nghe thấy mấy đàn anh đàn chị kể lại, sau đó thuật lại cho San San nghe. Lúc nói đến chuyện này, bốn người trong phòng kí túc xá của San San cũng vừa mới lên xe taxi đi về kí túc xá, lái xe nghe bốn người họ nói vậy cũng khá vui vẻ, lấy tay chỉ nói, “Các cô xem, đó không phải là tên điên XX sao.” Các cô vừa nghe thấy thì đã nhanh chóng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, có một người trẻ tuổi mặc một chiếc áo choàng bản thủ rách rưới đang loạng choạng trên đường, xem ra đầu óc cũng có vấn đề, nhưng sao lại nhìn ra đó là tên điên XX chứ? Lái xe thấy các cô có vẻ nghi ngờ không lên tiếng nên tiếp tục mở miệng nói, “Đó không phải là quần áo trắng của bệnh viện đầu nha, cậu ta cứ đi lại thơ thẩn trên con đường này, lúc mới bắt đầu chiếc áo choàng ngắn này vẫn còn rất mới.”

Bọn San San vừa nghe thấy thì đều rất kinh ngạc, bốn người cùng yên lặng có chung một nhận thức, đó chính là ngàn vạn lần không thể để áp lực học tập quá lớn khiến mình trở nên điên loạn.

Thật ra thì các cô cũng không quá lo lắng, bốn người trong kí túc xá ai nấy cũng thuộc dạng không tìm không phổi, thành tích học tập của Hoàn Tử hơi tốt một chút, còn lại Tiểu Tân và Nha Nha cũng bình thường, San San thì kém hơn một chút. Ông trời có đến trường mà tuyển người điên cũng sẽ tìm loại tình anh mà ra tay cho nên bất kể có thể nào thì cũng không đến lượt bốn người các cô.

Có hai sinh viên nhảy lầu trong trường học lại trở thành tin tức nổi bật trên báo, trường học vốn đã rất hỗn loạn, lần này lại mượn mấy chuyện này để trở nên nổi tiếng trên các mặt báo. Trường học cũng khá sợ, luôn khuyên sinh viên phải lo học tập, bắt đầu từ bây giờ hướng phát triển lại thay đổi, nói sinh viên phải kết hợp với vận động, lúc cần thoải mái thì cứ thoải mái, để mình quá căng thẳng sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không may. Nhưng đến cuối kì thì các sinh viên bắt đầu loạn lên, có thể đập phá đồ, có thể đứng trên mái nhà thét to, chỉ cần không quá mức thì trường cũng mặc kệ, nói chung có thể giải tỏa thì cứ việc làm, chỉ sợ áp lực cứ giấu mãi trong lòng dần dần sẽ trở nên điên loạn, càng kinh người là lẳng lặng đi nhảy lầu, nhảy từ trên nóc nhà xuống là xong chuyện.

Căn cứ vào thái độ dễ mặc sinh viên của trường vào cuối kì, rất nhiều sinh viên cũng mượn dịp cuối kì bắt đầu làm loạn, cho nên đến cuối kì lại có rất nhiều người công khai thổ lộ, đến lúc bị từ chối thì lại vô cùng tự nhiên nói một câu, “À! Tôi áp lực quá, tôi điên đây!”, dù sao thì sang học kì mới lại làm một hảo hán cũng không sao. Dần dần đã trở thành một nét đặc biệt của trường San San, rất nhiều dân ngoại đạo còn cố ý chọn lúc này chạy tới trường xem bọn họ liên tiếp phát ra những tiếng gầm pha lẫn những tiếng rống tỏ tình.

Mấy người trong phòng kí túc xá của San San đều ở trong phòng tự học, hiệu suất hơi kém một chút nhưng nằm trong chăn đọc sách vẫn còn khá hơn so với việc tối nào cũng phòng tự học lạnh như băng.

“A ~!” Tiểu Tân đang đọc sách đột nhiên phát ra một tiếng rống làm cho ba người khác giật nảy mình.

“Hứa Tiểu Tân, cậu bị động kinh à.” Hoàn Tử thở dài, cô cảm thấy mình phải giữ trật tự, kì thi cuối khóa gần tới, mọi người đều phải học bài.

“Mình thấy áp lực quá, mình cảm thấy mình sắp điên lên rồi.” Tiểu Tân dú đầu vào sách.

“Cậu thôi đi, mọi người trong trường sắp điên hết rồi, cậu làm ơn là người duy nhất bình thường ỉnh nhờ.” Hoàn Tử trực tiếp thức tỉnh Tiểu Tân, “Cậu đang muốn đi xem mấy cuốn tiểu thuyết kia của cậu chứ gì.”

“Hắc hắc hắc, cũng chỉ có cậu hiểu mình.” Tiểu Tân ngẩng đầu lên, mắt đảo một vòng thì nhìn thấy San San, “Kì quái, sao hôm nay người kia của cậu còn chưa tới.”

San San nghe thấy Tiểu Tân nói vậy thì hàng chân mày nhướng lên, trong lòng xiết chặt, tưởng là chuyện của mình và Hàn Cố Diễn đã bị bại lộ, đang suy nghĩ xem phải làm thế nào để cho ba người kia buông tha ỉnh thì chợt nghe thấy Nha Nha tiếp lời, “Sắp rồi, mười, chín, tám...”

Nha Nha đang đếm ngược, không đợi cô đếm đến ba thì chợt nghe thấy dưới lầu truyền lên tiếng la tê tâm liệt phế, “Diệp San San, anh yêu em...”

Đầu óc San San mơ màng, thiếu chút nữa đã sợ đến bất tỉnh.

“Mình nói này, tên Vương Đại Hỉ này ngoại trừ đầu óc không bình thường lắm nhưng tình cảm thì lại rất kiên định nha.” Hoàn Tử cầm sách đi đến bên hành lang thò đầu ra nhìn xuống dưới, “Sao lại không có ai si tình với mình như vậy nhỉ.”

San San không nói gì, trợn tròn mắt một lúc rồi chợt nghe Vương Đại Hỉ đứng dưới lầu rống to, “Diệp San San, em ra đây cho anh, chuyện này anh không để yên đâu.”

“Các cậu nói xem cậu ta còn náo loạn như vậy bao lâu nữa?” Rốt cuộc San San nhịn không được hỏi.

“Tối nào lúc 9h cũng chấn động không khác gì bản tin buổi chiều.” Nha Nha để sách xuống, cũng gia nhập vào đội ngũ nói chuyện phiếm, dù sao tám chuyện cũng hấp dẫn hơn sách giáo khoa, “Mình thấy anh ta dư thừa tinh lực, càng xuất hiện ở đây dày đặc hơn trước, phỏng chừng anh ta còn phải rống thêm một thời gian nữa.”

“Chu kì hiện nay cũng không dài đâu, chừng một tháng sau thôi, nhịn một chút rồi sẽ qua.” Hoàn Tử lạnh lạnh nói, càng nói thì chân mày của San San càng nhíu chặt lại.

“Chẳng qua là cũng không phải không có cách nào đuổi đi được đâu.” Hoàn Tử lấy tay che đi nụ cười trộm, neho mắt với Nha Nha một cái.

“Gì đấy, nói nghe một chút xem.” Ánh mắt kia đã được Nha Nha tiếp nhận chuẩn xác, kẻ xướng người phụ họa, “San San, cứ tiếp tục như vậy cậu cũng sẽ bị anh ta làm phiền đến chết, chúng mình cũng sắp bị phiền chết rồi.”

San San vừa nghe thấy có cách trị được Vương Đại Hỉ thì rất mừng rỡ, mặt tràn đầy hứng thú, “Cậu nhanh chóng nói vào trọng điểm đi.”

“Ôi, còn có cách gì nữa chứ, mình muốn nói bây giờ cậu lao xuống kia đi, nói không thông thì đánh cho anh ta thành đầu heo, xem anh ta còn dám nữa không.” vừa đến thời điểm mấu chốt thì bạn học Hứa Tiểu Tân lại trêu ghẹo.

“Cậu ngậm miệng lại ỳnh.” Hoàn Tử cùng Nha Nha vô cùng ăn ý, bốn con mắt như phi đao bắn đến, chỉ kém phần không bắn cho Tiểu Tân tan nát.

Hoàn Tử thỏa mãn nhìn Tiểu Tân rụt cổ lại, dưới dâm uy của hai cô mà ngậm miệng lại, lúc này mới nhẹ một cái rồi mở miệng nói, “Thật ra cũng không khó nha, mặc dù Vương Đại Hỉ rất có nghị lực nhưng nói cho cùng cũng không phải là một người quá dai dẳng...”

“Hình như anh ta cũng đã được tính là dai dẳng mà?” Hứa Tiểu Tân nhin không tới mười giây thì lại nói tiếp.

“Có tính không?” Đưa con gái này vào lúc mấu chốt luôn chặn họng người khác, Hoàn Tử liều mạng bắn ánh mắt phi tiêu về phía cô nàng Tiểu Tân mới tâm không cam lòng không nguyện lắm bầm, “Không tính.”

“Khụ...” Hoàn Tử hắng giọng một cái, “Mới vừa rồi nói đến chỗ anh ta cũng không phải là người quá dai dẳng...” Nói xong còn tranh thủ thời gian liếc xéo Tiểu Tân, thỏa mãn thấy miệng cô bị Nha Nha bịt lại, lúc này ánh mắt mới đảo sang chỗ San San.

“Ừ, không quá dai dẳng, sau đó thì sao.” San San có chút gấp gáp, đã đi lòng vòng nửa ngày sao còn chưa nói vào trọng tâm chứ.

“Còn sau đó cái gì nữa, gọi bạn trai của cậu đến gặp mặt là được rồi, anh ta biết cậu đã có bạn trai thì tự nhiên sẽ không bám lấy cậu nữa, không phải cậu định không nói để bắt cá hai tay, hưởng thụ cảm giác được theo đuổi đó chứ?”

“Mình làm gì có!” San San vừa nghe thấy Hoàn Tử nói vậy thì lập tức muốn giải thích, lời nói vọt ra từ trong đầu, “Gần đây anh ấy rất bận, hơn nữa vốn cũng không phải chuyện của anh ấy, để cho anh ấy đi gặp Vương Đại Hỉ nói những lời này tóm lại là không tốt lắm, loại chuyện nhỏ nhặt này mình muốn tự xử lý.”

“Hử?” Nha Nha tỏ vẻ đã hiểu, “Thì ra là như vậy nha.”

Đương nhiên là như vậy, San San tranh thủ thời gian gật gật đầu.

“Anh ấy là ai?” Hoàn Tử thừa thắng truy kích.

“Anh ấy là...” lời vừa định nói ra khỏi miệng, lúc này San San mới kịp phản ứng, không xong rồi, không cẩn thận một chút đã bị hai người họ phát hiện rồi.

Lúc này dùng bất biến ứng phó với vạn biến thôi, San San không hề nói gì, yên lặng cúi đầu xuống, nâng sách lên, cố gắng làm ra vẻ đang chăm chú đọc.

“Cậu còn giả vờ à.” Hoàn Tử rút cuốn sách trong tay San San ra, “Nói, gần đây cậu đang làm gì, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ trừng phạt nghiêm khắc, thành thật khai ra mau, bây giờ chính phủ cho cậu một cơ hội để hối cải làm lại người tốt, đừng có mà rượu mời không uống lại uống rượu phạt.” Hoàn Tử giở luật ra nói làm cho San San kinh hãi lạnh người nhưng trên mặt vẫn mang theo thái độ hiên ngang lắm liệt.

“Chúng tiểu nhân đâu, lên...” Hoàn Tử vung tay, ba người trong phòng kí túc xá chuẩn bị bắt đầu dùng hình bức cung.

Đang chuẩn bị sử dụng cực hình bức cung thâm độc của kí túc xá lên người San San – thọt léc bàn chân thì nhạc chuông “Sứ thanh hoa” vang lên, San San nhanh chóng nhận điện thoại, cười hắc hắc, “Mình...mình...”

“Biết rồi.” Nha Nha liếc San San, sau đó ba người trong phòng kí túc xá vô cùng ăn ý mở miệng nói, “Mẹ cậu!”

San San cũng không quan tâm đến ba người kia nữa, cầm điện thoại đi thẳng vào toilet, khóa trái cửa ở bên trong không biết nói cái gì mà một lúc lâu sau mới bật ra ngoài, bắt đầu thay quần áo, “Chuyện kia...”

“Biết rồi.” Ba người đồng thời mở miệng, “Mẹ cậu tới thăm cậu chứ gì.”

San San bị bọn họ chặn họng, một lúc lâu sau mới đỏ mặt nói, “Chuyện kia, hôm nào mời các cậu đi ăn cơm.”

“Oe oe oe” Tiểu Tân đột nhiên tức giận, “Cậu đừng có mà dùng một bữa cơm để mua chuộc bọn mình.” Rồi lại kéo Nha Nha đang xem kịch vui bên cạnh, “Thôi không thèm, Nha Nha nhỉ.”

“Thôi cái đầu cậu ấy.” Nha Nha ném ánh mắt phi đao cho Tiểu Tân, “Còn chờ cái gì nữa, còn chờ hôm nào nữa, hôm nay luôn đi.”

“Trời? Hôm nay sao?” San San sửng sốt, “Vậy thì quá gấp nha, hơn nữa không phải các cậu đều đã ăn tối hết rồi sao?”

“Không gấp không gấp.” Hoàn Tử cũng tranh thủ gạt đầu, “Bây giờ luôn đi, gấp đầu mà gấp, chúng mình hiếu kì đã lâu rồi, ăn bữa khuya cũng được mà.”

Cô gái ngốc Hứa Tiểu Tân rốt cuộc cũng kịp phản ứng, gạt đầu như bầm tỏi nói, “Đúng đúng đúng, bây giờ luôn đi mà, chúng mình đi với cậu, dù sao học hành cũng căng thẳng, đi ăn chút gì đó thả lỏng một chút cũng hay, cậu sợ cái gì?” Đôi mắt Tiểu Tân đảo một vòng, nghiêng đầu sang, “Mình nói này, không phải là người đang đứng dưới lầu chứ?”

Hoàn Tử và Nha Nha thông minh một đời mà ngu ngốc nhất thời, nghe Tiểu Tân nói vậy cũng sửng sốt theo, một lát sau Nha Nha vô cùng lúng túng nói: “Thật ra thì...cái tên...Vương Đại Hỉ kia cũng rất tốt, ha ha.”

Câu nói này thật là đáng sợ, San San vừa nghe thấy thì quỳnh lên, đang muốn giải thích nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ba người kia thì thấy buồn cười nên muốn trêu chọc một chút, quyết định không nói cho bọn họ biết, dù sao mình đã bị ăn hiếp lâu như vậy, thời điểm thích hợp cũng nên ăn hiếp lại bọn họ cũng hay, tục ngữ nói rất đúng, bị ăn hiếp một mình không bằng đi ăn hiếp người khác, ăn hiếp càng nhiều càng vui.

30. Chương 30: Sữa Đậu Nành

Lâm Trạch Phạm thấy Hàn Cố Diễn bày ra bộ dáng nhăn nhó như con khỉ thì không nhin được mà giễu cợt anh, “Haizz!! Chúng ta nửa năm không gặp rồi nhỉ? Nhìn cậu như vậy, một chút tiền đồ cũng không có.”

Hàn Cố Diễn vừa nói chuyện điện thoại xong liền nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi, nghe anh ta nói như vậy, xê dịch thân thể, tự tìm nhai tư thế thoải mái nhất, “Cậu thì biết cái gì, cái này gọi là tiểu biệt thắng tân hôn.”

“Còn thắng tân hôn nữa cơ đấy.” Lâm Trạch Phạm vừa thấy Hàn Cố Diễn phô ra bộ dạng rất hưởng thụ mà thấy nổi da gà, “Cậu không biết à, trong mục xếp hạng những tin hot nhất trường, xếp cùng một chỗ với Diệp San San cũng không phải là cậu Hàn Cố Diễn đâu.”

Người này cũng thật là, vẻ ngoài tỏ ra không có việc gì nhưng chắc chắn trong lòng anh đang rất không thoải mái. Hàn Cố Diễn vừa nghe thấy thì mắt lập tức mở lớn ra, “Cậu không nói thì cái gai này cũng đã khó chịu lắm rồi, vừa nói mình mới nhớ, Vương Đại Hỉ không phải ở khoa cậu sao?”

“Ừ.” Lâm Trạch Phạm nhẹ gạt đầu.

“Sắp tốt nghiệp rồi nhỉ?”

“Năm thứ tư.”

Thở một hơi thật dài, Hàn Cố Diễn bẻ bẻ rồi khép mắt lại, sắp tốt nghiệp rồi, có gì mà sợ.

Lâm Trạch Phạm nhìn cậu bạn lâu năm, cố gắng không chế biểu lộ, bình tĩnh lại sau đó dùng giọng điệu phi thường bình thản, “Thành tích không tồi, định giữ lại để bảo vệ nghiên cứu.”

Hàn Cố Diễn dừng vài giây, lúc này mới nhếch miệng, rất không cam lòng nhìn Lâm Trạch Phạm, “Cần phải bảo vệ sao.”

“Cậu muốn làm gì?” Làm bạn bè lâu năm như vậy, Lâm Trạch Phạm sao lại không biết Hàn Cố Diễn nghĩ gì, điều chỉnh lại sắc mặt cùng giọng điệu phi thường phi thường đứng đắn như đang giải quyết việc công nói, “Ừ, các lãnh đạo trong khoa đều cảm thấy cậu nhóc ấy là một nhân tài.”

“Như vậy cũng không tệ lắm?” Hàn Cố Diễn cảm giác mình bây giờ cực kì có hứng thú với khoa văn, hai tên dây dưa với bạn gái anh đều ở khoa này, “Tiêu chuẩn của bọn họ thật sự là càng ngày càng thấp.”

“Học tập cùng sinh hoạt cá nhân không có vấn đề gì.” Lâm Trạch Phạm phản bác lại anh, “Cậu cũng nói chuyện yêu đương với học trò đấy thôi?”

Ồ! Tên nhóc này nhất định là cố ý. Hàn Cố Diễn thề vừa rồi vào lúc mắt mở to nhất đã thấy Lâm Trạch Phạm cười gi้อง như nhặt được bảo bối.

Người đang yêu quả nhiên chỉ số thông minh sụt giảm thảm hại, chính vị bên cạnh đây là ví dụ minh chứng rõ ràng nhất, chỉ số IQ có xu thế giảm xuống, Lâm Trạch Phạm lắc đầu, lúc này mới nửa nói giỡn nửa an ủi, “Cậu đường đường một người đàn ông độc thân, là vàng ròng nguyên chất thì lo lắng cái này? Một chút tự tin đối với chính mình cũng không có.”

“Cậu thì biết cái gì.” Hàn Cố Diễn buồn bực liếc Lâm Trạch Phạm, giọng có vẻ hơi bất an, “Liệt nữ sợ triền lang.” (ý nói cô gái cương trực sợ mấy anh chàng dây dưa)

Ặc ~! Tên này thật là vô phương cứu chữa. Lâm Trạch Phạm cực lực không chế không ỉn cười ra tiếng, nhần nhin không nói thêm nữa, trước kisao lại cảm thấy cậu ta thông minh, sáng suốt, trầm ổn chứ, rõ ràng chính là một đại ăn hại.

Bên này Diệp San San mời mấy cô bạn cùng phòng đi ăn bữa khuya đồng thời có thể công khai mối quan hệ mới phát sinh, San San suy nghĩ một lúc rồi gọi điện thoại cho Hàn Cố Diễn, dù sao anh cũng vừa xuống máy bay, đồng thời cũng sợ anh mệt đến chết rồi nên thương lượng một chút để xem ý tứ của anh như thế nào. Hàn Cố Diễn chỉ mong sao có thể quang minh chính đại tìm gặp cô, hiện giờ lại có cơ hội công khai tìm San San ở ký túc xá, HIGH còn không kịp dừng nói là vừa xuống máy bay, cho dù vừa xuống từ phi thuyền vũ trụ anh cũng nhất định sẽ xông đến. Cho nên việc này cứ định như vậy, hẹn nhau ở cửa bắc trường học có một tiệm sữa đậu nành phục vụ bữa ăn khuya.

Hàn Cố Diễn đi từ sân bay đến nên không nhanh như vậy, từ ký túc xá các cô vừa đi vừa nghĩ nên ăn cái gì rồi thống nhất trước hết đến tiệm sữa đậu nành chờ.

Nhưng thật ra là không ai khẩn trương cả khi tất cả các cô nàng trong ký túc xá lại có thêm một người để sai khiến, trong ký túc xá của San San đã hai người bạn có người yêu với trọng trách trên vai không thể bảo là nhẹ, ở nhà có khách, giết người cướp của, cũng phải gọi đến, hiện tại nhiều hơn một người gánh nặng cũng có thể nhẹ đi một điểm.

Vài người trong ký túc xá ngồi ở trong tiệm, nam diễn viên chính chưa tới, cũng không thể chờ mãi như thế, dù sao lúc tính tiền xuất hiện là được rồi, còn hiện giờ các cô cứ ăn trước, vừa ăn vừa nói chuyện.

“San San, người kia của cậu sao còn chưa tới, rốt cuộc là ai hử, thần bí thế!! Hề hề.” Không lâu sau, Tiểu Tân cũng ngồi không yên, San San vẫn không chịu tiết lộ cho các cô biết vị nam diễn viên chính kia là ai khiến lòng hiếu kỳ của các cô bị đẩy lên vô cùng cao.

“Sắp đến rồi mà, chờ một chút, hử là đã tới rồi.” Lúc ra khỏi cửa San San hơi đỏ mặt một chút, còn nói ‘Ăn chơi không sợ mưa rơi’ nên chỉ mặc một cái áo long cao cổ bó sát người cộng thêm một cái áo khoác

nhỏ, phía dưới cũng chỉ mặc quần jean mà ra khỏi ký túc xá, hiện tại ngồi trên cái ghế nhựa lạnh như băng ở trong tiệm, cảm giác cái mông bốc lên từng luồng khí lạnh.

“Bất kể là ai để cho bốn vị mỹ nữ như hoa như ngọc chờ lâu như vậy là không được rồi.” Hoàn Tử còn đang phần hân như thế nào mà trong phòng ký túc xá chỉ còn lại cô không tìm được bạn trai, “Chờ đợi lâu như thế không thể bỏ qua dễ dàng cho anh ta được.”

Nha Nha đột nhiên nhớ lại bạn trai của mình lần đầu tiên mời mọi người ăn món ăn Tứ Xuyên, mấy cô nàng này cũng làm khó anh, rốt cuộc sau bữa ăn, miệng của bạn trai mình sưng như hai cây lạc xưởng, “Định làm thế nào đây?” Bạn trai của mình treo lạc xưởng đương nhiên không tốt bằng xem nhà người ta treo rồi... Nha nha nhìn bốn phía một chút, thật sự là sai lầm, sao lại đếm tiệm sữa đậu nành làm chi thế...

“Hiện tại cũng không phải lúc chuyển phòng ký túc xá nhỉ?” Lúc Tiểu Tân vừa giao nộp bạn trai vô hội thì các cô đang chuyển ký túc xá, để được người trong ký túc xá tán thành thì phải mất rất nhiều công sức nên đã làm vị kia của Tiểu Tân mệt mỏi gần chết, toàn bộ đồ đạc trong ký túc xá đều do cậu ta lo hết, đáng thương thay khi cậu ta khiêng một đồng hồ vật trên người, trên mặt còn phải làm làm ra vẻ hưởng thụ, trông thì khỏe như vâm, chỉ sợ không hết sức, chỉ có Tiểu Tân mới biết tên nhóc kia sau khi trở về thì nằm mồm meo trên giường tại ký túc xá trọn vẹn hai ngày kêu ‘Ai ai’.

San San hiểu rõ các chị em trong ký túc xá, đang vất óc ra nghĩ cách thì nhận ra một thứ cực kì không đúng đắn “Hướng 3 giờ của mình, có một anh chàng đẹp trai kia.” Vì phải suy nghĩ cho sự an toàn của thân thể bạn trai mình, San San tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác.

Động tác của những người này cũng phi thường nhanh chóng, cô vừa dứt lời thì bên này ba cái đầu cùng phối hợp quay đi, “Aizz...” Nha Nha thở dài một hơi, “Chúng ta chẳng sơ mũi gì được rồi.”

“Tại sao?” Mắt Hoàn Tử trở ra, không tệ, đúng là kiểu người cô thích, nghe Nha Nha vừa nói vậy nên nghi hoặc khó hiểu.

“GAY!” Tiểu Tân nhìn thoáng qua, sau đó bắn cho Nha Nha một ánh mắt ý là ‘Để ta giải thích i nghe’, “GAY dạng công.”

“Không thể nào!” Miệng Hoàn Tử ngoác rộng phi thường vì không thể tiếp nhận được, “Người này thật sự là gay sao?”

“Mọi sự thật đều tàn nhẫn.” Nha nha vỗ vỗ vai Hoàn Tử, nén bi thương! (Người qua đường giúp phi thường không may: “Tôi là hàng thật giá thật nguyên mác, dựa vào cái gì mà thay đổi xu hướng giới tính của tôi hả? Kháng nghị kháng nghị, kiên quyết kháng nghị!”)

Hiện giờ đối với GAY này, đam mỹ này, công này, thụ này San San đang ở vào thời kỳ mẫn cảm, không đề cập tới thì không sao, nhắc tới trong lòng lại run sợ, tranh thủ thời gian cắn cái bánh bao hấp, quyết định không tham gia thảo luận cái này, miễn ình không thoải mái.

Lúc này Lâm Trạch Phạm cùng Hàn Cố Diễn đang đến một địa điểm gần đó, ngẩng đầu vừa thấy bảng hiệu, phát hiện cũng có chút đối bụng, định cùng Hàn Cố Diễn bước vào trong tiệm, thuận đường đóng gói ít đồ về ăn. “Mau nhìn mau nhìn kia!” Con mắt Tiểu Tân cũng là sáng như tuyết, cô ở đối diện cửa chính, Lâm Trạch phạm cùng Hàn Cố Diễn mới vừa vào cô đã phát hiện ra, ánh mắt sáng lên, tràn đầy hưng phấn, giống hệt như trúng xổ số, “Cực phẩm cực phẩm.”

“Ở đâu, ở đâu?” Hoàn Tử cùng Nha Nha tranh thủ thời gian nhìn quanh mọi nơi một lượt.

San San ngồi ở bên cạnh Tiểu Tân, biết rõ lời của cô nàng kia vẫn vây quanh đề tài đam mỹ, cũng không can thiệp, chỉ ở bên cạnh yên lặng ăn phần bánh bao hấp.

“Đang sau các cậu!” Tiểu Tân còn không sợ chết mà dùng ngón tay chỉ, “Đang đi tới hướng này.”

Ồ! Hoàn Tử cùng Nha nha tranh thủ thời gian quay đầu ra phía sau xem xét, lập tức đồng thời quay đầu trở về.

“Oa chết chưa, bọn họ thật sự là một đôi nha!” Hoàn Tử bội phục sát với Tiểu Tân cùng Nha Nha, nếu như nói mới vừa rồi còn hoài nghi nhận định của bọn họ về anh chàng đẹp trai kia thì bây giờ nhìn thấy Hàn

Cố Diễm cùng Lâm Trạch Phạm cùng nhau đi vào trong tiệm cô gần như hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ gì, quả nhiên là bệnh mắt nhìn thấy rùa vàng.

“Mình chắc chắn nhất định thầy Hàn Cố Diễm là thụ!” Tiểu Tân dưới sự kích động, âm lượng leo cao đến quãng tám!

Nha Nha cùng Viên Viên bị cô lớn giọng nói mà kinh hãi liên tục hít không khí, nhanh chóng che miệng cô nài lại.

San San vừa mới nghe ba chữ ‘Hàn Cố Diễm’ thì liền ngẩng đầu lên, sau đó đã bị câu nói ‘Nhất định là thụ’ của Tiểu Tân làm cho hoảng sợ, tiếp đến chứng kiến Hàn Cố Diễm đi tới, phía sau mờ mịt còn còn đi theo cả Lâm Trạch Phạm, cũng không biết hai người nói gì đó, chỉ thấy Lâm Trạch Phạm mang theo một cái túi gì đó, vỗ vỗ bờ vai của anh rồi nhìn qua hướng San San, khẽ gật đầu cười một chút rồi đi khỏi.

Bên này San San bị nụ cười của Lâm Trạch Phạm khiến toàn thân cứng ngắc, đầu óc bắt đầu miên man suy nghĩ, máu cũng không ngừng hùng hực xông lên đại não, cả khuôn mặt bỗng dưng đỏ bừng, sưng sốt nửa ngày, thẳng cho đến khi Hàn Cố Diễm đi về phía các cô, cô mới nhớ miệng mình còn cắn chặt một cái bánh bao hấp, đáng vẻ hiện tại nhất định là cực kỳ ngu ngốc, San San vẫn muốn mình luôn lung linh trước mặt anh nên lập tức muốn đem bánh bao hấp nuốt xuống, chuẩn bị đối với hấn kéo ra một cái mỉm cười thật xinh đẹp, tuyệt đối không thể thua Lâm Trạch Phạm. Kết quả là do sốt ruột ăn nhanh mà cái bánh bao hấp nào có dễ dàng như vậy chịu khuất phục, cô nài không chịu, lại vừa muốn nuốt người ta xuống, mặc dù người ta nhỏ nhưng đầu gối cũng được bao gói cẩn thận, hiện tại tự làm tự chịu, ghen ở cổ họng, dưới lại không thể đi xuống, trên lại lên không nổi, cổ San San rụt vài cái vẫn không được, quỳnh lên, lúc này đang bị sặc đến khó chịu, đến mức ho không ngừng.

Bên kia Hàn Cố Diễm vừa thấy được San San thì hai mắt đã sáng lên, thấy khuôn mặt cô hồng giống như cà chua đã cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, lập tức, đầu cũng không choáng, chân cũng không mỏi, mặc kệ quần áo nhăn nhúm, nếu như bảo anh lập tức nhảy xuống từ lầu sáu anh cũng sẽ không do dự.

Còn có Tiểu Tân, vừa thấy Hàn Cố Diễm hướng về phía bàn của các cô thì cũng vô cùng khẩn trương, cho là mình mới vừa nói bậy bị anh nghe được! Không thấy được sao? Lâm Trạch Phạm uất ức quá nên đã chạy mất rồi, chạy rồi coi như xong, mà sao Hàn Cố Diễm vẫn lộ ra nụ cười thê lương, Hàn đại soái ca vừa thấy thế nên muốn đánh người máu gà là cô nên đi về phía này, tiếng bước chân ‘Thùng thùng’, vừa nghe đã biết muốn đến báo thù.”Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?” Hoàn Tử cùng Nha Nha thấy khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Tân, mặt San San thì lại hồng nên cũng cảm thấy kỳ quái.

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, Hàn đại soái ca nghe thấy rồi.” Tiểu Tân hoảng sợ nhìn phía đối diện, Nha Nha cùng Viên Viên lập tức quay đầu lại, còn không phải sao, chỉ thấy trên mặt Hàn Cố Diễm treo nụ cười như mùa xuân đập vào mặt.

Nụ cười này, càng nhìn các cô càng cảm thấy trong lòng càng sợ, thoáng cái, ba người đều ngay tức khắc cúi đầu xuống, không hề nói thêm gì. Chỉ có San San vẫn còn bị ghen bánh bao, vẫn ho sù sụ không ngừng.

Tiểu Tân mặc dù cúi đầu nhưng vẫn không quên liếc mắt về phía Hàn Cố Diễm, chỉ thấy anh càng đi càng gần.

Tiểu Tân gần như rút cả tròng mắt khi thấy anh đi đến bàn các cô ngồi, sau đó giơ tay lên!

Oa không thể tưởng tượng được, không phải đâu, Hàn đại soái ca không bạo lực như vậy nhỉ, ra tay đánh người sao? Tiểu Tân hoảng sợ!

31. Chương 31: Biệt Hiệu Mới

Lần đầu gặp mặt, Hàn Cố Diễm mỉm cười bày tỏ thành ý trước mặt ba vị kia.

Đương nhiên bọn họ biết rõ anh là ai, Hàn đại soái ca nha, nhân vật nổi tiếng của đại học X, ai mà không biết? Ai mà không nhận ra chứ? San San? Anh gọi thân mật như vậy, đây là tình cảnh nào đây trời?

Sau đó Hoàn Tử được mệnh danh là khôn khéo nhất kí túc xá cũng choáng váng, ngơ ngác không biết nên phản ứng thế nào, miệng mở ra, dường như có thể nhét vào đấy cả một quả trứng gà.

Nha Nha cũng không tốt hơn là mấy, “phì” một tiếng, phun hết sữa đậu nành trong miệng ra, phối hợp với vẻ mặt ngơ ngác hiện giờ của cô nàng, nói lên rất rõ cái gì gọi là “Tôi là đứa ngốc.”

Chỉ có Tiểu Tân là bình thường, đúng là năng lực kiềm chế của người đầu to óc bé thật sự rất mạnh, chỉ hơi sưng sốt một chút nhưng lại sớm bình tĩnh trở lại hơn so với hai người kia, câu đầu tiên mà đứa ngốc ấy nói chính là “Ha ha, thì ra thầy Hàn không phải là thụ nha.”

Hàn Cố Diễn không hiểu gì nhìn Diệp San San.

Mặt San San đầy hắc tuyến, thật vất vả mới nuốt hết bánh bao hấp vào trong bụng lại bị Tiểu Tân kích động, đang muốn giải thích nên quỳnh lên và bị sắc nước miếng, sau đó thở gấp một lúc.

“Thụ cái gì?” Hàn Cố Diễn vỗ nhẹ lưng cho San San, lại cầm khăn lau cho cô.

“Ha ha!” San San cực kì quỳnh quáng, đầu óc cũng phản ứng khá nhanh, lập tức vươn tay ra vỗ “bành bịch” vào ngực của Hàn Cố Diễn, “Không gầy không gầy, các cậu nhìn xem, cường tráng lắm.”

Câu nói này trực tiếp hạ gục Tiểu Tân, thần trí vừa mới gọi về lại bị bạn học Diệp San San đập tan nát.

Ở kí túc xá cô nàng này luôn là đối tượng bị lấy ra bàn luận, giờ quay lại phản kích một cú thật lớn, có thể dọa ba người trong phòng kí túc xá như vậy San San nhìn thấy biểu lộ kinh ngạc như thể “Tử thần đang đến gần” của ba người họ thì đột nhiên có một cảm giác hạnh diện.

Xem ra, phản kích người khác cũng cần có tài năng thiên phú nha! San San có hơi đắc ý trong lòng.

“San San!” Hàn Cố Diễn cũng bị cô làm cho hơi ngượng ngùng, chưa bao giờ nhìn thấy San San lại chủ động như vậy, kéo tay của cô qua, kết quả nắm được rồi thì không nỡ thả ra, dáng vẻ của hai người họ lại khiến ba người kia kích động không biết nên làm thế nào.

Ngược lại Hàn Cố Diễn cũng không kiêng dè gì, sau khi ngồi xuống thì trực tiếp cầm ly sữa đậu nành của San San uống một ngụm rồi lại gọi phục vụ mang thêm vài đĩa đồ ăn, thấy hình như cô thích bánh bao nên gọi cho cô thêm một phần nữa, cũng rất thân thiết mà dựa theo hiểu biết của anh về khẩu vị của cô mà gọi thức ăn, đặt trước mặt cô, về phần thức ăn lúc này cô đã ăn thì kéo về phía anh.

Ba người kia vẫn còn hơi thất thần, ngơ ngác nhìn hai người bọn họ, không nói lời nào, cũng không động đũa, Hàn Cố Diễn đẩy mấy đĩa thức ăn đến trước mặt họ, “Không hợp khẩu vị sao?”

“Không phải, không phải!” Ba người trăm miệng một lời, câu này không hề trải qua quá trình suy nghĩ, chỉ vô thức trả lời.

“Ăn nhiều một chút, cho tôi một chút mặt mũi nữa chứ.” Hàn Cố Diễn cười cười nói.

“À, vâng!” Khẩu lệnh vừa hạ xuống thì ba người kia cầm đĩa thức ăn lên, động tác nhanh chóng không hề do dự.

Nhai lấy nhai để, cả người cũng bắt đầu tỉnh táo lại một chút.

“San San, vị này là?” Tuy trong lòng Hoàn Tử đã có đáp án nhưng cũng vẫn phải xác định thêm một lần nữa nhưng mà lại không hỏi trực tiếp. Khụ, ngộ nhờ hai người họ chỉ vượt qua tình thầy trò bình thường một chút, tuy trong tình huống này hai người họ nếu chỉ là thầy trò bình thường thì thật là gặt người.

San San hoàn toàn không đếm xỉa đến, ném mấy vấn đề này cho Hàn Cố Diễn, hiện giờ nhiệm vụ của cô chính là ăn thật nhiều để duy trì thể lực, ai mà biết sau khi trở về kí túc xá ba tên kia sẽ tiến hành những cuộc oanh tạc vô nhân đạo thế nào.

Hàn Cố Diễn vừa nghe thấy đã hiểu ngay cô gái nhỏ này vẫn chưa nhắc đến anh với mấy cô bạn trong kí túc xá. Khẽ liếc cô một cái, khóe môi nhếch lên cười, “San San!”

San San bị nụ cười của anh làm cho sồn gai óc, cô thấy hành động kia còn hơn cả nam diễn viên quốc tế, việc này còn bắt cô trả lời, ai mà biết đến miệng Hàn Cố Diễn thì kịch bản sẽ bị anh bóp méo thế nào, cộng thêm bình thường cũng bị anh áp bức quen rồi nên nhanh chóng nuốt thức ăn xuống, nhấp một ngụm sữa đậu nành, hắng hắng cổ họng mở miệng nói, “Ừm...vị này chính là thầy Hàn, thầy Hàn Cố Diễn, khoa luật, a đúng rồi, môn Pháp luật đại cương kì sau của chúng ta là do thầy ấy đảm nhiệm.” Lời nói này có nghĩa là – kiểm chế một chút đi nha, đừng có làm quá, người ta đang nắm giữ quyền sinh sát học kì sau của các người đây, cô ở bên cạnh Hàn Cố Diễn lâu như vậy, rõ ràng đã học được chiêu này rồi dần dần biến thành thói xấu luôn. Rồi lại quay sang Hàn Cố Diễn giới thiệu, “Còn ba người này là bạn cùng phòng với em cũng là chị em tốt, đây là Tiểu Tân, đây là Nha Nha, đây là Hoàn Tử.”

Ặc, vậy có tính là đã giới thiệu xong chưa nhỉ. San San vui đầu vào tiếp tục phấn đấu với đĩa bánh bao.

Cho tới bây giờ cũng không biết tiệm bánh bao này lại làm ngon như vậy, Nha Nha nhìn thấy dáng vẻ của Diệp San San, quả thật giống cái thứ đã đói bụng đến ba ngày ba đêm, đừng tưởng rằng cô vui đầu vào ăn là có thể giải quyết được vấn đề, để xem trở về kí túc xá các cô sẽ trừng phạt cô như thế nào. Một thực nữ như Nha Nha rất muốn đập cả cái bánh bao lên đầu San San, nói nhảm, đương nhiên các cô biết người kia là thầy Hàn Cố Diễn, rõ ràng đang tránh nặng tìm nhẹ nha, ai muốn nghe cái này chứ.

Đương nhiên, mấy suy nghĩ kia cũng chỉ dám để trong lòng, cũng không dám hỏi nhiều, hiện giờ không nhìn mặt tăng thì cũng phải nể mặt Phật, vừa rồi Hoàn Tử đã đánh trận đầu, kế tiếp nên đến phiên cô, Nha Nha cùng Hoàn Tử vô cùng ăn ý, “Khụ...khụ...” Nha Nha hắng giọng một cái, vụng trộm liếc nhìn sắc mặt của Hàn Cố Diễn, dùng khí vốn đã toàn tâm toàn ý bồi đắp lại bị nụ cười như gió xuân của anh làm tiêu tan, “Thì ra vị này chính là thầy Hàn, hâm mộ đã lâu hâm mộ đã lâu, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy nha, rất vinh hạnh rất vinh hạnh.”

Thật giả tạo! Đây là ánh mắt Hoàn Tử bắn tới Nha Nha.

Không còn cách nào khác! Đây là câu trả lời của Nha Nha dành cho Hoàn Tử.

Làm sao bây giờ? Hoàn Tử tiếp tục dùng ánh mắt nói chuyện với Nha Nha.

Mình cũng không biết! Nha Nha cũng không thể làm được gì nữa.

“Nếu thầy Hàn đã không phải là thụ...” Là ai đang lên tiếng? Đúng là bạn học Hứa Tiểu Tân đầu to não nhỏ nha, cô đang nghi ngờ nhìn Hàn Cố Diễn và Diệp San San.

San San có hơi căng thẳng trừng mắt nhìn Hứa Tiểu Tân, thật không biết sao cô nàng lại nói ra chuyện này. San San lặng lẽ cầm một cái bánh bao hấp, nếu như Tiểu Tân nói ra mấy lời hù chết người này thì cô sẽ dùng cái bánh bao này để chặn, lấp, bịt miệng cô nàng lại.

Tiểu Tân nhìn thấy biểu lộ của San San thì hiểu ý gật đầu, “Nói như vậy, thầy Hàn chính là bạn trai của San San sao?”

Khụ ~! Câu này lại bị Hứa Tiểu Tân nói ra một cách tự nhiên, San San có hơi ngượng ngùng, cúi đầu xuống, cái bánh bao hấp kia đi thẳng vào miệng cô.

Thần tượng – Hoàn Tử cùng Nha Nha trao ánh mắt sùng bái cho bạn học Hứa Tiểu Tân, thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào cột điện nha, trước nay chưa hề phát hiện cô nàng này lại đảm nhiệm một vai trò to lớn như vậy.

“Đúng thế!” Hàn Cố Diễn gật gật đầu, cười cười trả lời, “San San là bạn gái của tôi.”

Thế giới này quá điên cuồng – đây là tiếng kêu gào từ trong lòng của Hoàn Tử và Nha Nha.

Mấy cuốn sách bại hoại kia căn bản chỉ là thứ vô dụng, thoát nhìn rõ ràng Hàn Cố Diễn là thụ nha, nếu Hàn Cố Diễn không phải là Gay thì hẳn là A Phong cũng không phải nha, thật sự là quá tốt – đây là lời kêu gào trong lòng Tiểu Tân.

“Thật ngại quá, hôm nay chỉ có thể mời mọi người mấy món này, để lần sau đi, lần sau có thời gian sẽ tìm một chỗ tốt hơn.”

“Thầy Hàn, thầy thật là, quen nhau thì quen nhau, lại còn giấu nữa.” Thấy Hàn đại soái ca dễ nói chuyện như vậy, Nha Nha bạo gan nói hết mấy lời trong lòng ra, cô gái nào chả thích tám chuyện.

“Thế à? Em không nói chuyện này với mọi người sao?” Hàn Cố Diễn nhìn San San, giọng điệu tương đối vô tội.

San San thề là anh tuyệt đối cố ý, Hàn Cố Diễn chính là một tay lão luyện trong chuyện di dời trọng tâm, từ lần lớp học náo loạn lên vì tin đồn kia đến chuyện này, San San đã được chứng kiến.

“Oa, Diệp San San, rõ ràng cậu...” Hoàn Tử nhanh mồm nhanh miệng, sững sốt vài giây, không đợi San San mở miệng giải thích đã nhin không được nữa kêu oai oái lên, thật ra cũng không thể trách cô nha, dù sao cũng cùng phòng kí túc xá, đều là chị em tốt mà còn giấu lâu như vậy, chuyện này thật là quá đáng mà. Nhưng mà cô lại không nói ra, nhìn thấy Hàn Cố Diễn ngồi bên cạnh San San cười tủm tỉm nhìn mình thì khí thế lập tức xẹp xuống, tuy thái độ của Hàn đại soái ca khá hòa ái dễ gần nhưng Hoàn Tử lại bị nộ cười của anh làm ằm nhũn.

“Thầy Hàn...” Hoàn Tử lắp bắp nói, nói giỡn sao, bây giờ mà náo loạn gà chó lên trời với Diệp San San, ngộ nhờ thầy Hàn không vui thì cô cũng sẽ không có quả ngon để ăn, không phải mới vừa rồi nghe thấy môn Pháp luật đại cương học kì sau do thầy Hàn dạy sao. “Thầy Hàn...ý của em là...Thầy cùng San San nha...không đúng không đúng...thầy và sư mẫu nha...khụ...chuyện vui như vậy sao lại gạt chúng em...ha ha.” Hoàn Tử nói xong thì lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nguy hiểm thật, cuối cùng cũng đã nói hết câu.

Sư mẫu? San San quỳnh lên.

“Mình nào có già như vậy chứ, không được gọi như vậy nữa.” Choáng, San San vô cùng bức bối với cách xưng hô như vậy, “Còn nữa, cái gì gọi là chuyện vui như vậy hả, nghe thật là kì quái.”

Thầy Hàn liếc nhìn San San, thấy mặt cô ửng hồng lại càng hơn hở.

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó, chuyện vui như vậy sao lại gạt chúng mình chứ, phải nói ra để mọi người cùng vui mừng chứ.” Nha Nha tranh thủ thời gian đá chân Tiểu Tân, “Còn nữa, gọi sư mẫu cũng rất hay, chỉ là xưng hô thôi mà, cùng tuổi cũng không có vấn đề gì, phải không Tiểu Tân?”

“Đúng vậy đó, gọi sư mẫu cũng rất hay.” Tiểu Tân lấy lại tinh thần, gật gật đầu, “Như vậy thì Vương Đại Hỉ không còn hy vọng nữa rồi.”

Ặc ~! Lạnh quá!

Không biết bây giờ giả vờ không quen với tên Tiểu Tân lỗ mãng này có còn kịp không nữa? – Đây là lời độc thoại nội tâm của Hoàn Tử và Nha Nha.

Tiểu Tân, mình đắc tội gì với cậu à? – Đây là giọt lệ trong lòng San San.

Bạn cùng phòng của San San biết Vương Đại Hỉ chứ không phải anh sao? Hừ hừ! – đây là ánh mắt của Hàn Cố Diễn.

Tóm lại bữa ăn khuya này chấm dứt tương đối khổ sở.

Nhưng mà từ đó về sau biệt hiệu “thần ngủ” của San San trong kí túc xá chính thức đổi thành “sư mẫu”.

32. Chương 32: Nhớ Thương Thì Phải Nói Rõ Cho Đối Phương Biết

Thời gian này San San bận học, Hàn Cố Diễn cũng bận nhiều việc. Chuyện thi cử cuối kì, lại còn gần đến cuối năm, việc của công ty cũng nhiều, tất nhiên hai người ít gặp nhau, ngược lại lại gọi điện thoại mỗi ngày, nẫu cháo cả tiếng khiến cho ba người còn lại trong phòng quá kích động, trước giờ sao chưa hề nghe thấy Hàn đại soái ca là một tay buôn chuyện chứ, tháo xuống chiếc mũ “Người đàn ông độc thân hoàn kim” của Hàn Cố Diễn mới có thể mang đến ọi người càng nhiều ngạc nhiên hơn.

Kì lạ nhất chính là bạn học Vương Đại Hỷ không còn tới gào thét nữa, theo lý thuyết thì càng gần tới cuối kì hân là anh ta phải càng tới chứ, chắc đây là kì tích, chẳng những anh ta không tới mà điện thoại cũng không gọi, thư cũng không gửi, cả người cũng biến mất trước mặt San San, làm cho San San thở dài ngao ngán, cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Liều mạng học hành mệt mỏi mỗi một tháng, cuối cùng kì thi cuối kì cũng trôi qua. Nghỉ học, San San vốn muốn ngồi xe lửa về nhà, mùa xuân năm ngoái, bởi vì kín hết chỗ nên Tiểu Mập không thể nào mua được vé về nhà khiến cho cậu ta phải nghen ngào, cảm giác này thật là khó chấp nhận, vì thế không thể giẫm lên vết xe đổ này được, Tiểu Mập quyết định về từ sớm, hai người luôn luôn kề vai sát cánh cho nên San San cũng đi cùng cậu ta. Có thể mua được vé sinh viên nhưng phải trễ hơn vài ngày, San San cảm thấy thế cũng tốt, Hàn Cố Diễn càng giờ hai tay tán thành, có thể ở thêm vài ngày nữa anh là người vui nhất, ước gì San San không về nhà cùng anh đón năm mới luôn.

Hoàn Tử về rồi kí túc xá chỉ còn lại một mình San San, trong nhất thời cảnh chen chúc thường ngày ở kí túc xá hiện ra, hình như cũng hơi nhớ nhớ. Cô ở một mình trong phòng kí túc xá cảm thấy nhàm chán, muốn gọi điện thoại cho Hàn Cố Diễn nhưng lại sợ anh đang bận, lần trước lúc cô gọi điện thoại cho anh thì đúng lúc đụng phải Hàn Cố Diễn đang họp, sau đó thật sự San San cũng không dám tìm anh nữa, chỉ chờ anh liên lạc với mình, dù sao thời gian của cô cũng nhiều, anh thì tương đối bận rộn, người đi làm với sinh viên cũng không giống nhau.

San San đang ngồi ngơ ngẩn trong kí túc xá nghĩ xem tối nay ăn gì thì nhận được điện thoại của Hàn Cố Diễn, hỏi cô có việc gì không, tối nay muốn đưa cô đi dự một bữa tiệc liên hoan, nói sẽ đến đón cô.

San San vừa nghe thấy có liên hoan thì tưởng tượng ngay, nghĩ thầm tám phần là Lâm Trạch Phạm cũng sẽ đi cùng, phải ăn diện một chút mới được. (hiện giờ cô nàng này hoàn toàn xem Lâm Trạch Phạm là tình địch rồi – tác giả)

Mái tóc mềm mại của San San vốn thường được buộc thành đuôi ngựa ở phía sau gáy, hiện giờ xõa ra, còn lấy dụng cụ làm quần tóc của Nha Nha uốn cho đuôi tóc hơi cong lên một chút, cô gái nào cũng thích đẹp, cô cũng mua đồ trang điểm nhưng mà không thường dùng, bây giờ đem ra dùng, làn da của cô vốn đã trắng nõn nên cũng không bôi phấn lót lên, chỉ đánh một chút má hồng, vẽ lên mí mắt một màu nắng nhẹ nhàng, chải hàng lông mi, chỉ là cách ăn mặc có hơi đơn giản, vốn còn muốn thoa một ít son môi nhưng vừa mới mở son ra thì sắc mặt San San lại bóng bĩnh lên, khuôn mặt chậm rãi ửng hồng, nghĩ nghĩ một lát rồi đóng son lại.

San San mặc một chiếc váy nhung màu đen, khoác bên ngoài chiếc áo khoác lằn trước Hàn Cố Diễn đi công tác về mua cho cô, mang một đôi giày cao gót, mang theo túi xách nhỏ, ý chí chiến đấu sôi sục xuất phát.

Cô vốn đã cực kì xinh đẹp, lại tăng thêm hiệu quả của trang điểm nên lại càng mê hoặc gợi cảm. Hai người họ đã vài ngày không gặp nhau, Hàn Cố Diễn vốn đã nhớ cô, bây giờ vừa nhìn thấy cô đã nhận không nổi nữa, lập tức không muốn đưa cô đi nữa, nhìn bạn gái của mình xinh đẹp như vậy, thật không thể làm cho người ta bớt lo được.

“Hoàn Tử đi rồi sao?” Hàn Cố Diễn rất hài lòng nhìn San San mặc áo anh mua cho, vừa lái xe vừa không khỏi thầm vui sướng.

“Ừm!” San San gật gật đầu, ba người trong phòng kí túc xá đi lúc nào Hàn Cố Diễn điều biết rõ, bởi vì đều do anh đưa đi, lúc Hoàn Tử về nhà anh lại không rảnh nhưng cũng phái lái xe trong công ty đưa cô ra nhà ga, mấy cô gái trong kí túc xá đều gọi Hàn Cố Diễn là Hàn đại soái thượng đạo, đúng là một người làm quan cả họ được nhờ, “Hoàn Tử bảo em thay cậu ấy nói lời cảm ơn với anh, còn nữa...”

“Còn gì nữa?” Hàn Cố Diễn thấy cô ấp úng không nói thì mở miệng hỏi.

“Còn có, Hoàn Tử nói không những đưa đón kì nghỉ mà còn có khai giảng nữa.”

Hàn Cố Diễn nghe thấy thì cực kì vui mừng, “Còn phải nói nữa, bọn họ ở cùng phòng với em, anh vuốt mông ngựa còn không kịp nữa là, em nói cho họ biết sẽ phái Tiểu Trần đi đón bọn họ, có chuyện gì cứ điện thoại cho anh là được, cam đoan gọi là sẽ đến.”

“...Còn em?” San San vừa nghe thấy đã nghĩ tốt quá nha, mấy chị em trong kí túc xá cũng đã có xe đưa đón, không còn phải lo lắng nhiều nữa nên trực tiếp nói ra lời tiếp theo.

“Em cái gì?” Hàn Cố Diễn biết cô lại ngốc nữa nên mỉm cười với cô, “Không phải em đã có anh rồi sao.”

Buồn nôn quá, San San thề cô tuyệt đối không giả vờ khi nói ra những lời này, nhưng mà bây giờ có giải thích cũng vô dụng, ngồi dựa vào ghế, cô có hơi thẹn thùng, thật sự không dám nhìn Hàn Cố Diễn nữa.

“Dạo này bạn chuyện gì? Sao lại không gọi điện cho anh?” Thừa dịp đèn đỏ, Hàn Cố Diễn vuốt ve khuôn mặt của cô, sờ vào rồi lại không muốn thả ra nữa, lúc rút tay lại còn thấy tương đối không hài lòng, sao đèn đỏ của thành phố này lại nhanh như vậy.

“Nói vậy, làm gì có.” Đương nhiên San San không có ý định nói ra hết những lời trong lòng mình.

“Còn nói không có nữa.” Giọng điệu Hàn Cố Diễn có vẻ trách móc, “Về nhà em nhìn lại nhật kí cuộc gọi xem, thời gian này em chẳng thèm chủ động gọi điện thoại cho anh gì cả, đều là anh gọi điện tìm em thôi.” Nét mặt của anh cũng tương đối giận dữ, nửa đùa nửa thật nói, “Diệp San San, làm người không thể như vậy được nha, vào tay rồi thì không biết quý trọng nữa.”

“Thầy Hàn...”

Hàn Cố Diễn phát hiện ra lúc San San quá căng thẳng sẽ không tự chủ mà gọi anh là thầy Hàn, thái độ trở nên nghiêm nghị, “Em không được nói dối, hôm nay mà không giải thích rõ ràng thì anh và em sẽ không yên đâu.” Hàn Cố Diễn khá nghiêm túc, thay đổi lộ trình, không đi liên hoan nữa mà đi tới chỗ cũ của bọn họ, một công viên nhỏ. Hàn Cố Diễn dừng xe lại xong thì tháo dây an toàn ra, dịch đầu San San qua để cho hai người đối mặt với nhau, San San bị ánh mắt nghe ngang của anh làm cho ngượng ngùng, đôi mắt cũng chớp chớp, Hàn Cố Diễn thấy thế cũng cảm thấy vui thích trong lòng nhưng phải giải quyết chuyện chính trước, vả lại thật sự cũng có chút uất ức, Hàn Cố Diễn anh thật sự càng ngày càng khó chiều, bây giờ rõ ràng giống như một đứa trẻ đòi thứ gì đó mà không được, “Nói mau, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Em bận lắm sao.” Lúc anh nói thì hơi thở phun lên mặt cô, làm cho San San có hơi mất tập trung, anh vừa hỏi thì cô đã thành thật khai báo.

“Em có bận rộn gì đâu.” Hàn Cố Diễn nhin không được nhéo má cô, “Tổng thống Mĩ Clinton cũng rất bận mà người ta còn có thời gian đi ngoại tình, anh cũng bận rộn nhưng cũng không làm chuyện như Clinton, bạn gái của anh sắp giữ không được nữa thì còn làm nên chuyện gì đây.”

San San nghe thấy anh lại bắt đầu nói linh tinh, nếu như anh mà nói thì chính mình cũng không phải đối thủ của anh, kết quả cũng chẳng tốt đẹp gì, thôi thì cứ dứt khoát nói thẳng ra, dù sao cũng chỉ suy nghĩ cho anh, không có gì không thể nói, “Cuối năm mà, anh bị trói vào nhiều việc của công ty như vậy, em sợ làm phiền anh mà, lúc đàn ông làm việc không phải ghét nhất bị quấy rầy sao.”

Giọng nói của San San hơi ột chút, mang theo một chút ý làm nũng, Hàn Cố Diễn thấy cô không muốn dính lấy làm phiền mình, cảm giác hơi lo được lo mất trong lòng nhiều ngày nay cũng giảm xuống, thì ra cô gái nhỏ này thật sự đang sợ làm phiền đến anh, hại mấy ngày nay anh cứ suy nghĩ xem mình có chỗ nào không tốt, tại sao đột nhiên người kia lại xa lánh mình.

“Em nghe ai nói vậy thế hả?” Hàn Cố Diễn bị giọng điệu hờn dỗi của San San khiến cho không thể cầm lòng được, vuốt ve cô, “Lại là ba người cùng phòng kí túc xá sao?” Kinh nghiệm yêu đương thực tế của San San ít đến thương cảm, nhưng mà coi như cô cũng khiêm tốn hiểu học, không hiểu là hỏi ngay, kết quả càng hỏi càng loạn, càng học càng rối, trực giác của Hàn Cố Diễn cho biết chính là do ba cô gái kia dạy hư.

“Không phải!” San San phủ nhận, có chút đắc ý nhìn Hàn Cố Diễn, “Tự mình tổng kết.”

“Còn tự mình tổng kết nữa đấy.” Hàn Cố Diễn ghẹo cô, “Hay là em viết tiểu thuyết luôn đi?” Rồi dừng lại một chút, “Anh hỏi em, khi làm việc gì em không thích bị người khác quấy rầy nhất?”

Hàn Cố Diễn càng sáp lại gần, cách nhau quá gần, San San nhìn vào đôi mắt anh cảm thấy hơi mất tự nhiên nên đặt tầm mắt vào đôi môi của anh, nhìn khoe miệng anh khê mấp máy, trên mặt anh hơi có mùi

đàn hương hòa cùng mùi nước cạo râu thơm ngát làm cho San San bối rối, nói chuyện cũng ấp úng, “Lúc đánh...đánh Boss.”

“Đánh Boss quan trọng hay là anh quan trọng?” Lúc nói câu này Hàn Cố Diễn nhìn không được mắng thầm mình trong lòng, tự thấy mình thật sự quá kém cỏi, Vương Đại Hỉ thì không nói, bây giờ lại còn đi so đo với cả một trò chơi.

“...”

“Em thật sự đang phải suy nghĩ sao?” Hàn Cố Diễn chờ đợi vài giây, rõ ràng thấy San San không trả lời, nhìn không được dùng ngón tay búng lên trán cô, “Em có chút lương tâm nào không vậy, chuyện này cũng phải suy nghĩ sao?”

Việc này đương nhiên không cần suy nghĩ rồi, chỉ là San San đang nghĩ sao Hàn Cố Diễn lại hỏi vấn đề này – đánh Boss quan trọng hay anh quan trọng? Chuyện này căn bản không thể tạo thành một câu hỏi được, nhưng mà thấy mặt bạn trai bắt đầu đen lại, San San nhanh chóng trả lời, “Đương nhiên là anh quan trọng.”

“...không cần bàn cãi.” Hàn Cố Diễn nhìn không được nhéo cô, “Cho nên anh mới nói hợp hành cũng không quan trọng bằng em được.” Đầu óc anh bắt đầu lóe lên, thoáng cái nghĩ đến lần trước lúc San San gọi điện đến cho anh thì mình đang họp, khi đó bởi vì có quá nhiều việc nên lúc nhận được điện thoại nên Hàn Cố Diễn không nhìn số mà đã nhận điện, giọng điệu cũng khá không thoải mái, sau lần đó thì San San không chủ động gọi điện thoại cho anh nữa, anh vốn cũng tức giận, muốn tìm dịp nào đó mắng cô, không nghĩ tới cô gái nhỏ này lại nghĩ theo một hướng khác, thật đúng là cẩn thận quá mức rồi.

“Nhưng mà đàn ông đương nhiên cũng muốn kiếm tiền.” Hàn Cố Diễn vuốt tóc cô, “Cũng giống như trong lúc em đánh Boss vậy, mặc kệ có thể nào, nhận được điện thoại của em, được gặp em đều cảm thấy vui cả. Đương nhiên có chuyện gì anh sẽ nói thẳng cho em biết, nói với em anh quá bận, không rảnh gặp em, nhưng em cũng không thể bẻ thẳng thành cong mà không liên lạc với anh chứ.”

“Có nghe thấy không?” Có người đang buồn bực nằm trong lòng ngực của anh, thật lâu sau vẫn không nói gì, Hàn Cố Diễn nhìn không được hỏi một câu.

“Nghe thấy rồi” Diệp San San ngẩng đầu lên, đôi mắt trong sáng nhìn anh, “Thật ra em cũng rất nhớ anh nha.”

“Có thật không?” Hàn Cố Diễn đã giải quyết xong vấn đề này, tính háo sắc lại nổi lên, dán lên môi San San, không nặng không nhẹ cắn lên đôi môi hồng nộn của cô một cái, “Nhớ cái này? Nhớ cái này nữa?”

“Thầy Hàn...”

“Anh nói này, chúng ta thương lượng một chút đi, lúc làm mấy việc này có thể thay đổi cách xưng hô hay không, gọi như vậy làm cho anh cảm thấy mình đang tàn phá mầm non của đất nước ấy.”

“Chuyện...” San San muốn hỏi “Chuyện gì?” nhưng vừa mở miệng ra thì không hỏi được nữa, miệng đã bị anh chặn, lấp, bịt lại rồi, tất nhiên cũng hiểu được Hàn Cố Diễn nói đến việc gì.

...

...

May mà không son môi nha – Diệp San San vừa bị hôn đến bầy choáng váng tám chóng mặt vừa đắc ý vì mình thật thông minh.

33. Chương 33: Mua Là Phải Chọn Thật Kĩ

“Bây giờ vẫn còn một ít thời gian.” Hàn Cố Diễn nhìn lướt ra ngoài, “Còn chừng một tiếng nữa, em có đói bụng không? Không thì lót dạ cái gì trước đã, em thấy thế nào?”

“Không đói bụng.” San San lắc đầu, “Bình thường anh cũng không dùng những thứ này mà.” Từ nhỏ San San đã giúp mẹ trông cửa hàng, vả lại, cũng tính toán khá tỉ mỉ, những thứ này trong mắt cô giá cả quá

cao, xa hoa có phần hơi thái quá. Có hơi khoa trương, cũng chỉ là một món hàng mà thôi, đơn giản gắn thêm một cái móc vào thì giá đã cao hơn nhiều khiến cho cô vô cùng không thể chấp nhận.

Hàn Cổ Diễn ở chung với cô lâu làm sao mà không hiểu được ý nghĩ của cô chứ, “Bây giờ đã tính toán thay cho anh rồi sao?” Nhịn không được vượt nhẹ lên chóp mũi của cô, “Đừng nóng vội, tương lai còn nhiều thời gian cho em làm một người vợ luống tuổi, đi thôi, thoải mái lựa chọn, đã mua thì tất nhiên sẽ cần dùng đến.”

Khí chất của San San cũng rất tốt, cộng thêm hôm nay ăn diện một chút nên lại càng làm rung động lòng người. Trong trung tâm mua sắm có hệ thống sưởi ấm cho nên vừa vào cửa San San đã cởi áo khoác ngoài ra vắt trên tay, lần trước Hàn Cổ Diễn đi công tác về đã mua nó, kiểu áo khá đẹp cộng thêm chất lượng siêu phàm, mặc vào rất ấm, chất liệu cũng khá tốt, thích hợp cho người sợ lạnh như San San. Đã tặng được một thời gian nhưng hôm nay San San mới lấy ra mặc vì không nỡ. Mẹ San San cũng mở cửa hàng bán quần áo, cô cũng biết vài nhãn hiệu, chiếc áo khoác này mắc hơn so với tất cả các món quần áo của cô cộng lại, cho nên lúc đầu khi Hàn Cổ Diễn tặng cho cô, San San từ chối một lúc lâu, món đồ mắc như vậy cô rất ngại nhận, nhưng mà Hàn Cổ Diễn là ai chứ, nói cũng nói không lại, đấu cũng đấu không lại, cuối cùng đành phải khê cần môi, tự an ủi chỉ đang thêm một khoản nữa vào sổ ghi chú thôi. (San San có 1 cuốn sổ ghi lại những thứ đã nhận của thầy Hàn)

Bách hóa Đông Phương được xem là bách hóa sa hoa nhất, ở đây căn bản là nhãn hiệu nào cũng có, nhãn hiệu bình thường thôi cũng đã rất đắt, nhân viên bán hàng vô cùng hiểu được gu thời trang của khách, nhìn thấy San San cầm áo khoác hiệu KE thì hai mắt lập tức sáng lên, cộng thêm bên cạnh còn có một người đàn ông khí chất bất phàm thì trong lòng thầm vui sướng vì hôm nay đã gặp được thần tài, San San bị bọn họ nhìn bằng đôi mắt như vậy thì có hơi ngượng ngùng.

Bạn trai mua đồ tặng ình, trong lòng San San đương nhiên cũng thấy vui, nếu như Hàn Cổ Diễn chỉ tặng cho cô những món quà nhỏ thì San San nghĩ mình sẽ rất vui vẻ tiếp nhận, điều bất tiện là anh vừa vung tay đã vượt qua khỏi phạm vi lí giải của cô, nhất thời thấy khó có thể tiếp nhận được, trong lòng cảm thấy hơi lo sợ. Cô cũng hiểu rõ tính tình của bạn trai mình, từ chối cũng không xong, hơn nữa trước ánh mắt của kẻ đến người đi trong trung tâm thương mại, từ chối trước mặt công chúng thì cũng hơi khó coi. Không thì đến lúc đó chọn đại một thứ vừa túi tiền là được, San San một nghĩ ngợi một lát, trong lòng đã có chủ ý, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn trước một chút.

“Nghĩ thông suốt rồi sao?” Hàn Cổ Diễn cũng cảm nhận được sự thay đổi của cô, nghiêng đầu sang nhìn cô, “Người ta ai cũng vui vẻ vì có bạn trai đẹp trai, em thì tốt rồi, cuối cùng cũng tỉnh ngộ.” Anh có vẻ hơi phản nản nhưng trong lòng lại thấy rất ấm áp, “Em cứ thỏa sức mua đi, dùng nhiều tiền một chút anh mới vui, anh chỉ sợ có quá nhiều tiền thôi, em mà dùng không hết là anh sẽ tìm người khác thay thế em đấy.”

“Đây là anh nói đó nha.” San San cũng biết Hàn Cổ Diễn đang nói giỡn để dọa cô, khiêu khích một câu, “Đến lúc đó đừng có mà hối hận.”

“Để xem...” Hàn Cổ Diễn nghe thấy thì rất vui mừng, cũng không để ý xem xung quanh có người không, nghiêng người cúi xuống chạm nhẹ vào môi của cô vài cái, “Nói xem, chuẩn bị vùng tiền thế nào đây?”

San San bị người mặt dày như anh hôn trước mặt mọi người nên không dám nói gì, nhịn không được trộm liếc nhìn xung quanh, thân hình Hàn Cổ Diễn cao lớn, vừa rồi mình đã được anh ôm lấy, người khác không phát hiện ra nhưng mà như vậy cũng rất xấu hổ, hơi dịch người sang bên cạnh duy trì khoảng cách an toàn với anh, “Tự nhiên sao anh lại làm hành động đó.” San San nhỏ giọng lầm bầm.

“Làm hành động đó.” Khóe miệng Hàn Cổ Diễn kìm không được cười thật tươi, lần nào cũng làm xong rồi tỏ ra không có gì cả làm cho San San nhịn không được muốn bước lên kéo da mặt của anh ra, còn làm hành động bất ngờ hôn hít kia, khiến cho cô thất thần rồi tiếp đó lại vút vấn đề kia cho cô, xem như San San cũng đã tổng kết được một chân lý, lần nào anh cũng đúng, chỉ có cô là lần nào cũng chịu thiệt.

Hàn Cổ Diễn nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì càng vui hơn, bạn gái của anh bề ngoài giống như một đóa mẫu đơn nở rộ nhưng tính tình bên trong thì lại giống như một bông cúc non nớt, luôn không chịu nổi mấy trò chọc ghẹo, anh nhìn qua đã biết mình nhất định được bảo bối rồi.

San San trông thấy dáng vẻ xấu xa kia của anh cũng không thèm để ý đến anh nữa, đi thẳng về phía trước,

Hàn Cố Diễn cười lắc đầu, đi nhanh hơn nên chỉ vài bước đã đuổi kịp cô, kéo cánh tay cô lùi về phía mình, “Em còn chưa nói em sẽ xài tiền thế nào mà.”

“Mua một thỏi vòng giấu dưới giường.” San San thuận miệng nói, “Đáy giường tràn ngập vàng, khi em cãi nhau với anh, nhìn những thứ kia sẽ vui vẻ trở lại.”

“Em yên tâm đi.” Hàn Cố Diễn trêu chọc cô, “Anh sẽ cãi nhau với em trên giường.”

San San cũng quen đấu khẩu với anh rồi, lâu lâu cũng sẽ chọc anh vài câu, “Vậy em sẽ xâu vàng lại rồi đeo lên cổ.”

“Tốt lắm, bà nội mà thấy thì nhất định sẽ rất vui.” Hàn Cố Diễn tỏ ra đứng đắn gật đầu.

“Bà nội?” San San khó hiểu.

“Bà nội của anh cũng rất thích giấu vàng thôi.” Hàn Cố Diễn cũng đang tưởng tượng dáng vẻ San San đeo vàng thỏi trên cổ, nhin không được bật cười, “Vừa thấy có người đồng đạo với bà, nhất định là vui chết đi được, hai người có thể nghiên cứu xem làm sao để đeo thay trang sức luôn, dù sao nhìn cũng thấy hay hay.”

Càng nói càng không ra sao, San San quyết định không để ý đến anh nữa, dù sao cô cũng không nói lại, cô quyết định về nhà tu luyện thêm. Nhưng mà nói đến bà nội, “Anh...không phải?” San San càng nghĩ càng thấy rất có khả năng, bằng không sao lại đột nhiên đưa cô đi mua đồ, chẳng lẽ thật sự chuẩn bị đi gặp người lớn sao? Chuyện này chuyện này thật quá đột ngột, San San choáng váng, nhìn sang Hàn Cố Diễn, “Em...em còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt.”

“Em nói đi đâu vậy.” Hàn Cố Diễn nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của cô thì ôm lấy mặt cô ngay, “Yên tâm đi, không đi gặp bà nội đâu.” Thấy sắc mặt của cô tối sầm lại thì nhin không được trêu chọc cô, “Nếu em muốn thì để xem lại, anh sẽ đi xem lịch, tìm một ngày tốt, khua chiên gõ trống đưa em đi.”

Hai người họ cười cười nói nói đi đến một quầy hàng, nhân viên bán hàng đã chú ý tới bọn họ từ xa, vừa đến gần đã mỉm cười thật tươi, “Hoan nghênh ghé thăm, hôm nay chúng tôi vừa có mấy mẫu mới, mời quý khách xem.” Cười nhìn Hàn Cố Diễn, ngoại hình cũng tương đối bóng mắt, cộng thêm cô ta cố gắng phóng điện với Hàn Cố Diễn, xem San San đứng bên cạnh là người mù.

Sắc mặt Hàn Cố Diễn có hơi lạnh lùng, tuy nhiên vẫn nở nụ cười lịch sự, nhưng nhìn dáng vẻ thì có vẻ hồ hững hơn, nhìn nhân viên bán hàng gật đầu nhẹ rồi nhìn sang San San, “Muốn mua gì thì cứ chọn đi.” Lúc mặt quay sang nhìn San San thì lại trở nên dịu dàng, giọng điệu cũng dịu đi, kéo cô vào trong quầy hàng rồi lui về phía sau cô.

Ý này đã rất rõ ràng, cô nàng kia cũng nhận ra người đàn ông này là người thanh toán nhưng quyết định lại ở vị này, chính cô ta cũng có chút mơ tưởng nhưng nhìn tướng mạo của người trước mặt thì phỏng chừng như cũng không dễ dụ, thôi thì cứ lo kiếm tiền sẽ thực tế hơn, “Vị tiểu thư này...” Nhân viên bán hàng nhìn San San, mỉm cười, “Tiểu thư thật là có mắt nhìn nha, đây là sản phẩm mới nhất, số lượng cũng có hạn, từng sản phẩm đều có đánh số phía sau, cửa hàng của chúng tôi chỉ mới giành được có hai cái, mới vừa treo lên đã được phu nhân kia mua về, bây giờ chỉ còn lại một cái.” Nhân viên bán hàng vừa nói vừa đem chiếc hộp thủy tinh trong suốt ra, bên trong chiếc hộp được phủ một lớp vải nhung trắng, bên trên đặt một sợi dây chuyền và đôi hoa tai hình cá heo, màu xanh, trên mặt còn đính rất nhiều đá, đáng yêu nhưng không mất đi vẻ quý phái, dưới ngọn đèn laser của cửa hàng tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Ánh sáng của đôi cá heo dù chói mắt nhưng so ra vẫn chói mắt không bằng giá cả của nó. San San vừa nhìn lên đã chú ý đến bộ này là vì nó ít choáng hơn mấy bộ khác, tuy giá cả có đắt nhưng vẫn còn rẻ hơn những món khác. Bây giờ nhân viên mang ra, San San nhìn kĩ rồi rút lui, sợi dây chuyền và đôi bông tai này tính tiền riêng, San San lặng lẽ kêu gào trong lòng, nhin không được thè lưỡi, tuyệt đối không rẻ nha.

Ban đầu nhân viên bán hàng thấy San San rất chuyên chú, không biết thế nào, cô ta nói nói, người trước mặt tỏ vẻ không yên lòng, nhân viên bán hàng cũng khá hiểu tâm lí, rất nhanh đã có kết luận, sau đó thăm mắng mình trong lòng, xem ra vị khách này khá khó tính, vừa nói đã bị chê, không phải món nào cũng độc nhất vô nhị, nghe có vẻ vị khách này rất không hài lòng, “Tiểu thư...” Nhân viên bán hàng tiếp tục cố gắng, con dê béo tới tay không thể bị vuột mất như vậy được nha.

“Không cần, cảm ơn!” San San nhẹ nhàng từ chối, “Tôi chỉ xem thôi.” Nhìn lướt qua, những con số chói

mắt trên biển giá làm cho cô thấy chóng mặt, cười cười với nhân viên bán hàng, bỏ lại Hàn Cố Diễn phía sau, nhân viên bán hàng đi sau lưng cũng ảo não.

Hàn Cố Diễn chiều theo ý thích của San San, cô bỏ đi nên anh cũng ngoan ngoãn theo sau, hai người nắm tay nhau sang quầy hàng khác, cô gái kia cũng vẫn giữ nụ cười sáng lạn nhưng lần này là cười với San San, cũng không biết sao lại như vậy, San San nhìn người trước mặt thì đã cảm thấy có ấn tượng tốt hơn người kia một chút.

“Tiểu thư mời xem qua, sản phẩm mới của cửa hàng chúng tôi lấy chủ đề là “Hàng”, rất thích hợp cho các cô gái trẻ.” Nhân viên bán hàng dẫn San San đến trước quầy hàng ôn hòa nói, “Cô xem, đây đều là sản phẩm mới của quý này...” Vừa nói vừa lấy mấy thứ kia ra, “Như cái này, cái này, còn có cái này cô đeo vào đều đẹp cả..”

Nhân viên bán hàng cầm một sợi dây chuyền kim cương xinh đẹp, San San nhìn sang nơi khác, “Đây là...”

Nhân viên bán hàng nhìn qua rồi cười, “Tiểu thư, cô thật có mắt nhìn.” Vừa nói vừa lấy sợi dây chuyền trong hộp ra, “Thật ra chiếc vòng cổ trân châu này xứng với cô nhất, cũng rất hợp với chiếc váy trên người cô, cái này có ba màu trắng nhạt, màu trắng của trân châu và màu vàng kim, để tôi lấy cho cô thử.” Động tác của nhân viên bán hàng cũng cực kì nhanh, San San do dự một lát, cô gái kia lấy sợi dây chuyền trân châu màu trắng kia ra, đi đến trước mặt San San đeo thử cho cô, “Tiểu thư thấy thế nào, cô xem có phải rất đẹp không, cô có làn da trắng, rất hợp với ba loại màu sắc này, vừa nhìn đã thấy cô rất thích hợp với màu này.”

“Rất đẹp.” Hàn Cố Diễn cũng phụ họa theo, dù sao mặc kệ San San có đeo cái gì anh cũng sẽ nói câu này, trong mắt anh, bạn gái của mình không bao giờ xấu cả.

San San nhìn vào gương, cũng cảm thấy rất thích, lúc này cũng đã xem qua vài sợi, giá cả khá choáng, ba màu sắc này nha, sờ lên sợi dây chuyền, nhất thời cô cũng cảm lòng không được.

“Không thì bảo vị tiên sinh này cho cô ý kiến đi.” Nhân viên bán hàng tốt bụng nhắc nhở.

San San không khỏi nhìn sang Hàn Cố Diễn, anh thì có thể cho ý kiến gì chứ? Thấy Hàn Cố Diễn cười híp mắt, đột nhiên San San nghĩ đến mấy ông lớn hào phóng mua đồ trong siêu thị.

Quả nhiên, San San đúng là nghi như vậy – “Không thì lấy cả ba...” Hàn Cố Diễn lên tiếng ngay.

San San nhanh chóng ngắt lời anh, “Tiểu thư, tôi chọn màu trắng, cảm ơn.”

“Tiểu thư thật có mắt thẩm mỹ, màu trắng bán rất chạy.” Dù sao nhân viên bán hàng luôn phải nói tốt.

Thật ra cũng không khó chọn, San San đột nhiên phát hiện màu trắng rõ ràng rẻ tiền hơn những màu khác.

Kết quả vẫn bị lừa, đúng là có rẻ hơn một chút. Nhưng mà vì sao lại phải trả bằng đô la trong một cửa hàng Trung Quốc chứ! – San San không thể nói gì.

34. Chương 34: Bữa Tiệc Hồng Môn

“Này, em quen Trạch Phạm rồi phải không.” Hàn Cố Diễn vỗ vỗ tay cô, “Hôm nay có vài đồng nghiệp trong công ty đến đây tụ tập thôi, thấy em căng thẳng như vậy thật là không có tiền đồ, cũng đâu phải là “Hồng môn yển” gì, còn sợ anh sẽ bán em đi à.”

“Cái này cũng rất khó nói.” San San liếc Hàn Cố Diễn một cái.

“Ồ, anh đây làm sao nữa.” Hàn Cố Diễn da dày mặt nhẵn, nói mấy lời buồn nôn tuyệt đối không đỏ mặt, lấy tay San San khoác vào tay mình, “Đi thôi, có anh ở đây, em còn sợ cái gì.” nói xong thì ôm San San đi vào.

Không nói câu sau thì còn nghe được, vừa nói xong lại làm cho cô cảm thấy không ổn chút nào, sau đó San San đã kịp phản ứng, hiểu được cái gì gọi là trợn mắt nói dối.

“Sảnh mẫu đơn” lớn nhất nằm trên lầu ba của khách sạn, bên trong chứa được chừng năm mươi bàn, mỗi bàn cũng đã có bảy tám người ngồi, hai người bọn họ vừa mới bước vào thì đã thu hút sự chú ý của mọi người, biểu lộ của Hàn Cố Diễn tương đối tự nhiên, mỉm cười gật đầu chào bọn họ, kéo San San đi về phía chiếc bàn lớn nhất.

Không thể tin được một câu nói nào của anh cả, cuối cùng San San cũng ngộ ra, nhin không được liếc Hàn Cố Diễn một cái, thái độ tương đối ai oán.

Làm sao mà Hàn Cố Diễn không biết trong lòng San San đang nghĩ gì chứ, nhin không được mở miệng nói, “Em xem, anh không có lừa em nha.” Ánh mắt của anh sao mà vô tội, còn chớp chớp. Trước mắt vừa mới qua được cửa ải cuối năm, tất cả mọi người trong công ty, mặc kệ công trạng cuối năm thế nào cũng muốn công ty phải khao nhân viên để khen ngợi bọn họ đã cống hiến cho công ty năm qua, cũng hy vọng có thể tiếp tục bán mạng cống hiến sức lực trong năm sau. Hàn Cố Diễn kéo San San đến bữa tiệc cuối năm của công ty, trước đó cũng không nói trước cho cô biết là vì sợ cô sẽ căng thẳng, còn một lí do nữa là không muốn dọa cô, San San dễ dọa lạ thường, nhất như chuột, nhưng Hàn Cố Diễn hết lần này đến lần khác đều thích trêu chọc cô, “Bây giờ hồi hận vẫn còn kịp, vẫn chưa bắt đầu, chạy vẫn còn kịp.”

“Hứ!” San San dùng sức trừng mắt với anh, sao cô có thể không có tiền đồ như vậy chứ? Chạy sao? Hơn thua với anh, “Muốn chạy thì anh chạy đi, không phải chỉ là ăn cơm thôi sao, có gì đâu.” Cô còn có thể làm được nhiều chuyện hơn nữa, Hàn Cố Diễn thật là xem thường người khác.

Lúc San San đối mặt với Hàn Cố Diễn, trong tình huống bình thường luôn tỏ ra có chút sợ hãi, đáng vẻ ngốc nghếch, trừ khi bị anh chọc đến cực hạn thì khuôn mặt nhỏ nhắn kia mới có thể sinh động hơn một chút, Hàn Cố Diễn vô cùng yêu thích dáng vẻ hiện tại của cô, đôi mắt trừng thật to, mới vừa rồi bị anh giễu cợt, bị dồn ép nên có hơi nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên giống như một trái táo đỏ, nhưng trong tình huống hiện giờ thì không thể can được, Hàn Cố Diễn đối lại đóng dấu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “A, em thật là có tiền đồ.”

San San rất ngại ngừng nghiêng đầu sang một bên, “Có rất nhiều người đang nhìn đấy.” San San tương đối không hài lòng với cách sắp xếp vị trí của khách sạn này, bên cạnh hai người đều có bàn, ở giữa là một con đường, làm thế thì thôi đi lại còn sống chết trải thêm tấm thảm đỏ vào, hai người đàn ông đi thì giống như nguyên thủ quốc gia đang được phồng vắn, một nam một nữ đi thì giống như đang bước trên thảm đỏ, may mà cô không mặc đồ trắng, San San cảm thấy con đường này sao mà dài dằng dặc, nhin không được vừa đi vừa nghĩ vắn vớ.

Bàn phía trước cũng chưa đầy người, Hàn Cố Diễn dẫn San San qua đó, kết quả mới vừa ngồi xuống đã choáng váng!

“Cô Vương?”

“Băng vệ sinh?”

Hai người đồng thời thốt ra.

Khụ ~! Hiện giờ San San cũng không rảnh làm rõ xem vì sao biệt danh của mình lại biến thành băng vệ sinh, cô không tìm được nháy nháy đôi mắt to tròn, xác định mình không hoa mắt nhìn nhầm người, lúc này mới chắc chắn kêu lên, “Cô Vương.” Tình huống trước mặt là thế nào đây, San San triệt để choáng váng.

“Này!” Cô Vương ngậy người vài giây, nhanh chóng phản ứng lại, vẻ kinh ngạc trên mặt nhanh chóng trở thành vẻ ngạc nhiên vui mừng, kéo ghế đứng lên, đi thật nhanh đến bên cạnh San San, lại nhìn Hàn Cố Diễn hất hất cằm, “Con, ngồi đi.”

“Mẹ...” Hàn Cố Diễn tìm không được nhú mày, tỏ ra khó hiểu.

“Sao vậy, mỗi ngày đều dính với nhau, ẹ mượn chỗ một lát không được à.” Cô Vương tương đối ngang ngạnh, vừa nói bên đặt mông chen vào ghế, hung hăng đẩy Hàn Cố Diễn ra ngoài, sau đó kéo tay San San, không ngừng vỗ vỗ, cười chỉ thấy rằng không thấy mất đâu, “Ái chà, thì ra em chính là San San à, em nhìn cô xem, quá nhiều sinh viên nên không nhớ nổi mặt với cả tên ai nữa.” Nói xong còn quay sang Hàn Cố Diễn

bay ra vẻ mặt của một người già hiền lành, “Này Diễm Diễm, đây chính là cô sinh viên mà mẹ đã nói với con đấy, thật không nghĩ tới cô bé lại là bạn gái của con.”

San San vừa bị câu nói “mẹ” kia của Hàn Cố Diễm làm ất hẳn, lúc này lại bị hai từ “Diễm Diễm” kia kéo lại.

San San không kìm được nhìn về phía Hàn Cố Diễm – tại sao anh lại không nói rõ cho em biết hẳn, hai cô không có chút chuẩn bị nào.

Aizz, hai người vô cùng ần ý, Hàn Cố Diễm cũng hiểu được nhưng khi lí giải ra thì lại có hơi lèch lạc, “Mẹ, mẹ làm gì thế, xem mẹ dọa người ta rồi kia.”

San San chóng mặt, anh tuyệt đối là đang cố ý.

“A a a!” Cô Vương nhanh chóng gạt đầu, miệng càng lớn hơn, đôi mắt thì híp lại, “San San à, chuyện kia cô...bình thường trên lớp học...cô hơi nghiêm khắc một chút, nhưng mà em yên tâm đi, bí mật của cô chính là vô cùng dễ giấu.” Ý tứ chính là cô sẽ là một người mẹ chồng tốt, mấy chuyện làm khó dễ con dâu tuyệt đối bà sẽ không làm.

“Cô Vương...” Cô Vương được mệnh danh là Lão yêu tinh Hắc Sơn lại như vậy..Ặc... lại tỏ ra thân thiện như vậy làm cho San San khá tỉnh ngác.

“Ai cha, San San à...” Lại có thêm một người già nữa cũng “vèo” một cái ngồi cùng, đúng là không phải người một nhà không vào cùng một cửa nhà, chỉ thấy người kia đi tới, cũng ngang ngạnh ngồi bên cạnh San San, đáng thương như một người qua đường nói chen vào, “San San à, hai bác trông mong như những vì sao trông mong ánh trăng cuối cùng cũng trông ngóng được cháu tới đây rồi.”

San San chóng mặt, trong lòng thầm cầu nguyện Bồ Tát phù hộ, cầu cho bà cứu vớt vạn dân trong cơn họa thủy.

“Khụ ~!” San San nuốt nước miếng, cổ gồng thả lỏng, mỉm cười hết sức sáng lạn, “Chào hai bác.”

“San San đừng để ý đến họ.” Hàn Cố Diễm nhìn San San, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, “Ngồi đây này.” Nói xong thì định đứng lên đỡ cô.

“Ôi ơ!” Vương Lộ dịch sang, hai tay nhanh chóng ôm chặt lấy San San, “Con, con, con làm gì thế, không thấy chúng tôi đang nói chuyện phiếm với San San sao, con muốn cưỡng đoạt dân nữ à.” Khụ, thì ra bí mật là trình độ ngữ văn cô giáo Vương Lộ cũng không ổn lắm.

“Cô Vương.” San San bị bà ôm chặt lấy nên có hơi ngượng ngùng, yếu ớt mở miệng.

“Ôi, làm gì có tên nào là cô Vương chứ.” Vương Lộ nhân cơ hội dùng tay sờ soạng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của San San, “Gọi là bác gái đi, còn ba của Diễm Diễm thì cháu gọi là bác trai, nếu không thì gọi là ba mẹ cũng được, dù sao cứ qua cầu là được.”

San San sợ hãi, qua cầu là được??

“Cháu gái, con đừng sợ.” Ba Hàn thấy dáng vẻ hoảng sợ của San San, “Có các bác ở đây nó không dám ăn hiếp cháu đâu, nếu cháu có gì uất ức thì cứ nói với hai bác, xem hai bác trừng trị nó thế nào.”

“Ba...” Hàn Cố Diễm lạnh lùng mở miệng, “Hình như chủ tịch Lâm đã đến rồi.”

“Đã đến rồi sao.” Ba Hàn không có hành động gì, chỉ như gió thoảng bên tai, họ Lâm kia làm sao quan trọng bằng con dâu của ông.

“Nghe nói gần đây công ty thương nghiệp Chấn Hoa qua lại rất gần gũi với ông ấy.” Hàn Cố Diễm bưng tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó không nói thêm gì nữa.

“...” Ba Hàn suy nghĩ một lát, “San San à, bác trai đi một chút rồi sẽ trở lại rồi chúng ta lại nói chuyện phiếm tiếp.” Hạnh phúc gia đình cũng muốn hưởng nhưng mà việc làm ăn thì vẫn phải làm, aizzz, khi nào thì ông mới có thể chính thức về hưu ôm cháu nội an hưởng tuổi già đây, ba Hàn vừa đi vừa không nhịn được lắc đầu thở dài cho số khổ của mình.

“Đi đi đi, ông đi đi.” Vương Lộ vẫy vẫy tay với ba Hàn, bày ra tư thế đuổi người, quay đầu lại hớn hờ nhìn San San, bây giờ con dâu chỉ có một mình cô thôi.

“Mẹ...” đã đuổi được một người rồi, “Vừa mới nhìn thấy bác Hứa đây.”

“Hứ...” Mẹ Hàn tỏ vẻ khinh thường với câu nói kia.

“Vừa nãy thấy bác ấy bế một đứa bé trên tay.” Hàn Cố Diễn nhìn San San chớp chớp mắt, nhưng giọng điệu lại rất đứng đắn, “Rất đáng yêu, cháu nội của bác ấy đấy.”

“Hứ... cái mụ hay khoe khoang kia.” Vương Lộ nhin không được quay đầu nhìn lại, “Có một đứa cháu nội thì giỏi lắm à, sợ mọi người không biết thì phải, ngày nào cũng bế đi dạo.” Mẹ Hàn càng nói càng tức giận, quay đầu lại nói với San San, “San San, chúng ta cũng không thể để thua bà ấy, cháu vất vả một chút, ba năm sinh hai đứa.”

Ặc! San San toát mồ hôi, “Bây giờ đã tính đến chuyện sinh con sao!” Khụ, cô thề, ý của cô tuyệt đối không phải không có kế hoạch lập gia đình sinh con, nhưng mà vẫn chưa nghĩ đến lúc này, câu nói kia không phải qua quá trình đánh giá của đại não đã nói ra.

“À!” Thế thì quên chuyện này đi.” Vương Lộ vô cùng buồn bực.

“Không sao đâu mẹ...” Hàn Cố Diễn cười cười nói, “Con và San San đều là con một, có thể sinh nhiều một chút, ba năm hai đứa cũng rất có hy vọng.”

“Đúng đấy.” Hai mắt Vương Lộ sáng rõ, lập tức đứng lên, “Chỉ có một đứa cháu không được nha, mẹ và ông già kia mỗi người bế một đứa, cho bà ta hâm mộ đến chết.” Vừa nói vừa nhìn về phía bác Hứa kia, giống như trong bụng San San đã có đứa bé rồi.

Vị trí kia đã trống, Hàn Cố Diễn nhanh chóng lên đến bên cạnh bạn gái, San San nhin không được ném cho anh một ánh mắt sắc bén, mới vừa rồi mặt còn rất sáng lạn giờ đã xụ xuống, hung dữ nhìn anh.

“Được rồi, được rồi.” Hàn Cố Diễn thấy cô thật sự đã tức giận nên nhanh chóng giải thích, “Mượn bữa tiệc cuối năm để ra mắt, em căng thẳng cái gì, chuyện quan trọng thế này mà nói với em trước không phải sẽ hù chết em à.”

“...vậy mà anh cũng không cho em một chút thời gian để chuẩn bị.” San San buồn bực nói, “Chuyện này thật quá đột ngột.”

“Không phải hiện giờ cũng không có chuyện gì sao.” Hàn Cố Diễn dỗ dành cô, “Cho em thời gian chuẩn bị à? Anh thấy tám trăm năm em cũng không chuẩn bị xong.”

Thế cũng không sai, dù sao đây cũng là bữa tiệc hưởng thụ nhất mà San San từng nếm qua.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người không ngừng mời rượu tổng giám đốc, Hàn Cố Diễn có thể cản được thì cản, không thể cản được thì toàn bộ vào bụng San San. Thấy mặt mày ba Hàn hớn hở, uống rượu tốt, nhân phẩm cũng tốt, nhìn thấy San San là một khuê nữ, uống một đồng rượu vào mà vẫn còn biết điều đáng yêu như vậy, vừa nghĩ tới tương lai, đứa cháu nội có gen di truyền nhất định là cũng có thể uống, ba Hàn hưng phấn muốn chết, còn vui vẻ hơn cả việc vừa kí được vài hợp đồng, cười híp mắt, dường như có thể tưởng tượng ra cảnh mình và cháu nội ông một ly cháu một ly.

Làm nhân viên cũng phải nhìn sắc mặt người khác, bình thường chủ tịch và phu nhân chủ tịch luôn hù chết người giờ lại High như vậy, thấy tổng giám đốc Hàn ở trong công ty cười còn khó coi hơn cả khóc giờ trông mặt mũi cũng dịu dàng, mọi người đều cảm thấy vị phu nhân chủ tịch tương lai này thật không đơn giản nha, nhất định là một nhân vật hiếm ác, đừng thấy hiện giờ mặt mũi cô tràn đầy gió xuân, đúng chuẩn “Gió xuân tháng hai sắc như dao”, loại người này là kinh khủng nhất. Bây giờ mà không nịnh thì còn đợi đến khi nào nữa? Trong lúc nhất thời, mọi người đều kéo đến làm thân với San San, từ nhỏ đến giờ San San chưa từng gặp phải thế trận như vậy cho nên chóng mặt muốn chết.

“Cậu không qua đó giúp cô ấy sao.” Lâm Trạch Phạm đang ngồi cạnh Hàn Cố Diễn, “Không sợ cô ấy uống nhiều rượu quá à.”

“Không sao đâu, tửu lượng của cô ấy tốt hơn mình, không dễ say như vậy đâu.” Hàn Cố Diễn vừa ngồi, vừa dùng khuôn mặt đầy tình cảm nhìn chăm chăm vào San San đang nói chuyện phiếm với mấy người già, “Hơn nữa...” Anh rất muốn thấy dáng vẻ say rượu của San San, nhìn thấy một lần đã thành nghiện, nhưng

mà kiểu yêu thích biến thái này đương nhiên không thể nói ra, người ta đều lo lắng sợ bạn gái mình uống quá nhiều còn anh thì tốt hơn, cảm thấy tử lượng của San San rất tốt, làm sao mà dễ say như vậy được.

“Con sói già háo sắc.” Làm bạn tốt vài chục năm, Lâm Trạch Phạn cũng nhanh chóng hiểu ý anh, lắc đầu cười mắng, “Thật không nghĩ tới cậu lại là loại người này.”

Hừ – lời lý giải kia thật là lệch lạc, nhưng mà Hàn Cố Diễn quyết định không thêm giải thích gì với Lâm Trạch Phạn, mấy chuyện nhỏ nhặt này anh không cần chấp.

San San bị một đám người vây quanh, vừa mới chú ý đến Hàn Cố Diễn, quay đầu sang thì đã thấy anh đang ngồi chung với Lâm Trạch Phạn, khuôn mặt vốn đang nở nụ cười lập tức lạnh lẽo, lông mày cũng nhíu chặt lại. Chúng nhân viên đứng gần nhìn thấy càng thêm kinh hãi, nhanh chóng kiểm điểm xem mình có nói gì sai không, nếu không thì tại sao lại trở mặt như vậy, xem ra vuốt mông ngựa cũng không phải đơn giản nha.

“Diễn Diễn.” San San từ trong đám người đi ra, đi nhanh đến trước mặt Hàn Cố Diễn, mắt hơi nheo lại.

Bảy hồn sáu phách của Hàn Cố Diễn bị tiếng gọi “Diễn Diễn” làm cho bay mất, anh vốn cực kì chán ghét hai từ này nhưng hôm nay phát ra từ đôi môi đỏ hồng của San San lại hoàn toàn khác, cô hơi ồ ạt như đang làm nũng, nghe thấy anh thoải mái lạ thường, tựa như uống một chén rượu ngon vào ngày đông, từ dạ dày ấm đến tận trong lòng.

“Diễn Diễn.” San San đột nhiên kéo tay Hàn Cố Diễn, “Em say rồi, em muốn đi về.” Ánh mắt cô mê ly, đôi con ngươi ướt át nhìn Hàn Cố Diễn.

“Được được được, đi về.” Hàn Cố Diễn vừa nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp chan chứa tình cảm của cô làm gì còn muốn ở lại nữa, nhanh chóng ôm lấy cô rời khỏi.

A, sao tổng giám đốc lại bỏ đi như vậy chứ? Vẫn còn đang chờ anh đến trao giải thưởng – người dẫn chương trình choáng váng nhìn theo bóng lưng của hai người.

Nhưng sao anh cứ cảm thấy San San đối với mình vô cùng vô cùng không có ý tốt, vì sao thế nhỉ? – Lâm Trạch Phạn cúi đầu khó hiểu nghĩ.

35. Chương 35: Đua Với Ông Anh Đúng Là Hú Tim

Nam sinh nào cũng thu dọn đồ đạc rất nhanh cho nên Đường Tiểu Mập cũng không bận tâm đến nó, nằm xuống làm một giấc đến mười giờ rưỡi lại bị điện thoại của San San đánh thức, nói cậu ta nhanh chóng thu dọn, lát nữa sẽ ghé qua chỗ cậu. Thật ra Tiểu Mập vốn hẹn gặp San San ở cổng phía bắc của trường học, ở đó có đường tàu điện đi thẳng đến sân bay, bọn họ còn có thể tìm một quán ăn ở gần cổng bắc ăn trưa rồi đi xe đến sân bay, cũng không còn nhiều thời gian lắm. Nhưng mà San San lại nói đến đón cậu, Đường Tiểu Mập cũng không thêm hỏi nhiều, thậm chí đoán chắc là cô đã dọn đồ xong, có ngồi chờ cũng không có ai nói chuyện, thôi thì cứ đến đây, dù sao người phải đi lại nhiều cũng không phải cậu.

Đường Tiểu Mập thu dọn xong cũng vừa kịp lúc, vừa kéo hành lý ra thì San San đã gọi tới, nói là đang đứng dưới lầu, bảo cậu nhanh chóng xuống dưới. Kiểm tra lại các cửa sổ của phòng kí túc xá lần cuối, Đường Tiểu Mập tay trái kéo hành lý, tay phải cầm theo chiếc túi LV bằng vải dệt, lao đảo đi xuống lầu.

Cậu ta vừa mới xuống dưới lầu, San San thấy cậu khá vất vả nên xuống xe vọt ngay đến trước mặt cậu, giúp cậu xách cái túi vải dệt, “Lại mang theo một đống quần áo bẩn về, đến lúc ấy thể nào cũng bị bà nội mắng.”

“Mắng thì mắng, bắt cậu giặt cả đống quần áo này, cậu tình nguyện bị ăn chửi một trận.” Vừa rồi San San xông đến quá nhanh, cậu ta chưa kịp phản ứng thì cô đã đến trước mặt, lúc này Đường Tiểu Mập mới nhìn rõ đồ đạc ra trận của San San không có gì cả, “Cậu nói này cháu gái, không phải cháu cũng về nhà sao, hành lý đâu?”

“Trên xe cả rồi.” San San có hơi ngượng ngùng chỉ về phía trước, cô vẫn chưa nói chuyện này cho Đường Tiểu Mập nghe, “À...thầy Hàn đưa chúng ta về.” Đã hạ ám hiệu như vậy, chắc hẳn là Tiểu Mập đã hiểu rồi nhỉ?

Hứ! Tiểu Mập du côn ngẩng mặt lên trời thổi sáo, “Cậu cũng thấy lạ nha, sao lại không ngại đường xa đến kí túc xá tìm cậu, cậu nói này cháu gái, cháu giỏi lắm nha, còn mượn cả cái cổ “màu đen” kia nữa? Woa chết tiệt, lại còn là Volvo S80 nữa nha, cậu quá sùng bái cháu đấy.” Đường Tiểu Mập thấy não của Diệp San San cũng không phải đặc lắm. Cậu ta buông hành lý ra hấp tấp chạy tới, sau đó mở cốp xe đặt hành lý vào trong rồi lại mở cửa sau ra, đâm đầu vào, “San San, ngồi đằng sau này, đằng sau thoải mái hơn.”

“Ồ...” Rốt cuộc Đường Tiểu Mập có hiểu San San muốn nói gì không vậy? San San chóng mặt, cô vẫn ngồi đằng trước thì hơn, cô cảm giác mặt bạn trai mình đã có xu hướng đen hơn cả Bao Công rồi.

“Woa, đây là xe mới của anh à.” Tiểu Mập ngồi vào rồi kêu toáng lên.

“Ừ!” Người lái xe lại rất yên lặng, chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

“Tiểu Mập.” San San cảm thấy hình như cậu họ bên ngoại của mình nhất định là đã hiểu lầm gì đó, “Đây...đây là thầy Hàn.”

“À, thầy Hàn à, chào anh chào anh.” Tiểu Mập vẫn không an phận, ngồi trong xe xoay tới xoay lui, “Tôi nói này, đây là xe taxi của anh đấy à, anh lái xe taxi tư để kiếm thêm thu nhập sao, hì hì, tôi nói vậy để anh tính rẻ cho chúng tôi một chút nha.”

...

Đường Tiểu Mập thấy lái xe yên lặng nên quyết định mặc cả thêm một chút nữa, “San San à, cháu đã thỏa thuận với lái xe bao nhiêu tiền?”

San San chóng mặt, nhanh chóng giải thích: “Đây là thầy Hàn mà.”

“À à à, thầy Hàn à!” Đường Tiểu Mập ngượng ngùng gãi đầu, “Ngại quá, tên của anh khó đọc quá, mà tôi nói này thầy Hàn, hai chúng tôi đều là sinh viên nghèo, anh có thể tính rẻ một chút không, một chút thôi cũng được.”

“Nghèo mà còn đi máy bay về nhà đấy.” Giọng nói của lái xe có hơi hơi lạnh lùng.

Hả? Đường Tiểu Mập nghiêng đầu, sao cậu ta lại cảm thấy giọng nói của ông anh này khá quen nhỉ.

“San San!” Đường Tiểu Mập vô cùng sợ hãi căng thẳng vắt óc suy nghĩ, ông anh phía trước nghiêng mặt nói với San San, “Em không giới thiệu một chút à?”

Không phải khá quen mà căn bản đúng là vậy! Cặp mông của Đường Tiểu Mập thiếu chút nữa đã bắn ra khỏi ghế, “Thầy Hàn?!!!”

Cháu gái bên ngoại à, cháu đặc biệt đến đây để hại đời cậu sao? – Đường Tiểu Mập chỉ kém phần không chạy xuống hai hàng nước mắt phối hợp với vẻ ảo não của mình, cậu ta đã nghĩ thầm làm gì có cha mẹ thiên tài nào lại đặt tên con là “thầy giáo” chứ, thì ra cậu ta đã thật sự lí giải nhầm, thầy này không phải là tên nha, “À, thầy...à em...ha ha, em nghĩ nhầm thành cái kia...thật...thật là ngại quá...” Đường Tiểu Mập ngượng ngùng giải thích.

“Chào cậu, xin hỏi cậu là...” Hàn Cố Diễn dùng từ lịch sự nhưng giọng nói lại hơi ột chút.

“Cậu ấy là đồng hương của em.” San San sợ Tiểu Mập lại lên mặt cậu họ nên nhanh chóng lớn tiếng dọa người, “Tên là Đường Khải Văn, anh cứ gọi cậu ấy là Tiểu Mập là được rồi.”

Đồng hương? Cháu gái bên ngoại cháu thật là tài tình, tuy vậy nhưng nói cũng không sai, nhưng Hàn Cố Diễn vốn là thầy giáo khoa của cậu ta, chẳng lẽ lại còn không biết tên cậu ta? Người ta đâu phải muốn nghe cái này, hơn nữa chẳng phải cháu không phát hiện ra bạn trai yêu dấu của cháu đang hiểu lầm cái gì sao? – Đầu óc của Đường Tiểu Mập cũng không hề chậm tiêu, chỉ một hai câu đã hiểu rõ vấn đề, cậu ta trùng mắt với cái gáy của San San, lại có hơi đồng tình với Hàn Cố Diễn, yêu cái loại ngu dốt về chuyện tình cảm này thật là khổ.

“A ~!” Thì ra là thanh mai trúc mã nha, còn có nick name nữa, Hàn Cố Diễn nheo mắt.

Đường Tiểu Mập bị ánh mắt nguy hiểm của Hàn Cố Diễn làm cho giật mình, thiếu chút nữa đã nói hết chân tướng ra nhưng cuối cùng vẫn đóng chặt miệng cố gắng nhin xuống, cơ hội được chứng kiến thầy Hàn ăn dấm chua cũng không nhiều lắm, cơ hội cầu còn không được này làm sao cậu ta có thể bỏ qua chứ, là người cũng phải biết quý trọng cơ hội mới được, cho nên là...

“Khụ ~ khụ ~!” Tiểu Mập hắng giọng, ngồi phía sau nhìn lên cậu ta không thể thấy được mặt thối của Hàn Cố Diễn nên cũng nói nhiều hơn một chút, “San San, sao có thể chỉ là đồng hương thôi được, quan hệ của hai ta bạn còn giấu diếm gì nữa, thầy Hàn cũng không phải người ngoài mà.”

Đúng là không phải người ngoài – San San kêu gào trong lòng, nhưng mà bởi vì vậy nên cô không muốn cho anh biết cô còn có một người cậu họ ngoại nữa, hơn nữa nếu cô gọi Tiểu Mập là cậu họ thì Hàn Cố Diễn sẽ gọi cậu ta là gì đây? Mặt San San khổ sở nhăn nhó.

Mặt San San càng đau khổ thì mặt Hàn Cố Diễn càng thối, chỉ muốn tách họ ra ngay tức khắc thôi, nhưng đương nhiên phải cố nhin xuống, kết quả lại còn sống chết lôi kéo chồng trước theo nữa – tóm lại Hàn đại soái ca vô cùng nôn nóng trong lòng.

Trên xe người có tâm trạng tốt nhất chỉ có Tiểu Mập, trong đầu cậu ta đã nghĩ sẵn phải làm thế nào để báo cáo tin tức với mẹ của San San sau khi về đến nhà – rốt cuộc khuê nữ của chị cũng mai nỡ hai độ rồi. Tiểu Mập ngồi thẳng lưng trang nghiêm trên ghế nhưng miệng lại không tự chủ được mà co rúm lại. Hàn Cố Diễn nhìn ra sau theo chiếc gương thấy dáng vẻ vui sướng của cậu ta thì lại càng muốn đạp cậu ta xuống xe.

“San San à...” Giọng nói của Đường Tiểu Mập cũng ồm ồm, rất giống có một miếng mật chắn ngay giữa yết hầu, ngọt đến ngấy cả người, “Chúng ta đi đâu ăn cơm đi.”

Âm thanh rùng rợn xuyên qua tai Diệp San San, thân thể cô run lên, cuối cùng mới nhìn Hàn Cố Diễn nói, “Thầy Hàn đã sắp xếp.” Đường Tiểu Mập uống lộn thuốc à? Sao hôm nay cả người lại là lạ vậy nhỉ, ngay cả giọng nói cũng khác, chẳng lẽ Đường Tiểu Mập cũng từ thẳng thành cong rồi sao? (ý nói cậu này bị gay ậy) – San San không nhin được suy nghĩ miên man, bà cố nội lại xem cậu ta như bảo bối như vậy, phải làm sao mới tốt đây.

“Bạn xem bạn kia, thật là không hiểu chuyện.” Đường Tiểu Mập làm sao hiểu được San San đã giúp cậu ta đổi thành cong? Cậu ta vẫn còn sợ thiên hạ chưa loạn nên tiếp tục thọc gậy bánh xe, “Thầy Hàn nhiều việc như vậy, trong lúc cấp bách vẫn dành thời gian cho chúng ta cũng khiến mình rất ngại ngùng, vậy mà còn không biết xấu hổ làm mất thời gian của thầy ấy nữa.” Nói xong còn làm bộ làm tịch nói với Hàn Cố Diễn, “Thầy nói có đúng không thầy Hàn, ha ha, thầy cứ tìm đại một quán cơm nào đó để chúng em ở lại đó là được rồi, ăn xong chúng em sẽ đón xe đi, thật ngại quá.” Nói rõ mình muốn tiếp tục đâm kích anh.

“Không sao, cũng không mất bao nhiêu thời gian, ở đây rất nghiêm, không đỗ xe được.” Hàn Cố Diễn chặn họng cậu ta.

Nói thật, trên lớp Hàn Cố Diễn luôn luôn khô hài, lịch sự giữ lễ, nụ cười chân thành, lần đầu tiên thấy dáng vẻ này của anh, tuy không thấy mặt nhưng nghe giọng nói lạnh băng cũng khiến cho Tiểu Mập lo sợ trong lòng, trống ngực cũng đập liên hồi. Nhưng nghĩ tới mình nắm cái danh “người bề trên” làm hậu thuẫn nên Tiểu Mập cũng yên tâm hơn, nói giỡn tí, đến lúc ấy Hàn Cố Diễn cũng phải theo San San gọi mình là cậu họ ư, vậy cậu ta phải gọi Hàn Cố Diễn là gì đây nhỉ? – cháu rể à! Trong tương lai trong khoa luật cậu ta muốn đi ngang sẽ đi ngang, muốn đi dọc thì đi dọc, cho dù có ra hình con cua cũng chẳng sao, nghĩ đến đây Đường Tiểu Mập không nhin được mặt mày hớn hờ high cực kì. Đường Tiểu Mập vẫn luôn đứng trong bóng tối trong cuộc sống của San San, hiện giờ trong đầu đang hiện lên cảnh Hàn Cố Diễn dâng trà lên cho cậu ta thì lập tức cảm thấy trước kia bị San San bắt nạt uất ức mãi, bây giờ không phải là lúc lấy lại cả vốn lẫn lời sao? Cậu ta tiếp tục châm ngòi, “San San này...”

Kết ~!!!!

Không đợi cho Đường Tiểu Mập nói tiếp thì Hàn Cố Diễn đã thắng gấp lại, toàn bộ thiên ngôn vạn ngữ của cậu ta đều bị nuốt vào lại, “Đến rồi, dừng lại ăn tạm ở đây thôi.” Hàn Cố Diễn nói xong thì mở cửa xuống

xe, lại đi vòng qua mở cửa xe cho San San, ôm lấy cô đi vào quán ăn, nói rõ không thềm để vào mắt cái tên “người bề trên” này.

Đường Tiểu Mập cũng lơ đãng, sờ sờ mũi đi theo sau hai người họ, nhìn bước chân có vẻ hơi cứng ngắc của Hàn Cố Diễn lại cười vui vẻ.

36. Chương 36: Cậu Họ Buồn Bực

Làm sao mà San San hiểu được đầu của Đường Tiểu Mập đã tiết ra “dopamine” (một chất kích thích khiến người ta thực hiện những hành động mạo hiểm) đã làm cho cậu ta high đến nỗi thần trí cũng mơ hồ. Cô bị Hàn Cố Diễn và một người hướng dẫn dắt vào một gian phòng Vip, ngồi cùng với Hàn Cố Diễn một lúc thì Đường Tiểu Mập bước vào, bây giờ cậu ta là người lớn nha, làm sao có thể lao nhao như trẻ con được, dù cho bụng đã trống rỗng rệu rã nhưng vẫn phải làm giá ra oai.

“Khụ ~ khụ khụ!” Ngoại hình của Đường Tiểu Mập thật ra cũng khá thư sinh, gen của nhà mẹ San San cũng không tệ, trời đã cho cậu ta ngoại hình của một thần tượng thì cũng không thể hy vọng xa với cậu ta thuộc phái thực lực, cậu ta mạnh mẽ ho vài cái (nhân vật quan trọng xuất hiện đều muốn già mồm cái lão như vậy, trên TV cũng diễn thế – tác giả), San San cúi đầu gọi món ăn không để ý, ngược lại Hàn Cố Diễn nhìn thấy, nhưng mà lại đề bẹp khí thế đang nhô cao của cậu ta xuống, cũng không xem hành động này của cậu ta ra gì. Xem ra Hàn Cố Diễn không nhận thức được tầm quan trọng của Đường Tiểu Mập cậu, Tiểu Mập cảm thấy mình vẫn chưa đủ mạnh, “Khụ ~! Khụ khụ khụ! Khụ ~!” Lúc này bất cứ giá nào cậu ta cũng phải dốc hết toàn lực mà diễn cái cảnh bị bệnh viêm phổi thời kì cuối.

Đường Tiểu Mập vật vã diễn xuất rồi cuộc cũng làm cho San San phải ngẩng đầu lên, “À, Tiểu Mập!” cô ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Đường Tiểu Mập mặt đỏ tía tai đứng trước mặt bọn họ, mắt to nhìn mắt nhỏ với cô.

Dựa theo kịch bản của Đường Tiểu Mập thì lời kịch của San San hẳn phải là – A, cậu họ bên ngoại. Sau đó Hàn Cố Diễn sẽ giật mình sững sốt, tiếp sau đó Đường Tiểu Mập cậu có thể làm ra vẻ rồi chính thức ngồi xuống, sau đó có thể vừa ăn cơm vừa có thể thưởng thức dáng vẻ thần thờ hiêm thấy của Hàn đại soái, thật là tốt! Chỉ tiếc là cậu ta không phải đạo diễn, hơn nữa từ trước đến nay San San không gọi cậu ta là cậu họ trước mặt người ngoài, việc này cậu ta cũng đã dự liệu được, nhưng mà không sao cả, San San không nói thì cậu ta có thể nói nha. Bị người khác coi như trong suốt lâu như vậy, hiện giờ cậu ta phải hưởng thụ cảm giác được chú ý một lát, “Khụ ~!” Đường Tiểu Mập lại ho một cái, “Thật ra tôi là...”

“A ~! Thật là ngại quá, thật là ngại quá, là sơ xuất của chúng tôi.” Không đợi cho Đường Tiểu Mập nói ra câu nặng kị “Thật ra tôi là cậu họ bên ngoại của San San” thì bồi bàn đã chạy đến trước mặt Đường Tiểu Mập, về mặt ấy này nói: “Mời đi theo tôi, chúng tôi đã chuẩn bị xong phần ăn công nghiệp dành cho lái xe rồi, đang để ở ngoài sảnh.”

“Cái gì ~! Tôi...khụ khụ khụ...” Tròng mắt của tên bồi bàn này dùng để làm đồ trang trí sao? Có thấy cậu ta đeo biển là lái xe trên người không? Đường Tiểu Mập vừa định giải thích thì kết quả quá kích động, không thể lấy hơi được, thiếu chút nữa đã sặc chết vì nước miếng của mình, lại ho một trận kịch liệt.

“Tiểu Mập, cậu không sao chứ.” San San muốn giải thích với bồi bàn nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ thở gấp không ra hơi của Đường Tiểu Mập thì lo lắng đặt sự chú ý lên người cậu, quên mất cả bồi bàn.

Đường Tiểu Mập cảm thấy phải giáo dục lại bồi bàn này, không thấy cậu ta đi vào cùng lượt ư, không thấy được vẻ trai tráng quý phái của cậu ư, không thấy được cảm của cậu hát lên rất cao sao? “Tôi...khụ... tôi là...là cậu họ bên ngoại của bọn họ nha...” Đường Tiểu Mập trừng mắt nhìn nhân viên phục vụ, thở hổn hển, yếu ớt nói ra câu nói vốn phải vận dụng khí tức lớn đến kinh thiên động địa.

“A ~!” Bồi bàn biết sai nên sửa, “Rất xin lỗi, rất xin lỗi, là sai lầm của tôi, xin mời cậu họ bên ngoại, mời cậu họ bên ngoại ngồi bên này.” Vừa nói vừa kéo ghế xuống mời Đường Tiểu Mập ngồi vào.

“Hứ!” Đường Tiểu Mập nhìn bồi bàn, “Lần sau...khụ...chú ý một chút.”

“Nhất định nhất định.” bồi bàn gật đầu không ngớt, “Cảm ơn cậu họ bên ngoại đã chỉ dạy.”

“Ừ ừ, thôi thôi.” Rốt cuộc Đường Tiểu Mập cũng thôi không tức giận nữa, thỏa mãn khoát khoát tay với bồi bàn, “Không sao không sao”

Gọi món xong, lúc này Đường Tiểu Mập mới đặt sự chú ý lên bàn ăn, sau đó cậu ta lại ảo não – không xong rồi, vừa rồi lo chú ý đến bồi bàn đã quên mất quan sát thái độ của Hàn Cố Diễn. Ôi, hỏng rồi, Đường Tiểu Mập vô cùng buồn bực, lúc này nhìn thấy vẻ mặt vô cùng bình tĩnh của Hàn Cố Diễn, bình tĩnh đến..., có lẽ vừa rồi anh ta không chú ý nghe? Đường Tiểu Mập cảm thấy tám phần là rơi vào khả năng này, bây giờ nói lại một lần nữa xem ra vẫn còn kịp. Vừa rồi cậu ta đã ho đến thiếu chút nữa là vỡ mạch máu, Đường Tiểu Mập quyết tâm không thềm quanh co dùng mấy mảnh khoe kia nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Thật ra tôi là...”

“Cậu họ bên ngoại!” Hàn Cố Diễn cầm ấm trà lên rót cho Đường Tiểu Mập một chung trà, “Uống nước trước đi, cho thấm giọng rồi nói.”

“Ặc...” cậu họ bên ngoại? Cậu ta không có nghe lầm chứ? Đường Tiểu Mập xác định mình không nghe lầm, vừa rồi đúng là Hàn Cố Diễn đã gọi cậu ta là cậu họ bên ngoại, hướng đi của kịch bản thật ra cũng không lệch lắm nha, nhưng mà, nhưng mà sao lại làm cho người xem có cảm giác là lạ nhỉ?!

Vừa rồi hung hăng gào thét trong cổ họng như vậy, Tiểu Mập cũng cảm thấy khát, thuận tay nhận lấy ly trà Hàn Cố Diễn đưa cho.

“San San cũng hay nhắc tới cậu với tôi.” Hàn Cố Diễn nhấp một ngụm trà, “Nói cô ấy có một người cậu họ cùng tuổi với mình, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm của hai người cũng khá tốt.”

Cô đề cập đến Tiểu Mập với thầy Hàn bao giờ chứ? Sao cô lại không nhớ rõ nhỉ? – San San không thể giải thích được chứng hay quên của mình nên cảm thấy rất kì lạ.

Phụt! Thiếu chút nữa thì Đường Tiểu Mập đã phun toàn bộ nước trong miệng lên mặt Hàn Cố Diễn, bình thường ở trong trường học San San trốn cậu ta như trốn một con quỷ đòi nợ, có thể chủ động nhắc đến cậu ta sao? Còn nữa, khi còn bé tình cảm của hai người bọn họ tốt lúc nào?Ặc ~! Nếu như quên đi những chuyện hư hỏng San San làm khi còn bé – như là thích dán kẹo cao su lên đầu cậu ta, làm cho cuối cùng cậu ta phải cạo đầu bóng lưỡng; luôn cười lên người cậu ta bắt cậu ta làm ngựa bò; luôn lúc nào cậu ta đang tán mấy cô gái xinh đẹp mà giả vờ đáng thương đồng tình, chạy đến ông ẹo phá hỏng phong cảnh nói “Tiểu Mập, ai ăn hiếp cậu, tôi sẽ báo thù giúp cậu.” Cậu ta cảm thấy tình cảm của cậu ta và đứa cháu gái bên ngoại này thật sự rất tệ thì đúng hơn. Vừa nghĩ tới những kỉ niệm thê thảm lúc nhỏ thì lòng Tiểu Mập lại co rút đau đớn.

“Tiểu Mập, cậu sao vậy.” San San càng nhìn càng cảm thấy Tiểu Mập có vấn đề, “Sao hôm nay lại là lạ thế, có phải bị bệnh không?”

“Cháu đừng có mà xấu mồm.” Vừa nghĩ đến mấy chuyện quá khứ thì Đường Tiểu Mập lại không nhịn được mà buồn bực, nhớ lại thì xem ra tuổi thơ của San San thật là thú vị, đó là đương nhiên, người chịu ức hiếp đều là cậu ta mà.

Hàn Cố Diễn cũng thấy mặt của Đường Tiểu Mập nhú lại, giống như uống thuốc độc, “Thế nào, cậu họ cảm thấy trà không ngon sao?”

Hiện giờ cậu ta nghe thấy Hàn Cố Diễn gọi mình là cậu họ thì toàn thân run sợ. Đường Tiểu Mập lén liếc nhìn Hàn Cố Diễn, “Ha ha, không có, rất ngon rất ngon.”

Nhà hàng này có cách thiết kế vô cùng sa hoa, tốc độ bưng thức ăn lên cũng cực nhanh, bọn họ đang nói chuyện thì bồi bàn đã bưng lên.

“Cậu họ bên ngoại, món ăn sở trường của nhà hàng này không tệ chút nào.” Hàn Cố Diễn vừa nói vừa giúp San San múc canh, sau đó lại lấ chén của Tiểu Mập múc cho cậu một chén, “Cậu họ à, cậu nếm thử đi.”

Đường Tiểu Mập bị Hàn Cố Diễn trái một tiếng cậu họ phải một tiếng cậu họ làm cho toàn thân nổi da gà, chiếu theo kịch bản của cậu ta thì sự thay đổi cảm xúc của diễn viên không phải như vậy nha? Cậu ta gần

như buồn bực, gần như không nói gì, gần như gần như gần như..., tóm lại thì Hàn Cố Diễn không thể bình tĩnh tự nhiên như hiện tại mới đúng chứ.

Trong lúc này, nhất định đã xảy ra vấn đề gì đó. Đường Tiểu Mập bưng chén lên, liều mạng nháy mắt với San San, sáng sớm San San đã thức dậy thu dọn đồ đạc, trước đó còn quét dọn cả phòng kí túc xá nên cả người đã đói đến mức ngực dán vào sau lưng, hai mắt nhìn chăm chăm vào bàn ăn, nào có tâm tình mà để ý đến Tiểu Mập chứ. Đường Tiểu Mập cũng không biết trong hồ lô của Hàn Cố Diễn chứa thứ gì, cũng chỉ có thể ăn cơm trước, trời đất bao la, ăn no là quan trọng nhất.

San San buồn bực cúi đầu ăn, bụng không còn rỗng nữa mới ngẩng đầu lên nói, “Thầy Hàn, thầy cứ gọi cậu ấy là Tiểu Mập là được rồi ạ, cứ cậu họ này cậu họ nọ cũng không được tự nhiên lắm.” Nữ sinh ngoại tộc nha, vẫn chưa thành người nhà họ Hàn mà thoáng một cái cùi chỏ của cô đã hướng ra bên ngoài rồi, Đường Tiểu Mập vừa ăn cơm vừa dùng ánh mắt hung dữ BS (bullshit) nhìn San San ăn cây táo rào cây sung.

Ánh mắt đó San San không nhận được nhưng mà có người lại nhận được, Hàn Cố Diễn vừa lo cho San San vừa nói với Đường Tiểu Mập, “Cậu họ nhìn qua rất quen mắt nha.”

“Ừm!” San San nuốt thức ăn xuống, “Tiểu Mập cũng là sinh viên khoa luật, hình như cũng từng học môn của anh rồi mà.”

“À ~!” Hàn Cố Diễn hiểu ra gật đầu, “Khó trách.”

Tiểu Mập bị câu nói chín khúc quẹo mười tám khúc ngoặc (ý là nói lòng vòng) làm cho toàn thân sồn da gà, hệ thống sưởi ấm trong phòng làm cho cậu ta cảm thấy còn lạnh hơn, lạnh thì thôi đi, lại còn bị đổ mồ hôi nữa, đổ mồ hôi thì thôi đi, lại còn cảm thấy chóng mặt, tóm lại, lúc này cả thể xác và tinh thần của Đường Tiểu Mập đều vô cùng mệt mỏi nha.

“Cậu họ, ăn nhiều một chút đi.” Hàn Cố Diễn còn khách sáo hơn nhiều so với lúc nãy còn ở trên xe, cười rạng rỡ, đến cả hoa cũng phải nở, nhưng Đường Tiểu Mập nhìn thấy thì lại càng hoảng sợ.

“Ha ha, San San.” Đường Tiểu Mập dự cảm thấy tình thế không ổn nên quyết định tự cứu mình, “Sinh viên của thầy Hàn nhiều như vậy, quên cũng là chuyện rất bình thường mà, nhưng mà nếu cháu sớm nói với cậu thầy ấy là bạn trai của cháu thì chúng tôi đã sớm quen biết nhau rồi.”

“Chuyện này...chuyện này...chuyện này sao mà dễ nói được chứ.” San San lại hơi lấp bắp, “Cậu...cậu cũng không được đi khắp nơi nói chuyện của tôi đó nha.” San San trừng mắt nhìn, Tiểu Mập là một tên tám chuyện siêu đẳng, vô cùng không đáng tin.

“Yên tâm đi, yên tâm đi, cậu có thể nói với ai chứ.” Tiểu Mập thề sắt son, “Nhưng mà cậu nói này, không phải ngay cả mẹ của cháu mà cháu cũng không nói đấy chứ, khụ... Tuy là chị ấy vẫn luôn phản đối cháu yêu đương trong trường học nhưng mà cháu cứ yên tâm, việc này cứ giao hết cho cậu, cậu sẽ nói chuyện với chị họ.” Đường Tiểu Mập sợ San San phản bác lại chuyện xấu của cậu ta nên vừa nói vừa liều mạng nháy mắt với San San.

Mẹ của cô vẫn luôn phản đối chuyện cô yêu đương trong trường học sao? San San chóng mặt, mẹ của cô mong cô yêu đương trong trường còn không hết, sao lại đi phản đối chứ? Hôm nay quả nhiên Tiểu Mập đã uống nhầm thuốc, nếu không sao mắt cứ không ngừng chớp thế? Ngay cả đầu óc cũng không dùng được nữa sao? Trạng thái này của cậu ta có phải đang bị mê sảng không? – San San vô cùng lo lắng cho tình trạng của cậu họ mình.

“Thầy Hàn, thầy yên tâm đi, mẹ của San San có thể không nghe lời ai nói nhưng mà lại rất nghe lời của em.” Đường Tiểu Mập cạy già lên mặt với Hàn Cố Diễn, “Nói thế nào thì em cũng là sinh viên của thầy Hàn mà.”

“Vậy thì đã làm phiền cậu rồi, cậu họ bên ngoài.” Hàn Cố Diễn cười vô cùng chân thành, “Ngày nghỉ nhiều việc như vậy, việc học hành trong trường cũng đủ làm cho cậu họ bận rộn, lại còn phải quan tâm chuyện của chúng tôi, tôi cảm ơn cậu trước vậy, cậu họ.”

Việc học hành trong trường có gì mà phải quan tâm? Đường Tiểu Mập nghe thấy Hàn Cố Diễn nói như vậy thì trong lòng lại chùn xuống cái “bộp”, không phải vừa rồi nói hơi quá đấy chứ, cậu ta quay đầu lại làm hòa với anh, “Thầy Hàn, khụ... Chuyện kia, gần đây các tiết học của thầy em rất chăm chú nghe giảng nha.”

“Cậu họ à, cậu nói đi đâu vậy.” Hàn Cố Diễn liếc mắt nhìn cậu ta một cái, “Cho dù có không chăm chú nghe giảng thì tôi cũng sẽ không làm khó cậu họ đâu, ha ha.” Hàn Cố Diễn cười siêu cấp sáng lạn, đôi mắt cũng cong cong, thoát nhìn vô cùng hiền lành, “Cậu họ đừng quá lo lắng, có tôi đây ở bên cạnh, nhất định sẽ không có vấn đề gì, yên tâm đi.”

Đương nhiên sẽ không có vấn đề gì rồi! Đường Tiểu Mập nhin không được nói thầm, môn học cậu ta liều mạng học nhất chính là môn của Hàn Cố Diễn, không chỉ nói đến việc đạt tiêu chuẩn, vận may mà tốt một chút nói không chừng đạt điểm A cũng không thành vấn đề. Tuy là vậy nhưng thầy Hàn đã nói thế thì đương nhiên cậu ta cũng phải theo cộc mà trượt xuống, “Ha ha, vậy thì cảm ơn thầy Hàn, thật sự là làm phiền thầy rồi.”

“Khách sáo quá, cậu là cậu họ của San San, hẳn là nên như vậy.”

Tiểu Mập nghe thấy anh luôn miệng gọi “cậu họ” thì trong lòng càng mờ mịt, nhưng mà cũng không dám công khai làm khó anh, hẳn là cũng sẽ không có vấn đề gì nhỉ.

Đợi chút – cái gì mà chuyện học hành của cậu ta hẳn là sẽ không có vấn đề gì chứ? Nói anh sẽ không làm khó cậu ta, hay là nói môn học khác của cậu ta sẽ không có vấn đề gì nhỉ? Môn học của người khác dạy sao? Oa chết tiệt, đây mới là vấn đề nghiêm trọng nha! “À thầy Hàn, những môn khác của em...những môn khác...” Đường Tiểu Mập thử thăm dò.

“Sao cơ?” Hàn Cố Diễn hơi nghiêng đầu qua, “Cậu họ có thắc mắc gì về những môn học khác sao? À, đến lúc đó tôi sẽ hỏi giúp cậu vậy.” Đang lúc Đường Tiểu Mập chuẩn bị an tâm một chút thì anh lại nói thêm một câu, “Nhưng mà cậu họ à, cậu cũng biết đấy, bình thường thời gian ở trong trường của tôi rất ít, cũng không thân với những thầy cô khác, cho nên...”

Cho nên thế nào? Đường Tiểu Mập vô cùng muốn biết, nhưng mà Hàn Cố Diễn lại không để ý tới cậu ta, “San San, sao lại cảm thấy bất động thể hả, ăn thêm một ít nữa đi.” Hai người bọn họ ngọt ngào ân ái, vô cùng vô lễ vứt cái tên cậu họ trẻ con Đường Tiểu Mập sang một bên.

“Cậu họ, cậu cũng ăn nhiều một chút đi!” Hàn Cố Diễn đẩy mấy món ăn đến trước mặt cậu ta, “Không hợp khẩu vị sao?”

Anh trai à...tôi không phải cậu họ của anh, anh mới là cậu họ của tôi đấy! Anh là cậu họ nội của tôi đấy! – Đường Tiểu Mập nhận biết được tính nghiêm trọng của vấn đề, “Thầy Hàn không cần phải khách sáo như vậy đâu,... chuyện kia... Người trẻ tuổi cứ gọi tên là được, San San cũng vẫn gọi em là Tiểu Mập, thầy cứ gọi em là Tiểu Mập là được, nghe mãi cũng quen rồi, em thích nghe người khác gọi em là Tiểu Mập hơn.”

“Được rồi cậu họ...” Hàn Cố Diễn mang nụ cười nham hiểm nhìn Đường Tiểu Mập, “Vậy được rồi, Tiểu Mập.”

Quả nhiên là bị bệnh rồi, rõ ràng cậu ta ghét nhất người khác gọi mình là Tiểu Mập mà! – San San không hề nói gì nhìn bạn học Đường Tiểu Mập.

37. Chương 37: Bình Pháp Tình Yêu

San San buồn bực, “Mẹ, con có còn là con gái của mẹ không vậy?”

“Đúng vậy mà, sao thế?” Mẹ San San khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn San San, khuôn mặt khô cằn, còn vương lại dấu vết của nước mắt.

“Có phải ruột không?”

...

...

Đã rất vất vả mới sinh được một khuê nữ cực phẩm, là mẹ đương nhiên phải dốc toàn lực giữ gìn. Mẹ San San kiên quyết đòi lại vốn gốc, hai ngày trước trong tiệm có vài món đồ đắt tiền xa xỉ đến giờ vẫn chưa bán, tất cả đều giữ lại cho khuê nữ tính vào chi phí của cửa hàng, còn đưa thẻ cho San San đi làm đẹp, thừa dịp này để cho cô tra chuốt lại một chút, tuy nói về đẹp tâm hồn rất quan trọng nhưng về bề ngoài cũng không thể xem nhẹ.

Chỉ vậy thôi còn chưa đủ, mẹ San San còn cố ý giáo dục tư tưởng cho San San. Chủ đề giáo dục triển khai xoay quanh – “Chúng ta phải nói chuyện yêu đương thế nào”. Mẹ San San bla bla đến tận trưa, điểm trọng yếu chính là, hai người muốn ở bên nhau lâu dài thì thế giới quan, quan niệm về cuộc sống, quan niệm về vật chất, quan niệm về tình yêu đều phải nhất trí, cách nhìn về vấn đề này, những vấn đề nhỏ không đáng kể thì cho phép bất đồng ý kiến, những việc lớn thì tuyệt đối phải nhất trí đồng lòng. Chuyện thứ hai là phải nắm được trái tim của người đàn ông, không yêu là không được, còn phải giữ một chút mảnh khảnh, khi nào cần tiến, khi nào phải lùi, khi nào thì ra tay, khi nào thì dùng thủ đoạn đều phải có kĩ năng. Ngộ nhớ có khi quan điểm không thống nhất thì phải làm sao, vậy thì trước tiên phải có cùng nhận thức, thí dụ như, chuyện lớn thì cứ để cho đàn ông họ quyết định đi, phụ nữ chúng ta chỉ cần lo mấy chuyện vặt vãnh là được rồi. San San càng nghe càng thấy mơ hồ, không nhịn nổi hỏi: “Mẹ, cái gì là chuyện lớn, cái gì là chuyện vặt ạ?”

“Trông con kìa cái đứa nhỏ này, nói con ngốc thật đúng là chuẩn mà.” Mẹ San San uống một hớp nước rồi tiếp tục rót thêm thuốc mê cho San San, “Thí dụ như bầu cử tổng thống Mĩ này, giá dầu tăng này, giá cổ phiếu hay tỉ giá hối đoái này, đó đều là chuyện lớn, là những chuyện bọn đàn ông phải quan tâm, trừ mấy chuyện đó ra đều là những chuyện lông gà vỏ tỏi.”

Khụ ~! San San quỳnh lên.

Mẹ San San cũng tổng kết từ kinh nghiệm, bà tổng kết được lần đầu tiên yêu đương của khuê nữ nhà mình thất bại xét đến cùng chỉ có bốn chữ – không được mẹ dạy. Còn không phải sao, lần đầu tiên mẹ San San high cỡ nào, hoàn toàn không quan tâm đến San San, chọn lựa chính sách chăn trâu ăn cỏ vậy nên mới xảy ra vấn đề, quả nhiên là thế, hai tháng sau đã bị đá khiến ẹ San San lo sợ trong lòng. Cuối cùng cũng mong chờ được đến mùa xuân thứ hai, lúc này nói thế nào thì mẹ San San cũng không thể để San San giẫm lên vết xe đổ được, không thành công – có thể! Nhưng tuyệt đối không cho phép đi vào con đường cũ.

Lần này giáo dục tư tưởng đến ba tiếng, cũng đặt ra một loạt phương châm chính sách yêu đương, yêu cầu San San phải thực hành nghiêm túc. Phạm vi bao trùm của chính sách cực lớn, tỷ như phải ở chung với mẹ chồng tương lai thế nào, gần như mấy chuyện như phải gọi điện thoại thế nào cũng nhắc đến. Lần này San San về nhà nghỉ đông, phương thức liên lạc chủ yếu của hai người là gọi điện thoại, mẹ San San quy định phải cố gắng ít chủ động gọi, còn quy định tần suất nhất định phải là Hàn Cố Diễn chủ động gọi tới năm cuộc thì San San mới được gọi một cuộc, theo lời của mẹ San San nói thì vốn vớ vẩn quá sẽ bị động, phải dưới sự bị động mà chủ động, San San cũng không hiểu sao mẹ không đổi từ nghề bán quần áo sang nghiên cứu binh pháp nữa; còn có điện thoại vang lên năm tiếng thì mới được bắt máy, tỏ ra mình đang rất bận, phải cho Hàn Cố Diễn thấy, “Anh nhìn đi, không có anh bên cạnh thì cuộc sống của em vẫn rất nhiều màu sắc”, phải khiến cho anh cảm thấy được nguy cơ; San San phải nói muốn cúp máy trước, nếu không chờ cho Hàn Cố Diễn nói có việc phải cúp máy thì rất mất mặt, ngược lại phải khiến cho người ta có cảm giác chưa thỏa mãn. Cái đây cũng chưa tính, mặc dù Hàn Cố Diễn chủ động gọi tới nhưng thời gian trò chuyện cũng phải chú ý, không thể quá ngắn nhưng cũng không thể quá dài, mỗi lần San San nghe điện thoại thì mẹ San San đều ở bên cạnh nhắc tuồng, thời gian vừa hết là đã đứng khoa chân múa tay bảo cô phải tranh thủ cúp máy, hai người thường xuyên đang trò chuyện thì hết giờ, San San lại phải nhanh chóng nói có việc phải cúp máy, rồi sau đó cúp ‘rụp’ một tiếng, bên này cuống quýt nhìn mẹ, bên kia buồn bực nhìn điện thoại, không hiểu sao sau khi về nhà bạn gái mình lại còn bận rộn hơn trước.

San San bé bỏng rất nghe lời, thái hậu đã mở miệng thì tất nhiên San San răm rắp nghe theo, ngoài mặt thì San San vô cùng nghiêm khắc nói chuyện yêu đương theo kế hoạch mẹ San San đã lập ra, nhưng trong bóng tối thì sao...

Buổi tối khi mẹ San San đã khò khò thì San San lại lén lút gọi điện thoại cho Hàn Cố Diễn.

“Ban ngày em làm gì vậy, sao lại gọi trễ thế?” Giọng nói của Hàn Cố Diễn tràn ngập ai oán.

“Thầy Hàn...” San San buồn bực, cô cũng nhần nhịn rất vất vả nhưng lại không thể nói thật.

“Em nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi.”

“À...muộn rồi...” San San nghe anh nói như vậy thì rất ngại ngùng rụt cổ, “Thầy Hàn...thầy ngủ rồi sao?...Vậy ngày mai nói chuyện tiếp.”

“Diệp San San!” Hàn Cố Diện không nhin được nghiêng răng nghiêng lợi trong điện thoại, “Em ngứa da à, cách hơn 100km mà em còn nhần tâm vậy, có bắt bố anh cũng không đến phiên em.”

“Thầy Hàn...” San San há hốc miệng, lại tức giận rồi, dạo này tính tình của thầy Hàn thật là khó chịu, động một tí là giận, nhưng mà cô có cách, “Thầy Hàn, em nhớ anh.”

“...” Quả nhiên, điện thoại chỉ nghe thấy tiếng yên lặng lại biến thành tiếng hít thở lặng yên, “San San, anh đến thăm em, được không?” Sau nửa ngày, Hàn Cố Diện mới mở miệng nói.

Giọng nói của anh nghe rất rầu rĩ, lúc nói còn hít hít mũi, San San không nhin được đặt sự chú ý lên đây, “Thầy Hàn...anh bị bệnh hả?”

“Ừ!” Bên kia Hàn Cố Diện vừa quơ khăn giấy lau lau mũi vừa mở miệng nói, “Khó chịu, đau đầu muốn chết, cả người cũng mỏi nhừ.” Giọng nói của anh hơi có chút làm nũng, nghe thấy giống như một đứa bé trai bị người lớn bỏ rơi đang đòi hỏi sự quan tâm, chỉ hơi khó chịu một chút, cũng không nghiêm trọng như anh nói, chỉ là sáng hôm nay lúc thức dậy bị lạnh nên nghẹt mũi thôi.

“A...” San San quả nhiên rất dễ dụ, “Vậy hay là anh tranh thủ lên giường nằm nghỉ đi, ngày mai còn phải đi làm nữa, dạo này nhiều việc quá nhỉ, vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút đi...”

“Không vội!” Hàn Cố Diện cầm ly thủy tinh trên bàn, “Anh vừa mới uống cà phê, bây giờ không buồn ngủ, chúng ta trò chuyện thêm một lúc nữa đi, cả ngày không biết em bận cái gì mà đến tận bây giờ mới có thể nói được với anh vài câu tử tế.”

“Đã trễ vậy rồi sao còn uống cà phê nữa.” Giọng nói của San San có hơi lo lắng, âm điệu cũng cao hơn một chút, “Anh đã bị bệnh thì phải uống nhiều nước, sao lại không biết cách chăm sóc mình vậy hả.”

Hàn Cố Diện cười đến lộ cả nếp nhăn trên mặt, bỏ qua giọng điệu ai oán lúc này, lúc này hiển nhiên vô cùng dịu dàng, anh cầm ly nước bên cạnh bỏ thêm chút ướat át vào giọng nói, “San San, anh đến thăm em, được không?” Anh lại hỏi một câu.

“Nhưng mà...nhưng mà anh đang bị bệnh.” Hơn nữa, hơn nữa phải trả lời câu này thế nào? Trong binh pháp tình yêu không có ghi thì phải? Có nên đồng ý không, San San cuống quýt trong lòng.

“Có em ở đây lúc bệnh tật thì tốt rồi, em sẽ chăm sóc cho anh.” Hàn Cố Diện hạ giọng thật thấp, “Được không, San San.”

Giọng của Hàn Cố Diện thấp vô cùng, có chút nũng nịu giống như đang ru trẻ con, San San nghe thấy thì trong lòng không kìm được dâng lên một chút tình cảm ấm áp, sau đó đầu óc bắt đầu choáng váng. Đêm im ắng, giọng nói của anh truyền ra từ microphone nghe vô cùng chân thật, làm cho San San không kìm được mà bắt đầu tưởng tượng đến dáng vẻ khi anh nói chuyện, sau đó lại bắt đầu muốn gặp anh.

“San San ~!” Giọng nói trầm thấp của Hàn Cố Diện lại truyền đến.

A ~! Rất có cảm giác chân thật, sau lưng San San lại có một luồng khí lạnh thổi qua, không nhin được quay đầu lại, đón lấy khuôn mặt lạnh băng của thái hậu đang đứng phía sau, “Thầy Hàn...em...bây giờ em có việc bận...ha ha...Hôm khác nói chuyện tiếp...” Nói xong lại cúp điện thoại một cái rụp. Sau đó về mặt đau khổ nhìn mẹ, “Sao mẹ vào phòng người ta cũng không chịu gõ cửa vậy.”

“Con cũng không khóa cửa, mẹ gõ cửa làm gì.” mẹ San San vọt đến trước mặt San San rồi đưa tay ra, “Lấy ra đây.”

“Mẹ ~!” Lời vừa nói ra thì bản nhạc “Sứ thanh hoa” đã vang lên, mẹ San San không đợi San San kịp phản ứng đã cướp lấy điện thoại, sau đó vô cùng khí thế nhần từ chối, rồi sau đó tắt máy.

“Mẹ ~!” San San không nhịn được buồn bực, “Đó là điện thoại thầy Hàn gọi tới mà, hơn nữa...Hơn nữa mẹ đã nói không phản đối con yêu đương mà.”

“Con gái cưng à, lời của mẹ một câu con cũng không nghe lọt.” Mẹ San San tận tình khuyên bảo, “Con nói xem con có muốn giống như lần trước bị đá một cách vô duyên vô cớ không?”

Đương nhiên không muốn! San San tưởng tượng trong đầu cảnh Hàn Cố Diễn nói chia tay với mình, lòng chấn động, nhanh chóng lắc đầu, “Không muốn đâu.”

“Muốn không muốn kết thúc thì phải nghe lời mẹ, mẹ sẽ không hại con đâu.” Mẹ San San thuận tay cất đi động vào túi áo ngủ của mình.

San San bĩu môi, “Người ta đã yêu đương đều phải thuận theo tự nhiên, nào có ai như vậy ạ, thật là mệt mỏi.”

“Con cho rằng chỉ có con mệt mỏi thôi sao.” Mẹ San San không nhịn không được mắng San San, “Mẹ cũng mệt mỏi lắm chứ, ôi, cái tính không biết tranh giành của con làm mẹ mệt chết đi được, con nói xem ngoại hình của con cũng không kém nhưng mẹ bực thật, làm sao vậy mà lại không ai thèm con cả, bây giờ thì mẹ đã hiểu, chính là kinh nghiệm yêu đương quá ít, không biết nói chuyện yêu đương nên đàn ông tốt đều bị con dọa chạy mất dạng, bây giờ vất vả lắm mới kiếm được một đứa để yêu nên không thể để cho con tái phạm cái tật ngốc quá dọa người ta chạy mất, hơn nữa nghe Tiểu Mập nói còn là một cực phẩm, đương nhiên càng phải nắm cho thật chắc.”

“Thật ra thì cũng không phải cực phẩm gì đâu ạ.” San San nhìn mẹ mình không nhịn được nói thầm, “Hơn nữa còn là một cực phẩm mắng chửi người khác nữa.”

“Cậu họ của con mẹ rất hiểu, tràn đầy tự tin, muốn để cho nó nhỏ ra chữ “tốt” quả thật còn khó hơn cả lên trời.” Mẹ San San tỏ ra đa mưu túc trí, “Nó đã tán thành thì nhất định là không tầm thường rồi, đối với tên cực phẩm này, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn, được rồi, đi ngủ sớm một chút đi.”

“Con không ngủ được.” San San nhìn túi áo ngủ của mẹ cô.

Mẹ San San đứng dậy vỗ vỗ mông, “Con đừng nghĩ lấy lại điện thoại, không ngủ được thì lấy cuốn “36 kế yêu” mẹ viết cho con ra mà học tập thêm đi.”

Đường Tiểu Mập, nhìn chuyện tốt cậu làm kia! – San San nhìn qua mẹ của cô không nhịn được ngửa đầu lên trần nhà.

A ~! Lại là một đêm giấc ngủ không thành!

38. Chương 38: Ngã Rẽ Tình Yêu

Đường Tiểu Mập ghim một miếng thịt bò thật to đưa vào chén của mình, đang muốn ăn thì nhìn thấy đôi mắt không hồn của San San đang nhìn vào chén của cậu, mà thái độ thì lại khá ai oán, “Cháu muốn à?” Đường Tiểu Mập quơ quơ miếng thịt bò.

“Không cần.” San San lắc đầu, thở dài, cúi đầu xuống gặm tiếp món ăn trong chén cô.

“Nó...ơ...làm sao thế nhỉ?” Đường Tiểu Mập bỏ miếng thịt bò vào trong miệng nhai rồi dùng giọng ấp úng không rõ nói với mẹ của San San, “Ai lại ăn hiếp con bé thế nhỉ?”

“Đừng nhiều chuyện, ăn phần của em đi.” Mẹ San San cau mày liếc Đường Tiểu Mập một cái.

Nhưng Đường Tiểu Mập lại không phải là người có ánh mắt sắc bén, vừa thấy mẹ San San như vậy thì lại càng dửng dưng hơn, đặt chén xuống, cũng không vội ăn nói: “Cậu nói này cháu gái nắm móc, ai lại chọc giận cháu vậy?”

San San không trả lời yên lặng nhai rau, mẹ San San thấy Đường Tiểu Mập nói vậy thì tức giận hung hăng giẫm một cái lên chân cậu.

Đau quá! – Đường Tiểu Mập nhịn không được một phút đồng hồ, “Cháu gái nắm mốc, có phải bị đá rồi không?”

San San vừa nghe thấy Tiểu Mập nói vậy thì ngẩng đầu lên, nhăn mặt đau khổ nhìn Đường Tiểu Mập, cũng không biết là bị sức nóng của nồi lẩu hay là làm sao mà đôi mắt lại hơi rưng rưng.

Quả nhiên là có chuyện, “Chị họ, chị đừng đá em nữa mà.” Đường Tiểu Mập hoàn toàn không để ý đến ánh mắt ăn thịt người của mẹ San San, cười hắc hắc, khễ nâng cao chân lên, tiếp tục đâm chọc khích bát đĩa cháu họ bên ngoại, “Oa chết tiệt, thấy cháu như vậy, thật sự bị cậu nói trúng rồi à.”

Vừa nghe thấy câu này thì khuôn mặt nhỏ nhắn của San San sụp xuống ngay lập tức, hàng mi cũng nhúu lại, miệng mím chặt, mũi cũng chun lại, nước mắt cũng sắp sửa rơi xuống.

“Bảo em đừng nói rồi mà em còn nói nữa.” Thấy con gái bảo bối như vậy, mẹ San San đau lòng muốn chết, liều mạng già liếc đôi mắt sắc như dao đến Tiểu Mập, “Ăn cái gì cũng không thể chặn được cái miệng không ngừng há ra của em cả.”

“Mẹ, Tiểu Mập, con no rồi, hai người từ từ ăn.” San San đứng lên, không chút sức lực nói với bọn họ, rồi giẫm lên tấm thảm bông mềm mại trở về phòng.

Khoai sọ trong nồi đã gần nát, lúc này là lúc khoai sọ ngon nhất, Đường Tiểu Mập thấy San San đi rồi, nhún vai, làm như không có việc gì cả, cầm thìa lên bắt đầu lao vào ăn.

“Chị nói này, đúng là bên ngoại xa ba ngàn dặm nha.” Mẹ San San trừng mắt nhìn chén của Đường Tiểu Mập tràn đầy thức ăn, khá phần nộ Đường Tiểu Mập trong tình huống này còn có thể thoải mái vui vẻ, thật đúng là quá quá không có nghĩa khí.

“...Làm sao thế...” Đường Tiểu Mập ngẩng đầu lên, há to mồm nhai, giải quyết xong chén cơm, lại tiếp tục lao vào nồi, “Chị họ, đáy nồi của chị làm bằng gì thế, tốt hơn đồ mẹ em mua nhiều.”

“Không nhớ nữa, còn vài cái đấy, lát nữa cho cậu mang về đấy.” Mẹ San San sững sờ, tiếp lời cậu ta.

“Vâng, cảm ơn nha!” Đường Tiểu Mập không hề khách sáo, “Mấy ngày nay ba mẹ không có ở nhà, đến ăn ké phiền đến nhà chị cũng không hay lắm, đến lúc đó em cũng đặt một nồi lẩu là được rồi, khỏi phải làm gì nhiều.” Giữa trưa Đường Tiểu Mập chỉ ăn một gói mì tôm cuối cùng, đã sớm đói không đi nổi nữa, bây giờ có cái ăn nên vô cùng mừng rỡ, miệng cũng nói lời không thật lòng.

Trên bàn, mặt mẹ San San cũng khó coi, nhịn nửa ngày rốt cuộc không nhịn nổi nữa, giật lấy thìa của Đường Tiểu Mập, “Khi nào cậu mới hết đói bụng đây.”

“Hai chén!” Đường Tiểu Mập đưa hai ngón tay ra, lại cầm cái thìa khác vớt đồ ăn.

“Vậy cũng không cho cậu ăn.” Mẹ San San bị cái tính không tim không phổi của Đường Tiểu Mập chọc giận, tóc cũng dựng hết lên, “Cháu gái họ ngoại của cậu đang thất tình, cậu thì một chút dáng vẻ của một người cậu cũng không có, cậu có còn là người bề trên không thế, tương lai khi San San kết hôn cậu sẽ ngồi ở trên cao, ôi, số của San San nhà tôi thật là khổ, chắc là người ta khi dễ nhà mẹ đẻ của San San không có người đây mà, ôi...”

Mẹ San San trách móc vài câu, Đường Tiểu Mập bị bà “ôi” đến choáng váng, lại vừa bị trái một câu “cậu họ” phải một câu “người bề trên” của mẹ San San lừa dối làm cho toàn thân nhẹ tênh, mẹ San San càng nói thì sống lưng của Đường Tiểu Mập càng thẳng, hai chân cũng làm ra tư thế của một người bề trên, “Chị họ, thấy chị nói thế, vậy thì việc của San San chính là việc của em, chị yên tâm đi, ai dám khi dễ San San chính là đang gây khó dễ cho Đường Tiểu Mập em, để xem em có lột da của nó ra không.” Đường Tiểu Mập vỗ ngực “phành phạch” vang dội, đưa ra lời thề son sắt.

Bạn học Đường Tiểu Mập đúng chuẩn là một người “Lời nói thì như người lớn, hành động lại như trẻ con”, mẹ San San chứng kiến cậu ta lớn lên, làm sao không hiểu cậu ta được chứ, mắt trắng không còn chút máu, “Lột da thì bỏ qua đi, cậu với nó cùng chơi với nhau từ nhỏ nên tình cảm cũng khá tốt, đi khuyên nhủ nói một chút đi, từ đêm 30 tới giờ mặt mày cứ thần thờ, cũng không biết bị làm sao nữa, hồi nửa ngày cũng

chẳng phóng ra cái rắm gì.” tâm trạng của con gái bảo bối không tốt, đương nhiên tâm trạng của mẹ cũng không tốt theo, mặt của mẹ San San cũng ỉu xiu, “Tiểu Mập, việc này giao cho em, em đi trước đi, chị ở đây phần lại cho em, lát nữa xuống ăn thêm.”

“Ăn lẩu làm sao quan trọng bằng chuyện chung thân đại sự của cháu gái em, yên tâm đi, cứ giao hết cho em.” Nhưng thật ra là ăn no rồi, Đường Tiểu Mập lau miệng rồi đi thẳng lên phòng của San San.

“Này...” Đường Tiểu Mập hoàn toàn không biết dáng vẻ của mình dọa người đến cỡ nào, mặt mày sáng ngời tùy tiện đặt mông ngồi lên bàn máy tính của San San, “Cậu không trêu chọc gì cháu, sao mặt mày cháu lại như vậy?” Thấy San San giống như một bức tượng thạch cao, Đường Tiểu Mập đành phải quơ quơ tay trước mặt San San, “Làm sao vậy? Cãi nhau à?”

“Không có!” San San nhếch miệng nói.

“Còn nói không có nữa.” Đường Tiểu Mập thấy dáng vẻ này của San San thì càng muốn trêu chọc cô, “Trên mặt cháu viết cả rồi, bốn chữ thật to – tôi vừa bị đá.”

“Đường Tiểu Mập!” San San trừng hai mắt bốc lửa lên nhìn Đường Tiểu Mập, nếu thật sự phun ra lửa, chỉ sợ tên Tiểu Mập sẽ bị đốt thành tro bụi thôi.

“Được rồi được rồi, nói với cậu xem làm sao vậy?” Đường Tiểu Mập rất sợ nếu thật sự ép cô quá thì cậu ta cũng không tốt đẹp gì, vỗ nhẹ lên vai cô, “Đừng khóc, có chuyện gì cứ nói với cậu đây.”

“Cháu có khóc đâu!” San San vốn không có nước mắt nhưng Đường Tiểu Mập vừa nói như vậy thì lại cảm thấy mũi hơi xót xót, khó chịu cực kì.

Kể từ lần trước khi mẹ San San phát hiện buổi tối San San hay gọi điện thoại cho Hàn Cố Diễn thì trước khi đi ngủ đều tịch thu di động của cô, việc này cũng chưa tính, lại còn hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, rút luôn cả đường dây điện thoại, nếu San San không hiểu rõ mẹ của mình thì đã cho rằng mẹ của cô muốn tìm cách chia rẽ hai người họ. Buổi tối không gọi điện thoại được nữa, nhưng trên có chính sách, dưới có đối sách, không thể gọi điện được thì bọn họ đi đường khác vậy. Vì vậy San San xin địa chỉ QQ của Hàn Cố Diễn, hai người bắt đầu trò chuyện trên mạng, trò chuyện trên mạng cũng có chỗ tốt, bình thường những lời ngại nói trong điện thoại nhưng đánh thành chữ lại không kiêng dè gì, những lời nói buồn nôn cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà dần dần San San lại phát hiện ra có chỗ không ổn, Hàn Cố Diễn càng ngày càng bận rộn, ban đầu San San tưởng cuối năm nhiều việc nên cũng không quá để ý. Nhưng đến tết thì công ty anh cũng được nghỉ mà, sao có thể bận đến như vậy được chứ, đến cuối cùng ngay cả điện thoại cũng không gọi, có đôi khi San San gọi tới thì anh cũng rất xa cách. Mấy ngày nay, từ đêm 30, Hàn Cố Diễn nhắn cho cô một tin “năm mới vui vẻ” xong thì rõ ràng không chủ động gọi điện cho cô nữa.

Vừa rồi trước khi ăn cơm, rõ ràng San San nhìn thấy Hàn Cố Diễn đang online nên chào hỏi anh một tiếng, vậy mà anh lại không để ý tới. Gần đây San San khá miễn cưỡng, lập tức gọi điện thoại qua, đầu tiên Hàn Cố Diễn đáp ứng nửa ngày, cứ bầy lời tám kéo nói không nên lời, cuối cùng kết luận đơn giản nói dù sao anh cũng không có ở trên mạng, vì sao QQ lại sáng lên anh cũng không hiểu.

Vốn cũng không phải việc gì lớn, nhưng San San liên hệ hết những việc làm gần đây của Hàn Cố Diễn thì cảm thấy không ổn nên cảm thấy rất khó chịu, cảm giác được giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó nhưng lại không thể nói nên lời, kết quả mới vừa rồi bị Tiểu Mập điểm trúng nên thấy đau lòng, giống như mình sắp thất tình thật.

“Cũng có thể là địa chỉ bị hack.” Đường Tiểu Mập nhảy xuống từ trên bàn, cầm con chuột click vào QQ, “Nếu không thì vào xem thử xem.”

“Không...không cần mà!” San San còn chưa nói hết lời thì tốc độ của Đường Tiểu Mập đã cực kì nhanh, lập tức kéo đến menu, “Cái này hả?”

San San khẽ gật đầu, vẫn còn do dự, “Thôi bỏ đi, như thế không tốt lắm đâu.”

“Sợ cái gì, cứ xem thử xem.” Đường Tiểu Mập liếc San San một cái, vô cùng quỷ dị nhìn San San nhếch miệng cười, sau đó nhanh chóng đánh mặt mã.

Ặc... sao Tiểu Mập biết mặt mã? – San San vừa định hỏi cậu ta thì sự chú ý lại bị tin nhắn khi Tiểu Mập mở QQ hấp dẫn.

Tin nhắn: cứ như đã định, sau tám giờ tối, chỗ cũ, không gặp không về! Đằng sau còn kèm thêm một cặp môi đỏ mông vô cùng mất hồn.

“Đây là cháu à.” Đường Tiểu Mập trừng hai mắt nhìn San San, “Cô gái xấu xí cô đơn, nhìn xem, cháu rất tuyệt mà.”

“Không...không phải đâu.” San San nhìn Đường Tiểu Mập, sự bất an trong lòng dần dần lan rộng. QQ của Hàn Cố Diễn vốn chỉ có một mình cô là bạn, cái tên này không biết có từ khi nào, hơn nữa theo thống kê các cuộc nói chuyện thì dường như Hàn Cố Diễn rất thân thiết với người này, ngày mai hai người còn hẹn gặp nhau nữa.

Nhìn thấy hai chữ “chỗ cũ”, còn có cặp môi đỏ mọng chói mắt, San San cũng không biết trong lòng mình đang có cảm giác gì.

“Không phải chứ!” Đường Tiểu Mập trừng mắt thật to, tỏ vẻ thiên hạ sắp có đại loạn, “Cháu gái à, chuyện lớn rồi.”

“Vì...vì sao?” Tuy trong lòng đã hiểu ra bảy tám phần nhưng San San vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Cháu ngốc quá, thế này mà còn chưa rõ ràng sao.” Đường Tiểu Mập kích động gào to, “Cháu không biết à, ngày mai chính là ngày lễ tình nhân đấy.”

“Chết tiệt, cái tên tiểu bạch kiếm kia dám bắt cả hai tay, để xem cậu có phết hấn không.” không đợi San San có phản ứng gì, không biết từ khi nào mẹ San San đã chuẩn êm vào đứng phía sau rống giận, “Không được, con phải đi tìm nó.”

Phản ứng của mẹ San San cực kì nhanh, vừa mới nghĩ ra đã “bịch bịch bịch” chạy vào phòng khách cầm một vật trang trí thủy tinh đưa cho San San, “Lễ tình nhân à, con phải đi tìm nó, đập cái này vào, mẹ xem có không gặp không về thế nào. Cái thằng phản bội này, không để cho nó biết mặt một lần thì nói không biết sợ là gì.”

“Con...con biết đi đâu mà tìm đây.” San San thì thào, vẫn chưa từ bỏ ý định, “Hơn nữa có thể chỉ là bạn bè thôi, hoặc là có người đùa dai, hoặc bị QQ bị hack...” Giọng cô càng nói càng nhỏ, chính mình cũng không biết phải thuyết phục mình thế nào.

“Cho nên càng phải đi, quan trọng là phải làm rõ mọi chuyện, chẳng lẽ cứ để ọi chuyện không rõ ràng vậy sao? Mẹ nói cho con biết, con đi đi, mang theo cái này, nếu thật sự nghĩ oan cho nó thì nói là con nhớ nó cho nên lễ tình nhân đến tìm nó, đây chính là quà con tặng cho nó, tự tay mình chọn, không nói trước là muốn làm cho nó bất ngờ. Nếu như tên nhóc kia thật sự thay lòng đổi dạ...”

Tiểu Mập nhìn vẻ mặt cay nghiệt của mẹ San San, không nhịn được mở miệng hỏi, “Thì sao...”

“Vậy thì dùng cái này mà đập bể đầu nó.” Mẹ San San híp mắt lại, hung dữ nói.

39. Chương 39: Cô Gái Xấu Xí Kia Là Ai?

Làm mấy chuyện mất mặt như vậy có đánh chết San San cũng không làm được, nhưng mà đã nhin nhiều ngày như vậy rồi, hiện giờ tâm trạng đang lên, San San không thể ép xuống được, lần này có thể nào cũng không nhịn nổi nữa, San San dứt khoát quăng hành lý qua một bên, đặt mông ngồi lên, cũng không quan tâm hành khách đang lui tới trong sân bay, ngồi co lại một góc.

Hai hàng nước mắt vừa rơi thì San San cảm thấy bóng tối đang bao trùm trên đỉnh đầu, cho dù cô gái có tính tình thế nào thì lúc tâm trạng đang lên cũng có thể biến thành cơn cơn, “Đi...biến đi...” San San không nghĩ ngợi gì vùng tay lên, không thèm ngẩng đầu lên nổi giận dùng dùng mở miệng, “Không có...ơ...chưa bao giờ nhìn thấy...thất...thất...” Khí thế vô cùng hùng hồn nha nhưng miệng thì không nói ra lời, lúc nói còn không ngừng nấc, kết quả nói chữ “thất” nửa ngày cũng không nói ra được chữ “tình”.

“San San...đứng dậy!” Giọng nói của người kia rất quen thuộc, giọng nói vốn cực kì dịu dàng nhưng vừa nghe thấy cô thở không ra hơi thì lại biến thành kích động, lập tức nửa ngồi nửa quỳ xuống một lấy cầm lấy tay cô xoa xoa, “Được rồi, sao lại khóc thương tâm như vậy.” Vừa nói vừa vuốt tay vuốt ve khuôn mặt cô, giúp cô lau đi hai hàng nước mắt, lại dùng phải bàn tay nhỏ bé lạnh băng của cô, cổ áo choàng của mình khoác lên người cô ngay lập tức, sau đó kéo hành lý, vỗ nhẹ lên vai cô rồi ôm lấy San San đi ra ngoài.

Hôm trước San San xem lên tin nhắn trên QQ của Hàn Cố Diễn, ban ngày đơn giản chỉ cần giận dữ không liên lạc với anh nhưng đến tối thì không thể nào yên tâm ngủ được, chuyện đã xảy ra trước mắt làm cho đầu óc vốn đã loạn như sương hồ của cô càng thêm mê man, San San hoàn toàn ngẩn ngơ, để mặc cho anh đưa ra khỏi sân bay, đến khi kịp phản ứng thì cũng đã bị Hàn Cố Diễn đưa lên xe.

Cả người San San cứng ngắc ngồi trong xe, khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi tái nhợt, cộng thêm hai ngày nay không ngủ ngon nên mắt lại càng thêm quầng thâm, hàng mi còn vương lại nước mắt, Hàn Cố Diễn thừa dịp đèn đỏ nghiêng đầu sang nhìn đã thấy dáng vẻ đáng thương của cô, không nhịn được nói thầm, “Không nên tin mấy lời nói vớ vẩn của Đường Tiểu Mập, anh thấy liều thuốc này tác dụng quá mạnh rồi.”

Giọng anh nói cực kì nhỏ, San San đang ngỡ ngàng nên chỉ nghe thấy tên Đường Tiểu Mập, nhưng mà hiện giờ cô làm gì có tâm trạng quan tâm những thứ khác, tròng hai mắt to tròn còn đang ướt ướt, ngẩn người sững sờ nhìn anh.

“San San à...” Hàn Cố Diễn cũng đã không gặp cô một thời gian, làm sao có thể chống lại ánh mắt long lanh kia của San San, trong lúc nhất thời đầu nghĩ ra rất nhiều thứ tốt đẹp, lại nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc đáng thương của cô thì trong lòng lại càng mừng rỡ, trước đây đều là anh phải miên man suy nghĩ khó chịu trong lòng, bây giờ thấy cô như vậy lại có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời, không biết trong tình yêu nào người ta bị dẫn đi hay là San San đã hiểu được con người anh, nói tóm lại là anh cảm thấy mình như đã sống lại, trước đây luôn thấy đứng ngồi không yên, bây giờ nghĩ lại thấy có hơi buồn cười. Tuy chứng kiến San San như vậy Hàn Cố Diễn cảm thấy rất hưởng thụ nhưng dù sao cũng phải giải thích sự tình cho rõ ràng, nếu không cô không làm gì thì quan tòa khó chơi nhà cô cũng sẽ không bỏ qua cho anh. Vừa nghĩ tới việc ngỡ ngàng mình vừa làm, Hàn Cố Diễn cũng hơi mất tự nhiên, giọng nói bắt đầu có chút khó xử, sắc mặt cũng đỏ ửng lên, cả người cũng trở nên uốn nắn ẻo ẻo, “Thật ra cái tin nhắn kia...”

Hàn Cố Diễn vẫn chưa nói xong, San San nghe thấy thì mặt lại xụ xuống, lông mày cũng nhăn lại, mũi sụt sịt, mấy giọt nước mắt đang đọng trên mắt cũng sắp rơi xuống, Hàn Cố Diễn chưa từng thấy cô như vậy nên có hơi giật mình, vẻ khờ khạo bình tĩnh bình thường cũng không còn mà chân tay bắt đầu luống cuống, nửa ngày cũng không biết phải làm gì, ngay cả đèn xanh cũng không để ý tới, những chiếc xe xếp hàng đằng sau rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà liều mạng già nhân còi, lúc này Hàn Cố Diễn mới phản ứng lại, nhấn chân ga chạy thật nhanh, tốc độ như chớp, một lúc sau đã đến nhà của anh.

Toàn thân San San cứng ngắc để mặc anh kéo mình vào thang máy, không nhịn được liếc nhìn trộm anh một cái, kết quả phát hiện Hàn Cố Diễn cũng đang nhìn cô, mặt còn mang theo một nụ cười, dáng vẻ thoát nhìn cũng thấy tâm trạng đang khá tốt. Đây là lần đầu tiên San San đến nhà Hàn Cố Diễn, trong tình huống hiện giờ của hai người bọn họ, sử dụng một từ ngữ chuyên nghiệp thì phải là “ngã bài”. Nếu là tới để “ngã bài” thì làm gì San San còn công sức mà nghĩ tới thứ khác, vừa vào cửa, cô cũng không quan tâm Hàn Cố Diễn đứng bên cạnh, run rẩy mở hành lý ra, lấy vật trang trí bằng thủy tinh cầm trong tay.

Vật trang trí bằng thủy tinh là một cái bệ, trên đó còn có một chiếc đồng hồ báo thức nho nhỏ, bên cạnh còn có một quả bóng thủy tinh.

“Tặng cho anh sao? Là quà cho ngày lễ tình nhân à?” Hàn Cố Diễn ôm lấy eo San San, dán vào sau lưng cô, tay kia vươn ra phía trước khê gảy một cái, quả cầu thủy tinh quay một vòng, “Vòng quanh thời gian sao? Cũng khá có ý nghĩa, có thể đặt trong phòng làm việc của anh.” Mũi của Hàn Cố Diễn dán lên tai cô, nỉ non nói, vừa nói vừa khê bắt chợt cắn lên vành tai cô.

San San bị hơi nóng của anh làm cho rùng mình một cái, toàn thân tê tê dại dại, một thời gian không gặp, bây giờ hai người thân mật San San cũng thấy khó nhin, đầu óc choáng váng. Sắc mặt bình thường trở lại, hơi thở cũng vững vàng hơn, San San xoay người lại, đối mặt với Hàn Cố Diễn.

“...tặng cho anh.” San San lùi về sau một bước, duy trì khoảng cách an toàn với anh. Đúng là tặng cho anh, chỉ là cách tặng thì không cố định, San San nheo mắt, hít một hơi thật sâu, “Cô gái xấu xí cô đơn kia là ai?” San San dùng hết sức nắm lấy “vòng quay thời gian”, chuẩn bị nếu mà anh giải thích không rõ, cô muốn dùng cái này đánh cho anh thật đau. Theo như lời của mẹ cô nói thì là – hai ta cũng đã rất sâu sắc, nhưng mà anh coi thường em như vậy, vậy thì cũng không còn gì để nói nữa.

Hàn Cố Diễn thấy dáng vẻ nghiêm túc căng thẳng của cô còn nở nụ cười, nhéo nhéo má cô, rất không hài lòng với khoảng cách của hai người, duỗi cánh tay ra, ôm cô vào trong lồng ngực, hôn lên trán cô một cái, “Sao em lại sửa hết toàn bộ lời kịch vậy.”

“Lời kịch gì?” San San bị Hàn Cố Diễn ôm lấy thì có hơi ngẩn người không kịp phản ứng nhưng thái độ vẫn còn tức giận bất mãn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô căng thẳng, đôi mắt sáng, loại ánh sáng chói mắt, trên khuôn mặt còn tỏ ra hung dữ, thoát nhìn có hơi giống cọp mẹ, Hàn Cố Diễn chưa từng thấy dáng vẻ oai phong như hổ như vậy của cô đã sớm không chịu được, cộng thêm hiện giờ đang ôm thân thể mềm mại thơm ngát kia lại càng không thể kìm chế nổi chôn đầu vào cổ của cô hít trộm hương thơm, “Còn giả vờ nữa à? Em chạy đến đây không phải dưới sự chỉ đạo của thái hậu sao? Sao lại không nhớ rõ thế?”

Đương nhiên mẹ của cô chỉ đạo rất nhiều, có đến vài chục điều, lúc ấy hôn vĩa San San đã bay mất, làm sao có tâm tình mà nhớ cái ấy chứ, với lại đầu trí hay so gan cũng không thích hợp với cô, San San tự biết vô mồm không bằng anh nên cũng không thêm vòng vo, cứ dứt khoát hỏi thẳng. Nhưng mà những điều này sao Hàn Cố Diễn lại biết được nhỉ?

“Vòng quay thời gian” bị San San nắm trong tay, ngăn cách giữa hai người, vật cản này thật sự rất khó chịu, Hàn Cố Diễn giật lấy tiện tay đặt lên bàn trà, “Tịch thu trước, miễn cho em giận điên lên lại lấy nó đập bể đầu anh, anh sợ đau lắm.” Vừa thấy dáng vẻ sừng sờ của San San thì Hàn Cố Diễn biết ngay đầu óc San San lại không kịp hoạt động, dáng vẻ cọp mẹ hung dữ vừa rồi của cô bây giờ cũng không còn nữa, vẻ ngớ ngẩn của cô lập tức biến thành con cừu nhỏ, vừa nhìn đã thấy rất dịu dàng ngoan ngoãn, Hàn Cố Diễn thấy dáng vẻ dần dần của cô thì không nhịn được ôm cô càng chặt, đầu chôn tại hõm vai cô, rầu rĩ bật cười, “Đừng nghĩ nữa, cô gái xấu xí chính là cậu họ.”

Cậu họ? San San để mặc anh ôm phía sau, thật lâu sau đầu óc mới thông suốt chuyện gì đang xảy ra, kết quả càng hiểu thì sắc mặt lại càng cổ quái. Hàn Cố Diễn đợi một lát mới phát hiện ra cô không có động tĩnh gì, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn thì thấy San San đang bấu môi, tỏ ra cực kì uất ức, dáng vẻ như rất thù hận khổ đau, giống như những lời anh vừa nói không chỉ không thể an ủi được cô mà ngược lại càng khiến cho cô thêm khổ sở, “Thật sự là cậu họ...là Tiểu Mập...” Thử đoán lừa gạt này thật là quá không quang minh lỗi lạc, lúc mới bắt đầu Hàn Cố Diễn còn hơi nói lắp, về sau thấy San San vẫn không nói gì thì cũng hơi cuống lên, bắt đầu thấy ngứa da, “Chuyện này...em cũng không thể trách anh được, chỉ tại mỗi ngày không biết em bận rộn cái gì mà không thêm đêm xỉa tới anh. A, em không để ý tới anh cũng không thể cho anh tìm người khác tâm sự được à. Anh tìm Đường Tiểu Mập tâm sự, chính cậu ta đã làm cho sự tình trở nên như vậy đây, vậy nên chuyện này không liên quan gì đến anh cả, em có muốn trách cũng không thể trách anh được, oan có đầu nợ có chủ, việc này phải ghi tạc lên đầu cậu ta.” Hàn Cố Diễn vô cùng không có nghĩa khí cho nên dù có là cậu họ cũng phải lấy ra làm vật hy sinh, anh nói một hồi thì không còn chút tội lỗi nào, toàn bộ trách nhiệm đều đổ hết lên người Tiểu Mập.

San San bắt đầu an tâm, cả người như trút được gánh nặng nên nhẹ nhõm không ít, nhưng mà cứ nghĩ đến lại thấy tức, cũng không biết Đường Tiểu Mập đã đầu quân vào doanh trại của địch lúc nào, hai người này lại còn thông đồng lừa gạt cô. San San tức giận mặt đỏ bừng, còn thở dốc, mắt trừng thật to, thoát nhìn giống như lúc nào cũng có thể xông vào cắn anh một ngụm, “Vậy hai người cứ không gặp không về đi, không phải cậu ấy muốn hôn anh sao, tranh thủ thời gian mua vé mà bay đến đây là anh có thể cảm nhận được đôi môi đỏ tươi nhiệt tình của cậu ta đấy.” Chó gấp còn nhảy khỏi tường, tính tình hiền lành như Diệp San san cũng có lúc tức giận, hiện giờ đang bị kích thích nên vô mồm cũng tiến bộ hơn.

Câu nói này khiến cho thiếu chút nữa anh đã không phản bác lại được, “Cái gì, cậu ta còn hơn cả anh nữa à?” Hàn Cố Diễn giống như vừa bị sét đánh, “Sao hai người lại vui vẻ sửa hết lời kịch vậy hả, sao không diễn theo kịch bản, xong rồi, người đàn ông của em bị người khác lừa dối, em phải làm chủ cho anh chứ, trời đất chứng giám nha, anh toàn tâm toàn ý với em, nhưng mà em vừa về nhà đã quảng anh đi không thèm quan tâm, vừa gặp mặt đã muốn đập bể đầu anh, em nói xem sao anh lại thua trên tay một cô gái không tim không phổi như em chứ?”

Anh giành lại thể thượng phong, San San bị anh nói vậy nên cũng hơi ngượng ngùng, sắc mặt bắt đầu dịu đi, biến thành khuôn mặt nhún nhó, “Em...em...” Đứng một chỗ ấp a ấp úng “em” nửa ngày cũng không thể nói ra về sau.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, quan tòa nhà em thật là khó chơi, em lại không chịu để cho anh đến thăm em nên anh đây chỉ có thể mò mẫm mà tự chữa bệnh thôi, anh cũng rất khó chịu mà, đơn giản chỉ cần không liên lạc với em vài ngày anh đã không nở rồi, sao có thể lừa dối em được chứ? Anh rất nhớ em mà, còn nữa...” Hàn Cố Diễn thấy cô không còn tức giận nữa, mặt bắt đầu bị anh làm cho ửng hồng, đôi môi phồng hồng gần ngay trước mắt, vì vậy ôm cô càng chặt hơn, hai người đã dính chặt với nhau, giọng nói cũng càng mềm mại hơn, “Còn nữa... cái anh muốn chính là được nếm thử đôi môi đỏ tươi thật sự...” Anh càng lúc càng áp sát lại, mấy chữ cuối cùng trực tiếp được ngậm trong miệng cô.

40. Chương 40

San San giống như có hai người đang không ngừng kéo co, một người muốn tiếp tục trầm luân trong cảm giác tuyệt vời không giới hạn này, bị anh dùng ngọn lửa nóng hòa tan, một người khác chính là cô đang sợ hãi, sợ hãi cảm giác chưa từng nếm trải kia, không ngừng bối rối, không dám tiến về phía trước. Cuối cùng, nỗi sợ hãi kia chiếm thể thượng phong, San San hơi buông lỏng ra, cả cơ thể trượt xuống, đầu hơi nghiêng ra sau.

Hàn Cố Diễn khá miễn cảm nên phát hiện ra ngay sự thay đổi của cô, hai tay khóa chặt lại, ôm cô cao lên, môi rời khỏi sự ngọt ngào của cô, hơi nghiêng đầu thở hổn hển bên tai cô, “Làm sao vậy?”

Nhiệt độ bờ môi của anh rất cao, hơi thở phun lên cổ cô làm cho sống lưng San San tê dại, ửng đỏ một mảng lớn, cứ như vậy, anh vẫn thấy chưa đủ, không ngừng thổi khí bên tai cô, khiến cho chân cô mềm nhũn. Thậm chí anh còn ác ý dùng lưỡi xâm chiếm vành tai cô, nhẹ nhàng, chậm rãi, nhưng lúc San San cảm thấy mình sắp chịu không nổi nữa thì anh lại dùng răng cắn nhẹ lên vành tai cô, dùng môi mút phần cổ mẫn cảm của cô vào. Hàn Cố Diễn rất chu đáo, phàm là những chỗ mẫn cảm của San San anh đều quan tâm đến, nhưng lại keo kiệt không cho cô quá nhiều. San San làm sao là đối thủ của Hàn Cố Diễn được, từ từ bại trận, miệng vô thức phát ra những tiếng “ô ô”, đầu cũng lúc mơ lúc tỉnh, lông mày nhíu chặt lại, cả người trượt xuống một lần nữa, “Sao vậy?” Hàn Cố Diễn hỏi một câu, vừa hỏi vừa nhéo nhẹ lên lưng cô một cái, càng làm cho San San run lên, “Em...khó chịu.”

“Khó chịu à.” Cáo già Hàn Cố Diễn giả vờ lo lắng, nhân cơ hội mà sờ sảng, một tay chống lấy thân thể cô, không cho cô tiếp tục trượt xuống nữa, một tay khác thì ôm chặt lấy cô, không ngừng di chuyển trên người cô, “Chỗ này khó chịu à? Chỗ này...chỗ này...hay chỗ này...?”

Giọng nói của Hàn Cố Diễn rất thấp rất mềm mại, San San nghe thấy mà tim đập thành thịch, miệng không nóng, thật sự không có cách nào nói nên lời.

“Đang hỏi em, không nói anh sẽ giận đấy.” Hàn Cố Diễn càng ôm chặt lấy eo của cô, San San sợ nhất là bị chọc ngứa, bị anh trêu như vậy nên nhanh chóng mở miệng, “Đừng...đừng...đừng.”

“Ngứa chỗ nào?” Tâm trạng của Hàn Cố Diễn rất tốt, cười tủm tỉm ghé sát vào tai cô nói nhỏ, “Chỗ này sao?”

San San bị anh sờ soạng lung tung trên từng thớ xương, biết rõ Hàn Cố Diễn lại đang trêu chọc mình, nhanh chóng mở to mắt cầu xin tha thứ, “Thầy Hàn...Chân em mỏi quá, em mệt.”

Nếu bình thường Hàn Cố Diễn sẽ xem xét lại, cũng sẽ tỉnh táo lại một chút. Nhưng hôm nay thì khác, thân thể mềm nhũn của San San đang dán chặt vào anh, cho dù là thánh cũng không thể kìm chế được, hướng

chỉ đã lâu không gặp tình huống như vậy rồi. Hàn Cố Diễn luôn là tấm gương sáng cho người khác rút ra một bên đi nha, hiện giờ lửa tình đang lan tràn toàn thân anh, ma quỷ còn lương thiện hơn cả anh, anh bế ngang San San lên, “Vậy chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

San San căng thẳng nắm lấy cổ áo của anh, “Em...”

“Đừng sợ.” Hàn Cố Diễn mỉm cười với cô, “Có anh đây.” (khụ, có anh ở đây mới càng đáng sợ! – tác giả)

Hàn Cố Diễn bước ba bước thành hai bước, đột nhiên cảm thấy nhà mình thật lớn, sao lại đi lâu như vậy mới đến được phòng ngủ chứ.

San San bị Hàn Cố Diễn đặt trên chiếc giường thật to, mái tóc dài đen nhánh tung ra, chiếc váy dài quá gối giờ cũng xóc lên, vừa hồn nhiên lại mang theo hương vị mê hoặc, Hàn Cố Diễn nhìn thấy thì lòng không có cách nào kìm chế sự kích động.

“Hàn...” San San vừa mở miệng thì đã bị thân thể của anh bổ nhào về phía trước, sau đó môi bị chặn lại.

Hàn Cố Diễn dùng sức hôn, cảm thấy cô hơi giãy giụa, “San San à...” Hàn Cố Diễn cũng đang thở gấp, lúc nói chuyện còn mang theo giọng mũi nghèn nghẹn, “Đừng sợ, cứ đi theo anh...”

Không biết là bị vẻ mặt khổ sở của anh lấy lòng hay là bị giọng nói của anh trấn an mà San San không hề vùng vẫy nữa, hai tay cũng quán chặt lấy anh, môi hướng về phía cổ anh tìm kiếm, học theo động tác lúc nãy của anh.

Lần đầu tiên San San làm chuyện này, không biết cách khống chế độ mạnh yếu, miệng dùng hơi quá sức, Hàn Cố Diễn không có phòng bị nên toàn thân kích động, khoái cảm ra sức theo nhau lan rộng không ngừng. Đôi mắt của anh nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn ướt át của San San, San San bị anh nhìn thẳng như vậy nên cảm thấy thẹn thùng, không kìm được nhắm mắt lại.

“San San, mở mắt ra...nhìn anh.” Hàn Cố Diễn khẽ cắn một ngụm nhỏ lên môi cô, không cho cô trốn tránh, “Cảm nhận anh, đừng sợ.”

“Ừm...” Lời nói của anh là sự cổ vũ lớn lao dành cho San San, tuy vẫn rất xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên nhưng đôi mắt to đã mở ra, đôi mắt ướt át tràn ngập tình cảm này làm cho đàn ông phải phát cuồng.

Bàn tay to của Hàn Cố Diễn tìm kiếm dưới lớp áo của cô, bị ngăn cách bởi lớp quần áo làm cho anh rất khó hoạt động, “San San, chật quá, chúng ta cởi ra, được không?”

Giọng nói của Hàn Cố Diễn rất đáng thương, nghe thấy thế San San hoảng hốt, “Không được đâu, sẽ lạnh đấy.” Cô cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, câu nói không có ý tứ không có suy nghĩ này tuôn thẳng ra từ đại não.

“Không đâu.” Hàn Cố Diễn vừa khẽ gặm cắn cổ cô, tay vừa không ngừng lôi kéo vạt áo của cô, “Có mở hệ thống sưởi ấm rồi, không lạnh đâu, chúng ta đắp chăn mềm lên, được không, San San.”

Giọng nói của Hàn Cố Diễn trầm thấp mềm mại, vẻ mặt lại còn hơi khổ sở, San San không khỏi bị lạc vào đôi mắt thâm thúy của anh, đến khi kịp phản ứng thì áo cùng chiếc váy đáng thương đã nằm ở dưới giường.

Môi của Hàn Cố Diễn không ngừng di chuyển trên người cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng dò xét, in lại những dấu vết tốt đẹp, hai tay của anh tìm kiếm ra phía sau lưng của San San, lục lọi một hồi đã cởi bỏ hết nút thắt, ngón tay thon dài phủ lên nơi màu hồng phấn ngọt ngào của cô rồi khẽ kẹp lấy.

Thân thể San San bị Hàn Cố Diễn trêu chọc không ngừng uốn éo, bản thân mình như đang nằm trong một đồng bóng, toàn thân không còn chút sức, cô theo động tác tay của anh liên tục hít thật sâu, những tiếng ngâm khẽ không kìm được nhẹ nhàng phát ra từ miệng cô.

San San không thể hiểu được tại sao mình có thể phát ra âm thanh như vậy, thật giống như tiếng gọi của một con mèo hoang, Hàn Cố Diễn nghe thấy thiếu chút nữa đã đi thẳng vào vấn đề. Hít một hơi thật sâu, chỉ hơi nghiêng người sang, tay nhẹ nhàng đi xuống phía dưới, dọc theo biên giới của cô tiến vào trong, những xúc cảm nóng bỏng cùng hương vị ngọt ngào làm cho anh nhìn không được tê dại đến tột cùng, sức lực toàn thân tụ về một chỗ, khát khao sự ngây thơ của cô. Lửa tình ngày càng dâng cao theo những tiếng

ngâm, rốt cuộc không còn sức chống cự anh nữa, nhẹ nhàng buông xuôi, ngón tay thon dài của anh từng tắc một chậm rãi tham tiến vào nơi tốt đẹp nhất kia.

Chất lỏng trẻ trung và ngọt ngào cứ như vậy bị sự kiên nhẫn của anh ép ra, hơi thở của San San ngày càng dồn dập, tất cả đều hóa thành từng sợi âm kích tình, hấp dẫn anh càng ra sức nịnh nọt.

... ..

... ..

“Em đã muốn rồi phải không? San San!” Hàn Cố Diễn ghé vào bên tai San San nói nhỏ làm ặt cô càng đỏ, tim càng đập nhanh hơn. San San vô thức uốn éo quay đầu lại, gật gật đầu, cả người đều như bị ném lên không trung, không ngừng bay lên, không biết đâu mới là điểm cuối cùng, cô mở to mắt ra nhìn nhưng lại bị một đám tóc đen ngăn trở, hơi nước phủ lên mắt cô cũng khiến cho cô không thể nhìn thấy rõ giờ phút này Hàn Cố Diễn có vẻ hơi cuồng nhiệt.

Rốt cuộc, thân thể San San bắt đầu đỏ ửng lên, cô tựa như đang đứng trước mép vực, nơi đó vực sâu vạn trượng nhưng lại có phong cảnh đẹp nhất, làm cho cô nhin không được muốn vươn tay ra ôm lấy vẻ đẹp cực hạn kia.

“San San, em cũng muốn, phải không?” Hàn Cố Diễn cười khê một tiếng, giọng nói bị đè nén tới cực điểm vang lên bên tai cô, “Kêu ra đi, San San, kêu ra đi, anh muốn nghe.”

Anh trầm thấp cầu khẩn, hai mắt híp lại, cảm nhận cô đang co rút nuốt ngón tay của mình vào thật nhanh, thân thể của cô giống như một cây đàn dương cầm, đang bị Hàn Cố Diễn đàn ra những âm tiết duyên dáng nhất, cô không hề cần chặt chẽ chịu đựng, từng tiếng nức nở nghẹn ngào trầm thấp là một sự cổ vũ lớn lao với anh cũng như dẫn dắt anh không ngừng tìm kiếm, tìm được điểm mẫn cảm nhất của cô.

Mái tóc dài được Hàn Cố Diễn dùng tay vén sang một bên, “San San, nhìn anh.” Nhìn đôi mắt đen như mực kia, sau đó Hàn Cố Diễn ẩn nhẫn mỉm cười, rốt cuộc San San đã lên tới đỉnh.

“San San, mệt không?” Hàn Cố Diễn khê lau đi mồ hôi trên trán cô, thân thể có hơi cứng ngắc, cẩn thận tỉ mỉ nhìn người đang nằm dưới.

“Không...không mệt!” San San thở hổn hển, có hơi ngượng ngùng nhìn anh, vặn vẹo quay đầu sang một bên.

“...chúng ta bắt đầu, được không?” Vừa nói xong Hàn Cố Diễn đã dùng lực ép xuống, không hề khổng chế dục vọng của mình, không ngừng đè ép xuống nơi tốt đẹp kia của San San, cách lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được nhịp đập của vật nóng bỏng kia.

Vừa rồi chẳng lẽ không phải đã chấm dứt rồi sao? – San San khiếp sợ quay đầu lại, đối mặt với anh.

“San San, anh rất khó chịu.” Hàn Cố Diễn càng dán chặt hơn nữa, thân thể cũng ép tới, “Được không?”

Làm gì có ai lại hỏi như thế, San San không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể ngẩn người. May mà Hàn Cố Diễn cũng không cần cô trả lời, vừa ôm vừa kéo bàn tay nhỏ bé của San San cởi quần áo của mình.

Vuốt da thịt nóng hổi của anh, bàn tay nhỏ bé của San San thật sự không nhin được run lên, cả người cũng bắt đầu run rẩy. Hành động của Hàn Cố Diễn cũng cực kì nhanh, gọn gàng cởi tất cả quần áo của mình chỉ còn lại quần lót, “Thầy Hàn...thầy...” San San trợn mắt há mồm nhìn anh, “Thầy có mặc quần lót không?”

“Không mặc!” Roẹt một tiếng, quần lót cũng rời khỏi thân thể của anh vô điều kiện. Lửa nóng của anh không hề cách trở gì đặt tại cửa vào của cô, giữ sức chờ vận động, kêu gào muốn cướp lấy hương vị ngọt ngào của cô.

Anh chậm rãi vờn nghịch, muốn trêu chọc cô khó chịu đến cực điểm mới đi vào, ý thức vừa trở về của San San lại bị anh đánh tan thành từng mảnh nhỏ.

“San San, em ngày 8 phải không?” Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống hai bên thái dương của Hàn Cố Diễn, anh cắn răng cẩn thận xác nhận, “Theo tính toán thì vừa mới hết hôm trước phải không?”

“Cái...cái gì?” San San vô thức lăm bắm.

“Cái giống như môn thiết kế quảng cáo của em ấy?” Hàn Cố Diễn vừa nói vừa thăm dò đi vào, ngọn lửa nóng tuyệt vời như một cơn thủy triều đánh úp về phía anh, khiến cho anh không còn sức mà chống đỡ, chỉ có thể phủ phục trên người cô, thần phục cô, muốn cùng cô tạo nên một bản nhạc phổ đẹp nhất.

Cơn đau đúng hạn lại tới khiến cho San San nhin không được muốn cong người lại, nhắm mắt quay đầu đi, thân thể cũng bắt đầu cứng ngắc, không ngừng lui về phía sau. Bởi vì đau đớn nên cũng làm cho thần trí của cô trở lại, suy nghĩ một lát mới hiểu được ý của Hàn Cố Diễn, vừa trả lời anh vừa thở hồng hộc, “Chưa có...chưa có tới, rối loạn, tháng này...rối loạn.”

Như một gáo nước lạnh đổ từ trên đầu xuống, kích động khiến anh không kịp ứng phó. Hàn Cố Diễn bắt động, cả người ghé vào trên người cô, không tiến không lùi, thở hổn hển.

San San đợi nửa ngày, thấy anh không có phản ứng gì, lại bị anh đè lên nên thấy hơi khó chịu, nhin không được giật giật, khiến cho anh lại hừ hừ thở dốc vài hơi, “Thầy Hàn...” San San yếu ớt mở miệng, không có cách nào giải quyết tình huống trước mặt.

“San San à...” hít một thật sâu, bình tĩnh lại một chút, Hàn Cố Diễn buồn bực vô thức thì thảo trước ngực cô, “Nếu cứ thêm mấy lần như vậy thì chắc vật đàn ông kia của anh phải phế đi mất.”

Hơi thở của Hàn Cố Diễn phun trên ngực San San, từng chút một khiến cho cô ngứa ngáy tê dại, nhin không được muốn cười, chỉ có thể lấy tay đẩy anh ra, “Thầy Hàn...”

Hung hăng cắn lên ngực cô một cái rồi Hàn Cố Diễn mới lưu luyến buông cô ra, chậm rãi rút ra, sau đó khoát cảm lại hung hăng đánh tới làm cho anh nhin không được mà chửi thầm.

Nhin thấy Diệp San San đang nằm dưới mình giống như một con yêu tinh, trái lại cô lại làm như không có chuyện gì, chớp chớp đôi mắt to nhìn anh, Hàn Cố Diễn lại bị cô nhìn đến mềm nhũn hai chân, không nhin được ghé vào trên người cô lần nữa, “Em thật là không có lương tâm, một mình hưởng thụ xong rồi lại vứt lại anh lại một bên.” Lấy tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái, cảm xúc trơn bóng làm cho anh vừa sờ đã không muốn buông tay.

Anh không nói tới thì được, nhắc tới thì mặt San San lại bắt đầu đỏ lên, cả người cũng bắt đầu vận vận, hơi động dậy một chút, đẹp nhất chính là từng đường cong đang chuyển động, lại kích thích khiến anh không biết làm sao bây giờ.

“Không được, bảo bối, chờ anh với.” Hàn Cố Diễn phát huy tốc độ mặc quần áo cực hạn của nhân loại, hôn lên môi San San một cái, sau đó đắp kín chặn lại cho cô, “Trở về ngay thôi.” Rồi cố gắng chạy nhanh như chớp, không thấy đầu nữa!

San San trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng của anh, thì ra đây là người đàn ông như gió nha!

Chuyện này tuyệt đối có thể được xem là bi kịch khó quên nhất trong cuộc đời của Hàn Cố Diễn. Anh chạy lòng vòng quanh vài tiệm thuốc trong cư xá, quan trọng nhất là thứ này trở nên khan hiếm trong ngày lễ tình nhân. Nhìn qua máy bán tự động ven đường, một cái một đồng tiền, vô cùng thuận tiện. Hàn Cố Diễn nhú mày, lần đầu tiên của anh và San San, sao có thể dùng loại hàng tiện lợi này chứ? Đương nhiên là không được, lòng dậy sóng, dù sao đã nhẫn nhin lâu như vậy rồi, còn sợ mất một chút thời gian sao? Nhấn chân ga, lòng như lửa đốt lái xe đi về phía công ty được lớn nhất thành phố B, kết quả thật không may, không ngờ lại bị chặn ngay đường vòng vào thành phố. Lúc Hàn Cố Diễn chuẩn bị bỏ xe mà đi bộ thì rồi cuộc chú cảnh sát cũng khơi thông đường, giao thông khôi phục trở lại. Một tiếng sau, mặt Hàn Cố Diễn hậm hực (nhưng thật ra là đang bị ghen – tác giả) đứng trước quầy thuốc của công ty, sau đó nhanh chóng lấy mười hộp lớn, trong ánh mắt kinh hoàng của người khác, tính tiền rồi đi. May mắn trên đường về, đường đi vô cùng thuận lợi. Hàn Cố Diễn mang theo túi áo mưa thật lớn nhìn những con số trên màn hình Led của thang máy không ngừng tăng lên, cả người đều đang rất High, miệng cũng không kìm được ngân nga một bài hát.

Nhanh chóng mở cửa phòng, “San San...” vừa mới hưng phấn mở cửa, vẫn chưa nói ra câu “Anh về rồi...”

“Bịch” một tiếng, một cái gối bông bay vào đầu anh, cái túi trong tay rơi bộp xuống, Hàn Cố Diễn không hề được báo trước vượt trán giận dữ nhìn lại, sau đó người trước mặt vừa đi tới vừa đặt ngón trỏ lên môi

mình, “Xuyt...” Mắt Vương Lộ trắng không còn chút máu, “Gào cái quỷ gì, San San đang ngủ, nhỏ tiếng một chút, đừng quấy rầy nó.”

“Mẹ...” Hàn Cố Diễn trừng mắt nhìn người đi tới, lại là một chậu nước đá dội từ trên xuống.

41. Chương 41

“San San làm sao vậy?” Hàn Cố Diễn vừa nghe thấy câu “Giọng của nó có hơi lạ” thì nhanh chóng truy vấn, cả người cũng định xông vào phòng.

“Đứng lại, nôn nóng cái gì.” mẹ Hàn nhanh chóng kéo anh lại, trừng mắt liếc anh một cái, nói một cách sâu sắc, “Không có việc gì lớn cả, chỉ là vui vẻ quá độ nên mệt thôi.” Quả nhiên Hàn Cố Diễn da mặt dày như tường đồng vách sắt cũng tỏ ra áy náy, cúi đầu lảng tránh không nhìn bà.

Mẹ Hàn lơ đãng vuốt tóc, thái độ dương dương tự đắc, đi đến bên cạnh Hàn Cố Diễn, sau đó...

Không ngờ, Hàn Cố Diễn thẹn thùng thì thẹn thùng nhưng phản xạ vẫn rất nhanh, xoay người chụp lại, gói đồ to đã bị anh ôm trên tay.

Mẹ Hàn nhìn chằm chằm vào gói đồ trên anh Hàn Cố Diễn, nhìn xuyên qua gói đồ thì chỉ thấy những đồ vật màu sắc rực rỡ trong đó, cũng không thể nhìn rõ là cái gì khiến cho bà khá hiếu kỳ. Nhưng đứa nhỏ này đã không muốn cho bà xem thì bà cũng không muốn cưỡng đoạt, đành phải thuận thế ngồi xuống ghế sofa.

Hàn Cố Diễn nhìn thấy rõ ràng mẹ của mình ngồi xuống thì sắc mặt cũng đen đi ba phần, đã đặt mộng ngồi xuống thì bao lâu mẹ mới đi đây, yên lặng một lúc, Hàn Cố Diễn quăng gói đồ lên bàn trà, rốt cuộc không nhịn được nữa mở miệng nói: “Mẹ...con thấy bây giờ cũng không còn sớm nữa, có phải mẹ nên...” Ý là mẹ mau về nhanh đi mà, đừng ở mãi chỗ này làm người ta ngại nữa.

Vốn mẹ Hàn đã muốn đi, dù sao cũng làm vệ sinh xong rồi, ở đây cũng không còn việc gì làm nữa, bà còn phải về nhà nấu cơm tối cho ông lão ở nhà, dì giúp việc đã về quê ăn tết rồi, nhưng mà vừa thấy con vội vã đuổi bà như vậy làm cho bà không nhịn được muốn chọc anh, “Không sao đâu, tối nay ba của con nói phải đi dự tiệc, mẹ cũng không có chỗ nào để đi, mẹ thấy hay là như vậy, ba người chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Hình như không được tốt cho lắm! – Hàn Cố Diễn thấy vẻ mặt đứng đắn của mẹ, nhưng làm con của bà nhiều năm như vậy làm sao mà không biết bình thường mẹ Hàn làm ra vẻ đứng đắn thật ra trong lòng thì đang lo thiên hạ chưa loạn ấy thôi.

“Ba người ăn thì chán lắm, hay là mẹ mời thêm vài người nữa, chúng ta đến khách sạn XX dùng một bữa thật ngon, mười mấy người cùng nhau đón lễ tình nhân.”

“Cũng hay!” Mẹ Hàn nghe xong thì gật gù đầu tỏ vẻ đồng ý, lấy điện thoại di động ra, tưởng là thật gọi một loạt rủ mọi người đi ăn cơm.

Thằng nhóc thôi, bây giờ con đang cầu cạnh mẹ, còn dám lừa mẹ à? Hí hí! – mẹ Hàn nhìn đứa con cười càng giả lả, trong lòng thầm vui sướng.

“Mẹ...” Hàn Cố Diễn vừa nhìn thấy mẹ mình như vậy, hình như muốn gọi thật nên nhanh chóng mở miệng ngăn cản, mặt cũng xụ xuống, hung dữ tỏ ra nếu mẹ mà không đi thì con sẽ cầm chổi quét mẹ ngay lập tức. (chuyện này nói cho chúng ta biết thôi, ngàn vạn lần đừng trêu chọc đến đàn ông tình trùng đã lên não, bọn họ không nhận thân thích gì đâu – tác giả)

“Aizz ơ, con xem trí nhớ của mẹ này.” Rốt cuộc Mẹ Hàn cũng không phải thuộc phái hành động, thái độ đối trả đến khó chấp nhận, “Hình như nhớ nhầm rồi, ba của con nói tối nay sẽ về ăn tối, xem ra phải ăn cơm cùng hai đứa vào hôm khác rồi, tối nay mẹ phải về nhà.” Mẹ Hàn nói thì nói thế nhưng cái mộng vẫn vững như núi án binh bất động.

Hàn Cố Diễn chờ đợi vài giây, thấy mẹ vẫn không có ý đứng lên, không nhận được thúc giục, “Mẹ, đã vậy rồi sao mẹ còn không...”

“Mẹ phải về sớm một chút.” Mẹ Hàn ngồi trên ghế sofa, thái độ khá nghiêm túc, “Con nói xem, tối nay mẹ phải làm chút gì đó cho ba của con ăn nhỉ.”

Nấu cái gì chả được, dù sao cũng chỉ có hai chữ thôi – khó ăn.

Hàn Cố Diễn nghĩ vậy nhưng cũng không dám nói, “Hay là mẹ cứ từ từ nghĩ đi.” Vừa nói vừa đứng lên chuẩn bị tiễn khách.

“Giờ này chắc cũng không gọi được xe đâu nhỉ.” Mẹ Hàn vẫn còn mè nheo, cái miệng vẫn còn chưa nhúc nhích, có chết cũng không chịu đứng lên.

“Con đưa mẹ về.” Hàn Cố Diễn bất lực nói.

Mẹ Hàn vừa nhìn thấy dáng vẻ bất lực của con trai, đúng là chưa được thỏa mãn dục vọng nên cũng không muốn tiếp tục đùa giỡn với anh nữa, “Thôi thôi, tự mẹ gọi xe về là được rồi, con cứ ở nhà cùng với San San đi.”

“Thôi cứ đưa mẹ về đã.” Hàn Cố Diễn không nhận được lòng dạ hẹp hòi oán thăm – ai mà biết được nửa đường có chơi trò hồi mã thương không, cứ đưa mẹ về đến tận cửa thì anh mới an lòng.

Thừa dịp Hàn Cố Diễn đang mở cửa, động tác của mẹ Hàn khá nhanh, không thể cưỡng đoạt thì có thể dùng mưu trí, tranh thủ thời gian vươn tay ra sờ vào túi đồ, lục lọi một lúc, à áo mưa. Cái đó rất bình thường, có gì mà không thể xem chứ? – mẹ Hàn cảm thấy không sao cả. Ném vào lại rồi lại lục lọi, à lại áo mưa. Cái này cũng bình thường, mua đến hai hộp, để dùng cho lần sau sao! – mẹ Hàn biết con mình từ trước đến giờ vẫn rất chu đáo, cái này cũng không sao cả. Ném vào, lại lục lọi, à lại là áo mưa? Khụ, cũng hay nhỉ, mùi vị khác nhau thì tình thú khác nhau sao – mẹ Hàn bắt đầu tiếp tục kiểm soát túi đồ của con. Đã như vậy lục luôn hộp kia vậy, động tác của mẹ Hàn có hơi do dự, trời đất ơi – kết quả vẫn là áo mưa! Mẹ Hàn chảy mồ hôi ròng ròng!

Trên đường đi, mẹ Hàn rất yên lặng, theo lí thì bình thường mẹ là cái máy nói chuyện, bắt được cơ hội là mở miệng, chuyện có thể nói trong bốn câu thì tuyệt đối sẽ không chấm dứt ở câu thứ ba, so với dáng vẻ nghiêm túc tĩnh táo trong trường thì cứ tưởng như là hai người. Mặc dù Hàn Cố Diễn thấy hơi kì lạ nhưng cũng không phải không muốn vậy, vội vàng đưa mẹ của mình về nhà, nhìn thấy bà vào trong nhà, lúc này mới yên tâm quay trở về.

Hiện giờ sắc trời đã sắp tối, thời gian cũng không còn sớm, Hàn Cố Diễn vội vàng làm xong chuyện chính của mình rồi mang San San ra ngoài ăn một bữa thật ngon, những tiết mục kế tiếp cũng đã sắp xếp xong xuôi.

Vừa vào cửa thì Hàn Cố Diễn đã như đang bị hạ thuốc lên vào trong giường, toàn bộ quần áo rơi lả tả. San San nằm co quắp trên giường như một con cá chết, đang mơ mơ màng màng ngủ thì cảm thấy người bên cạnh đang vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ mở mắt ra thì đã nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai Hàn Cố Diễn đang nghênh ngang bày ra trước mắt cô, cười đến xuân sắc khôn cùng, khụ, cũng có thể nói là đang động tình, “Bảo bối...ngủ đủ chưa? Nên thức dậy vận động một chút...” vừa nói vừa gục xuống hôn cô.

“Phiền quá...buồn ngủ...” Không đợi anh tiếp cận mục tiêu thì San San đã vung tay lên rồi xoay người né tránh, nhắm mắt lại tiếp tục khò khò, xem ra sức hấp dẫn của Chu Công còn hơn cả bạn trai yêu quý của cô. Nhưng điều này cũng không có gì là lạ, hai ngày trước vì chuyện của “cô gái xấu xí” mà San San hoàn toàn không thể nào ngủ được, vừa rồi lại còn bị anh phá nên bây giờ mệt mỏi thiếu ngủ, kết quả nằm trên giường chưa đến 5 phút đồng hồ đã mơ mơ màng màng ngủ như chết. Việc ngủ quả nhiên được San San đề cao, biệt danh “thần ngủ” sao có thể chỉ là hư danh chứ? Mặc cho Hàn Cố Diễn có bận rộn thế nào cô vẫn không hề nhúc nhích, mặc cho người khác có điên cuồng xông đến thì ta đây cũng sẽ vững vàng như núi. Có đôi khi bực quá thẳng tay dùng móng vuốt đẩy anh ra, không hề nề tình.

“San San à...” Hàn Cố Diễn thấy không thể gọi cô dậy nổi, mặt đỏ rần, đôi mắt như muốn bùng nổ, sắc đẹp gần trong gang tấc mà chỉ có thể sờ không thể ăn được càng khiến cho anh thấy nửa vời, càng thấy khó

chịu hơn, cả người nằm úp sấp trên người cô không ngừng liếm, đầu ghé vào tai cô, giọng nói như đang run lên, “San San à, chúng ta làm một việc trước, ngoan nào, em nghe lời anh sẽ để cho em ngủ tiếp.”

“Xạo...” San san đang ngủ hăng say làm sao có thể nghe thấy anh nói gì, dùng chân kéo qua trùm đầu lại không để ý đến anh nữa, nhanh chóng mà trực tiếp ném anh sang một bên. Hàn Cố Diễn lăn qua lộn lại một hồi, ngẩng lên thấy vẫn không thể từ bỏ nên tiếp tục cố gắng, tiến đến bên giường, kéo chân xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn có chút buồn bực mà ửng hồng của cô, cứ như vậy vẫn chưa đủ, phải kéo xuống một chút nữa, lại xuống thêm một chút nữa, “San San à...anh khó chịu.” Vừa lay người cô vừa sắp lại gần, không lại gần thì còn được, kết quả càng đến gần càng khó nhịn, thân thể không ngừng cọ xát vào người cô, tay cũng dọc theo đường cong xinh đẹp của cô đi xuống.

San San bị anh chọc phá một lúc lâu vẫn chưa tỉnh lại, chỉ vô thức đáp lại lời của anh, “Em cũng rất khó chịu...buồn ngủ lắm...”

“Chúng ta sẽ tiếp tục ngủ, nào...vận động một chút sẽ ngủ ngon hơn.”Hàn Cố Diễn tiếp tục lừa gạt thiếu nữ ngây thơ, vừa nỉ non vừa khẽ gặm cắn da thịt lộ ra ngoài của cô.

“Em...” Tư duy của San San không theo kịp lời nói, “Em không thích vận động!”

“Em ngoan ngoan nằm đây là được.” Ánh sáng rạng đông đang hướng về phía anh, Hàn Cố Diễn lại chậm thêm một câu, “Anh vận động là được rồi...San San.”

“Hử? Ừm!” Tiểu bạch thỏ hình như đã bị sói xám lừa gạt, không hề biết sau khi gạt đầu sẽ bị anh như hổ đói vồ đến nhét vào trong bụng, “Vậy anh làm đi!”

Hàn Cố Diễn càng hôn càng đi xuống dưới, khi cọ vào nơi mẫn cảm của San San thì nhẹ nhàng giật giật vài cái đã thấy hàng lông mày của cô nhíu lại, biểu cảm cũng đã thay đổi. Hàn Cố Diễn vừa thấy đã rất mừng rỡ, một tác lại tiến thêm một bước khẽ gặm cắn – “Muốn thế nào? Cái này à? Cái này? Hay là cái này?”

Hàng mi của San San giật giật, đôi mắt chậm rãi mở ra, tư duy có hơi chậm chạp nhưng một lát sau đã kịp thời có phản ứng. Hơi thở của cô theo hành động không ngừng xuống dưới của Hàn Cố Diễn cũng bắt đầu trở nên nặng nề, đầu cũng nghiêng tới nghiêng lui, mái tóc đen tản ra từng sợi, nhìn vô cùng quyến rũ. Rốt cuộc Hàn Cố Diễn đi vào nơi u tĩnh kia, đầu lưỡi rất cẩn thận tiến vào chỗ kia, như vậy vẫn còn chưa đủ, vừa mút vào vừa dùng răng khẽ cắn, chỉ trong chớp lát đã chợt nghe thấy tiếng thở dốc của San San. Cứ kêu đi, Hàn Cố Diễn nghe thấy mà vô cùng hưởng thụ. Anh cắn mút một lúc rồi lại hôn lên, đầu lưỡi khẽ lướt qua, ngay cả nơi cao ngất kia cũng không tha. San San bị anh chọc phá cực kì khó chịu, không nhịn được khẽ hừ thành tiếng, thân thể cũng vô thức dán sát vào anh. Nơi đây đặn của cô dán chặt vào anh, nơi nóng bỏng của cô dưới thân thể anh, Hàn Cố Diễn nhắm mắt lại nhẫn nhịn, ghé vào tai cô, “Bây giờ không còn mệt nữa? Phải không?” Anh vừa nói, ngón tay thon dài vừa tìm kiếm trong nơi căng chặt của cô, vô cùng thông thả cọ xát, vừa đi vào trong cô lại ra ngoài cọ xát.

San San bị ngón tay lạnh băng của anh tập tức nên lập tức run rẩy, sau đó toàn thân nổi da gà, ngủ tiếp là không thể nào, trong tình huống hiện tại, cô còn có thể ngủ được sao? San San hơi nghiêng đầu, nhìn về mặt như trêu tức của anh.

Hàn Cố Diễn thấy cô đã dần dần đáp lại nên động tác cũng nhanh hơn, tiến vào trong một chút rồi lại rút ra, động tác càng lúc càng nhanh nhưng vẫn không đụng đến điểm mẫn cảm kia của cô, San San bị anh làm như vậy nên mặt đỏ ửng, hai tay đặt hai bên cũng không tìm được nắm chặt lại, mũi chân xoáy lên, nhăn nhăn được một lát, rốt cuộc không chịu được nữa sở hải mở miệng, “Thầy Hàn...”

Nét mặt của cô hết sức sinh động, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt ướt át, giọng nói cũng hơi nức nở, lúc này nghe thấy cô gọi như vậy lại khiến cho anh có một loại kích thích cấm kỵ, một luồng nhiệt nóng không nhịn được lại dâng lên, lại nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của cô, thiếu chút nữa đã mềm lòng trực tiếp dùng tay giúp cô lên đỉnh. Hàn Cố Diễn nhắm hai mắt lại, cố nhịn, “Chờ một chút, ngoan, một chút nữa thôi.” Anh vừa nói vừa dùng đầu lưỡi qua lại nơi cao ngất kia của cô, dùng thêm một chút sức, hàm răng khẽ cắn lấy núm hồng kia, ngón tay vẫn ra vào nơi kia, chỉ chớp lát sau dòng nước ngọt ngào ôn nhuận kia đã tiết ra theo ngón tay của anh.

Tiếng thở dốc của San San trở nên nặng nề, thân thể cong lên theo ngón tay của anh, lên một chút rồi lại hạ xuống một chút.

“Em muốn không?” Hàn Cố Diễn lại còn cười một cách tà khí, ngón tay xấu xa chỉ lướt qua điểm kia, cho cô nhưng lại không đủ, “Có không?”

San San mở to hai mắt, miệng không kịp được phát ra tiếng “ô ô”, gần như sắp khóc lên, không nhìn được quay đầu đi.

“Không cần sao?” Hàn Cố Diễn lại dò dò xét xét, mấy lần đều đụng phải chỗ này, San San bình tĩnh lại một chút rồi lại càng thở dốc nặng nề hơn. Vừa thấy dáng vẻ này của cô thì Hàn Cố Diễn dừng lại ngay lập tức, “Bảo bối, ngoan, trả lời anh.”

San San không ngừng vịn vịn nhưng vẫn không thể nói ra chữ kia. Ngón tay của Hàn Cố Diễn co lại, theo động tác của anh, thân thể cô lại càng run rẩy hơn, hàm răng cắn chặt môi dưới, ánh mắt cũng bao phủ bởi hơi nước mờ mờ, cơ thể biến thành một màu hồng nhạt khiến cho anh không đành lòng tiếp tục trêu đùa nữa, “San San, muốn ăn vị gì?”

Về mặt Diệp San San thất bại, không làm thì thôi, sao lại còn hỏi những câu này? Lúc này còn ăn cái gì mà ăn? San San cảm thấy bị anh đùa giỡn nên quay đầu đi, đơn giản chỉ cần nhìn xuống không nhìn anh thì sẽ không có phản ứng với anh nữa.

Hàn Cố Diễn thấy cô không lên tiếng lên chọn đại cho cô một vị bình thường rồi lại đặt mình lên người cô lần nữa.

Anh lại bắt đầu mè nheo, “San San, đến đây...”

Lúc này Hàn Cố Diễn không nhìn được nữa, vừa cọ xát bên ngoài đã không nhìn được muốn một tác lại tiến thêm một thước đi vào bên trong cọ xát.

San San yên lặng một hồi cuối cùng phát hiện thì ra là cái kia, hàng lông mày nhú chặt lại, bắt đầu giống như chuột đồng cắn bậy, dùng cả chân tay muốn đẩy anh ra.

“San San, không thể dùng tay mãi được, em ngoan nào, nhìn một chút, lần đầu tiên đều như thế cả.” Kiên nhẫn dỗ dành cô, ngừng lại vài giây, đợi cô thích nghi được, Hàn Cố Diễn lại bắt đầu luật động.

Mặc dù San San sớm đã bị anh trêu chọc không kịp được nữa nhưng cũng không thể tiếp tục chịu đựng loại đau đớn này được, bắt đầu còn chịu được nhưng về sau chỉ cần Hàn Cố Diễn hoạt động một chút thì lại không ngừng kêu khóc, nước mắt thì nhau tràn ra. Hàn Cố Diễn thì tên đã lên dây nhưng không thể bắn, tay dò xét xuống dưới, đi thẳng tới chỗ hai người kết hợp, bên này thì án binh bất động, tay vỗ nhẹ nhẹ, hầu hạ cô cực kì thoải mái. Cuối cùng cảm thấy cô đã khá trơn nhuận, thật sự anh cũng không nhìn nổi nữa, phía dưới đã nhìn đến đau đớn, dùng sức tiến về phía trước.

San San bị anh mạnh mẽ tiến vào, đột nhiên chỉ trong nháy mắt, đau đớn lan tràn khiến ặt cô nhăn nhó, miệng kêu rên giống như sắp khóc lên nhưng cuối cùng lại cảm thấy quá mất mặt, hừ hừ vài tiếng rồi nhìn xuống, chỉ là không ngừng hít thở run rẩy làm cho Hàn Cố Diễn càng thêm đau lòng, vừa hôn cô vừa dùng kĩ xảo luật động. Dần dần, San San đã hơi thích ứng Hàn Cố Diễn mới đẩy nhanh tần suất hoạt động.

Hàn Cố Diễn vừa dùng sức vận động vừa lấy tay tìm kiếm những điểm mẫn cảm trên người cô, từng biểu lộ rất nhỏ cũng không thể qua vượt ánh mắt của anh, ngược lại, San San lại giống như một con cá bị câu lên bờ, không kịp được thở dốc từng ngụm từng ngụm một.

Cuối cùng sự run rẩy của San San cũng chuyển thành những tiếng rên rỉ trầm thấp theo hơi thở dốc dày đặc của Hàn Cố Diễn cùng nhau vang lên trong đêm đầu tiên của bọn họ.

42. Chương 42

43. Chương 43: Đi Học Thôi

Chân trước của Hàn Cố Diễn vừa đi thì nữ sinh trong phòng học đã lộ nguyên hình ngay lập tức, xé mở lớp ngụy trang thực nữ vất vả tạo nên đi, lộ ra bản tính háo sắc. Khối kinh tế nữ sinh chiếm đa số, nơi có nhiều phụ nữ thì chuyện thị phi cũng nhiều. Hôm nay có đề nhất suất ca lên bục giảng nên tất nhiên các câu chuyện cũng xoay quanh chủ đề về Hàn đại soái ca, đầu tiên là nghiên cứu kĩ lưỡng anh từ đầu đến chân, ngay cả mười tám đời tổ tông cũng không buông tha, sau đó tiếp tục mở rộng ra các vấn đề quanh anh, kể cả bạn bè thân hữu của anh nữa, đàn anh rồi cả bạn học cũng không tha. Về phần đối tượng hẹn hò thì trước mắt là không có (hay theo lời đồn là không có), mấy tin đồn hẹn hò trước kia không thể nào xác minh được, chuyện duy nhất có thể tóm chính là đối tượng trong tin đồn. Sau đó từ chủ đề này chuyển rồi lại chuyển sang cái khác, sau đó chuyển sang San San, dù sao San San cũng là đối tượng trong scandal trông thấy mà giết mình của Hàn Cố Diễn ở học kì trước.

Loại cảm giác bị chú ý này từ lúc San San đến trường đăng kí môn học tự chọn đã lĩnh giáo qua rồi. Nhưng dù sao lúc đó cũng là ngoài khoa, cho dù mọi người có vây lại thì cũng không dám quá mức trực tiếp. Hôm nay lại khác, đều là sinh viên cùng khối nên lá gan cũng lớn hơn, khi nói chuyện cũng không quá mức kiêng dè, có mấy tên tác phong can đảm còn dứt khoát thẳng thắn hỏi thăm tình tường trước mặt cô.

“San San, cậu có biết thầy Hàn có bạn gái không?” Người đang đi tới có kiểu đầu BOB (tóc ngắn ôm vào mặt ấy), cười tươi hiện lên hai lúm đồng tiền xinh đẹp, là một mỹ nữ ngọt ngào.

San San biết cô nàng thuộc khoa kế toán, nhưng nghĩ nửa ngày cũng không nhớ nổi tên là gì, nhưng mà người ta đã tới hỏi thì cô cũng không thể không để ý, chỉ có thể bảo thủ trả lời, “Hả là có nha.”

“Hả? Thầy Hàn có bạn gái rồi sao? Là ai thế, bạn có biết không?” Mỹ nữ tóc ngắn dường như không hề hài lòng với câu trả lời này, một chuỗi các vấn đề đồng thời được phóng ra, vừa nói vừa tự nhiên kéo một cái ghế ngồi xuống trước mặt San San, đôi mắt vẽ màu vàng nhạt nháy nháy với cô, “Nhưng mà chưa bao giờ nhìn thấy bạn gái của thầy ấy mà.” Về mặt mỹ nữ tóc ngắn nghi hoặc, hai mắt to không ngừng đảo tới đảo lui trên mặt San San.

“Chuyện này...thật ra mình chỉ đoán đại thôi.” San San bị ánh mắt dò hỏi của cô nàng làm cho xấu hổ, “Mình cũng không biết nữa.”

“Thì ra bạn chỉ đoán đại à.” Mỹ nữ tóc ngắn bĩu môi, cười mà giống như không phải cười liếc San San, “Mình còn rằng chuyện của thầy ấy bạn biết rõ hết, bạn có biết thầy Hàn thích loại phụ nữ thế nào không?”

San San bị cô nàng nói vậy nên chột dạ, gãi gãi đầu nói, “Không biết, mình chỉ biết thầy ấy là thầy Hàn, không biết gì khác cả.”

Giấu đầu lòi đuôi – mỹ nữ tóc ngắn khá không hài lòng với thái độ của San San, khề hừ một tiếng, nhếch miệng. Tất nhiên cô nàng không tin lời San San nói, cô chỉ giữ cho riêng mình không muốn chia sẻ tin tức tình báo quan trọng, “Ha ha, không phải bạn đến trường học còn có ý chạy sang khoa luật học sao? Thế nào, thật sự không đi hỏi thăm sao?” Những lời này nói tương đối thẳng thắn, nghe cũng không còn khách sáo như lúc nãy nữa. San San nghe thấy cô nàng nói vậy thì không nhịn được bắt đầu buồn bực, sao lại cứ quẩn lầy cô không tha cho cô về những chuyện liên quan đến khoa luật thế, San San bị mỹ nữ tóc ngắn nháy nháy mắt như vậy nên cũng có hơi không tập trung tinh thần, “Chuyện trên diễn đàn trường không đúng đâu mà, chỉ trùng hợp, trùng hợp, trùng hợp mà thôi, ha ha.”

“Xí...làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!” Một cô nàng khác cũng bu lại, mày rậm mắt to, giọng điệu càng có vẻ giận dữ hơn, “Mình chẳng tin đâu.” Cô nàng đứng, San San ngồi, thoạt nhìn khí thế hơn San San một chút, vừa nói vừa không ngừng liếc mắt nhìn cô, “Bạn đừng có mà gạt bọn mình, nói mau, sao bây giờ bạn mới đến, nói cho chúng mình nghe đi.”

Mấy cô nàng kia đã đề cao cô quá rồi nha, chấn động diễn đàn trường, cô làm sao có thể làm được? – San San không nói gì nhìn cô nàng mắt to mày rậm trước mặt, vì sao người ta luôn tỏ ra không thân thiết với cô như vậy chứ, cô không đắc tội với bọn họ, còn nữa, khi muốn thỉnh giáo một vấn đề hẳn là phải khiêm

tồn một chút không phải sao? Làm sao bây giờ lại còn bày ra cái mặt vênh váo tự đắc vậy chứ. Không chỉ nói cô không biết mà cho dù biết cô cũng sẽ không nói. – San San oán thầm.

“Này, bạn có nghe thấy mình nói gì không đấy?” Người kia thấy vẻ mặt thất thần của San San nên không nhận được truy hỏi một câu.

“Tiểu Tình, cậu đừng có bà tám như vậy chứ.” Xem ra mỹ nữ tóc ngắn có cùng suy nghĩ với cô, thấy cô như vậy nên không nhận được mà nói, “Loại chuyện này sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra chứ, bạn ấy chính là vậy đấy.”

“À à à, điều này cũng đúng.” Cái cô tên Tiểu Tình kia khẽ gật đầu, “Dù sao cũng rất mất mặt nha.”

“Sao lại mất mặt chứ, cậu không biết là thời nay mấy chuyện nữ sinh theo đuổi ngược lại rất phổ biến, nhìn thấy người mình thích thì phải tranh thủ ra tay, có gì không đúng đâu.” Mỹ nữ tóc ngắn vừa nói vừa nhìn San San cười cười, “Hơn nữa cho dù không thành công cũng không sao cả, ít nhất cũng đã từng cố gắng, đúng không?”

Cái cô Tiểu Tình kia thoát nhìn rất bội phục mỹ nữ tóc ngắn, cô ta nói một câu thì đầu cô nàng kia lại gật một cái. Mỹ nữ tóc ngắn thoát nhìn lại hơi hơn, có vẻ như đang đứng trên lập trường của San San để nói, thật ra ý tứ phía sau câu nói kia không phải là San San theo đuổi Hàn Cố Diễn nhưng không thành công sao.

Nếu bọn họ đã cho là không thành công thì vì sao còn nói những câu đâm chọc như vậy, San San có hơi không vui, đối với những bạn học cùng khối, từ trước đến nay cô đều tỏ ra rất thân thiện, nói tóm lại, không có xích mích gì với ai. Nhưng mà tình huống hôm nay thì rõ ràng hai người này đang cố tình gây sự, San San thấy hai người họ vênh váo hung dữ, kẻ hát người múa thì cảm thấy rất nhàm chán, vừa khéo có tin nhắn đến, vì vậy cô vội vàng cúi đầu xem, căn bản không muốn trả lời hai người kia.

San San đang giả chết! – Hoàn Tử và Nha Nha ngồi bên cạnh cũng không nhận được nhảy dựng lên từ trên ghế, thật sự quá kiêu ngạo, Vương Hiểu Lộ cho rằng cô ta là ai chứ? Hoàn Tử rất muốn ra mặt giúp San San.

“Thì ra diễn đàn trường thật sự chấn động vì chuyện đó sao.” Tiểu Tân vừa nói chuyện điện thoại với A Phong, mơ mơ hồ hồ nghe thấy như vậy nên ngắt điện thoại, tranh thủ tám chuyện, “Mình đã cảm thấy chuyện chấn động kia bị truyền ra một cách kì lạ rồi, làm sao San San có thể tung tin được chứ, đây nhất định là do một người khác tung rồi.”

“Hả? Nói vậy cũng đúng!” mỹ nữ tóc ngắn biết các cô ở cùng phòng kí túc xá, đã cùng phòng thì tất nhiên sẽ nói vậy, sự thật đã vậy còn đáng để bàn cãi sao? Che nửa miệng cười “ha ha”, “Chuyện này đúng thật là trùng hợp.”

“Ừ, đúng đúng.” Tiểu Tân vội vàng gật đầu, “Mình cũng đang chờ mong tin đồn của mình bị truyền ra đây.”

Lời nói không tim không phổi của Tiểu Tân khiến mọi người không nhận được phải cười khê, đương nhiên không bao gồm ba cô bạn cùng phòng kia, San San đang bận trả lời tin nhắn, không tranh cãi cùng bọn họ, hai người kia đã bị Tiểu Tân làm cho tức điên, làm gì có ai lại như vậy, sống chết gì cũng là chị em cùng phòng kí túc xá, sao cô gái kia lại quá chí khí mà tiêu diệt uy phong của người mình chứ.

Nha Nha trừng mắt hung tợn liếc Tiểu Tân một cái, muốn ngăn cả Tiểu Tân lại ăn nói loạn xạ.

“Cậu làm gì thế, thế nào? Không thể nói sao?” Một cái túi chuẩn xác bay trúng Tiểu Tân, sau đó cô nghiêng đầu một cái, vô cùng không vui nói: “Sao các cậu có thể nói còn mình thì không thể nói? Mình mặc kệ.” Tiểu Tân tiếp tục tám chuyện với hai cô nàng khoa kể toán, “Cho nên mình mới nói các bạn cũng hiểu mà, chuyện này là do thầy Hàn làm đúng không?”

Giật mình!!! – Hai người kia ngây người.

Tiểu Tân lại tiếp tục làm thám tử, “Diễn đàn trường nhất định là do thầy Hàn giở trò quỷ. Ha ha, nói vậy, San San, thầy Hàn đã sớm như hổ rình mồi với cậu từ trước rồi, đúng không?” Dùng sức gật đầu, Tiểu Tân cảm thấy mình phân tích rất có lí, “Vậy là lần này thầy ấy lên lớp môn này của chúng ta cũng là bởi vì cậu? Đúng không?”

Bạn đúng là đồ quý đầu to! – hai cô nàng khoa kế toán đồng thời đưa mắt nhìn nhau, sau đó đảo mắt không nói gì lắc đầu.

“Này, các bạn làm gì thế.” Tiểu Tân nhìn theo bóng lưng hai người kia kêu oang oang, “Mình còn chưa nói xong mà.”

Tiết thứ hai, San San hết sức xem nhẹ sự thật người đứng trên bục giảng kia là bạn trai của cô, cố gắng xem anh như một thầy giáo bình thường. Thật ra với môn học tự chọn căn bản là cô toàn phải dựa vào tài quay cop, vốn đang cho rằng sẽ bị rớt, không ngờ lại còn được 63 điểm. San San thắc mắc đã lâu, rốt cuộc không nhin được nữa nên hỏi anh xem có phải đã chằm chước ình. Hàn Cố Diễn ném thẳng bài thi cho cô xem, San San chăm chú tính toán lại, rõ ràng là được 68 điểm, một con số rất may mắn, vì sao cuối cùng lại thành 63 điểm? Lý do cuối cùng của Hàn Cố Diễn là chữ xấu, lại còn trừ đến 5 điểm. Cho nên mới nói học kì trước thuận lợi qua được bài kiểm tra không hề có tí liên quan nào đến Hàn Cố Diễn, đều là tự San San đạt được. Cô không nhin được nghĩ tiếp, nếu như không làm được bài môn Pháp luật đại cương thì Hàn Cố Diễn sẽ thế nào? Tuy rất buồn bực nhưng mà San San không thể không thừa nhận, Hàn Cố Diễn sẽ thẳng tay đánh rớt cô.

Cho nên đối với chuyện thầy giáo phụ trách môn học là bạn trai của mình, San San cũng không cảm thấy vui mừng chút nào, dù sao anh cũng sẽ không chằm chước cho cô, hơn nữa ngộ nhờ bài thi mà tệ quá thì cô sẽ rất mất mặt, cho nên tiết học này, San San đeo kính lên, sử dụng 120% tinh thần để nghe giảng. Nghe mãi, một tiết học trôi qua rất nhanh.

Hai tiết tiếp theo của San San chính là môn thể dục, mà học kì này lại học “Ngũ bộ quyền”, thật ra San San rất ưa thích môn võ thuật Trung Quốc này. Nhưng hôm nay lại không được lên lớp, vừa rồi Hoàn Tử lừa gạt Hàn Cố Diễn nói cô thấy không thoải mái, Hàn Cố Diễn vừa nghe thấy thì rất lo lắng, nói giỡn sao, té xỉu tới nơi rồi, lúc này còn nghĩ đến cái gì mà “Ngũ bộ quyền” chứ, ngộ nhờ bị đánh trúng rồi lại chóng mặt thì sao đây? Vì vậy môn học thứ nhất vừa kết thúc thì một tin nhắn được gửi đến điện thoại của San San ngay, bây giờ anh nắm trong lòng bàn tay lịch học của cô, nói hai tiết sau cô dứt khoát không được học, để anh đưa cô về nghỉ ngơi, nếu thật sự muốn học “Ngũ bộ quyền” thì anh có thể dạy cô, hơn nữa còn là phiên bản số lượng có hạn. Đương nhiên lời kháng nghị của San San không có hiệu quả, vậy nên đành phải chấp nhận.

Sau khi tan học, Hàn Cố Diễn thu dọn vài thứ xong thì xuống trước đợi cô, đối với sự hiểu biết của anh về San San, có đánh chết cô cũng không chịu đi cùng với anh.

Hàn Cố Diễn vừa xuống lầu, đang chuẩn bị đi đến bãi đỗ xe thì nghe thấy có tiếng gọi anh phía sau, quay đầu lại, sững sốt một lúc rồi khẽ gật đầu với người kia, “Hệ kinh tế? Chào bạn, có chuyện gì không?”

“Thầy Hàn, thầy biết em sao?” Mỹ nữ tóc ngắn không kìm được tỏ ra vui sướng, nụ cười càng sáng lạn hơn, lúm đồng tiền thật sâu, “Em là sinh viên tiết học vừa rồi của thầy, em tên là Vương Hiểu Lộ.”

“À, xinh chào bạn học Vương.” Hàn Cố Diễn hiểu ra khẽ gật đầu, “Có việc gì? Nếu như có thắc mắc với môn học thì cứ tìm lớp trưởng là được.”

“À, không phải ạ.” Vương Hiểu Lộ lắc đầu, “Thầy Hàn, thật ra em rất thích học luật, nhưng mà lúc thi tốt nghiệp trung học không làm bài tốt cho nên...” Nữ sinh kia xấu hổ lè lưỡi, thoát nhìn rất ngây thơ, “Nhưng mà, em vẫn không muốn từ bỏ ước mơ của mình, em muốn thi nghiên cứu sinh vào khoa luật, bởi vì là ngoại khoa nên khá khó khăn, còn phải thi trong chương trình học cho nên hiện giờ bắt đầu chuẩn bị một thời gian, muốn hỏi thầy Hàn có đề nghị nào cho em không ạ.”

“Hả?” Hàn Cố Diễn bất động, có hơi lạnh nhạt nhìn qua cô nàng, sau đó gật gù đầu, “Rất tốt...”

“Thầy Hàn, nói như vậy thật ra rất ngại nhưng mà năm đó thầy Hàn chuyển sang thi gang vào khoa luật, vậy nên nhất định thầy có thể hiểu được tâm trạng của em bây giờ nhỉ?” Nữ sinh kia bước lên phía trước một bước nhỏ, thái độ vô cùng thành khẩn, “Cho nên em có yêu cầu hơi quá đáng, em nghĩ lúc thầy Hàn thi xong cũng không thể...” Nữ sinh cúi đầu xuống, dáng vẻ rất ngại ngùng, không để cho người khác thấy được khóe miệng nhưng lại không thể kìm nén được những nếp nhăn trên mặt khi cười.

Hàn Cố Diễn khẽ cau mày, sắc mặt bắt đầu có hơi không kiên nhẫn nữa, đang muốn mở lời từ chối, đầu ngẩng lên, mắt đã bắt gặp một thân hình quen thuộc, vừa định mau chóng chấm dứt cuộc nói chuyện thì lại phát hiện ra một âm hồn bất tan đang đứng đối diện cô, sự chú ý của Hàn Cố Diễn hoàn toàn bị bên ấy hấp dẫn, hai tay dứt vào túi quần, nheo mắt nhìn xem cậu ta lại chuẩn bị giở trò gì.

44. Chương 44: Hồ Ly Tinh Nhỏ

Không phải là người khoa kê toán đấy chứ? San San nghĩ đến đây thì nhin không được có hơi buồn bực, đang nghĩ phải nhanh chóng ứng phó, kết quả vừa ngẩng đầu lên đã kinh hãi lùi hai bước...

“Vương Đại Hỉ!” San San trừng mắt, không nhin được thấp giọng gọi, lời vừa ra khỏi miệng thì nhìn thấy lông mày của anh ta nhíu chặt lại, mặt như ăn phải khổ qua, San San lập tức nhận ra mình đã sai, bạn học Đại Hỉ luôn luôn cố chấp trong chuyện xưng hô, “A, thật ngại quá, cái kia...bạn học, xin chào.”

“Xuyt...xin đừng gọi tôi như vậy.” Vương Đại Hỉ vô cùng giả tạo đưa ngón tay lên môi mình, “Gọi tôi là...Cường.”

San San bị tiếng “xuyt” của anh ta làm cho lạnh người, mặt cũng nhin không được bắt đầu run rẩy.

Bạn học Vương Đại Hỉ thấy San San có vẻ khó xử, “Thế nào, em không vui sao? Hay là em thích anh như trước kia hơn?” Vương Đại Hỉ cũng có hơi khó xử, đang muốn gỡ đầu, kết quả phát hiện ra trên đầu mình vẫn còn đội mũ nên đành phải cố nén.

Anh ta chính là một con gián ương ngạnh bướng bỉnh cho nên không thể đánh chết sao? – San San nhanh chóng gạt đầu, “Không đâu, không đâu, rất thích hợp với anh.”

“Anh biết mà.” Vương Đại Hỉ cũng ra vẻ “cũng chỉ có em hiểu anh”, “Anh biết em nhất định sẽ yêu mến, bởi vì mặc kệ anh có thay đổi thế nào thì cái này của anh... vĩnh viễn sẽ ở bên em.” Vương Đại Hỉ chỉ vào tim mình tỏ ra si tình, nói một lúc lại nhin không được hắt lỗ mũi lên trời hát lên, “Nước chảy nước chảy, nước sông dậy sóng vạn dặm vĩnh viễn không cạn; một cơn sóng vỗ xen lẫn một cơn thủy triều cuộn cuộn...”

Giai điệu rất quen thuộc nhưng San San lại bị giọng nói đót Quảng Đông của anh ta làm cho không thể nói gì, còn có cả câu “nước chảy nước chảy” cũng làm cho bụng dưới của cô co rút lại, rất muốn đi vào nhà cầu.

San San cau mày không ngừng quan sát anh ta từ cao xuống thấp, nón dạ màu đen, đồ vest + áo gió, trên cổ treo một chiếc khăn quàng cổ màu trắng quý dị, thật là giống một con bọ ngựa.

Thì ra không phải là con gián, anh Cường à. Cô bắt đầu nhớ đến bạn học Vương Đại Hỉ, so sánh nhiều lần với hiện tại, San San mới phát hiện khi đó bạn học này chất phác an phận cỡ nào nha.

Còn nữa, ở bất cứ đâu anh cũng có thể thể hiện mà, nhưng mà không phải là ở chỗ tôi. – San San nhin không được nhìn quanh, thầy Hàn hẳn là đang ở gần đây nhỉ? Chuyện mất mặt như vậy nhất định không thể để cho thầy ấy nhìn thấy được. “Thật ngại quá bạn học Cường, tôi còn có việc phải đi trước, tôi đã hẹn với bạn trai rồi...”

“Là ai?” Vương Đại Hỉ không đợi San San nói hết câu đã ngắt lời, nổi giận dùm dùm, chiếc mũ trên đầu dường như cũng bị lây, kìm không được lung lay vài cái, “Anh biết gần đây mình rất bận rộn, không có thời gian ở bên em, anh lạnh nhạt với em là anh không đúng, nhưng mà, nhưng mà em cũng không thể...” Chiếc mũ trên đầu Vương Đại Hỉ run run rơi xuống cũng không xong, lung lay theo lời kịch du dương trầm bổng của chủ nó.

Cuối cùng Vương Đại Hỉ thật sự không nói được nữa, nuốt ngược vô cùng đau đớn nhìn San San, San San bị anh ta nhìn như vậy bụng càng trường lên khó chịu, vừa rồi thật sự không nên uống nhiều nước như vậy.

Về mặt cuồng quýt của San San lại bị Vương Đại Hỉ giải thích thành một phiên bản khác, “Aizz, em cũng đừng quá tự trách, đều là lỗi của anh cả, anh không nên lạnh nhạt với em, em cố ý nói những lời kia để chọc tức anh đúng không?”

Anh Cường à, vì sao anh lại chậm tiêu như vậy chứ? – San San không nói gì ngẩng mặt lên hỏi trời.

Bên này anh Cường chân thành si tình bán mạng diễn xuất cũng không thể khiến cho trái tim nữ chính dao động, bên kia Hàn Cố Diễn cách đó không xa vẻ mặt lạnh như tờ hai tay đút vào túi quần, người có hơi cứng ngắc đứng một chỗ, muốn nhìn xem Vương Đại Hỷ còn có thể làm thêm những chuyện ma quỷ gì với bạn gái của Hàn Cố Diễn anh nữa.

San San lại không chịu đưa quan hệ của bọn họ từ trong bóng tối ra ngoài ánh sáng, Hàn Cố Diễn đành phải để tùy ý cô, đừng thấy bình thường Hàn Cố Diễn tỏ ra rất man đối với San San, thật ra nếu quả thật tiểu bạch muốn làm nên những chuyện hung ác gì thì Hàn Cố Diễn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, hoàn toàn bị nắm trong lòng bàn tay.

San San yêu cầu với anh trong trường học chỉ duy trì quan hệ thầy trò bình thường nên lúc này Hàn Cố Diễn cũng không xông ra, tuy Hàn Cố Diễn cảm thấy anh vô cùng muốn đứng trước mặt Vương Đại Hỷ ra vẻ đàn ông nói, “Này cậu nhóc, nghe nói cậu muốn theo đuổi bạn gái của tôi.” Đương nhiên anh cũng biết làm vậy là rất ngây thơ nhưng chỉ cần tưởng tượng đến lại cảm thấy rất sung sướng. Hàn Cố Diễn đứng nhìn một lúc, nghe thấy San San nhắc đến bạn trai của cô lại không kìm được tung tăng như chim sẻ, chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất chính là không có nhắc tới tên Hàn cố anh. Cái tên Vương Đại Hỷ này sao lại đáng ghét như vậy chứ? – Hàn Cố Diễn phát hiện Vương Đại Hỷ vẫn chưa từ bỏ ý định, ở đằng kia không ngừng dây dưa mà bắt đầu tức giận, không phải đã nói chuyện với Lâm Trạch Phạm rồi sao? Cái tên Vương Đại Hỷ này sao còn nhàn nhã như vậy?

Vương Hiểu Lộ cúi đầu đợi một lúc không nghe thấy Hàn Cố Diễn trả lời, nhịn không được ngẩng đầu lên.

Lại là con nhỏ kia! – Vương Hiểu Lộ quay đầu sang, nhìn về phía ánh mắt của Hàn Cố Diễn thì đã nhìn thấy hoa khôi lừng lẫy của khoa quản trị đứng đằng kia, đứng đối diện là đại ca mẫu đơn nổi tiếng của trường đại học X. Trước hình ảnh như vậy, Vương Hiểu Lộ nhìn một lúc cũng không nhịn được phát ra tiếng cười thầm trong lòng.

Đối với mình, Vương Hiểu Lộ luôn rất tự tin. Ngoại hình của cô cực kì ngọt ngào, cộng thêm hôm nay lại ăn mặc khá diện, đồ trang sức lại trang nhã, nụ cười vừa đủ chuẩn, lúc này nhìn vào càng làm cho người ta thích thú. Hôm nay Vương Hiểu Lộ mặc một chiếc áo lông ngắn tay cổ àu trắng nhạt, bên dưới mặc một chiếc quần jean, trong thời tiết vẫn còn hơi se lạnh, chẳng những không làm cho người ta cảm thấy có gì không ổn, hơn nữa sự khác biệt là mượn cách ăn mặc tươi trẻ này làm cho người ta cảm nhận được hơi thở mùa xuân, làm nổi bật lên vẻ xinh xắn khả ái, dường như ánh mặt trời lại càng thêm chói sáng hơn.

Thật ra thì lúc trước khi cô và San San là sinh viên mới vừa nhập học, mấy người rảnh việc trong khối kinh tế cũng tranh luận không ít về việc ngôi hoa khôi sẽ vào tay ai, kết quả mọi người cũng biết, lý do là, khối kinh tế đã nhiều năm như vậy mà ngôi hoa khôi vẫn là hình mẫu mỹ nữ dạng như Vương Hiểu Lộ, cũng nên thay đổi khẩu vị một chút. Mặc dù Diệp San San là hoa khôi nhưng ở trong khoa của cô người được nam sinh hoan nghênh nhất lại là Vương Hiểu Lộ, cô cao ráo như vậy mới phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ truyền thống của trường.

Đối với việc mình có phải là hoa khôi hay không căn bản Vương Hiểu Lộ cũng không quan tâm, điều duy nhất cô để ý là vì sao lại lấy cô và Diệp San San ra so sánh với nhau? Người kia không có chí lớn, chỉ có vẻ bề ngoài thôi mà? Diệp San San rất xinh đẹp, loại vũ mị kia khiến cho người ta khó mà bỏ qua được, mà ngay cả cùng là phụ nữ, mỗi lần Vương Hiểu Lộ nhìn thấy Diệp San San cũng nhịn không được mà mở to hai mắt ra nhìn, nhưng thế thì đã sao? Xinh đẹp thì thế nào?

Vương Hiểu Lộ tự tin với mình như vậy, đương nhiên không đơn thuần bởi vẻ bề ngoài của cô, những lần thi biện luận, cô và mấy đàn anh đàn chị trong khoa của mình đều về thứ hai, còn nhận được cả giải thưởng tài năng, khi cô đạt được giải nhất thì Diệp San San đang làm gì chứ? Thậm chí cô ta còn thi rớt. Năm trước cô đại diện cho trường đại học X tham gia cuộc thi “Sinh viên tài năng của cả nước”, cô dịu dàng trình diễn ca khúc “Bờ sông làng địch xanh tươi”, ôm được giải ba về cho trường đại học X. Năm nay, hội sinh viên muốn bầu cô làm phó chủ tịch, trường X có quy định để nhận được chức vị phó chủ tịch thì tất cả các môn học phải được trên 70 điểm, được quyền xin bảo vệ luận án, cô đã từng nhận được học bổng rồi cả huy chương, trên 70 thì có gì là khó.

Nhưng cô không muốn bảo vệ luận án, chính mình bởi vì lúc thi đại học thiếu điểm nên mới phải vào khối kinh tế, đương nhiên cô sẽ không chịu rúc trong cái tổ này mãi, thật ra cô cũng không hứng thú gì với khoa luật, nhưng thế thì đã sao? Cô có hứng thú với người đàn ông trước mắt này là được rồi, vì anh, cô nhất định sẽ thi và khoa luật, hứng thú của anh chính là của cô.

Một nữ sinh khi nhìn thấy thứ mình thích sẽ dừng cảm theo đuổi có gì là không đúng, nam sinh vĩ đại trong đại học X cũng không thiếu, nhưng hợp khẩu vị của cô thì không nhiều, Hàn Cố Diễn là nhân vật nổi tiếng trong đại học X, người yêu mến anh đương nhiên cũng rất nhiều, mình mà không ra tay sẽ bị người khác đoạt mất. Nhưng ra tay cũng phải chú ý đến phương pháp, đương nhiên cô sẽ không mặt dày mày dạn giống như Diệp San San chạy tới khoa luật làm loạn lên khiến cả hai đều mất mặt, theo đuổi người khác cũng phải có kĩ xảo. Vương Hiểu Lộ biết rõ có thể Hàn Cố Diễn không thích mình, nhưng không thích cũng không sao, không ghét là được rồi, chỉ cần có thể làm cho Hàn Cố Diễn dạy thêm ờn sau khi học trên lớp xong, tiếp xúc nhiều một chút, chẳng phải tình cảm sẽ được bồi dưỡng sao? Bỏ qua một bên không nói đến ngoại hình của Diệp San San, cô ta có điểm gì mạnh hơn mình chứ? Vương Hiểu Lộ cảm thấy mình thật sự vĩ đại hơn cô ta nhiều, hơn nữa, đàn ông có tài hẵn là yêu thích loại tài mạo song toàn như cô mà không phải loại xinh đẹp phẩm tục như Diệp San San, không phải sao? Chỉ bằng sự theo đuổi của Diệp San San đối với Hàn Cố Diễn, chẳng phải quá là người say nói mớ sao? Nhưng mà như vậy cũng tốt, cùng đấu với một người đối lập thấp kém như vậy, thầy Hàn sẽ càng phát hiện ra vẻ đẹp của cô.

Vương Hiểu Lộ đứng đó, cũng khá hứng thú nghe ngóng, không nghe rõ lời nói của Diệp San San, chỉ có thể thấy được vẻ mặt mừng rỡ của Vương Đại Hỷ, giọng nói cao vút giống như đang diễn thuyết, muốn không bắt người khác chú ý cũng khó. Lời nói của Vương Đại Hỷ từng chữ một lọt vào lỗ tai cô, càng nghe tiếp thì nụ cười trên mặt Vương Hiểu Lộ càng nhin không được trở nên sáng lạn hơn. Cô cũng biết đương nhiên Diệp San San không thích Vương Đại Hỷ, bị người như vậy quán lấy, Vương Hiểu Lộ cũng nhin không được đồng tình với San San, bây giờ tên của cô ta thường xuyên đi cùng với Vương Đại Hỷ, đã nhanh chóng trở thành truyện cười những lúc trà dư tửu hậu của trường đại học X rồi.

Gần đây Vương Hiểu Lộ tự nhận mình thanh cao, cũng không quá quan tâm đến mấy tin đồn trong trường, nghe xong một lúc đã cảm thấy nhàm chán, nếu không xác định Diệp San San đang chuẩn bị cạnh tranh với cô thì Vương Hiểu Lộ cũng không nhin nại mà tiếp tục chú ý đến San San, chỉ là cô không nghĩ tới Hàn Cố Diễn cũng cảm thấy hứng thú với mấy chuyện nhàm chán này.

Biểu cảm của Hàn Cố Diễn khá phức tạp, thoát nhin lúc thì vui lúc lại tức giận, thay đổi thất thường vô cùng quỷ dị. Hàn Cố Diễn đang quan sát xem người ta theo đuổi người phụ nữ của anh thế nào, Vương Hiểu Lộ thì lại quan sát thái độ của Hàn Cố Diễn.

Thật ra cũng không khó lí giải, Hàn Cố Diễn cười như một đóa hoa là vì nhin thấy San San, nhưng điều này phải khắc chế trước mặt người ngoài, nếu như là những lúc riêng tư thì anh còn có thể cười đậm tà hơn một chút nữa, còn tức giận tất nhiên là vì Vương Đại Hỷ, bạn gái của mình bị người khác quán lấy, đối lại là người đàn ông khác thì vẻ mặt cũng sẽ không dễ nhin.

Quá cũ! – Hàn Cố Diễn nghe được một lúc thì đã bị lời kịch của Vương Đại Hỷ làm cho chán chết, thật sự không nhin được cũng không thèm để ý trước mặt anh còn có Vương Hiểu Lộ, đôi chân dài nhấc lên, bước vài bước đã đến nơi.

Vương Đại Hỷ đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên cảm thấy một hơi thở nguy hiểm thổi tới, nhin không được dừng lại nuốt nước bọt, nhin rõ người đằng sau mới mở miệng chào hỏi.

“Bạn học Vương phải không?” Hàn Cố Diễn mở miệng trước nhưng không đợi anh ta trả lời đã nói tiếp, “Vừa rồi thầy Lâm Trạch Phạm tìm em khắp nơi, em không qua đó sao? Bây giờ thầy ấy đang ở thư viện...thư viện cũ.”

“À...” Thầy Lâm muốn tìm anh ta sao phải đến thư viện tìm chứ? Hơn nữa sách trong thư viện cũ đã trở thành một đồng phế tích rồi sao? Những lời này quả nhiên là có hiệu quả, Vương Đại Hỷ không nghi ngờ gì, nhin nhin Diệp San San, trong lòng đang vùng vẫy, cuối cùng đương nhiên là tiền đồ quan trọng hơn rồi, anh ta muốn học nghiên cứu sinh, lúc ấy thầy giáo chính là Lâm Trạch Phạm, thầy Lâm rất coi trọng anh ta, bây giờ cũng đang giúp anh ta làm một đề tài, mặc dù năm tư không phải đi học nhiều lắm nhưng nếu như vừa muốn đồng thời học nghiên cứu sinh vừa phải hoàn thành chương trình học thì phải cố hết sức.

Từ cuối năm ngoái Vương Đại Hỷ đã bắt đầu bận rộn đến choáng cả đầu óc, thời gian riêng tư ngày càng ít đi, mà ngay cả hôm nay cũng bởi vì biết Diệp San San sẽ đi đến khoa văn học nên mới tranh thủ thời gian chạy tới đây, không ngờ mới thể hiện được một lát thì thầy Lâm lại tìm anh ta. Nghĩ đến đây, lòng tự tin của Vương Đại Hỷ bắt đầu bành trướng, anh ta nghĩ mình thật sự là một nhân tài nha, thầy Lâm rất coi trọng một sinh viên như anh ta, thật sự là mới đi một chút cũng không được nữa, “San San, có rảnh chúng ta sẽ liên lạc sau, anh đi...”

“Tranh thủ thời gian đi đi, đừng để thầy Lâm phải đợi quá lâu.” Đột nhiên Hàn Cố Diễn nhìn anh ta cười nhạt một tiếng, bên ngoài thì tỏ ra đặc biệt chân thành nhưng trong lòng thì còn đang chờ đợi, “Tính tình của thầy Lâm không dễ chịu lắm đâu.”

Vương Đại Hỷ vừa nghe thấy thì làm gì còn dám chậm trễ thêm một phút nào nữa, ngay cả thời gian nhìn San San cũng không có, lập tức chạy vội về phía thư viện cũ, chỉ thấy vạt áo gió tung bay theo từng bước chạy của anh ta, khăn quàng cổ màu trắng cũng bỗng bồng bềnh đong đưa, sau đó chiếc mũ rơi xuống, Vương Đại Hỷ chạy được vài bước, quay đầu lại nhặt mũ lên rồi lại dùng tốc độ nhanh nhất tháo chạy, không hề quay đầu lại, bóng dáng nhanh chóng khuất hẳn.

Vương Đại Hỷ bị xử lí như vậy, đầu tiên San San trừng mắt há hốc mồm nhìn anh Cường bị Hàn Cố Diễn thanh lý trong vòng không đến một phút đồng hồ, sau đó răng cắn môi dưới nhìn Hàn Cố Diễn cười hắc hắc, vẻ mặt vô cùng ngốc nghếch, “Chuyện này...”

Nụ cười của Hàn Cố Diễn mang theo một chút tức giận nhìn cô, đang muốn tranh thủ lau đi mồ hôi lạnh trên trán San San thì chợt nghe thấy phía sau có người đang gọi anh.

“Thầy Hàn...”

Vương Hiểu Lộ lên tiếng rồi cũng chạy đến đứng bên cạnh Hàn Cố Diễn, đứng gần anh vô cùng, góc áo của hai người cũng sắp đụng vào nhau. Vương Hiểu Lộ không đứng ngang hàng với Hàn Cố Diễn mà hơi lùi ra sau anh một chút, bất kể có nhìn thế nào cũng rất giống Hàn Cố Diễn dẫn cô ta tới. Vương Hiểu Lộ nhìn San San, cười với cô, thoát nhìn thân thiện hơn nhiều so với nụ cười qua loa trên lớp lúc nãy, “San San à, thật là trùng hợp nha, mình và thầy Hàn cũng mới tới đây bàn một chút chuyện, không nghĩ tới lại gặp cậu.” Sau đó lại giới thiệu với Hàn Cố Diễn, “Thầy Hàn, đây chính là Diệp San San, cũng là sinh viên khoa chúng ta.”

Đương nhiên cô biết đây là thầy Hàn rồi! – Mặc dù Diệp San San có hơi chậm chạp, cũng không phải thông minh lắm nhưng tốt xấu gì chỉ số thông minh cũng đạt tiêu chuẩn bình thường, bất kì cô gái nào khi chứng kiến tình huống này cũng có thể hiểu rõ Vương Hiểu Lộ đang muốn làm gì. San San nghỉ ở nhà bị mẹ của cô bắt học không ít binh pháp tình yêu, mặc dù đa số đều là những lời lẽ bịa đặt nhưng cũng khá hữu dụng, có thể nói là căn bản tồn tại cùng với tình hoa. San San thu hồi lại nụ cười ngốc nghếch kia, căn bản không hề đặt sự chú ý lên Vương Hiểu Lộ, cái này gọi là coi khinh kẻ địch trên tình thần.

Nhìn thấy cái dáng vẻ này của Vương Hiểu Lộ, rốt cuộc San San cũng hiểu vì sao vừa rồi cô ta nhìn mình không mấy thiện cảm, nhin không được thâm mắng trong lòng – mẹ, rốt cuộc cái loại hồ ly tinh này cũng xuất hiện rồi.

San San không nói lời nào, ánh mắt quét qua Vương Hiểu Lộ, giống như lơ đãng không thèm để ý, chỉ nhìn vào Hàn Cố Diễn, phát hiện ra rõ ràng anh không thèm giải thích về tình huống này nên không nhin được trừng mắt nhìn anh.

“San San, người vừa rồi là ai vậy? Thoạt nhìn...” Vương Hiểu Lộ thấy nửa ngày rồi mà San San không có phản ứng gì với mình mà chỉ đặt sự chú ý lên Hàn Cố Diễn nên vô cùng bất mãn, dừng lại một chút rồi lại mở miệng, “Người vừa rồi...có phải là bạn trai của bạn không? Giữ bí mật tốt thật nha, chưa bao giờ nghe thấy bạn nhắc tới cả.”

Cô mới là bạn gái của Vương Đại Hỷ, cả nhà cô đều là bạn gái của Vương Đại Hỷ. – San San tức giận chờ thâm trong lòng, dù sao cô cũng đã hiểu, càng đụng phải chuyện này thì Hàn Cố Diễn càng thích nhìn thấy dáng vẻ cộc mẹ trần đầy ghen tuông của cô. San San cũng không hề thích dáng vẻ kia của Hàn Cố Diễn, nhưng mà có người đang khiêu chiến với cô, đương nhiên cô cũng không thể làm rùa rúc đầu, hơn nữa vừa rồi thầy Hàn đã giúp cô đuổi người kia đi, bây giờ cô cũng nên giúp thầy đuổi người đi, như vậy coi như

công bằng nhỉ? “Diễn Diễn...” Thân thể San San lung lay như sắp ngã, “Em chóng mặt...” Mẹ cô nói, gặp phải loại chuyện này thì người phụ nữ phải giả vờ yếu đuối, ngàn vạn lần không thể tỏ ra quá hung hăng, ngược lại phải giả vờ dịu dàng như hồ ly tinh. Mẹ của cô lại không có dạy cô phải tỏ ra yếu đuối thế nào nên San San lí giải nó thành suy yếu, giả vờ sắp sửa té xỉu, đủ yếu rồi nhỉ.

Vương Hiểu Lộ bị cách gọi “Diễn Diễn” làm cho toàn thân nổi da gà, quả nhiên là cô gái không nào, cô ta cho rằng cô ta đang diễn trên phim truyền hình tám giờ sao? Còn nữa, cái gì mà chóng mặt chứ, quá giả tạo nha? Hiện giờ mặt cô ta vô cùng hồng hào, thoát nhìn khí sắc rất tốt mà. Cô ta cho rằng như vậy thì Hàn Cố Diễn sẽ bế cô ta đến phòng y tế sao? Cô ta cho rằng cô ta là ai chứ? Thật là có phần quá đáng nha?

Tất nhiên Vương Hiểu Lộ sẽ không bị hành động của một người qua đường giáp như Diệp San San hù dọa, hoàn toàn không tin lời cô nói, nhin không được muốn ngửa mặt lên nhìn trời.

Vương Hiểu Lộ không tin lời nói của San San cũng chẳng sao, có người tin là được rồi. Đầu tiên da đầu của Hàn Cố Diễn bị cách gọi “Diễn Diễn” kia của San San làm cho run lên, mấy lần kinh nghiệm thâm trong lịch sử nói cho anh biết, mỗi lần San San gọi anh như vậy thì thường đều không có chuyện gì tốt lành cả, tuy vô cùng hưởng thụ trong nhất thời nhưng rồi sẽ rất thâm, lần nào cũng bị cô quây đến không chịu nổi, căn bản không hề có cách nào. Sau đó vừa nghe thấy San San nói cô chóng mặt thì lại càng khẩn trương hơn, nhanh chóng ôm chầm lấy thân thể của cô, bế cô đi đến chỗ đậu xe, “Sao lại chóng mặt vậy, có muốn đi khám qua không? Có phải ăn không đủ dinh dưỡng không? Hôm nay anh nói mẹ hầm canh gà dầu vừng, anh thấy hay là chúng ta đi kham trước rồi về nhà ăn cơm.”

Canh gà dầu vừng để ăn trong khi ở cữ mà? – San San nhin không được nói thầm trong lòng, “Diễn Diễn, không sao đâu ạ, sao lại đi khám bệnh khoa trương như vậy chứ.” San San nhanh chóng ngăn lại, nói giỡn sao, đi bệnh viện bị bác sĩ khám không phải sẽ bị lộ sao? Tuyệt đối không thể đến bệnh viện được.

“Không có việc gì sao lại vô duyên vô cớ chóng mặt chứ?” Hàn Cố Diễn cho rằng vừa rồi mình tỏ ra không có gì mà cô giận dữ nên tranh thủ thời gian ghé vào tai cô dỗ dành, “Được rồi, em ngoan đi, chúng ta đi khám trước rồi anh sẽ từ từ giải thích với em.” Vừa nói vừa lấy tay sờ sờ lên mặt San San, trong lúc vuốt ve lại còn tỏ ra rất lo lắng.

“Không có...không có sao mà!” San San bắt đầu thấy chột dạ, nhanh chóng ôm vòng qua tay của anh, “Chắc là...chắc là gần đây học mệt quá thôi, không sao đâu.”

Hàn Cố Diễn vừa nghe thấy cô nói như vậy, sắc mặt rõ ràng đang ửng hồng nên lấp bắp nói, “Hay là...hay là khám thử xem sao đi, thật sự không ổn, anh, anh chỉ muốn tốt...” Mấy chữ cuối cùng đều bị ngậm trong miệng, không thể nghe rõ.

San San làm gì có tâm tình mà để ý đến lời nói của anh, vừa nhắm hờ mắt vừa bị Hàn Cố Diễn bế đi về phía trước lại còn vừa vụng trộm liếc nhìn về phía Vương Hiểu Lộ.

Nụ cười trên gương mặt lúc đỏ lúc trắng của Vương Hiểu Lộ trông còn khó coi hơn là khóc, đầu tiên cô ta ngây người một lúc nhưng lấy lại tinh thần rất nhanh, thấy sự chú ý của Hàn Cố Diễn hoàn toàn đặt trên người San San thì cảm thấy dù có tiếp tục cũng chỉ mất mặt, “Thầy Hàn, thầy có việc thì cứ đi trước đi ạ, chuyện này...lần sau chúng ta lại thương lượng tiếp.” Nói xong thì quay đầu lại, bước đi thật nhanh.

Còn có lần sau sao? San San không nhin được trừng mắt nhìn theo bóng lưng Vương Hiểu Lộ. – mẹ ơi, chiêu thứ hai để đối phó với hồ ly tinh là gì nhỉ?

Vương Hiểu Lộ đi rồi đương nhiên San San không còn chóng mặt nữa, lập tức nhảy xuống từ trên tay Hàn Cố Diễn, vội vàng chạy về phía trước, Hàn Cố Diễn thấy vậy lại trở nên căng thẳng, kéo cô lại, giam cô trong lòng ngực một lần nữa, “San San à, em chậm một chút nào, em nghe anh giải thích đi, hiện giờ thân thể quan trọng hơn, duy trì tâm trạng vui vẻ là quan trọng nhất.”

Câu nói này mang một ý nghĩa khác, cái gì gọi là hiện giờ thân thể quan trọng hơn chứ? Cộng thêm món canh gà dầu vừng vừa rồi, thật sự có thể khiến cho người ta liên tưởng. – San San cảm thấy Vương Hiểu Lộ đi quá là nhanh, ngừng lại thêm vài giây nữa, nghe thêm vài câu nói đặc sắc kia nói không chừng sẽ chết ngay lập tức, bớt được hiệp hai.

Hàn Cổ Diễn thấy San San luôn nhìn về hướng Vương Hiểu Lộ, cho rằng lúc này cô gái kia đang ghen tuông, một chút dấm chua thì còn có thể được chứ một biển dấm chua thì sẽ ăn không tiêu nên ôm cô thật chặt, muốn nói gì đó.

Căn bản San San không hề muốn nghe anh nói nhiều, tranh thủ thời gian giây ra, tiếp tục chạy đi.

“San San à...”

“Ôi trời, em không có gì mà.” San San chạy được vài bước thì cảm thấy trên tay có gì vướng bận, trực tiếp ném lên người Hàn Cổ Diễn, “Em đi toilet.” Nói xong thì nhanh chóng tháo chạy thật nhanh, thật sự cô không nhận được nữa rồi.

Hàn Cổ Diễn ngậy người vài giây, nhìn thấy dáng vẻ San San kẹp chặt hai chân chạy uốn éo nghiêng ngả thì nhận không được cười xòa – San San nhà anh thật là đáng yêu.

45. Chương 45: Không Được Phép Bạo Lực! Gào Gào!

Một lần thì coi như là ngẫu nhiên, nhưng cứ lặp lại hai ba lần, anh phát hiện luôn có thể bắt ngờ gặp cô nàng kia, Hàn Cổ Diễn cũng không cho rằng đây là trùng hợp, căn bản là cố tình.

Vừa mới vào thì Hàn Cổ Diễn đã gặp cô ta, trong những thanh niên trẻ trung, cô nàng mặc một chiếc áo t-shirt trắng ngắn tay, bên dưới mặc một chiếc váy ngắn cùng màu có thể nói là khá bắt mắt, muốn không để cho người khác chú ý cũng khó. Không biết có phải ở lâu với San San hay không mà Hàn Cổ Diễn cũng cảm thấy mình trở nên khá sợ lạnh, con người hưởng thụ mùa hè quá mức quy định không biết có gì không ổn không, anh là một trong những người đứng xem mà lại không nhận được muốn run lên.

“Thầy Hàn...”

Ông trời không phụ lòng người nha, rốt cuộc cô ta cũng chờ được, từ lúc bắt đầu đến nay cô nàng đã không yên lòng, nam chính vẫn không hề xuất hiện, vốn tưởng rằng hôm nay lại không đợi được, không ngờ vừa mới xuống thì đã nhìn thấy anh, Vương Hiểu Lộ bỏ qua vẻ thất vọng vừa rồi, nhanh chóng thủ thế chạy về phía anh, cũng không quan tâm xem người ta có đồng ý không, khi sắp chạy gần đến bên anh thì chữ “Hàn” cô ta nói rất lớn, còn chữ “thầy” thì lại nói khá nhỏ, nghe qua thì căn bản không ai cho rằng cô đang gọi thầy giáo, chỉ đang gọi một người bạn hẹn nhau ở đây, trong lúc nhất thời, đại đa số nam sinh ở đây đều nhìn anh bằng ánh mắt cực kì hâm mộ.

“Thầy Hàn, thật trùng hợp!” Vương Hiểu Lộ cầm vợt mới chạy tới bên anh, trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, mặt cũng bối vì vận động mà đỏ ửng lên, lúc nói chuyện hơi thở cũng không ổn định, nhưng dù có thế thì cô ta vẫn nở nụ cười, một cô gái trẻ biểu lộ vẻ đẹp thanh xuân yêu kiều trước mắt Hàn Cổ Diễn không tốt chút nào.

“Ừ!” Tâm trạng rất tốt của cô ta căn bản không hề lấy sang anh, thậm chí Hàn Cổ Diễn chỉ cũng không mím một nụ cười xã giao nào, có thể nói là còn có hơi lạnh nhạt gật đầu với cô ta, “Chào bạn.”

Hôm nay vốn cùng đi leo núi với San San nhưng tới qua cô gái kia thức khuya xem phim kinh dị, sau đó anh xem được nửa chừng thì chán quá ngủ mất, kết quả cô một mình ôm gối cắn móng tay xem xong toàn bộ bốn phần của phim làm cho sáng nay có kêu thế nào cũng không dậy nổi. Cộng thêm cô nói nghe Hàn Cổ Diễn giảng bài đầu óc vẫn còn choáng váng (nhưng thật ra là không hiểu gì), còn nói cái gì mà mệt nhọc quá độ cho nên gần đây Hàn Cổ Diễn cũng không dám hành hạ cô quá, đành phải hẹn Lâm Trạch Phạm đi đánh tennis giết thời gian. Nói ra cũng kì quái, trước kia khi yêu đương không hề có cảm giác gì, nhưng từ sau khi hẹn hò với San San, nếu không ở cùng cô thì luôn cảm thấy thời gian đặc biệt dài.

Vương Hiểu Lộ không bị thái độ lạnh như băng của anh đánh ngã, khác biệt là nụ cười trên mặt còn nhiều hơn, càng thêm sáng lạn hơn, trong ánh nắng chói chang của ngày xuân lại càng xinh đẹp động lòng người, “Thầy Hàn đi một mình sao?” Giọng điệu khi hỏi của cô ta có một chút cẩn thận nên khi nghe có thể mang lại cho người ta một chút đắc ý nịnh nọt, “Không thì...đi cùng được không ạ?”

“Không cần, cảm ơn!” Hàn Cố Diễn nhìn nhìn bốn phía, lão bạn còn chưa tới, nếu không đánh thì thật sự cũng hơi chán. Nhưng làm sao anh lại không hiểu tâm tư của người trước mặt này cho nên căn bản không muốn dây dưa nhiều với cô để tránh cho cô sinh ra ảo tưởng cùng hy vọng, “Người tôi hẹn cũng sắp tới rồi, tôi không muốn làm mất thời gian quý báu của bạn, chơi vui về.” Thái độ của Hàn Cố Diễn lịch sự mà xa cách, nói rõ không muốn dây dưa lâu với cô, chỉ nhìn cô gật gật đầu, không đợi cô phản ứng đã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Kiều nữ con trời đã bị đối xử như vậy bao giờ, cho tới bây giờ đều được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, đây là lần đầu tiên Vương Hiểu Lộ trải qua loại cảm giác bị người khác xem như không khí đẩy sang một bên đường, lòng cũng bắt đầu tràn ngập tư vị không vui, một thứ cách xa không thể với tới được khiến nổi buồn bực chấn ngay ngực cô nàng, hai mắt đỏ lên, nhưng làm sao cô nàng có thể dễ dàng từ bỏ như vậy được, yên lặng một chút rồi lần ngồi xuống cùng với Hàn Cố Diễn, thái độ vẫn vô cùng khiêm tốn, “Em cũng thấy hơi mệt, vừa khéo muốn nghỉ ngơi một chút, thầy Hàn không ngại cho em ngồi cùng chứ ạ?”

“Ừ!” Hàn Cố Diễn cũng không thèm nhìn sang cô.

Vương Hiểu Lộ không nói lời nào, Hàn Cố Diễn cũng không chủ động mở miệng, cho dù cô có mở miệng thì Hàn Cố Diễn cũng rất hiếm khi nói ra một lời cộc lốc.

Ngồi một lúc, Vương Hiểu Lộ cũng thấy hơi xấu hổ, đang cố gắng tìm chủ đề trong đầu thì nhìn thấy hai người bạn đi cùng cô rốt cuộc cũng đến, thấy cô đang ngồi đây nên cũng đi tới, lúc tới gần mới phát hiện ra bên cạnh cô ta là Hàn đại soái ca, thoáng cái, hai cô bạn kia đều không kịp phản ứng, Vương Hiểu Lộ và thầy Hàn quen nhau khi nào thế?

“Thầy Hàn, hai người này là bạn của em.” Vương Hiểu Lộ vừa nhìn thấy bạn mình đến thì tranh thủ giới thiệu với anh, “Người này là Tiểu Tình, còn đây là A Đóa.” Có bạn ở đây, Vương Hiểu Lộ càng táo bạo hơn, giọng nói dường như cũng nhẹ hơn một chút, thân thể cũng dán lại gần Hàn Cố Diễn, mặc dù không đụng vào nhưng nhìn qua thân mật hơn vừa rồi rất nhiều, vừa nói vừa vươn tay ra làm tư thế bắt tay, thậm chí cũng làm ọi người cảm thấy vài giây sau cô ta sẽ bắt lấy tay của anh.

Tiểu Tình và A Đóa đều bị thái độ nhiệt tình của Vương Hiểu Lộ hù dọa, chưa bao giờ thấy bạn mình nhiệt tình như vậy, xem ra cô và thầy Hàn thật sự rất thân thiết nha, hai người tranh thủ chào hỏi với Hàn Cố Diễn, Tiểu Tình còn nháy mắt ra hiệu với Vương Hiểu Lộ ý muốn nghe giải thích xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

“Thầy Hàn, thầy...thầy rất thân với Hiểu Lộ sao, sao chưa từng nghe qua nhỉ.” Tiểu Tình nín không được hỏi, ra hiệu nửa ngày Vương Hiểu Lộ cũng không có phản ứng gì, cô nàng dứt khoát hỏi thẳng. Nhớ tới mới vài ngày trước cô còn giúp Vương Hiểu Lộ thăm dò San San, tới nay cũng chỉ mới vài ngày thôi nha, hai người kia cùng một trận tuyến khi nào thế? Sao cô lại không biết chứ?

“Không có đâu.” Vương Hiểu Lộ nhanh chóng lên tiếng ngăn lại, “Chỉ là thầy Hàn Cố Diễn là người tốt, có một số việc mình muốn nhờ thầy ấy hỗ trợ cho nên mới quen biết, các cậu đừng có đoán mò.” Lời nói thì đúng là thế nhưng cô ta lại nói một cách mơ hồ, vừa nói vừa không ngừng liếc mắt ngắm Hàn Cố Diễn, bày ra dáng vẻ của một nữ sinh thẹn thùng e lệ. Không giải thích thì không sao, giải thích như vậy càng khiến cho hai cô bạn cảm thấy bọn họ có gì đó, trong nhất thời hai cặp mắt nhìn bọn họ cũng có chút mập mờ.

Đương nhiên Vương Hiểu Lộ biết nói vậy sẽ tạo ra hiểu lầm gì, nhưng mà cái cô ta muốn chính là như vậy. Trong mắt cô ta, thầy Hàn sẽ không thèm giải thích nhiều với bọn họ, nói đến chuyện kia, mấy tin đồn bay đầy trời của anh và Diệp San San năm ngoái có thể nào cũng không thấy anh có phản ứng gì. Kể từ khi biết Diệp San San là bạn gái của Hàn Cố Diễn, lúc đầu Vương Hiểu Lộ bị đả kích rất lớn, bị một người mà căn bản mình không hề xem ra gì một quyền đánh bại, loại cảm giác thất bại kia khiến cô chấn kinh không biết phải phản ứng làm sao, nhất thời cũng yên lặng vài ngày. Nhưng rất nhanh chóng cô đã thông suốt, cô là người dễ dàng bị đánh bại vậy sao? Ai mà biết được Diệp San San đã dùng thủ đoạn âm mưu gì để có được thầy Hàn chứ? Cô ta đã có cách dùng nhan sắc dụ dỗ thầy giáo già khiến thành tích của cô ta đạt chuẩn thì dùng nhan sắc để dụ dỗ một soái ca đối với cô ta mà nói cũng không khó chơi. Cô hối hận vì mình đã ra tay quá muộn nên để cho Diệp San San kia nhanh chân đến trước, nhưng mà cũng may bây giờ bắt đầu cũng không quá muộn. Đối với Hàn Cố Diễn cô nhất định phải tranh thủ, không có lí nào một người đàn ông tốt như vậy lại vào tay một cô gái ngoại trừ ngoại hình ra thì không có chỗ nào tốt. Không

chỉ nói hai người họ còn chưa kết hôn, cho dù kết hôn cũng có thể chia tay vì vấn đề tình cảm. Vương Hiểu Lộ cảm thấy mình làm như vậy căn bản là không có gì không đúng cả. Những ngày này cô vẫn tạo ra cơ hội để hai người chạm mặt nhau, thường xuyên xuất hiện ở những nơi Hàn Cố Diễn hay đến, đúng là có đụng mặt mấy lần nhưng mà không có hiệu quả, có lẽ cô nên nghĩ tới việc thay đổi phương pháp, có lẽ truyền ra một ít tin đồn cũng không tệ, phụ nữ mà, luôn rất dễ ghen tuông, ngược lại cô muốn nhìn xem Diệp San San đầu óc không hề biết suy nghĩ sẽ phản ứng thế nào. Vừa nghĩ tới cô gái kia thì trên mặt Vương Hiểu Lộ hiện lên một vẻ hết sức khinh thường – Diệp San San, cô có tài cán gì mà có thể làm đối thủ của tôi, chẳng qua là cô có thể thua trên tay tôi hẳn là cô cũng sẽ không quá thương tâm đâu nhỉ?

Có đôi khi San San đang suy nghĩ gì trong đầu, Hàn Cố Diễn không hiểu rõ lắm nha, tính cách của bạn gái anh có đôi khi không như những gì anh đã nghĩ, rất khó đoán. Nhưng mà Vương Hiểu Lộ bây giờ đang nghĩ gì trong đầu thì tuyệt đối của Hàn Cố Diễn hiểu rất rõ. Trước kia anh không lên tiếng là vì rất hưởng thụ cảm giác có scandal cùng với San San, hiện giờ có người muốn tung tin đồn thất thiệt, đương nhiên anh không thể chấp nhận, bản thân anh thì có hay không có mấy thứ này cũng không sao cả, nhưng nếu lọt vào tai San San, đến lúc đó ngộ nhỡ tiểu bạch thỏ ăn dấm chua thì sẽ rất đáng sợ. Nhất định Hàn Cố Diễn phải bóp chết cái khả năng này từ trong trứng nước, anh liếc nhìn Vương Hiểu Lộ, “Bạn học Vương, chuyện thi vào khoa luật bạn đã nói tôi không thể giúp gì được cho bạn.” Thái độ của Hàn Cố Diễn đã khá hơn nhiều so với lúc nãy chỉ có hai người bọn họ, vẻ mặt nhìn qua cũng khá lịch sự, thái độ nhã nhặn, đúng chuẩn của một thầy giáo, “Bởi vì tôi rất bận rộn cho nên đành phải nói lời xin lỗi, nhưng mà nếu bạn có muốn vậy thì cứ tự mình đến khoa luật xem, tôi tin sẽ có không ít bạn học khoa luật vui vẻ giúp đỡ bạn.”

Hả? Vương Hiểu Lộ hoàn toàn không ngờ Hàn Cố Diễn sẽ nói vậy, đúng là thoáng chốc sững sốt, nụ cười trên mặt cũng dần dần cứng lại. Thái độ lịch sự không tệ chút nào, nhưng mà lời nói lại quá thẳng thừng, hơn nữa giọng điệu lại hoàn toàn là của một thầy giáo đang giải quyết việc chung, ngôn ngữ không hề pha trộn một chút tình cảm riêng tư nào làm cho khi nghe xong Vương Hiểu Lộ cảm thấy không còn chút mặt mũi nào với bạn bè trước mặt.

Thì ra chỉ là chuyện học hành thôi à?

Nhìn thái độ “Thì ra chỉ là vậy” của Tiểu Tình và A Đóa, sắc mặt Vương Hiểu Lộ càng lúc càng khó coi.

“Thầy Hàn, thầy bạn như vậy, còn lên lớp môn “Pháp luật đại cương”...” Tiểu Tình không nhịn được thắc mắc, không phải, phải nói là toàn thể nữ sinh đều thắc mắc.

“Hả?” Hàn Cố Diễn nhìn Tiểu Tình, “Sao vậy?”

“Thầy Hàn, thật ra chúng em cũng là sinh viên môn học của thầy ạ.” A Đóa đứng bên cạnh cũng không nhịn được nhìn sang Vương Hiểu Lộ, vừa rồi sao cậu ta lại không giới thiệu rõ ràng một chút, “Bởi vì rất thích môn của thầy Hàn cho nên mới hỏi một chút, nếu thầy Hàn đã bận như vậy thế còn môn học kia, thầy có thể tiếp tục lên lớp dạy chúng em nữa không ạ?” Thầy trưởng khoa đã nói năm nay phải qua được cửa ải môn Pháp luật đại cương, đương nhiên A Đóa hy vọng Hàn Cố Diễn tiếp tục giảng môn này, không nói đến ngoại hình, anh có thể giảng môn học vô cùng buồn tẻ này khiến ọi người say sưa nghe giảng đương nhiên là không đơn giản.

“À, môn kia à, đã nói rồi mà, học kì này là do tôi dạy, đối thầy giáo mãi cũng không có lợi cho việc dạy học, mọi người không cần lo lắng.” Dừng lại một chút, Hàn Cố Diễn như đang lơ đãng hỏi một câu, “Thì ra các em cũng thuộc hệ kinh tế à? Cùng một khoa với San San sao?”

Gì? San San? Anh gọi thân thiết vậy sao? Tuy Diệp San San hay San San cũng vậy thôi nhưng vừa rồi gọi Vương Hiểu Lộ là “bạn học Vương”, bây giờ thì là San San, quá đối lập, đương nhiên cảm giác cũng không giống trước. Tiểu Tình cùng A Đóa hoảng hốt vài giây, cuối cùng mới nhanh chóng giải thích, “Không phải ạ, chỉ cùng hệ, chúng em và Hiểu Lộ học khoa khác, đều là khoa kế toán.”

“À...” Hàn Cố Diễn khẽ gật đầu, còn muốn nói gì đó thì đã nhìn thấy Lâm Trạch Phạm đang đi tới, “Ngại quá, bạn của tôi tới rồi, đi trước đây.”

“Xem ra, San San và thầy Hàn thật sự rất thân nha?” Đến khi Hàn Cố Diễn đã đi xa A Đóa mới không nhịn được mở miệng nói trước, “Nói không chừng bọn họ đã quen nhau thật đấy.”

“Làm sao có thể!” Tiểu Tình có hơi tức giận nhìn Vương Hiểu Lộ tỏ vẻ bênh vực kẻ yếu nói, “Cái con Diệp San San kia sao có thể hơn cậu được chứ?” Chuyện Vương Hiểu Lộ của thầy Hàn cô ta cũng biết, nếu không thì hôm đó cũng sẽ không giúp Hiểu Lộ đến gây sự với San San, nhưng mà khi đó chỉ cho rằng San San quần lấy thầy Hàn, làm sao có thể ngờ được bọn họ lại quen nhau thật, lại còn chạy đến trước mặt bạn gái chính quy của người ta nói mấy lời vô nghĩa kia, hiện giờ Tiểu Tình cảm thấy mình đã làm chuyện rất mất mặt.

“Làm sao có thể.” Vương Hiểu Lộ nheo mắt nhìn theo bóng lưng Hàn Cố Diễn, nhìn Tiểu Tình và A Đóa cười một cái, “Nếu như San San là bạn gái của thầy Hàn thì lần trước chúng ta hỏi cậu ta, sao cậu ta lại nói không có?”

“Hả?” Tiểu Tình sửng sốt rồi sau đó lập tức thông suốt, “Cũng đúng nha...”

“San San là người thích khoe khoang như vậy, nếu như theo đuổi được thầy Hàn thì sao lại không nói ra?” Vương Hiểu Lộ nói tiếp, giọng điệu của cô ta đã không còn khách sáo nữa, giống với người gây sự, A Đóa nhìn dáng vẻ vênh váo của cô ta, nụ cười trên mặt cô ta lúc này cũng có hơi gượng ép thì chỉ nuốt nước miếng không hỏi, cho dù không có cùng cách nhìn thì hiện giờ cũng không dám phản bác.

“Hơn nữa, lúc đến trường San San quần chặt lấy thầy Hàn như vậy, có nhớ tên cô ta cũng không có gì lạ cả.” Vương Hiểu Lộ biết rõ Tiểu Tình không biết giữ bí mật nên cố ý ghé sát vào tai cô nàng thần bí nói, “Hơn nữa...Cậu biết không? Gần đây người quen với Diệp San San là Vương Đại Hỉ đấy.”

“Á!” Tiểu Tình hoàn toàn sửng sốt, đương nhiên cô biết Vương Đại Hỉ theo đuổi San San, nhưng mà hai người quen nhau thật sao? Chuyện này thật là thái quá! Không nhận được nhìn sang Vương Hiểu Lộ, nét mặt của cô ta rất nghiêm túc, nhìn qua cũng không giống như đang nói đùa, lại không kìm được sắp lại tò mò với cô ta, “Không thể nào, làm sao cậu biết? Cũng...cũng nghe người khác nói sao.”

“Chính mình đã nhìn thấy.” Vương Hiểu Lộ cố làm ra vẻ cảnh cáo nói, “Cậu đừng có mà nói bậy ra ngoài đấy, nếu không truyền đi lung tung không hay đâu.”

“Không đâu, không đâu.” Tiểu Tình nhanh chóng gạt đầu, “Cam đoan không nói.”

Thật ra...mới là lạ!

A Đóa lại cảm thấy kì lạ nhìn hai người họ, thật sự là vậy sao? Vì sao cô lại cảm thấy vừa rồi khi Hàn Cố Diễn nhắc đến Diệp San San, giọng điệu vô cùng, ơ... vô cùng thân mật nhỉ? Nhưng cô lại không dám nói ra câu này, bởi vì cô phát hiện Vương Hiểu Lộ nhìn qua có hơi không được ổn nha.

Hàn Cố Diễn cùng Lâm Trạch Phạm vận động chân tay một lúc thì vào khu nghỉ giải lao ngồi uống nước nói chuyện. Lâm Trạch Phạm vừa nghiêng đầu sang đã nhìn thấy ba nữ sinh vừa rồi nói chuyện với bạn mình đang ngồi cách đó không xa, còn không ngừng đưa ánh mắt dò xét về phía bọn họ, Lâm Trạch Phạm thấy mấy cô nàng kia như vậy thì không kìm được trêu chọc bạn mình, “Không phải là đào hoa cậu mang tới đấy chứ?”

“Không!” Hàn Cố Diễn lắc đầu tỏ ra khó chịu, “Mau ngừng lại đi, cậu cũng đừng có hại tôi, lời này nói với tôi thì được chứ bị San San nghe thấy thì cực kì khổ, cũng không phải cậu không biết, lần trước bạ ra chuyện xấu với phụ nữ tôi đã thấm thê nào.”

Nói thì nói thế nhưng vừa nhắc tới thì lại cười đến nỗi chỉ thấy răng không thấy mắt, làm cho bạn bè nhiều năm như Lâm Trạch Phạm nhìn thấy cũng không kìm được mà lườm anh, “Còn không phải cậu tự chuốc lấy sao, thái độ kia của cậu mà gọi là thâm à? Sao tôi lại cảm thấy cậu sướng chết đi được ấy?”

Loại thú vui của người yêu nhau này một tên hòa thượng như cậu ta đương nhiên không lí giải được, Hàn Cố Diễn đang muốn tẩy não bạn mình thì điện thoại vang lên.”

“San San à...” Hàn Cố Diễn vừa nhìn thấy số điện thoại đã nhanh chóng nhận điện, “Em dậy rồi sao?” Trước khi anh ra ngoài cô còn mơ màng ngủ, cũng không nghe rõ anh nói gì nên Hàn Cố Diễn đã viết giấy để lại, nếu như cô dậy mà anh vẫn chưa về thì gọi điện thoại cho anh, “Em muốn đến đây không?”

“Anh đang ở đâu?” San San nằm trên giường ngáp một cái, căn bản vẫn chưa ngủ đủ, chỉ là vừa rồi dậy đi toilet thì nhìn thấy anh không có ở nhà nên gọi điện thoại hỏi thăm, về chuyện leo núi thì cô đã sớm để ra

sau đầu ném lên trời cao rồi.

“Anh đang ở Kim Huy chơi bóng.” Giọng nói của San San trầm thấp nũng nịu, mang theo cảm giác bướng bỉnh lười biếng làm cho Hàn Cố Diễn vừa nghe thấy cũng không phải hạ thấp giọng mình, giọng nói cũng mềm nhũn giống như nói với một đứa trẻ, “Sắp xong rồi, em muốn ăn gì? Anh về rồi chúng ta đi ăn.”

Sắp xong cái đầu cậu, Lâm Trạch Phạm trừng mắt liếc anh một cái, mới vừa đánh chưa được bao lâu mà? Cậu là cái tên thối tha khác thường không có nhân tính! Tên bạn thân lâu năm này ngày càng không còn hình tượng đàn ông, đã bắt đầu có xu hướng đổi thành hình tượng bảo mẫu rồi, Lâm Trạch Phạm cảm thấy mình nên tìm thời gian kéo cậu ta lại, không thể để mặc cậu ta càng lún càng sâu.

“Không cần, anh đánh tiếp đi, em còn muốn ngủ.” Giọng San San nghe như đang thì thầm, rất không rõ ràng, cô không muốn thầy Hàn về nhanh như vậy, cô còn chưa ngủ đủ mà, nếu bây giờ anh về thì lại chọc phá làm cho cô không tài nào ngủ tiếp được.

“Hả?” Hàn Cố Diễn đã nhận ra sức hấp dẫn của mình không địch lại Chu Công nhưng vẫn không kìm được có cảm giác bị xem nhẹ, hiện giờ là mấy giờ rồi, còn ngủ tới khi nào đây? Trong lúc lơ đãng thì nhìn thấy ba người đang ngồi trên cái bàn cách đó không xa, “San San à, hôm nay đi đánh bóng anh gặp bạn học của em.”

“Ai?” San San vừa mơ mơ màng màng ngủ thì thầy Hàn lại nói vậy, cô cũng phải lịch sự hỏi lại.

“Vương cái gì Lộ.”

Hàn Cố Diễn, cậu không có một chút tiền đồ nào cả, ngay cả cách hạ lưu này cũng dùng tới sao? Lâm Trạch Phạm lắc đầu thở dài, tình yêu đúng là hại chết người mà.

“Vương Hiểu lộ?” Giọng của San San nghe có hơi tỉnh táo một chút.

Căn cứ vào binh pháp tình của mà mẹ San San đã ghi lại thì gặp phải loại chuyện này phải trong chặt ngoài lỏng, nội tâm phải luôn coi trọng còn biểu hiện ra ngoài thì phải thản nhiên như gió thoảng mây bay, khiến cho bạn trai thấy mình có đủ lòng tin với anh, có đôi khi giữ quá chặt đàn ông lại càng tự buông thả mình hơn. San San không biết cách tỏ ra thản nhiên, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì.

Bên này San San cảm điện thoại vội vàng nghiên cứu trong đầu vấn đề của thầy Hàn, bên kia Hàn Cố Diễn yên lặng một chút, không nghe thấy bên kia nói gì nên cho rằng cộp mẹ đang chuẩn bị bắt đầu nổi điên nên nhanh chóng mở miệng giải thích: “Anh đang ở cùng với Trạch Phạm, sẽ về nhanh thôi, em buồn ngủ thì cứ ngủ tiếp đi, để anh mua mấy món em thích về.”

Không có gì tự nhiên lại tự chuốc phiền toái, Lâm Trạch Phạm thấy vô cùng khó hiểu với hành vi trêu chọc rồi lại dễ dàng nhảm chán này của bạn mình, thậm chí cũng bắt đầu có hơi đồng tình với anh, người này không biết cách nói chuyện yêu đương thì thôi đi, bây giờ rõ ràng chỉ số thông minh lại còn giảm đi, thật quá làm cho người ta không còn gì để nói. Lâm Trạch Phạm ngẫm lại rồi quyết định không thức tỉnh anh nữa, anh ta thật sự muốn nhìn xem Hàn Cố Diễn biến thành người đàn ông của gia đình sẽ thế nào? Có lẽ không lâu sau nhìn thấy thầy Hàn quỳ gối giặt quần áo sẽ không còn là mộng tưởng nữa.

Lâm Trạch Phạm – ba chữ kia tựa như chạy bằng điện làm cho San San thiếu chút nữa đã nhảy xuống giường, “Thầy Hàn, em không có mặt nha, em đến tìm anh, anh chờ nha!” Đầu chỉ không buồn ngủ nữa, hiện giờ nghe thấy giọng San San thì biết tinh thần đang lên gấp trăm lần, làm gì còn muốn ở trên giường giấy nào nữa.

Ồ? – Hàn Cố Diễn cảm điện thoại đã bị ngắt nói thầm, sao anh lại cảm thấy San San nghe thấy ba chữ Lâm Trạch Phạm xong thì lại như vậy – ơ – phần khởi như vậy nhỉ. Không nhận được dò xét từ cao xuống thấp người bạn lâu năm đang ngồi cạnh, “Không có chuyện gì sao tự nhiên cậu lại cạo râu ria sạch bóng như vậy hả?” Hàn Cố Diễn bắt đầu thấy tên bạn lâu năm của mình không vừa mắt.

“Gi?” Lâm Trạch Phạm chóng mặt, cái này thì liên quan gì? Không phải cậu ta đang tâm tình với San San sao? Sao đột nhiên lại kéo râu mép của mình vào? Tư duy của tên này thật quá kì lạ nhỉ? Râu mép của cậu ta không phải cũng cạo rất sạch sẽ sao?

“Cậu đánh bóng sao phải mặc Adidas?” Hàn Cố Diễn tiếp tục chọn ba nhật bốn.

“Cái gì?” Lâm Trạch Phạm đưa mắt nhìn quần áo của mình, cái này không phải đi mua cùng với cậu ta lần trước sao? Chẳng phải trên người cậu ta cũng vậy sao?

“Còn nữa, sao cậu lại bảnh bao như vậy hả, từng tuổi này rồi còn mặc mấy cái thứ màu hồng phấn nữa.” Lúc này lại bắt đầu công kích đến tuổi tác.

Khụ ~! Lâm Trạch Phạm hoàn toàn câm lặng, màu hồng phấn sao lại chọc cho cậu ta không thoải mái chứ? Anh chỉ còn lại một bộ đồ thể thao này là sạch sẽ thôi nha, nhưng trọng điểm không phải ở đây, vấn đề lớn nhất là hiện giờ thằng bạn anh đã quen biết vài chục năm giờ đây không thể nào hiểu nổi, chẳng lẽ chỉ số thông minh của cậu ta đã đủ thấp để làm cho hai người bọn họ xuất hiện sự khác biệt sao?

46. Chương 46: Hồ Ly Tinh Lớn

San San mặc một chiếc áo T-shirt bó sát người, bên ngoài còn khoác một chiếc áo khoác cao bồi, bên dưới mặc một chiếc quần jean bó sát, mang thêm một đôi giày ủng quá gối, về phần tóc thì do thời gian quá gấp nên chỉ búi vài vòng tóc lỏng lẻo phía sau gáy, thoát nhìn có vẻ ngây thơ nhưng lại mang theo một vẻ gợi cảm mê hoặc. Quá đẹp quá đẹp, nhưng mà ăn mặc thế này đi vào sân bóng thì lại cực kì không phù hợp, cộng thêm nét mặt của cô hơi có vẻ nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đầm chiêu, dáng vẻ này nào giống như đến sân vận động chơi bóng mà giống như là...

Ừm...bất kể thông dân.

San San bước vào, được nhân viên ở đây hướng dẫn đi vào chỗ bọn họ, nhìn nhìn khắp nơi, kết quả Hàn Cố Diễn đang ngồi một mình ở chỗ kia, San San chưa phát hiện ra mục tiêu công kích, “Thầy Lâm đâu?”

Bạn gái hiếm khi dậy sớm, còn đặc biệt ân cần chạy tới đây, kết quả câu đầu tiên mở miệng ra lại gọi người đàn ông khác khiến cho Hàn Cố Diễn khá khó chịu, nhin không được ôm một bụng dấm chua nồng nặc, trực tiếp biến thành siêu nhân ô mai, “Làm gì vậy, đến đây tìm cậu ta à?” Giọng điệu của anh có vẻ đang nổi giận dùm dùm, vừa nói vừa dùng ánh mắt bất mãn nhìn San San, kết quả thần ngủ là thế, đầu óc vẫn còn đang dán lấy chiếc giường ở nhà, căn bản không phát hiện ra mặt bạn trai của mình đã đen như đáy nồi, bất giác sưng sốt không có chút phản ứng nào, còn dùng ánh mắt to tròn chớp chớp nhìn Hàn Cố Diễn, “Đúng vậy mà, thầy Lâm đâu?” Lúc cô trả lời hoàn toàn không dùng đến đại não, lời trực tiếp vọt ra từ trong miệng, tất nhiên cũng không nhận ra có gì không ổn.

“Khụ ~!” Chẳng những San San không nhận ra được gì lại còn dùng lời lẽ hùng hồn như vậy, Hàn Cố Diễn ra oai nửa ngày đối phương cũng không đáp lại nên cũng thấy hơi nhàm chán, có hơi mất tự nhiên liếc nhìn San San, sau đó lúng ta lúng túng nói, “Tên nhóc kia tạm thời có việc cho nên đi trước rồi.” Nhưng thật ra là bị anh cường chế đuổi đi. Sau khi cúp điện thoại, Hàn Cố Diễn lại càng thấy bạn tốt của mình chướng mắt, làm cho anh thấy không thoải mái, càng về sau càng dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp đá người đi, nói đùa gì vậy, San San là của anh mà.

“Đi rồi à...” San San không có não thì thôi đi, lại còn dám tỏ ra “thất thần”, không xem Hàn Cố Diễn ra gì, toàn thân cao thấp của anh lại bắt đầu khó chịu, thiếu chút nữa đã lăn từ trên ghế xuống. Tuy vậy San San lại cảm thấy tâm tình cô bây giờ phải dùng từ “thất vọng” để hình dung mới đúng, chỉ khác một chữ thì ý nghĩa đã khác nhau, cô đã rất vất vả mới thức dậy sớm, phải dùng dũng khí rất lớn mới có thể bản phát súng “Bảo vệ tình yêu” đầu tiên, kết quả kẻ địch lại trốn thoát mất, đương nhiên khiến cho cô thất vọng rồi.

“San San này...” Hàn Cố Diễn gọi San San, lúc này cô lại bắt đầu dáng vẻ không có tinh thần. Tối hôm qua rạng sáng cô mới ngủ, vừa rồi hoàn toàn là cố gắng lăn từ trên giường xuống chạy đến đây chính là để gặp “tình địch”, bây giờ “tình địch” đi mất rồi tất nhiên San San đã buông lỏng cảnh giác, cả người cũng bớt căng thẳng hơn, đầu óc bắt đầu mơ màng, xem ra vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, chính là thời cơ tốt nhất để hời hợt, làm sao Hàn Cố Diễn không hiểu được quy luật này, vì vậy giọng điệu càng trở nên dịu dàng, cố ý dùng giọng thật trầm thấp để lừa gạt cô, “Em tìm thầy Lâm là có...có việc gì gấp sao?”

Thật ra cũng không tính là gấp, San San bĩu bĩu môi, hai mắt có vẻ mù sương, dụi dụi nhìn Hàn Cố Diễn, lắc đầu.

Không gấp? Vậy mà cô còn như lửa đốt trong lòng chạy tới đây? Được lắm! Hàn Cố Diễn khẽ gật đầu, nụ cười càng rét lạnh, “Vậy là...chuyện quan trọng sao?”

Đương nhiên là quan trọng rồi! San San đi theo Hàn Cố Diễn lâu đương nhiên trái tim cũng rèn luyện trở nên kiên cường hơn, hoàn toàn không bị hù dọa bởi nụ cười cổ quái của anh, cô gật gật đầu tỏ vẻ tán thành, sau đó cảm thấy vẫn chưa thể biểu đạt hết mức độ quan trọng nên bổ sung thêm, “Đúng vậy, rất quan trọng.”

“Đó là...chuyện gì?” Cáo già tiếp tục dụ dỗ tiểu bạch thỏ nói ra chân tướng, “San San, cứ nói cho anh biết, em ngoan nào, có chuyện gì cứ nói ra chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.”

‘Chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết!’ Câu nói này khiến San San rất vui vẻ, Hàn Cố Diễn để tay trên mặt San San, không nhẹ nhàng vuốt ve mà lại đảo qua hàng mi của cô, về sau lại chạm vào bờ môi của cô, ánh mắt của anh rất sáng, phóng điện rất mạnh, đôi tay tựa như có một ngọn lửa nhỏ, thiêu đốt San San khiến cô mê man ngã vào đôi mắt thâm thúy kia. San San vốn không nói muốn nhưng rốt cuộc không thể chịu nổi đôi mắt chờ mong kia, lúng ta lúng túng nói ra lời nói từ trong lòng, “Thầy Hàn...Em...em không thích hai người ở cùng nhau.”

“Hả?” Hàn Cố Diễn đã suy tính đến rất nhiều khả năng nhưng có thể nào cũng không đoán ra cô gái này bởi vì không thích bọn họ ở cùng nhau mà chạy tới đây, “Vì...vì sao?” Hàn Cố Diễn không lần ra được đầu mối, ánh mắt San San lại có vẻ hơi đáng thương như vậy không biết đã xảy ra chuyện gì, không khỏi cũng căng thẳng theo cô, lúc nói chuyện lại còn bắt đầu nói lắp.

“Thầy ấy thích thầy.” San San bĩu môi, “Thầy Lâm thích thầy cho nên em không thích hai người ở cùng nhau.”

Lần đầu tiên San San thể hiện vẻ tham lam muốn chiếm giữ của mình với anh khiến cho Hàn Cố Diễn nhanh chóng quét hết không còn một mảnh những tức giận vừa rồi, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại thì thấy không thích hợp lắm, cái gì mà Lâm Trạch Phạm thích anh chứ? “San San à, em nói thích gì đó...ơ...là có ý gì?” Bình thường anh khá bận rộn nha, không giống như San San thường xuyên rảnh rỗi suốt ngày ngâm mình trên mạng xem cái này, tò mò cái kia, có lẽ “thích” là ngôn ngữ trên mạng, mang ý nghĩa khác cũng không chừng, Hàn Cố Diễn cảm thấy mình có phải nên xác nhận lại một chút không.

“Thích là thích chứ sao.” San San cảm thấy Hàn Cố Diễn đang giả ngu, nên cũng không thèm vòng vo nữa, tức giận trút hết toàn bộ những lời trong lòng ra, “Bọn họ đều nói thầy Lâm thích thầy, thầy và thầy Lâm là một đôi, còn nữa, trong sách cũng nói thầy gọi là cường thụ, thầy Lâm chính là tiểu công, cho nên...”

...

“Bọn họ nào?” Choáng váng vài giây, Hàn Cố Diễn có phản ứng ngay lập tức, không nhận được dùng tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không nhẹ chút nào, “Lại là mấy cô nàng trong kí túc xá à? Từ nay về sau ít tám chuyện cùng bọn họ một chút đi.” Cuối tuần hai người đều ở cùng nhau, bất tri bất giác căn hộ của anh ngày càng có nhiều đồ của San San, sau đó thư phòng cũng càng ngày càng nhiều mấy cuốn tiểu thuyết bìa sắc sỡ, thường xuyên nhìn thấy San San ôm sách đọc say sưa, khó trách đôi khi đang xem còn liếc nhìn qua anh, thì ra đều là xem những thứ này, xem rồi thì thôi đi, lại còn trực tiếp chụp vào người anh, “Sự trong sạch của bọn anh đều bị em làm hỏng rồi.” Hàn Cố Diễn vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn cô, “Nửa đời sau của anh đã định rồi, em có nói một chút cũng không sao, Trạch Phạm người ta bị em bôi bẩn mất rồi, đến khi đó em nói xem anh phải ăn nói thế nào với người ta đây.”

“Chẳng lẽ...thầy Lâm không phải là...ặc...” San San thấy bạn trai phản ứng kịch liệt không nhận được vuốt chỗ má bị anh捏 đau nhức, “Nhưng mà...”

“Đương nhiên là không phải.” Má bị anh捏 đỏ ửng một mảng, Hàn Cố Diễn thấy thế cũng tự biết mình đã hơi nặng tay, vừa nói vừa lấy tay khẽ vuốt ve, động tác cực kì dịu dàng nhưng giọng điệu lại rất hung hăng, “Anh đã nói trong đầu em suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy thứ đó mà, mau trở về đốt hết mấy thứ kia đi cho anh.”

“Á...” San San vừa nghe thấy phải đốt hết mấy bảo bối kia của cô thì mặt xụ xuống, vô cùng không tình nguyện, nhưng lại không dám nói thêm gì, chỉ có thể liếc mắt cười nịnh nọt với anh, đôi mắt chờ mong nhìn Hàn Cố Diễn, hy vọng anh ra tay nể tình, nể mặt một chút.

Đương nhiên Hàn Cố Diễn sẽ không đốt thật, lúc này giận quá nên nói vậy thôi nhưng bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì lại không nhịn được muốn trêu chọc cô, “Thế nào? Không nỡ à?”

Đương nhiên không nỡ —— San San tranh thủ thời gian gật đầu, hai cánh tay bò bò tới, lắc lắc cánh tay anh, đôi mắt sáng ngời, vừa sáng ngời vừa cười nịnh nọt quyến rũ lạ thường, “Thầy Hàn...”

Hàn Cố Diễn nhanh chóng bị nụ cười của San San vẽ ra vô vàng mơ màng, trong đầu nảy ra nhiều hình ảnh không nên, đều là của anh và San San, hoặc là như vậy, hoặc là thế kia.

San San thấy nửa ngày anh không có phản ứng gì nên không nhịn được lung lay cánh tay anh vài cái, không nhéo gọi, “Thầy Hàn...”

Hàn Cố Diễn bị cô hút mất hồn vía, cả người cô cong lên như một con mèo nhỏ, trong lòng vô cùng ngứa ngáy, sắc mặt cũng hơi ửng hồng, “Khụ...” Hàn Cố Diễn mất tự nhiên hắng giọng, sắc mặt vô cùng dối trá giả vờ nghiêm nghị, “Chuyện này còn phải xem biểu hiện của em thế nào, nếu biểu hiện tốt, anh sẽ...”

“Thầy Hàn, nhất định em sẽ biểu hiện thật tốt.” San San ngắt lời anh, gấp gáp tỏ thái độ.

“Ừ...” Mặt Hàn Cố Diễn càng đỏ hơn, San San không biết hiện giờ trong đầu anh đang đầy rẫy những tính toán xem phần làm thế nào để ăn trọn tiểu bạch thỏ vào bụng, hấp hay là kho đây? Có lẽ ăn sống cũng không tệ.

Hàn Cố Diễn cùng San San ngồi ở đây tâm sự, uống một chút gì đó, dáng vẻ thoải mái nhàn nhã nhưng trong mắt người khác lại thành một phiên bản khác, “San San...”

Tiểu Tình không vừa mắt với San San đã lâu, cô ta không kiên nhẫn như Vương Hiểu Lộ, ngồi một lát đã nhịn không nổi mà xông lên.

A Đóa bởi vì có việc nên đánh xong rồi đi trước, Hàn Cố Diễn ngồi đây tất nhiên Vương Hiểu Lộ sẽ không dễ dàng rời đi mà ngồi ở đây uống nước nói chuyện với Tiểu Tình, cứ ngồi yên ở đây một lúc xem có cơ hội lại gần hay không. Rốt cuộc, Lâm Trạch Phạm có việc đi trước, kết quả nửa đường San San lại ra cản đường, cô ta chính là người chuyên khiến mình không được thoải mái, Vương Hiểu Lộ trừng mắt nhìn San San, cô ta vừa bước vào đã bày ra dáng vẻ rất ân ái ấm áp với Hàn Cố Diễn, căn bản chính là đang khoe khoang trước mặt cô. Vương Hiểu Lộ buồn bực không chịu được nhưng lại không thể đi đến để tự làm mình mất mặt, tính tình Tiểu Tình nóng nảy hữu dũng vô mưu, bây giờ cô ta xông lên, đương nhiên Vương Hiểu Lộ vui mừng trốn một bên chế giễu.

“San San, bạn tới đây chơi bóng sao?” Tuy Tiểu Tình khó chịu với cô nhưng có thầy Hàn ở đây, cô ta cũng không thể tỏ thái độ gì với San San, vì vậy hiện giờ Tiểu Tình giả vờ như tất cả mọi người đều là chị em tốt khiến cho San San không thể thích ứng được, hai người họ trở nên thân thiết như vậy từ khi nào thế nhỉ?

Tuy San San khó hiểu với thay đổi của Tiểu Tình nhưng người ta đã có lòng chào hỏi mình đương nhiên cô cũng không thể bày ra bộ mặt khó coi với người ta, “Đúng vậy đấy, đến chơi bóng.”

“Tới cùng bạn trai sao.”

Hàn Cố Diễn cho rằng hai cô sinh viên đang muốn nói chuyện phiếm nên chủ động rời khỏi chỗ ngồi tính tiền, cho nên Tiểu Tình dứt khoát đặt móng ngồi vào chỗ của Hàn Cố Diễn.

Hả? Mọi người đều biết cô và thầy Hàn quen nhau rồi sao?

San San cho rằng mọi người đều đã biết nên cũng không muốn giấu nữa, mặc dù mình vừa mới thành công cưỡng chế đuổi đi một con hồ ly tinh lớn (là Lâm Trạch Phạm, thật oan cho thầy Lâm), bên kia lại xuất hiện thêm một con, nhìn qua cũng nhận ra đó chính là người đã lôi kéo thầy Hàn nói chuyện phiếm ở lầu Tử Hưng mấy ngày hôm trước – Vương Hiểu Lộ, mẹ cô nói mặc kệ chỉ là một uy hiếp nhỏ đi nữa cũng phải để ý đến, cho nên mặc dù chỉ là một con hồ ly nhỏ cô cũng không thể phớt lờ. Đây chính là chiêu thứ hai để

đấu với hồ ly tinh, căn cứ vào những gì ghi lại trong binh thư của mẹ San San thì đó chính là – dán nhãn. Phải dán nhãn Diệp San San lên người thầy Hàn, dùng cái này để cảnh cáo hồ ly tinh rằng – người này, có thể nhìn nhưng không thể sờ vào. Vì vậy San San vô cùng to gan thừa nhận, “Đúng vậy đấy, tới cùng với bạn trai.”

“Sao không thấy anh ấy nhỉ?” Tiểu Tình thấy Hàn Cố Diễn đi rồi nên cũng không thêm giả vờ cười cười nữa, “Thế nào, không phải cậu muốn nói thầy Hàn chính là bạn trai của cậu đấy chứ?”

“Đúng vậy.” San San không hiểu nổi trong hồ lô của Tiểu Tình chứa thứ gì nhưng cô biết rõ Tiểu Tình và Vương Hiểu Lộ rất gian xảo cho nên gật đầu thật mạnh, “Thầy Hàn chính là bạn trai của mình đấy.”

“Woa San San, cậu đang bắt cá hai tay à?” Tiểu Tình rất khoa trương che miệng nhìn cô, “Cậu không sợ thầy Hàn biết sao?”

“Mình...mình bắt cá hai tay?” San San không nói gì, tin tức này truyền ra khi nào vậy, tin đồn trong trường học thật là thay đổi quá nhanh nha.

47. Chương 47: Knock Out Ngay Lập Tức

“Bạn học Vương?” Hàn Cố Diễn nhìn thấy cô ta cũng không ngạc nhiên, dường như đã biết trước cô ta sẽ tìm tới, chỉ thoáng liếc mắt nhìn sang bên kia thấy San San vẫn còn ngồi với Tiểu Tình không biết đang nói gì, lúc này mới đi đến phía trước vài bước, đi đến một góc, “Có chuyện gì không?”

Hàn Cố Diễn vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng, lãnh đạm nhìn người kia, thiếu chút nữa Vương Hiểu Lộ đã nuốt sạch dững khí vất vả lắm mới lấy được, thật sự muốn quay đầu chạy thẳng đi nhưng chung quy vẫn chưa định từ bỏ, cho dù có thua thì cô ta cũng phải thua tâm phục khẩu phục, cô ta thật sự không hiểu mình có cái gì không bằng cô gái kia, hơn nữa đây là cơ hội của cô ta, cô ta sẽ tranh thủ, “Thầy Hàn...” Vương Hiểu Lộ đi về phía trước một bước nhỏ, trên mặt mặc dù vẫn giữ nụ cười nhưng lúc này đã không bằng khuôn mặt tươi cười chói mắt lúc nãy mà là đang ngậm trong cổ một nỗi thống khổ, lông mày khẽ nhíu lại, người đàn ông nào nhìn thấy cũng muốn ôm cô ta vào trong lòng an ủi, ân cần hỏi cô bị uất ức thế nào.

“Người đàn ông nào” đương nhiên không bao gồm người đang đứng trước mặt cô ta, Hàn Cố Diễn vốn muốn chấm dứt nhanh chóng, hiện giờ thấy cô nàng đang kéo dài lời kịch muốn nói, quả thật là đang câu giờ gian cho nên có hơi mất kiên nhẫn, không nhìn được liếc mắt nhìn xem bóng hình xinh đẹp kia còn ở đó không, thấy San San vẫn ngoan ngoãn đứng đấy, lúc này mới thay đổi thái độ hai tay khoanh trước ngực nhìn Vương Hiểu Lộ nói, “Bạn học Vương, bạn có việc gì không?” Ý là, mời cô nói nhanh lên, thời gian của anh rất quý.

Vương Hiểu Lộ thì giống như mới vừa được cổ vũ, rốt cuộc không vòng vo nữa, nói thẳng: “Thầy Hàn, thầy biết không, em thích thầy...” Thật ra nói ra những lời này cũng không khó như tưởng tượng, nhưng sau khi nói ra yên lặng đối mặt lại cực kì xấu hổ, Vương Hiểu Lộ đứng đó, vốn lòng đang tràn đầy tự tin, chờ trong giây lát vẫn không thấy Hàn Cố Diễn đáp lại, cô ta vốn đang cúi đầu, rốt cuộc không nhịn nổi nữa ngẩng đầu lên lén lén dò xét thái độ của Hàn Cố Diễn, kết quả nhìn thấy đáng vẻ không hề có chút dao động nào của anh, thậm chí còn cảm thấy giờ phút này anh còn lạnh lùng đi vài phần.

“Ừ, sau đó thì sao?” Rốt cuộc đến khi Vương Hiểu Lộ cảm thấy mình sắp không chống đỡ nổi nữa, lúc này Hàn Cố Diễn mới lạnh băng mở miệng nói, “Còn gì nữa không?”

Sau đó? Lần đầu tiên Vương Hiểu Lộ thổ lộ cũng không có kinh nghiệm gì, trước kia đều được người khác thổ lộ nhưng ít ra cô ta cũng biết phản ứng của đàn trai cũng không phải như vậy, không thêm để ý chút nào, lại yên lặng như băng, thật giống như nghe được câu “Hôm nay có nắng”, sau đó hỏi “Còn gì nữa không?” Đây hẳn là không phải phản ứng của đối tượng được thổ lộ, “Thầy Hàn, em...”

“Tôi có bạn gái rồi.” Hàn Cố Diễn nhìn về phía San San, đã không còn thấy người đâu, không biết biến đâu mất rồi, Hàn Cố Diễn vội vã đi tìm cô, hoàn toàn dùng hết sự kiên nhẫn, “San San chính là bạn gái của tôi.”

Đương nhiên cô ta biết rõ San San đang hẹn hò với anh, nhưng cảm giác nghe thấy câu “San San chính là bạn gái của tôi” từ trong miệng anh, câu nói biểu thị công khai này, còn nghe thấy tên của cô, dù cho giọng điệu rất ôn hòa cũng khiến cho Vương Hiểu Lộ cảm thấy rất khó chịu, loại cảm giác không phục không ngừng phát ra từ trong lòng, “Nhưng mà thầy Hàn, San San cậu ta...”

“Bạn muốn nói gì, San San có gì tốt hơn bạn sao?” Hàn Cố Diễn ngắt lời cô nàng, anh liếc nhìn qua thì thấy bồn hoa cách đó khoảng 10m có một hình dáng quen thuộc đang lộ ra, “Bạn cảm thấy cầm kì thi họa mọi thứ cô ấy cũng không bằng bạn, vì sao tôi lại thích cô ấy mà lại không chọn bạn phải không?”

...Vương Hiểu Lộ không ngờ tới Hàn Cố Diễn lại nói trắng ra như vậy, đây là lời thật lòng của cô, tuy qua giọng điệu trào phúng của anh làm cho cô rất không thoải mái nhưng đây chính là lời nói thật lòng, Vương Hiểu Lộ cảm thấy mình đều mạnh hơn cô ta về mọi mặt, đến tốt cùng là có gì kém Diệp San San, nếu như thầy Hàn nói tính cách của San San tốt hơn cô vậy thì thật buồn cười, nếu như Hàn Cố Diễn thật sự yêu mến tính cách ngốc nghếch của San San thì đương nhiên cô cũng có thể phối hợp, chỉ cần trở nên ngốc một chút là được rồi, cũng không có gì khó khăn.

Cuối cùng Vương Hiểu Lộ gật gật đầu, thật sự cô ta muốn biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, cô ta cảm thấy Hàn Cố Diễn căn bản biết mình thích anh nhưng anh lại chẳng bao giờ đáp lại dù chỉ một chút, còn làm mặt lạnh với cô ta ở khắp nơi, làm cho trong lòng cô ta khá không cam lòng.

“San San xinh đẹp hơn bạn.” Hàn Cố Diễn quăng tiếp một trái bom.

Hả? Vương Hiểu Lộ bị sét đánh không nhẹ, hoàn toàn ngây người, đương nhiên cô ta biết rõ San San xinh đẹp, nhưng cô ta cũng không kém mà, hơn nữa căn bản hai người cũng không cùng một vẻ đẹp, hoàn toàn không thể so sánh, nhưng mà mấy chuyện xinh đẹp hay không vốn chính dựa vào chủ quan, chẳng lẽ cô đẹp theo cách mãnh mẽ thì có thể nói cô ta không xinh bằng San San?

Hàn Cố Diễn thấy vậy nên lại dùng giọng điệu lạnh băng không chút nể tình nói: “Cầm kì thi họa tôi không biết thưởng thức, nhưng cô ấy xinh đẹp hơn cô rất nhiều, tôi đây liếc mắt đã cảm thấy thế.”

Dù một cô gái có nội tâm mạnh mẽ đến mức nào, gặp phải chuyện này cũng rất dễ dàng bị nhục nhã, Vương Hiểu Lộ cũng bị đả kích không nhẹ, nếu như có tiếp tục nữa không biết sẽ nghe được thêm những chuyện cô ta không thể tiếp nhận gì nữa từ miệng của Hàn Cố Diễn, nó thí dụ như dáng người của San San đẹp hơn cô ta, San San trắng hơn cô ta, thậm chí San San dịu dàng hơn cô ta, mấy thứ không đúng chuẩn thì trong mắt Hàn Cố Diễn cũng sẽ biến thành những ưu điểm hạng nhất. Vương Hiểu Lộ càng lúc càng thấy mất mặt, rốt cuộc không nhịn được nữa quay đầu bỏ đi.

Miệng thầy Hàn quá độc, San San tránh đằng sau cây phát tài, đối với chuyện bạn trai của mình giúp mình cưỡng chế đuổi hồ ly tinh đi chẳng những không cảm kích mà còn hơi có chút bất mãn, được rồi, tuy thầy Hàn nói cô xinh đẹp hơn người ta làm cho cô rất vui vẻ nhưng mà phương diện khác cô cũng rất mạnh nha, không có lí nào cô lại không có chút vẻ đẹp nội tâm nào, hoàn toàn chỉ dựa vào khuôn mặt trắng này thôi sao? Mẹ của cô nói thời nay hồ ly tinh xinh đẹp trẻ tuổi rất nhiều, thế này thì thảm rồi, cô nên làm gì bây giờ?

“Em còn không mau chạy ra đây, em núp phía sau làm sao người ta tưới cây được.”

Ủa, đang tưới nước sao? San San nhanh chóng nhảy ra, sau đó nhanh chóng phát hiện đã bị gạt, làm gì có ai tưới nước chứ, San San có hơi xấu hổ gỡ đầu làm cho búi tóc vốn đã lỏng lẻo càng thêm mất trật tự.

Hàn Cố Diễn cũng biết vừa rồi mình hơi độc miệng, nhưng với tính cách của Vương Hiểu Lộ, luôn tự tin đến cực điểm, không để cho cô nàng có một chút cảm giác thất bại thì cô nàng sẽ không biết cái gì gọi là từ bỏ, hơn nữa anh tin tưởng, rất nhanh sự tự tin của cô nàng có thể tìm ở một người khác một lần nữa, còn về anh thì chỉ có thể dâng nó cho San San. Hàn Cố Diễn tỏ vẻ nịnh nọt, bước nhanh đến bên cạnh San San, kéo cô lại, vén lọn tóc ra sau tai cô, vừa rồi cô trốn sau bồn hoa, hiện giờ đầu tóc còn vương vài chiếc lá. Cầm lấy một chiếc lá rồi quơ quơ trước mặt cô, “Trốn bao lâu rồi?”

“Thầy Hàn, em chỉ vừa mới đến, vừa khéo đi ngang qua.” San San vô cùng xấu hổ, giật lấy chiếc lá tranh thủ

ném vào trong thùng rác thiêu hủy, cô bị nụ cười của Hàn Cố Diễn làm cho toàn thân cứng đờ, thật giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt gặp, nhẩn nhó nói, “Chuyện kia...em tuyệt đối, tuyệt đối không cố ý nghe lén.”

Căn bản chính là cô cố ý nghe lén, từ khi cô phát hiện Vương Hiểu Lộ nói chuyện phiếm với thầy Hàn thì đã lén đi tới, muốn nghe xem hồ ly tinh nói gì, trong binh pháp của mẹ đã ghi, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

“Ừm” Thật sự Hàn Cố Diễn cũng không để ý đến việc này, kéo cô đi về phía trước, đến trước xe mới nhét cô vào trong rồi tự mình ngồi vào ghế lái, lúc này mới nói tiếp, “Anh biết em đang ở đây, cố ý như vậy.”

“Hả? Cái gì?” San San không ngờ anh sẽ nói như vậy nên hỏi thẳng.

“Dễ em vui nha.” Hàn Cố Diễn nhéo nhéo má cô, lúc này mới khởi động xe, “Còn nữa, chính là...”

“Chính là cái gì?” San San vô cùng khẩn trương.

“Anh chỉ tìm được một chút ưu điểm của em nên nói vậy thôi.” Hàn Cố Diễn nói thẳng, “Cầm kì thi họa cái gì em cũng kém người ta, anh cũng không muốn tự nhiên bị mất mặt nha.”

“Bậy...nói bậy...” San San cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, đánh cờ hay vẽ vời thì cô không làm được rồi, nhưng mà đọc sách thì cô có thể nha, vì vậy tranh thủ phản bác, “Em thường xuyên ở trong phòng đọc sách mà.”

“Chỉ đọc mấy thứ kia của em thôi à?” Hàn Cố Diễn nhìn cô một cái, “Em tìm thời gian dọn hết mấy thứ sách kia của em ở khắp nơi trong nhà đi, em xem là đốt hết hay bán hết đây.” Thấy nửa ngày cô không lên tiếng, Hàn Cố Diễn ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Anh thấy thì đốt hết đi, đỡ gây tai họa cho người khác.”

Hiện giờ làm sao San San còn để ý đến chuyện sách vở, trong đầu đang suy nghĩ rất nhiều phương diện mình thua kém Vương Hiểu Lộ, nhưng mà học kì trước bởi vì mấy lời đồn kia nên đã khổ sở đọc “Tâm hồn con gà”, tương đối biết điều chỉnh mình, không mất quá nhiều thời gian đã sáng ra.

Hàn Cố Diễn biết đầu óc cô lại chuyển đến nơi khác, không nhịn được trêu chọc cô, “Em đừng vui mừng quá nha, câu kia anh cũng nói đại thôi, chỉ để dỗ dành em, lại còn tưởng thật à.”

“À...” Đầu óc San San thoáng cái đã quay lại, “Dỗ dành cái gì?”

“Chuyện nói em xinh đẹp đấy!”

Không, không phải đâu, ngay cả cái này cũng giả, hiện giờ thật sự cái gì cô cũng không được. San San không nhịn được kéo chiếc gương bên ghế phụ sang soi, tóc hơi rối một chút, đó là bởi vì hôm nay đi gấp quá, bình thường, bình thường trông đẹp hơn thế này nhiều nha.

Ngã tư phía trước là đèn đỏ, Hàn Cố Diễn ngừng xe lại, thấy dáng vẻ này của cô, tình cảm trong lòng lại tràn ra, “Đừng soi nữa, dù sao dáng vẻ khó coi thế nào của em anh cũng đã thấy rồi.”

Không thể nào, còn có lúc khó coi hơn cả lúc này sao? Thật là xấu hổ quá nha! San San buồn bực, không nhịn được nhớ lại trong đầu, rốt cuộc là khi nào nhỉ.

“San San...” Hàn Cố Diễn thay đổi giọng điệu, không còn giọng trêu chọc vừa rồi nữa, lúc này giọng nói của anh trầm thấp nặng nề, ánh mắt của anh cũng bởi vì đang mỉm cười mà cong cong thành hình trăng lưỡi liềm, đôi môi nhếch lên rất đẹp, San San nhìn thấy cũng thả lỏng theo, mê mẩn say sưa như muốn ngã vào trong tình cảm dịu dàng của anh, “San San à, thật ra anh cũng không biết anh thích em vì cái gì nữa...” Rốt cuộc tại sao anh lại thích người trước mặt này, thật ra chính anh cũng không biết, tay của Hàn Cố Diễn chậm rãi cọ cọ trên mặt cô, cẩn thận cảm nhận cảm xúc nhẩn nhụi nơi bàn tay, môi của cô hồng hồng điểm lệ làm cho anh nhìn rồi lại nhìn, lại không kim được dùng ngón tay vuốt ve, Hàn Cố Diễn vừa cười một chút thì khóe mắt đã hơi có chút mê ly, “Lần đầu tiên nhìn thấy em, buổi tối hôm ấy, em cũng dùng vẻ mặt này nhìn anh...”

Môi bị anh dùng ngón tay quét tới quét lui, San San cảm thấy như đang bị bỏng, giọng nói của anh trầm thấp hấp dẫn, ngay tiếp theo cũng khiến cho cô thấy ngứa ngứa, tê tê đại đại, một cảm giác không rõ tên

dâng lên, như té vào trong một vũng bùn, khiến cho cơ thể cô trở nên kì lạ, cả người mềm nhũn, giống như rất muốn hôn, lại ngọt ngào như đang bay.

San San nhìn đôi mắt cong cong của Hàn Cố Diễn, đôi con ngươi vui vẻ, lóe lên một vẻ dịu dàng, tình cảm yêu thương trào ra, nồng đậm tiết ra theo khóe mắt anh, mà ngay cả San San nào thô vô cùng cũng cảm thấy tình yêu của anh với mình. Nhìn nhau, San San lại cảm thấy thật ra vì sao lại yêu mến cũng không quan trọng như vậy, chỉ cần cô biết Hàn Cố Diễn yêu thương cô, cô cũng yêu mến anh, còn gì hơn nữa chứ? Hai người yêu nhau thì ra chỉ đơn giản như vậy, làm gì còn có nhiều thứ khác nữa chứ?

48. Chương 48: Công Khai

Ngày hôm qua là đại thọ 60 của ba Hàn cho nên mở tiệc vô cùng náo nhiệt, nhà họ Hàn tổ chức 58 bàn trong nhà hàng nổi tiếng trong thành phố, khách mời đều là bà con trong nhà, còn có vài người bạn làm ăn. Đây cũng là lần đầu tiên San San chính thức ra mắt mọi người trong nhà của Hàn Cố Diễn cho nên tuy nói không cần cô phải vất vả gì nhưng cô cũng phải theo từ lúc bắt đầu đến cuối cùng, sau khi bữa tiệc chấm dứt tiễn khách khứa về xong thì kí túc xá đã đóng cửa tắt đèn. Cho nên San San phải ở lại trong căn hộ của Hàn Cố Diễn, dù sao hôm sau vừa khéo hai người cũng lên lớp cùng nhau. Đến nhà Hàn Cố Diễn, sau khi San San tắm rửa xong thì cũng đã rất muộn nhưng Hàn Cố Diễn vẫn không cho cô nghỉ ngơi, còn phải quần quýt lấy cô, kết quả hai người cũng uống một chút rượu, lẫn qua lẫn lại cũng không dưới hai lần, rồi lại kéo lại căn đến khi xong việc thì cũng đã gần sáng.

Hậu quả của việc không biết tiết chế chính là cả hai người đều ngủ muộn, hai chiếc điện thoại làm đồng hồ báo thức cũng không thể đánh thức được hai người bọn họ. Đến khi San San mơ mơ màng màng mở mắt ra thì đồng hồ đã chỉ gần đến giờ, thật là khiến cho người ta buồn bực. Không có thời gian làm cho Hàn Cố Diễn tỉnh táo lại nên tinh thần không được tốt lắm, San San nhanh chóng rửa mặt rồi kéo Hàn Cố Diễn mang bộ mặt nặng nề cùng nhau đến trường. Bởi vì ngủ vô cùng không đủ giấc nên sáng nay xem ra Hàn Cố Diễn khó chịu lúc vừa thức dậy càng nhiều hơn so với bình thường. Cho nên các bạn học khối kinh tế đáng thương về mặt tái nhợt như sáng sớm bị gội một chậu nước rửa chân vào đã phải khó nhọc vượt qua một tiết của thầy Hàn. Về phần San San, cô chuồn êm từ cửa sau vào, thần không biết quỷ không hay ngồi dưới cùng, lúc này mọi người đều bị về mặt đi đại tiện của Hàn Cố Diễn hấp dẫn cho nên cũng không có ai ở không mà quan tâm đến cô.

Ngồi trên ghế ngồi, San San thở dài một hơi, lấy sách giáo khoa từ trong túi ra sau đó che trước mặt, chuẩn bị úp mặt xuống bàn ngủ bù.

Về phần thầy Hàn, tóc tai tán loạn, mắt híp lại, thái độ vô cùng oán hận, “Các bạn sinh viên, chúng ta bắt đầu học thôi...”

Giọng điệu của anh không còn vững vàng ôn hòa như trước nữa mà nói ra từng chữ từng chữ giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi, chúng bạn học nghe thấy thì hoảng loạn trong lòng, không hiểu tại sao thầy Hàn bình thường rất dễ gần hôm nay lại không thoải mái như vậy, khiến cho bọn họ cũng không dám lên tiếng, tất cả đều lẳng lặng an tọa, toàn bộ đều ra vẻ là một sinh viên tốt.

Giọng điệu của Hàn Cố Diễn lạnh như băng, nhưng lúc này San San lại nghe như một bài hát ru, ngáp một cái thật dài, San San nằm lên mặt bàn, hàng lông mi chớp chớp tạo thành một cái bóng mờ, bắt đầu tiến vào trạng thái ngủ, đến khi Hàn Cố Diễn nói “học” thì cô đã tiến vào trạng thái mê mang, hình như còn ngáy nhỏ.

Kết quả

“San San, sách của anh...”

Sấm rền đất bằng, giọng nói lạnh tanh trực tiếp đánh thức San San, tỉnh táo lại rất nhanh, San San đành phải nói lời tạm biệt với Chu Công, không rảnh so đo xem lời nói của bạn trai mình không ổn chỗ nào, vừa xem nhẹ những ánh mắt xung quanh, mặt vừa đỏ ửng nhọ giọng trả lời, “Em...em cũng không biết.”

“Trong túi của em không có sao?” Sáng sớm Hàn Cố Diễn cũng khá thiếu ngủ, đầu óc vẫn còn mơ hồ dán trên giường lớn, cộng thêm chỉ số thông minh của anh bây giờ cũng không nạp đủ, hoặc là do ở lâu với San San đầu óc khá ngây thơ, câu nói kia không thông qua đại não đã vội vàng thẳng thắn nói ra, điểm chết người nhất chính là anh cũng không hề phát hiện ra câu nói kia tạo nên hiệu quả mập mờ thế nào, còn híp đôi mắt nửa tỉnh nửa mê mơ hồ đứng trên bục giảng, chờ bạn gái anh trả lời câu “Sách giáo khoa đang ở đâu”.

Một câu nói đi đôi với một hành động, sau khi San San nhận lệnh thì đại não vô cùng nghe lời lập tức truyền mệnh lệnh “tìm”, San San sờ soạng trong túi mới phát hiện không ổn, “Sách...sách của thầy...sao lại ở chỗ em được.” Lập bập muốn cố gắng cứu vãn cục diện sai lầm này, giọng nói yếu ớt lọt vào tai vô cùng giống với giấu đầu lòi đuôi.

Hàn Cố Diễn nghiêng người liếc mắt nhìn cô, anh không muốn giả vờ nha, anh ước gì có thể nhanh chóng công khai, cường chế đuổi hết ong bướm xung quanh San San đi hết mới là con đường đúng đắn, nhưng mà lúc trước đã thỏa thuận như vậy nên anh cũng thuận theo, “Thầy không mang sách, em cho thầy mượn.”

“À, được ạ!”

Lại một mệnh lệnh một hành động, San San vô cùng ngoan ngoãn lấy sách giáo khoa của mình chạy vọt lên bục giảng đưa cho anh, gần đây tính tình của bạn trai mình cũng không tệ, nhưng cũng có lúc ngoại lệ, ngoại lệ này chính là nửa tiếng đến 45 phút sau khi anh thức dậy, ngàn vạn lần dừng động vào anh, trên cơ bản lúc ấy chính là đang gặp sát thần, gặp Phật giết Phật, không thể nói lý được, vô cùng không thêm nhận thân thích.

San San ngồi ở cuối lớp học, vả lại phòng học cũng không phải quá lớn, từ chỗ ngồi của cô đến bục giảng cũng không mất bao lâu. Nhưng mà thầy giáo cần thì cũng không cần phải bỏ gần lấy xa bảo bạn học ngồi cuối lớp đưa cho anh chứ, chuyện này thật là kì lạ, cho nên lúc San San mới từ chỗ ngồi chậm chạp đi lên bục giảng thì một bạn học ngồi bàn đầu tiên đã vô cùng gà mẹ đưa sách giáo khoa cho Hàn Cố Diễn, “Thầy Hàn, dùng của em đi ạ.”

“Hả?” Hàn Cố Diễn gãi gãi đầu, làm áy tóc vốn đã không được gọn gàng lại trở nên mất trật tự, dáng vẻ gọi tình này của anh khiến cho chúng nữ sinh bên dưới bị kích động, tiếng hít thở vang lên, tiếng nuốt nước miếng vang lên, còn có tiếng bàn tán nho nhỏ, tóm lại hình tượng chán chường không giống lúc trước của Hàn Cố Diễn chẳng những không đả kích bọn họ mà càng làm cho bọn họ cảm thấy thầy Hàn đẹp trai, hình tượng không ôn hòa vững vàng như ngày xưa, loại cảm giác này càng tăng thêm một chút gợi cảm, lại còn có một chút sắc thái không đứng đắn, thoát nhìn rất xấu xa, khá du côn nhưng lại hấp dẫn vô cùng.

Hàn Cố Diễn vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, mặt lạnh lùng đứng trên bục giảng, cũng không đưa tay nhận lấy sách giáo khoa, chỉ vân vê cằm, cũng coi như đã nể tình giải thích, “Sách của em không được.”

Ặc – đều là sách giáo khoa như nhau cả mà, vì sao lại không được chứ? Bạn học vô tội ngồi bên dưới hơi mất tự nhiên lùi về chỗ của mình, sau đó cười cười xấu hổ rồi ngoái lại nhìn xem cuốn sách kia của San San rốt cuộc có huyền cơ gì.

Không có huyền cơ gì nha, chỉ có điều có ghi chú một chút mà thôi. Đừng tưởng rằng anh thầy đẹp trai giảng bài thì không cần soạn bài nha, thật ra các thầy giáo đều giống nhau, trừ khi là rất có kinh nghiệm, nếu không trong sách giáo khoa đều có một số chú thích thêm vào, còn ghi một số điểm quan trọng. Môn Pháp luật đại cương này Hàn Cố Diễn dạy lần đầu cho nên cũng phải mất công soạn giáo án hơn so với những môn anh dạy ở khoa luật, đã nhận lương thì phải làm cho tốt chức trách của mình.

San San là bạn gái của anh nên đương nhiên cũng được hưởng thụ một chút đãi ngộ, Hàn Cố Diễn thường xuyên ghi những điểm quan trọng lên sách của mình xong rồi trau chuốt sách giáo khoa cho San San một chút, hy vọng có thể khiến cho cô thấy thoải mái một chút với môn luật buồn tẻ này.

San San đi đến trước mặt Hàn Cố Diễn, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn một cái, giống như một đứa trẻ vừa làm chuyện xấu, vội vàng ném sách về phía bục giảng rồi mặt mũi ửng đỏ xám xịt chạy về chỗ ngồi, trên đường đi, những ánh mắt của các bạn học chỉ kém phần dăm vào lỗ thủng trên lưng và ngực cô.

Nhất định là thầy Hàn cố ý! – Tuy rất hiểu tính tình vào buổi sáng của bạn trai nhưng trong lòng San San vẫn không nhịn được nói thầm, nhất định là anh chướng mắt vì nhìn thấy mình ngủ gục, cảm thấy hai người

đều không ngủ đủ giấc, cô có thể ngủ còn anh lại phải dạy học, sau đó lại cảm thấy không công bằng cho nên mới hại cô như vậy.

Tiết học kết thúc, Hàn Cố Diễn có hơi không tập trung vào bài giảng, chúng học sinh cũng hoàn toàn không để ý gì đến sách vở, về phần San San cũng không ngủ được nữa, cả buổi đều mang tâm trạng hẹp hời oán thâm bạn trai của mình, tóm lại mọi người đều làm việc không có hiệu quả.

Chuông tan học vang lên, Hàn Cố Diễn vừa nói “Tạm biệt” xong thì San San chỉ cảm thấy hoa mắt, trước mặt chỉ có người với người, chung quanh bọn họ đã tạo thành một bức tường người, trong giờ học không dám xông lên hỏi tội thầy giáo cho nên bây giờ đều là bạn học cả nên cũng dễ nói chuyện hơn, bọn họ đi thẳng vào trọng điểm...

“San San, cậu đừng nói với bọn mình cậu đang quen với thầy Hàn đó nha?”

“Không phải thầy Hàn đang quen với Vương Hiểu Lộ gì đó sao?”

“San San, cậu ở bên cạnh thầy Hàn, vậy Vương Đại Hỉ phải làm sao đây?”

“Vương Đại Hỉ bị đá rồi nha...”

“San San...”

“Thầy Hàn...”

Trong lúc nhất thời, San San chỉ cảm thấy lỗ tai mình vang lên âm thanh ơng ơng.

Lại nữa rồi! Chẳng qua cô chỉ yêu đương thôi mà, có cần phải quan trọng hóa như vậy không? – Trong lòng nói thầm, San San gục trên bàn, “Chuyện này... thầy Hàn đúng là bạn trai của mình.” Nói xong lại sợ sệt nhìn chúng nữ sinh, chắc hẳn đã làm cho nhiều người tức giận rồi, “Còn nữa...mình... mình không có quen với Vương Đại Hỉ mà.”

Cũng không biết chúng bạn học nghĩ gì nữa, tin đồn chính là bắt đầu từ đây, nếu người trong cuộc có chết cũng không thừa nhận thì người ta lại càng hứng thú đào bới ra, nhưng nếu người trong cuộc thoải mái thừa nhận thì ngược lại bọn họ không chịu tin, cảm thấy hẳn là có huyền cơ bí trong đó, không thể nào trở thành sự thật như vậy được.

“Ha ha ha, San San, cậu thật là biết nói dối!”

“Ha ha, cậu thật là biết nói đùa.”

“Không phải cậu muốn nói thầy Hàn theo đuổi cậu đấy chứ?”

... ..

... ..

Cô cũng không rõ lắm rốt cuộc là ai theo đuổi ai, dù sao cứ dần dần, u mê mà quen nhau, nhưng mà nữ sinh cũng phải có khí chất một chút chứ, dù sao căn cứ vào binh pháp của mẹ San San, mặc kệ sự thật có thể nào thì đáp án từ phía chính phủ chỉ có một, đó phải là – đương nhiên là thầy Hàn theo đuổi cô rồi.

Nói thì đúng là vậy nha nhưng mà vẫn lo không đủ, San San hơi gật đầu, “Thôi... cứ xem như là vậy đi...”

Cô không nói thì hơn, vừa nói ra thì chúng bạn học lại mĩa mai, nói thẳng là không tin lời cô, còn lắc đầu, xoa xoa khuôn mặt San San, “Mình nói này hot girl, không phải cậu cuồng nhiệt đến mức xuất hiện ảo giác đấy chứ?”

Thật là đả thương người khác, San San khẽ cau mày, có làm gì thì mọi người cũng không tin lời cô nói, thật là tổn thương lòng tự trọng, “Chuyện này...” Vừa mới mở miệng ra định nói thì...

“San San...” Người đàn ông đứng trên bục giảng đã có hơi mất kiên nhẫn, giọng nói hơi cao hơn lúc giảng bài một chút, giọng điệu mặc dù vẫn lạnh lùng nhưng lại khá đường mật, loại giọng điệu này căn bản chỉ dùng để nói với người thân, “Em còn chưa đi sao? Anh buồn ngủ muốn chết...”

“À à... tới ngay đây...” Trời đất bao la Hàn đại thiếu gia ngủ không đủ là lớn nhất, hiện giờ San San cũng không thèm đếm xỉa tới chúng bạn học đang ngây người như phỗng, nhanh chóng thu dọn đồ đạc chạy tới, “Nhưng mà... Em còn một tiết thể dục nữa.”

“Em xem trạng thái của em thể này còn có thể học thể dục sao...” Hàn Cố Diễn vuốt vuốt tóc cô, “Em không sợ cái biên “Chạy ngắn” thành “Nhảy xa” sao.”

“Không...không có nha...” Giọng nói của hai người càng lúc càng xa, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nói kháng nghị nho nhỏ của San San.

... ..

... ..

Trong lúc nhất thời, phòng học yên tĩnh không một tiếng động, chúng bạn học anh nhìn tôi, tôi nhìn anh...

Thế giới này thật sự là quá điên cuồng!

Thầy Hàn thật sự quen với San San!

49. Chương 49: Dù Cho Là Gốc Cây Cũng Phải Diễn

Trong hội trường nhỏ tầng một của khối kinh tế, lúc này trên sân khấu đang có một tiết mục đặc sắc. Công lực của nam chính nhìn qua rất thâm hậu, anh ta vẫn đang dùng giọng nói trầm bổng du dương gào thét lời thoại, hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, không chỉ không có một chút mệt mỏi nào mà thoát nhìn còn diễn càng lúc càng high hơn, tinh thần hưng phấn đến cực điểm. Mặt nam chính được hóa trang dày đặc, những ánh đèn nóng bỏng gấp bội trên sân khấu làm nổi bật khuôn mặt, từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống từ thái dương của anh ta, “A, em yêu ~!” Nam chính lại niệm thêm một câu thoại, hai tay mở rộng, đang đợi nữ chính dạt dào tình cảm bổ nhào vào trong ngực của anh ta.

Sắp xong rồi! – San San đứng trên sân khấu, cả người vừa nóng lại vừa khó chịu sắp không nhịn nổi, nhưng mà không gãi cũng không thể cào, bởi vì chịu đựng khá khổ nên làm cho nét mặt của cô nhìn qua cũng có hơi nhăn nhó.

“Oe ~! Anh yêu, em ở đây này ~!” Nữ chính cũng siêu phối hợp, hoàn toàn không thua gì nam chính, cô mặc một bộ đồ cổ trang, mà động tác cùng biểu lộ lại cực kì khoa trương, cô vốn đưa lưng về phía nam chính, lúc nói lời thoại thì chậm rãi quay lại.

Còn ôm nữa thôi! – San San trừng mắt.

Nữ chính mặc làn váy lụa mỏng thật dài nhẹ nhàng xoay người lại, lay động ra một làn sóng xinh đẹp, làn váy khẽ bay lên, trông như một đóa sen xinh đẹp.

Chỉ còn kiss nữa thôi! – Mồ hôi của San San rơi xuống, lướt qua khuôn mặt, theo dọc cổ chảy xuống.

Làn váy dài của nữ chính phiêu dạt bay bay, cô tiến lên vài bước.

Sắp hôn, sắp hôn rồi – San San không nhịn được kêu gào trong lòng, rốt cuộc cô đã được giải phóng. Ai ngờ, nữ chính đi được vài bước thì thân thể đã mềm nhũn ra, sau đó ngã trên mặt đất, tư thế thật là ưu nhã, nhưng mà San San lại không có tâm tình thưởng thức – làm cái quỷ gì vậy, sao lại có thể tự tiện kéo dài kịch bản, có một chút đạo đức nghề nghiệp nào không?

May mà nam chính cũng nóng sắp chết, anh ta mặc một bộ đồ vest màu đen, mùa này, chỉ còn kém phần bóp nghẹt anh ta, nam chính nhanh chóng chạy về phía nữ chính, sau đó ngồi xổm xuống, ôm lấy rồi hôn xuống, đương nhiên là sai chỗ rồi, theo góc độ của San San nhìn lại thì miệng của hai người họ vốn không chạm vào nhau, chỉ hơi tới gần thôi.

Rốt cuộc cũng happy ending rồi.

Sau đó, toàn hội trường vỗ tay như sấm.

Lúc đi theo đoàn người cùng nói lời cảm ơn, ánh mắt của San San cũng không nhìn xuống bên dưới sân khấu, trong lòng thầm cầu nguyện tất cả ở đây hãy mau chấm dứt đi, aizz, thật sự là quá mất mặt mà. Lúc đứng dậy trở về hội trường, rốt cuộc San San như trút được gánh nặng thở dài một hơi, sau đó không nhìn được mắt, lòng hư vinh hại chết người mà.

Hôm nay là đêm thất tịch, khối kinh tế của San san thay đổi thói quen bỏ mặc mọi người tự high như mấy năm trước, lại còn làm một bữa tiệc tối tên là “Gắn kết ngân hà”, do ngân sách khoa tài trợ, sau đó là đoàn khoa chủ trì, quy mô của bữa tiệc tối của khối kinh tế cũng khá lớn. Bữa tiệc tối này ngoại trừ mấy tiết mục ca hát khiêu vũ còn có tiết mục nhạc kịch này, tên là “Romeo yêu Chúc Anh Đài”. Kịch bản cũng khá mới, tình tiết cũng khá ok.

Kết quả mấy ngày trước, trưởng nhóm văn nghệ không biết thế nào mà đột nhiên lại tìm được San San, hy vọng cô tham gia vở kịch này, bởi vì diễn viên vốn đã được chọn lại bị dị ứng không thể tiếp tục diễn được, tạm thời không tuyển được người, nhìn tới nhìn lui chỉ cảm thấy San San hợp nhất.

Ặc – lúc nghe tin này phản ứng đầu tiên của San San chính là trưởng nhóm đại nhân, ngài nhìn lầm người rồi sao? Ngài xác định người cần tìm chính là Diệp San San sao? Còn có Hứa San San, Nhan San San, có lẽ...

“Đúng vậy, chính là bạn, bai diễn này không phải bạn thì không ai có thể làm tốt hơn!” Vẫn còn nhớ rõ lúc ấy thái độ của nhóm trưởng đại nhân khá thành khẩn, cũng vô cùng thành ý nha, còn cầm tay San San, “San San, bạn hãy giúp mình lần này đi!”

Nhóm trưởng đại nhân không nói “Không phải bạn thì không còn ai hơn” thì thôi, nhắc tới thì San San lại lo sợ trong lòng, căn bản cô không có bất kì kinh nghiệm sân khấu nào, hơn nữa cô cũng không biết gì về nhạc kịch, vì sao mà không phải cô thì không còn ai? Chẳng lẽ – “À, nam chính không phải là Vương Đại Hỉ chứ?” San San không nhìn được nghĩ hơi nhiều.

“Đương nhiên không phải.” Nhóm trưởng dành cho cô một ánh mắt yên tâm, “San San, nề tình quan hệ của hai ta, bạn giúp mình đi.”

Thật ra, nhóm trưởng với cô tuyệt đối không quen thân, nếu như cô nhớ không lầm thì hôm nay mới là lần đầu tiên hai người nói chuyện mà, nhưng mà thấy giọng điệu cùng dáng vẻ thành khẩn của nhóm trưởng đại nhân, San San cũng không quá xác định, có lẽ hai người thật sự thân quen cũng không chừng, chắc là cô không cẩn thận nên quên mất. “Nhưng mà, mình thật sự không làm được, mình nhất định sẽ làm hư.” Quen thân thì quen thân, chuyện không giúp được cũng không thể đồng ý bừa bãi, San San cảm thấy trọng trách này khá nặng, cô không gánh nổi.

“Không đâu, rất đơn giản, không thể hư được.” Nhóm trưởng thấy San San đã hơi nao lòng nên trực tiếp hạ giọng nói, “Bạn chỉ cần ăn mặc thật xinh đẹp đứng một chỗ là được, đồ hóa trang đều là tổ nhạc kịch làm.”

“Nhưng mình còn có việc...” Đêm đó cô đã có hẹn với thầy Hàn cùng đón lễ tình nhân truyền thống rồi.

“Mình biết, biết mà, tới tìm cậu đột ngột như vậy đúng là rất khó sắp xếp thời gian.” Nhóm trưởng sao không hiểu bạn trai của vị này là vị đại nhân kia, “Nhưng bạn thử nghĩ xem, biểu diễn trên sân khấu đấy, rất hiếm có cơ hội như vậy, hơn nữa bạn diễn ở trên, thầy ấy có thể ở dưới xem, rất có ý nghĩa nha, có lẽ cả đời này cũng chỉ có một lần như vậy.”

Phụ nữ rất dễ bị mấy thứ đại loại như “một lần duy nhất” lừa gạt, cộng thêm nhóm trưởng đại nhân rất khéo miệng, bla bla một lúc đã khiến cho San San cảm thấy có thể đứng trên sân khấu diễn vở kịch này cô có tu mười tám đời cũng không được, sẽ là thời khắc long lay nhất đời cô, diễn xong vai diễn này, dù cho ngày hôm sau cô có nắc cái rầm gì thì cuộc đời cũng sẽ không có bất kì tiếc nuối nào.

Dù sao thì kết quả cuối cùng bạn học không có tài ăn nói Diệp San San đương nhiên không phải đối thủ của nhóm trưởng đại nhân, đến cuối cùng còn vô cùng cam tâm tình nguyện tiếp nhận trọng trách này một cách cực kì high, còn vô cùng rầm rối báo cho Hàn Cố Diễn đến xem cô diễn.

Kết quả

Khụ, vai diễn kia, thật là quá đơn giản nha, bởi vì từ đầu đến đuôi chỉ cần đứng một xó.

Cũng không cần lo thời gian quá gấp không nhớ được lời thoại, bởi vì cô cũng không có lời thoại.

Hôm qua cô còn thắc mắc, vì sao bọn họ không cần diễn tập, hiện giờ thì xem ra cô đã hiểu. Dù sao từ đầu đến cuối cô chỉ đứng trên sân khấu, nhìn Hàn Cố Diễn ngồi hàng VIP trong hội trường có muốn cười cũng không dám cười, vẻ mặt chịu đựng đến sắp sửa nội thương mà muốn rút hết lá cây trên đầu ném vào người anh.

Nhưng mà không được nha, bởi vì, khụ, cái cây kia nha, không được động đây.

Trời đất ơi, vì sao nhóm trưởng đại nhân không nói rõ với cô, vai diễn của cô chính là một cái cây!

San San thật sự không có cách nào hiểu được mấy nghệ sĩ trong ban văn nghệ, rốt cuộc bọn họ nghĩ thế nào vậy, chẳng lẽ làm một cái cây đạo cụ đặt trên sân khấu lại ít phiền toái hơn một cái cây bằng người sống sao? Chân tướng sự việc như vậy mà bọn họ còn ở phía sau sân khấu vừa trang điểm lại vừa không ngừng ca ngợi cô diễn vô cùng tốt.

Theo lời nhóm trưởng nhóm nhạc kịch nói thì là – San San à, bạn diễn vai một cái cây thật là sống động!

Nhóm trưởng đại nhân, ngài cũng thật là mồm mép! – San San không nhịn được kêu gào trong lòng, đương nhiên thái độ bên ngoài vẫn rất khách sáo, “Đâu có đâu có, có biết diễn gì đâu, chỉ diễn đại thôi!”

“San San à, bạn không cần phải khiêm nhường vậy đâu, ban văn nghệ muốn mời bạn đến diễn, mình còn tưởng có mảnh lời gì ở đây, bạn cũng biết mà, bạn trai của bạn là thầy Hàn, cho nên...” Nhóm trưởng nhóm nhạc kịch khá nghiêm túc, “Nhưng mà khi công diễn mình mới biết được bạn thật sự diễn khá tốt, bạn diễn một thân cây khi bắt đầu thì lạnh lùng, sau đó ưu thương, cuối cùng lại kích động giãy giụa, đến một câu thoại bạn cũng không có, hoàn toàn dựa vào biểu lộ của khuôn mặt, khá phong phú.”

“Khụ ~!” Thiếu chút nữa San San đã sặc nước miếng của mình, nếu như đúng theo lời nói ấy thì, lạnh lùng là trọn tròn mắt, đó là đương nhiên rồi, vốn tưởng rằng mình là nữ diễn viên, không ngờ tới lại diễn vai một thân cây, đối lại là ai cũng sẽ ngờ ra vậy thôi. Về sau ưu thương là bởi vì nhìn thấy Hàn Cố Diễn ngồi dưới khán đài, cảm thấy rất mất mặt, lúc ấy thậm chí còn muốn khóc, biểu cảm, tương đối ưu thương. Về phần giãy giụa à, cô diễn được một nửa thì nghĩ xem có nên chạy trốn không, dù sao cô cũng không phải thuộc ban văn nghệ, cuối cùng kích động là vì nữ chính lại còn kéo dài thời gian của cô cho nên cảm hận chứ sao. Nhưng mà những lời độc thoại nội tâm này San San sẽ không nói ra, cứ để mọi người cho rằng cô là một gốc cây có nội tâm phong phú là được rồi.

San San ở phía sau sân khấu, chậm chạp thay quần áo, sau đó thu dọn đồ đạc của mình rồi đi ra ngoài. Vừa mới ra khỏi cửa đã nhìn thấy Hàn Cố Diễn đứng một góc đợi cô, trong tay cầm một chai nước, vừa nhìn thấy cô đi đến đã vội vàng mở nắp chai đưa đến.

San San cảm thấy thật sự quá mất mặt nên cũng không muốn nói chuyện, nhận lấy chai nước uống ực ực hơn nửa chai.

“Sao vậy, không được làm nữ chính nên tâm trạng không tốt sao.” Hàn Cố Diễn không thể bắt gặp được dáng vẻ thẹn thùng xấu hổ này của cô, mỗi lần cô càng thẹn thùng thì anh lại càng muốn trêu chọc, thường thường đều chọc cho cô gần giờ chân lên đá anh mới vui vẻ ngừng lại.

“Bậy...nói bậy!” Vì vấn đề mặt mũi đương nhiên San San phủ nhận, “Chẳng lẽ anh không biết sao? Cái thân cây kia thật sự cũng là một thử thách, không phải ai cũng diễn được đâu.”

“À!” Hàn Cố Diễn gật đầu, tỏ ra đã thông suốt nhưng hàng chân mày của anh lại thoáng nhướng lên, San San miễn cảm bắt được nét mặt của anh, anh càng cười sáng hơn, rõ ràng rằng sáng ngời dưới ánh đèn đường, San San nhìn thấy thì mặt đỏ ửng lên, lấp bắp giải thích, “...Đó là đương nhiên, em...em diễn vai một thân cây có nội tâm dằn vặt, như là lạnh lùng này, ưu thương, giãy giụa còn có cả kích động nữa, rất nhiều nha...” San San trực tiếp nhắc lại lời của nhóm trưởng, “Em...Mấy chuyện nghệ thuật của chúng em...anh...anh không hiểu được đâu.”

“À!” Hàn Cố Diễn hơi nhú mày, thái độ cũng khá nghiêm túc, “Nói như vậy anh cũng đã thấy em kích động.”

“Hà? Còn mấy biểu cảm trước đó.” San San vừa nghe thấy anh nói vậy thì không nhận được đặt câu hỏi.

“Không biết nữa, bỏ lỡ rồi.” Giọng nói của Hàn Cố Diễn có vẻ nuối tiếc, “Khi đó ai biết được em diễn vai thân cây, mắt anh đảo một vòng trong đám đông trên sân khấu tìm em nhưng đều không tìm thấy em!”

Ặc – cứ xem như là một gốc cây cũng phải có lòng tự tôn, hiện giờ lại bị thầy Hàn đả kích như vậy, San San trở thành cọp mẹ ngay lập tức, chuẩn bị tư thế muốn xông về phía anh. Không ngờ Hàn Cố Diễn đã có phòng bị, lúc San San đến gần sát thì vừa kịp thuận thế ôm chầm lấy cô, hôn lên mặt cô một cái, “Cái cây yêu dấu, đừng âm ỉ nữa!” Vừa nói vừa đưa cô ra xe.

50. Chương 50

51. Chương 51: Phiên Ngoại 1

Sự việc xảy ra vào một ngày San San học năm thứ tư gần tốt nghiệp.

Thật ra thì bắt đầu từ năm thứ tư San San đã ở cùng với Hàn Cố Diễn, ba người còn lại trong kí túc xá cũng bởi vì lục đục đi tìm việc mà chuyển ra ngoài, cho nên phòng kí túc xá của bọn họ bình thường đều ở vào trạng thái không người. Hôm nay San San đến kí túc xá là vì quản lí kí túc xá đã ra thông báo, sinh viên tốt nghiệp phải chuyển hết đồ đi, phải chuyển tất cả đi, nếu không thì quản lí kí túc xá sẽ ném hết đi.

Kí túc xá của sinh viên nữ các nam sinh không được vào. Tắm biển nội quy kí túc xá thật to của khối kinh tế đã xuất hiện trước mắt, nhưng quy định này không có tác dụng với Hàn Cố Diễn, cũng không biết anh mua chuộc di quản lí thế nào mà tóm lại đi ấy vừa nhìn thấy anh thì mặt đã cười như nở hoa, mấy nếp nhăn có thể kẹp chết một con ruồi, làm gì còn để ý đến quy định nữa, chỉ kém phần chưa nhiệt tình dắt anh lên đến cửa phòng kí túc xá của San San.

Trước đây San San cũng không biết đồ của mình lại nhiều như vậy, cũng đã chuyển được khá nhiều đến nhà Hàn Cố Diễn, những thứ còn ở kí túc xá bình thường cũng không cần đến nên cũng không muốn gom hết đi, chỉ mang về vài túi. Lúc Hàn Cố Diễn đi vào thì cô còn đang vui đùa ngồi trên sàn thu dọn đồ.

“Sao lại ngồi dưới này? Không lạnh sao?” Hàn Cố Diễn thấy cửa phòng kí túc xá mở rộng ra, cũng chỉ có một mình San San ở trong này nên đi thẳng vào, giọng của anh có vẻ hơi trách móc, vừa nói vừa ngồi xổm xuống, ôm lấy cô đặt trên mặt bàn.

“Mệt không? Nghỉ một lát đi, để đó cho anh.”

“Sắp xong rồi, anh không cần động vào đâu, để tự em làm.” San San tiện tay quệt lên mặt mình một cái, vết bẩn đen sẫm in lên mặt, khuôn mặt như một con mèo hoa nhỏ cười ha ha nhìn Hàn Cố Diễn

“Phải giúp anh một tay chứ, đến lúc đó lại nói chỉ có anh thu dọn, mọi công lao đều bị anh giành hết.”

Vừa nói vừa đứng lên tiếp tục làm. Bàn tay to lớn của Hàn Cố Diễn nhấn xuống một cái, ấn cô ngồi lại lên bàn, “Ăn chút gì trước đi, vẫn còn thời gian mà.”

Toàn là những món đồ nhỏ linh tinh vụn vặt, thu dọn cũng không mất thời gian lắm, mà nếu có thì nghe Hàn Cố Diễn nói vậy San San cũng cảm thấy đói bụng, sờ sờ bụng, rõ ràng lúc này mới ăn một cái bánh rán hành, đến giờ cũng chưa bao lâu mà cô đã bắt đầu muốn ăn, tuyệt đối không phải là vì cô ăn tham tuy nhiên càng ngày lượng ăn vặt của cô càng tăng. San San vừa kiểm điểm lại xem gần đây có phải mình ăn nhiều quá nên bị béo ra không vừa tự an ủi mình ăn nhiều để có thể lực làm việc, trong lòng vừa nghĩ vẫn vợ vừa vô cùng ngại ngùng nghe lời nhận lấy chiếc hộp Hàn Cố Diễn đưa, cô thích nhất là sushi lươn. Đường như Hàn Cố Diễn có thể nhìn thấy ánh mắt sáng rỡ của cô, cô dùng nửa, xiên từng cái một, giải quyết từng miếng một, gọn gàng linh hoạt, không hề do dự, sáu cái sushi cuốn mất hết năm cái, San San vừa liếm láp vừa đỏ mặt có chút ngại ngùng nhìn Hàn Cố Diễn.

“Cái này, thầy Hàn...Chỉ còn một cái, anh có muốn...”

“Anh không đói bụng, em ăn đi.” Làm sao mà Hàn Cố Diễn không hiểu được suy nghĩ nhỏ kia trong lòng San San chứ, ngoài miệng thì nói muốn chia cho anh nhưng kết quả không phải hộp cơm đều bị cô nuốt hết sao, một chút ý muốn chia cũng không có. Quả nhiên anh vẫn chưa nói hết câu thì San San đã khê múa trên đĩa thức ăn, rất nhanh, cuối cùng cũng tiêu diệt xong hết, ngay cả một chút vụn cũng không có.

“Em ăn chậm một chút, không sợ bị nghẹn sao.” Hàn Cố Diễn vuốt vuốt mặt cô, nơi này vẫn nhẵn nhụi trơn mềm như trước, chỉ là gần đây hơi có da thịt hơn một chút thôi, khuôn mặt trái xoan của San San hiện giờ đã trở thành một trái trứng ngỗng, còn có xu thế phát triển thành trái táo. Rót nước cho cô, Hàn Cố Diễn tiện tay giúp San San dọn dẹp mấy thứ linh tinh trong ngăn tủ của San San, mấy thứ linh tinh vớ vẩn cái nào cũng có, Hàn Cố Diễn nhìn nhìn, đôi mắt chăm chăm dán vào một quyển sổ ghi chép mà ngăn cả người, chỉ là một cuốn vở bình thường nhưng nội dung bên trong thì rất...tỉ mỉ, ghi chép hết những thứ từ khi anh và San San quen nhau đến nay, anh mua quà cho cô, ngay cả giá cả cô cũng ghi rõ.

San San đang ngồi nghỉ ngơi bên kia, mấy thứ đồ nhỏ bay vùn vụt, hai người mỗi người một câu nói chuyện phiếm với nhau, đột nhiên không thấy Hàn Cố Diễn nói gì nữa, San San nhìn về thứ anh đang cầm trên tay, sau khi thấy rõ cũng ngẩn người.

“Cái kia, thầy Hàn...” San San lắp bắp rồi lại không thể nói tiếp về sau, không khí giữa hai người cũng trở nên quỷ dị.

“Thầy Hàn...” San San dịch người lại một chút, hai tay run run nắm lấy tay áo của anh, giọng nói của cô có vẻ nũng nịu, có mưu đồ muốn dùng sắc đẹp để vượt qua cửa ải này.

“Thì ra...em thiếu anh nhiều tiền như vậy à?” Hàn Cố Diễn tiện tay vung một cái, ném cuốn vở qua một bên, kéo ghế ngồi trước mặt San San, “Vậy thì bây giờ em định thế nào?”

“Cái gì mà làm thế nào?” Mặt Hàn Cố Diễn có vẻ sắc bén, San San thấy anh không có vẻ gì là không vui nên dần dần cũng yên lòng hơn, vừa quan sát sắc mặt của anh vừa tìm cách ứng phó, “Thiếu nợ thì phải trả là điều rất bình thường mà, anh thấy phải không?” Hàn Cố Diễn vươn tay lau đi vết bẩn trên mặt San San, vẻ mặt có chút nghiêm túc nhìn cô.

“Vấn đề này chúng ta cần phải nghiên cứu kĩ lại một chút.”

“À...” San San không ngờ anh sẽ nói như vậy, nhất thời cũng không biết phải làm gì, sững sốt một lúc rồi lắp bắp trả lời,

“...vậy muốn trả thế nào? Chia...tiền ra trả hàng kì được không?” Trong lòng San San lập tức nổi lên một chút tính toán nhỏ nhặt, hiện giờ cô cũng sắp tốt nghiệp, tuy bị kịch ở chỗ còn chưa tìm được việc làm nhưng mà chỉ cần cô cố gắng hơn một chút thì tin rằng cũng sẽ không thất nghiệp quá lâu, đến khi có việc rồi sẽ có thể kiếm tiền, hẳn là có thể trả nợ nhỉ!

“Đương nhiên...không được!” Hàn Cố Diễn kéo dài giọng nói, híp mắt lại, dáng vẻ như vậy của anh trong mắt San San vô cùng vô cùng vô sỉ. San San nổi giận.

“Vậy thì làm sao bây giờ?” Giọng cô cao đến quăng tám, lại còn bày ra dáng vẻ “Đòi tiền thì không có, chỉ có một cái mạng này thôi”, nếu thật sự không trả được thì đành phải quỵt nợ thôi. Hơn nữa, làm gì có đôi tình nhân nào lại tính toán rõ ràng như vậy chứ? Vả lại, những thứ kia cũng không phải do cô đòi mà là do thầy Hàn tặng, tuy khi cô nhận cũng rất High nhưng mà bây giờ đột nhiên quy ra tiền thì thật sự khiến cho cô không thể tiếp nhận được. Hàn Cố Diễn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng lên, đôi mắt cũng lóe sáng thì cũng tỏ ra không thể nhận nhượng, nhưng sắc mặt lại hơi mất tự nhiên.

“Nếu thật sự không được thì cũng chỉ...”

“Thế nào?” San San nghe thấy giọng điệu của anh dường như còn có cách giải quyết khác, đầu óc đâu đâu còn có thể nghĩ gì, thanh thủ thời gian hồi tiếp.

“Khụ...” Hàn Cố Diễn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô đang nhìn mình chăm chăm nên mặt cũng không nịn được đồ ửng, hơi nghiêng đầu sang, “Gả cho anh đi, San San!”

“Cái gì...” Nhất thời đầu óc San San không kịp phản ứng, nháy nháy hai mắt, sững sốt một lúc mới phản ứng lại được, có ai lại cầu hôn như vậy không, quá không có thành ý, San San nghe xong thì tâm trạng lập

tức thay đổi 360 độ, chuyển thẳng từ đông sang xuân, khoe miệng không nhin được khe nhếch lên, đôi mắt cũng híp lại thành một đường thẳng, tuy tâm trạng rất rất tốt nhưng vẫn quyết định phải làm giá một chút, làm sao anh vừa cầu hôn mình đã nhận lời ngay được chứ? Như vậy chẳng phải lộ rõ cô rất muốn gả đi sao? Không được không được, tuyệt đối không được.

“San San, em còn muốn chờ đợi gì nữa?” Không đợi cô nghĩ kĩ lời thoại Hàn Cố Diễn đã đứng lên, đi về phía trước ôm chầm lấy San San, anh hơi cúi người xuống, ôm lấy một nửa trọng lượng của cô vào lòng mình.

“Mùa này rất thích hợp để mặc áo cưới...” Một tay của anh chậm rãi chuyển từ sau lưng San San lên phía trước, nhẹ nhàng đặt trên bụng cô.

“Còn nữa...trong này của em...” Hàn Cố Diễn chậm rãi lượn một vòng trên bụng cô, tuy cách một lớp quần áo nhưng da đầu San San không nhin được mà run lên, cảm giác nóng nóng mềm mềm tự do dâng lên dưới bụng, lòng cô cũng có chút hoang mang, đã một thời gian hai người bọn họ không làm gì, Hàn Cố Diễn tuy cứ gặp là ôm cô nhưng vẫn chưa chính thức ở chung với nhau, hiện giờ Hàn Cố Diễn lại thổi khí bên tai cô lại vừa chậm rãi cọ cọ vào cô, San San bị anh chọc cho tim đập rộn ràng, ánh mắt ướt át.

“Thầy Hàn...” Giọng nói của cô rất nhỏ, giống như một con mèo nhỏ đang kêu, nũng nịu đáng yêu, Hàn Cố Diễn nghe thấy cũng không chịu được, hơi kéo cô cách ra một chút, Hàn Cố Diễn nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô một cái.

“Chỗ đó của em...không đợi được.”

“Chỗ đó...ở đâu cơ?” Hiện giờ đầu óc San San không thể hoạt động được, hoàn toàn vô thức hỏi lại. Chỉ thấy Hàn Cố Diễn cười híp mắt, lấy tay điểm nhẹ lên chóp mũi cô rồi chỉ vào bụng cô.

“Ở trong này!”

“Sao lại ở trong này...”

“Làm sao có thể chứ...chúng ta...chuyện kia, chúng ta vẫn luôn dùng biện pháp mà!”

“Ngoại trừ một lần!” Hàn Cố Diễn nói đến lần kia cũng là lần duy nhất, San San tròng to hai mắt, chẳng phải cũng đã hơn hai tháng rồi sao? Đêm đó Hàn Cố Diễn nói anh nhức mồm, vì vậy San San đã tốt bụng xung phong massage cho anh, đêm hôm đó Hàn Cố Diễn nhớ rất rõ bạn gái thân yêu của anh hoàn toàn không có tí kinh nghiệm massage nào, toàn bộ chỉ dựa vào tưởng tượng, trong khi xoa bóp lại gãi gãi chỗ này chỗ kia, cộng thêm cả người cô lại ngồi trên lưng anh, kết quả từng bước một đốt lửa trên người Hàn Cố Diễn, anh xoay người lại, đặt cô ở dưới thân mình – bởi vì cái kia vừa mới dùng hết, cũng đã khá trễ, nếu đi ra ngoài mua thì các cửa hàng cũng đã đóng cửa cho nên hai người bọn họ làm vài lần mà không có bất kì biện pháp phòng hộ nào. Chỉ có một đêm như vậy đã trúng thưởng sao? Hiệu suất cũng thật là quá kinh người nhỉ? San San há hốc miệng, không nhin được cúi đầu nhìn xuống bụng, nơi đó vẫn rất bình thường nha, không phải có thật chứ?

“Thầy Hàn...làm sao thầy có thể...” San San nhát như quỷ, vừa gặp phải chuyện gì thì phản ứng đầu tiên là đổ hết lên đầu bạn trai.

“Anh đã hỏi ý em rồi mà?” Giọng nói của Hàn Cố Diễn nghe có vẻ rất vô tội, “Anh đã hỏi được không, sau đó em...”

Không đợi Hàn Cố Diễn nói ra về sau khiến người ta buồn nôn mặt đỏ tim đập, San San nhanh chóng che miệng anh lại, làm gì có ai hỏi như anh chứ? Rõ ràng cung đã lên dây vậy mà còn dùng dằng hỏi cô “được không”, khi đó cô bầy choáng váng tám chóng mặt, làm gì nghĩ được đến chuyện đó, kết quả cuối cùng đương nhiên là bị anh ăn sạch sẽ từ đầu đến chân, từ chân lên đến đầu. San San nghĩ đến đây nên cũng không dám nhìn Hàn Cố Diễn nữa, không biết anh còn chuẩn bị nói thể nào nữa đây. Im lặng một lúc, San San trộm liếc nhìn Hàn Cố Diễn.

“Thầy Hàn...thầy...thầy cố ý...”

Thật ra cô chỉ thuận miệng nói vậy, nhưng mà vừa nói ra thì San San đã cảm thấy nhất định là đúng như vậy rồi, bằng không Hàn Cố Diễn đều luôn biết cách phòng ngừa rất chu đáo không có lí gì lại không có cái kia, trước đó bọn họ đã mua vài hộp dự bị vì Hàn Cố Diễn đã rút kinh nghiệm từ lần đầu tiên.

“San San à...”

Hàn Cố Diễn nhẹ nhàng gọi cô, hiện giờ cô đang cúi đầu xuống, anh vừa gọi thì San San đã ngẩng đầu lên nhìn anh. Sau đó lại nhìn thấy anh cười rất dịu dàng, đôi mắt cong lên như vầng trăng lưỡi liềm, miệng cũng khẽ nhếch lên đẹp mắt.

“Vì anh đã không đợi được nữa...” Hàn Cố Diễn nhìn cô cười khê, sau đó tiến sát lại cô, ghé vào tai cô.

“Anh không đợi được nữa, San San à, gả cho anh đi...”

Giọng nói của anh khàn khàn, rất ấm áp, anh bao chặt lấy cô, hơi thở của anh phả vào phần gáy của cô khiến cho San San không nhịn được mà đỏ mặt, khuôn mặt then thùng mà đỏ ửng lên.

52. Chương 52: Phiên Ngoại 2 Gia Đình Của Hàn Thư Kỳ

Xin chào mọi người, cháu tên là Hàn Thư Kỳ, nữ danh là Đa Đa, bởi vì cháu là thành viên bất ngờ trong nhà, khi cháu còn ở trong bụng mẹ, mọi người đều không phát hiện ra cháu, chỉ nhìn thấy anh trai của cháu, à, anh trai của cháu tên là Hàn Thư Mặc, là anh em sinh đôi với cháu. Hiện giờ cháu được năm tuổi, đang học tại trường tiểu học Thần Quang. Đừng xem thường vì cháu chỉ mới 5 tuổi, cháu là một thần đồng đó nha, cháu cảm thấy cháu còn thông minh hơn cả anh trai ấy, ba trăm câu thơ Đường cháu đều thuộc cả, mà hiện giờ anh trai cháu còn tính sai phép tính trong phạm vi 10 nữa. Nhưng anh Trần Triết nói cho cháu biết chúng ta không được kì thị các bạn nhỏ có chỉ số thông minh thấp, cho nên mặc dù anh trai của cháu ngu ngốc nhưng cháu vẫn rất thương anh ấy.

Ba của cháu tên là Hàn Cố Diễn, hình như nhà của cháu rất nghèo, bởi vì ba ba của các bạn khác đều chỉ làm một công việc, còn ba ba của cháu lại làm đến hai việc. Ba vừa là tổng giám đốc một công ty vừa là giáo sư trong trường học. (nghèo ghê @@)

Công ty là của ông nội cháu, cháu nghĩ, nhất định là ông nội cảm thấy nhà của cháu quá nghèo cho nên mới quyết định nhường cho ba ba một chén cơm. Thật ra thì cháu không biết cái gì gọi là giáo sư cả, cháu hỏi mẹ thì mẹ nói giáo sư là người có học vấn cao rất được người ta tôn trọng, mẹ nhất định là rất vui khi ba ba trở thành giáo sư, bởi vì vào ngày ba ba trở thành giáo sư mẹ đã xuống bếp nấu thật nhiều món ăn để chúc mừng ba.

Cháu trộm hỏi anh Trần Triết phó giáo sư và giáo sư khác nhau chỗ nào, anh Trần Triết nói tiền lương của giáo sư sẽ nhiều hơn mười lần cho nên ba ba trở thành giáo sư cháu cũng rất vui mừng. Nhưng lần trước cháu lại phát hiện ra một quyển sách trong thư phòng của ba ba có tên là “Giờ học phụ đạo của giáo sư lưu manh”. Nhìn thấy nó lòng cháu rất đau đớn nên cầm sách chạy đi tìm mẹ, mẹ nói với cháu là lưu manh không nhất định là xấu, người yêu nhau nói vậy thì không sao cả. Nếu là như vậy thì cháu quyết định khi nào rảnh cháu sẽ đi tìm anh Trần Triết để nói anh ấy lưu manh, bởi vì cháu cũng yêu mến anh ấy, anh ấy cũng yêu thích cháu.

Ba của cháu là một đại soái ca nha, đại soái ca không phải cháu nói mà là cháu nghe trộm mấy thầy trong trường nói thế. Hơn nữa cháu còn phát hiện ra nếu ba ba đưa cháu và anh trai đến trường thì ngày đó cô giáo đặc biệt nói nhiều, còn vừa sờ đầu cháu vừa nói chuyện với ba cháu, mặt cũng ửng hồng, giọng nói cũng kì quái thần kì, lại còn dựa vào người ba cháu nữa, làm cho ba cháu sợ đến nỗi bế cháu lên ngăn ở giữa ngay lập tức, nhưng nếu ông nội đưa chúng cháu đến trường thì đâu có như vậy. Cháu hỏi anh trai, anh trai nói anh ấy không phát hiện ra nha, thật là đần chết mà, sau đó cháu lại hỏi anh Trần Triết, anh Trần Triết nói người phụ nữ kia là hồ ly tinh. Cháu đương nhiên biết hồ ly tinh nha, trên TV cũng có chiếu, những con hồ ly tinh kia đều xinh đẹp, nhưng mà cháu cảm thấy cô giáo của chúng cháu không giống hồ ly tinh nha, ngược lại mẹ của cháu còn giống hơn, nhưng mà anh Trần Triết nói nhìn vấn đề không chỉ nhìn bề ngoài, cho nên không thể bởi vì cô giáo không xinh đẹp như mẹ mà xem nhẹ bản chất hồ ly tinh của cô.

Mỗi tuần theo lệ cháu lại trò chuyện với bà ngoại, nói cho bà ngoại biết chuyện này, sau đó bà ngoại lại nhiều chuyện đi nói ẹ biết, hôm đó sau khi hai người bàn tính thật lâu thì mẹ lại quyết định từ nay về sau

mẹ sẽ tự mình đưa đón bọn cháu đi học.

Kĩ thuật lái xe của mẹ rất nát, mẹ năn nỉ ba dạy mẹ, ba ba cũng không hiểu sao đột nhiên mẹ lại chịu khó như vậy, mà mẹ lại nói làm vậy để bồi dưỡng quan hệ với hai đứa con. Thật là xạo, kết quả ba ba lại tin, không chỉ vô cùng chăm chỉ dạy mẹ mà còn mua ẹ một chiếc xe rất phong cách, còn mắc hơn nhiều chiếc xe của ba cơ.

Lúc mẹ đưa bọn cháu đến trường thì thái độ của cô giáo rất kì lạ, gần giống như có đôi khi cháu uống thuốc bị mắc kẹt trong cổ họng vậy, vẻ mặt rất đau khổ, sau đó cháu trộm nghe thấy các cô giáo nói chuyện với nhau, thì ra ba ba chính là người ăn cơm nhuyễn. Nhưng mà sao ba ba lại là dạng ăn cơm nhuyễn được chứ? Tiền trong nhà cháu đều là do ba kiếm được mà, ba rất bận rộn, ba thường xuyên bởi vì phải nuôi sống cả nhà cháu cho nên mới bận rộn như vậy, ba bảo cháu phải ngoan ngoãn nghe lời, lớn lên phải thật hiếu thảo với ba.

Mà đương nhiên là cháu đây biết chứ, nhưng mà cháu cảm thấy lời ba nói không đúng lắm, bởi vì cháu cảm thấy mình và anh trai căn bản không làm tốn nhiều tiền của ba lắm, cháu cảm thấy nhà cháu nghèo như vậy, ba lại bận rộn như vậy là vì ba ba thật sự thích mua đồ ẹ. Chỉ một bộ quần áo của mẹ cũng có thể mắc hơn thiệt nhiều tử quần áo của cháu và anh trai cộng lại, cháu cảm thấy ba ba bỏ ra số tiền như vậy thật sự là rất phí, bà ngoại của cháu có cửa hàng quần áo, giống như đúc nhưng của bà ngoại rẻ hơn nhiều, thế nhưng ba lại muốn ra ngoài mua đồ đắt tiền, xa hoa, thật là đàn chết mà.

Anh Trần Triết giải thích rằng tình yêu khiến chỉ số thông minh của người ta thấp xuống. Về điểm ấy thì cháu có ý kiến, bởi vì cháu và anh Trần Triết cũng có tình yêu nhưng mà cháu và cả anh Trần Triết cũng không có gì thay đổi mà, cho nên mới nói cái này là do mỗi người thôi, không thể bởi vì chỉ số thông minh của mình không à đổ lên đầu tình yêu được.

Mẹ của cháu tên là Diệp San San, trên cơ bản mẹ là người rảnh rỗi nhất trong nhà cháu, bình thường ba phải đi làm, cháu và anh trai phải đi học, chỉ còn có mẹ cả ngày không có việc gì làm, chơi bởi lêu lổng. Thật ra điều này cũng không thể trách mẹ nha, mẹ cũng muốn tìm một công việc kiếm ít tiền về mua thức ăn nhưng mà tìm vài lần đều không thể làm lâu dài, không phải vì bị ông chủ đuổi việc mà chính là bị vợ ông chủ đuổi.

Về sau ba ba vì muốn thỏa mãn mộng tưởng làm nữ nhân viên của mẹ mà để ẹ vào công ty của ba làm, kết quả mới được hơn một tuần lễ thì ngay cả thử việc cũng không qua được đã bị đuổi, ba ba nói có mẹ ở đây ba không thể chuyên tâm làm việc được, một nhân viên như vậy sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của sếp. Cho nên mẹ đáng thương ngay cả công ty nhà mình cũng không chứa chấp mình, vậy thì còn có công ty nào dám nhận mẹ chứ? Từ đó về sau mẹ phải từ bỏ mộng tưởng làm nữ nhân viên của mình, chuyên tâm ở nhà làm bà chủ gia đình. Thật ra chức bà chủ gia đình này của mẹ cũng khá nhẹ nhàng, việc nhà thì có dì giúp việc, căn bản không cần mẹ phải động tay vào, một ngày trôi qua mẹ ngoại trừ đưa cháu và anh trai đến trường rồi tan học đón về cơ bản là không có việc gì quan trọng để làm.

Nhưng mà bà ngoại rất xấu, thường xuyên đến dọa mẹ, nói phụ nữ lớn tuổi sẽ không đẹp nữa, ông xã sẽ không cần mẹ, còn nói hiện giờ mẹ không có việc làm chẳng khác nào thiếu phụ luống tuổi đã có chồng, ngộ nhờ tách rời với xã hội cũng sẽ bị chồng ruồng bỏ, dọa mẹ không được ở trong nhà, phải thường xuyên ra ngoài tiếp xúc với xã hội.

Mẹ lại liều mạng ném tiền cho phòng tập thể hình nè, thẩm mỹ viện nè, nhà của cháu vốn đã bàn cùng rồi mà mẹ còn phá hoại như vậy nữa, cháu rất xót tiền, nhưng mà ba ba lại không sao cả, cho nên cháu cũng không thể nói gì.

Thật ra mẹ vốn đã rất đẹp, hơn nữa, mẹ còn là mối tình đầu của anh Trần Triết nữa nha, mắt thẩm mỹ của anh Trần Triết rất tốt, cháu rất sùng bái anh ấy cho nên không phải vì là mẹ cháu nên cháu mới thấy xinh đẹp mà là mẹ thật sự rất đẹp.

Lần trước mẹ đến câu lạc bộ khiêu vũ, ba ba dẫn chúng cháu đi tìm mẹ thì cháu đã thấy ngay có mấy chú cứ bám lấy mẹ xin số điện thoại, sau đó mặt ba đen lại, bảo cháu và anh trai nhanh chóng gọi mẹ một tiếng – mẹ! Nếu như gọi lớn tiếng hơn nữa thì ba ba bảo sẽ mua đồ chơi cho chúng cháu, gọi càng lớn tiếng thì chúng cháu càng được chọn đồ chơi mắc tiền, thật ra làm như vậy thật là không công bằng, mẹ cần gì ba đều không nói hai lời mua ngay ẹ, vậy mà cho tới bây giờ vẫn không yêu cầu mẹ gọi “ông xã” trước mặt mọi

người nha! Tuy mẹ chưa bao giờ gọi ba là ông xã, bình thường đều gọi là “thầy Hàn”, nếu như mẹ tức giận sẽ gọi thẳng nhũ danh của ba – Diễm Diễm, cho nên thật sự ba rất sợ nghe hai từ này.

Vốn cháu không muốn gọi nhưng mà anh trai cháu lại gọi, hơn nữa còn siêu cấp lớn tiếng, cháu đây cùng gọi với anh trai thì giọng chỉ nhỏ xíu thôi, về sau mấy chú kia đã bị đuổi hết, ba ba mua cho chúng cháu một món đồ chơi siêu cấp, cháu và anh trai đều được cả, ba còn nói với chúng cháu lần sau nếu còn mấy chú như vậy nữa thì chúng cháu cứ thế mà gọi.

Về sau cháu hỏi anh Trần Triết, anh ấy nói mấy chú kia chính là hồ ly tinh. Không phải hồ ly tinh chỉ là nữ thôi sao? Sao mấy chú kia có thể nhỉ? Nhưng mà anh Trần Triết còn nói, không được kì thị, nam nữ không quan trọng, không thể vì mấy chú kia là nam mà không thể gọi là hồ ly tinh. Anh Trần Triết thật sự quá lợi hại, hiểu biết hơn cháu rất nhiều, anh ấy giải thích như vậy cháu đã hiểu.

Từ đó về sau cháu mà thấy mấy chú cứ bám lấy mẹ là lại gọi lớn hơn cả anh trai. Trước đây mẹ là mối tình đầu của anh Trần Triết, mà mối tình đầu của cháu lại là anh Trần Triết, như vậy so ra cháu có cảm giác thiệt thòi. Nhưng mà mối tình đầu của mẹ lại không phải là anh Trần Triết, cháu đã hỏi mẹ, mẹ nghĩ nửa ngày rồi nói không nhớ rõ người kia tên gì, kết quả ba ngồi cạnh rất buồn bực, nói người đó chính là mình nhưng mà mẹ lại nói không phải, cho nên mới nói thế giới này thật là phức tạp.

Ba và mẹ cũng hay cãi nhau lắm, mỗi lần hai người họ cãi nhau thì cháu và anh trai sẽ bị đóng gói đưa đến nhà ông bà nội để cho hai người họ có không gian riêng mà giải quyết. Nhưng mà có một lần bọn họ cãi nhau, cháu nói anh Trần Triết lén dẫn cháu về nhà lại phát hiện ra căn bản bọn họ không cãi nhau nha, ba ba chê chúng cháu phiền nên tìm lí do tống chúng cháu đi thôi.

Có đôi khi bọn họ thật là xạo, tài ăn nói của mẹ rất nát, mỗi lần cãi nhau lật tới lật lui cũng chỉ có mấy câu như “Anh mới là...cả nhà anh đều là...” Mẹ thật là dần, mẹ mắng như vậy không phải mang luôn cả mẹ cùng cháu và anh trai vào mà mắng sao? Nhưng mà anh Trần Triết nói phụ nữ khi tức giận không hề có lí trí, lúc ấy không nên nói đạo lí với họ, họ không nghe lọt đâu. Cho nên lúc cãi nhau ba ba cũng không nói đạo lí với mẹ, bằng không tài ăn nói của ba rất tốt, tuyệt đối có biện pháp làm ẹ á khẩu không trả lời được, ba ba càng dỗ mẹ thì mẹ lại càng hăng say, cháu cảm thấy thật là căng nhưng anh Trần Triết lại nói đây là tình thú của người yêu nhau, tương lai lớn lên cháu sẽ hiểu, có đôi khi cãi nhau là để bồi đắp tình cảm. Thì ra sự việc là như vậy nha, anh Trần Triết à em hiểu rồi, có đôi khi anh mắng em là vì muốn bồi đắp tình cảm với em đấy mà!

HOÀN TRUYỆN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoan-thai-den-cham>